Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	bearbeidede for Ungdommen af Franz Hoffmann ; oversatte efter fjerde Oplag af Christian Winther.
Titel | Title:	De smukkeste Æventyr af Tusind og een Nat
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P.G. Philipsens Forlag, 1863
Fysiske størrelse | Physical extent:	348 s., 8 tav.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

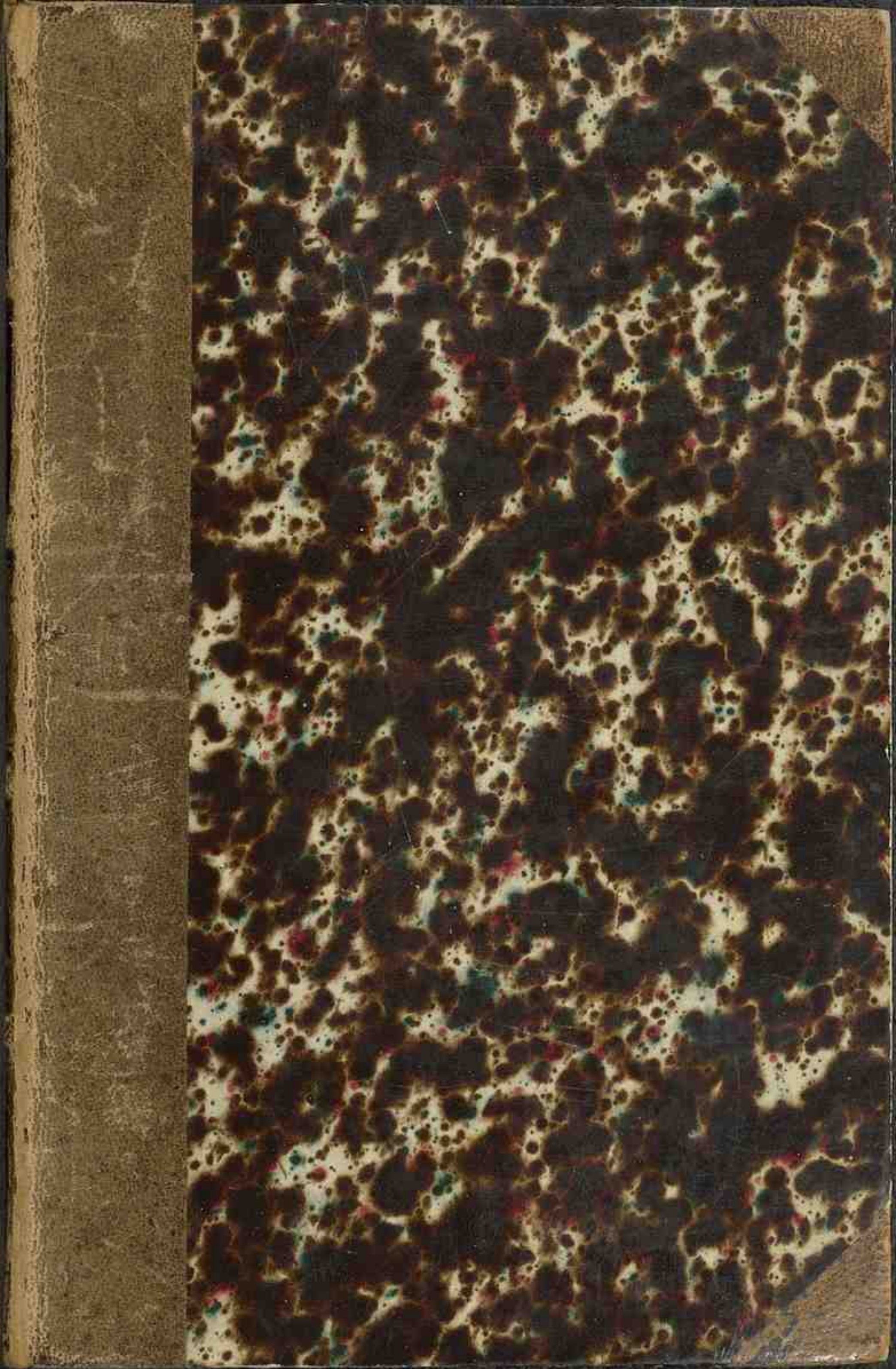

58,- 433.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 14665 2

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Th. Bergh's lith. Inst.

Agib. Kongesönnen.

P. W. Philippsens Forlag.

1863.

De smukkeste Eventyr

af

Tusind og een Nat.

Bearbeidede for Ungdommen

af

Franz Hoffmann.

Oversatte efter fjerde Oplag

af

Christian Winther.

Med otte Billeder i Tontryk.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

1863.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

		Side.
1.	Agib, Kongesønnen	1.
2.	Harun al Raschid og Abdallah	20.
3.	Hassan, Rebslageren	27.
4.	Fiskeren og Aanden	45.
5.	Abu Hassan og Harun al Raschid	63.
6.	Prindsen fra Sind og hans Eventyr	83.
7.	Sindbad, Søfareren	94.
8.	Den lille Kadi	147.
9.	Sultanen og Scheichen	154.
10.	De tre Prindser	164.
11.	Sidi Numan og hans Hest	168.
12.	Abu og Niutyn	179.
13.	Prinds Achmet og Feen Paribanu	187.
14.	Den døde Pukkelryggede paa Reiser	211.
15.	Albondocani	219.
16.	Abu Mahomed, den Lade	241.
17.	Padmanaba og Hassan	258.
18.	De tre Søstre	265.
19.	Aladdin og den vidunderlige Lampe	290.
20.	Ali Baba og de fyrretyve Røvere	328.

Agib, Kongesønnen.

Der var engang en Sultan, som hed Kasfib den Velgjørende, der for mange Aar siden regjerede over et stort og velordnet Rige. Landets Hovedstad laae tæt ved Havet, og naar den gode Sultan saae ud af sit prægtige Slots Vinduer, øinede han Havets glimrende, rullende Bølger, der snart lyste og blinkede som et Speil, og snart, oprørte af Stormen, brusede og skummede og buldrede, som om de vilde drage Alt, hvad der levede, ned i deres Hvirvel. Kasfib førte ofte sin Søn Agib til det aabne Hav, og her ved den uendelige Havflade gav han ham vise Lærdomme og gode Raad, thi han følte, at hans Dages Ende nærmede sig. Hans Anelse bedrog ham ikke. Han døde, endnu førend hans Søn havde naaet det attende Aar.

Agib besteg sin Faders Throne. Han havde omhyggeligt bevaret hans Lærdomme i sit Hjerte og regjerede med Klogskab og Retfærdighed. Men ofte stod han dog ved de Vinduer, som vendte ud mod Havet, og da overkom der ham ofte en stor Længsel efter at reise og at lære sit eget og fremmede Landes Sæder og Skikke at kjende. Han kunde tilsidst ikke mere modstaae disse Ønsker, og befalede sin Søminister at lade bygge en Flaade af ti store Skibe, paa hvilke han vilde beseile Havet. Ministeren maatte adlyde ham, men han gjorde det med sørgmodig og bekymret Mine, thi en viis Fee havde forudsagt ham, at Kong Agib paa sin Reise vilde være udsat for store Farer. Han advarede derfor Kongen, og fortalte ham, hvad Feen havde sagt. Men Kongen var vantro og sagde: Jeg staaer overalt i Guds Haand, min Skjebne kan jeg ikke undgaae.

Skibene vare endelig byggede, og laae tiltaklede og smykkede, færdige til Afreisen, i Havnen ved Kongens Hovedstad. Agib lod sine Ministre kalde til sig, og talte længe med dem. „Haver et vaagent Øie med mine kjære Undersaatters Velfærd," saaledes sluttede han sin Tale, „værer retfærdige og milde, og jeg skal vise mig som Eders naadige Herre, naar jeg kommer tilbage. Men kommer mit Folks Klager og Sukke mig for Øre, da vee Eder, Eders Hoveder skulle til Bod for Misgjerningerne falde for Bøddelens Sværd." Derpaa besteg Kongen en fyrig Hest og reed under hele Folkets Jubel og ledsaget af Dusker for hans Reises Held og Lykke ned til Havnen. Et prægtigt Fartøi ventede ham her, Ankerne bleve lettede og majestætisk seilede Skibene fra Havnen ud i den aabne Sø.

I flere Uger var Farten heldig. Gunstige Vinde fyldte Seilene, og Solen smilede som en glimrende Juveel ned fra den skyfrie, blaae Himmel. Da steg der en Aften mørke Skyer op paa Horizonten og bleve farvede med Guld og Purpur af den nedgaaende Sol. Kongen betragtede det skjønne Syn, og hans Hjerte var opfyldt af Naturens Pragt og Storhed. Men Skibets Styrmand sagde til ham: „Hr. Konge, I glæder Jer over de brogede og glimrende Skyer hist. Glæd Jer ikke for tidlig; snart vil Glandsen forsvinde, og naar Natten falder paa, vil en heftig Storm drive hine Skyer op, og da maae vi bede Himlen at holde sin beskyttende Haand over os." Og det skeete, som Styrmanden sagde. Solen sank ned i Havet; Skyernes Guldbræmmer blegnede mere og mere og forsvandt endelig aldeles, kun en mørk truende Rødme farvede endnu den vestlige Himmel. Nu kom Havet i urolig Bevægelse; før havde det været jævnt og glat som et Speil; nu krusede det sig, saalangt man kunde øine, i smaa Bølger, der hist og her brøde sig i hvidt Skum. Bølgerne bleve større og større, Skummet formerede sig, og snart var den hele Flade bedækket deraf, Vandet syntes at være forvandlet til Melk. Nu hørte Kongen ogsaa, skjøndt i det Fjerne, Stormens Brummen og Susen. Det brusede stedse stærkere og og stærkere; nu susede det frem, og pludselig greb Vinden Seilene med saadan Magt, at de alle brast og flagrede i Luften, og Skibene bleve en Bold for Stormen og Bølgerne. Snart vare

Skibene adsplittede, det ene foer til den ene, det andet til den anden Side, intet af dem lystrede Roret. Kongens eget store Skib holdt sig flinkt mod de rasende Elementer. Ikkeheller skjælvede Agib, hans Hjerte blev stærkt i Tillid til Gud. Styrmanden stod paa sin Post fast og urokkelig, og styrede med Kraft og Dygtighed. Agib traadte tidt hen til ham, roste ham, og sagde: „Du er en tro og from Mand, og jeg vil huske paa dig, naar vi ere undslupne de Farer, som nu true os!“ Da smilede stedse den brave Styrmand og gjorde sin Pligt med Hjertens Glæde.

Endelig efter syv lange Dage lagde den heftige Storm sig og Havets Bølger bleve jævne. Da bleve alle Søfolkene glade, og Kong Agib og hans Styrmand ikke mindre. Det blev Nat, og Alle hengave sig til en vedervægende Søvn. De havde vel fortjent den. Næste Morgen stod Solen igjen klar og lys paa Himlen, Agib stod med Styrmanden paa Skibets Dæk, og de saae sig om, saalangt Øiet kunde naae. Da opdagede Kongen i den Retning, som Skibet tog, men endnu i stor Frastand en mørk og underlig formet Masse. I Begyndelsen ansaae han den for en Sky; men da den stedse holdt sig ubevægelig, gjorde han sin Styrmand opmærksom derpaa, og spurgte ham, om han kunde forklare ham dette Syn. Styrmanden betragtede det nøiagtigt. Men pludselig blev hans Ansigt ganske blegt og han bævede. „O Herre!“ raabte han endelig, med smertefuld Stemme, „o Herre! vi ere Alle fortabte, hvis det er sandt, hvad jeg troer, nemlig at hiin Masse er Magnetbjerget!“ Han gik derpaa hurtigt bort fra den forskrækkede Konge og rendte ned i sin Kahyt for at hente Søkort og Instrumenter. Han kom snart tilbage, udbredte Kortene paa Dækket og søgte længe med ængstelig Omhyggelighed paa dem. Endelig fik han Vished, og han saae, at hans Formodning var grundet. Magnetbjerget laae for deres Øine. Kongen, som ikke kjendte Farens Omfang, og som saae Styrmandens Bedrøvelse, der ved sine Hænder, græd og jamrede, spurgte ham endelig, hvad det var for en Ulykke, han befrygtede.

„Ak Herre!“ fortalte Styrmanden, „Magnetbjerget er den skrækkeligste Ulykke, der kan møde de Søfarende. Det bestaaer

ganske af Malm og kun paa dets Top er en Fordybning, fyldt med Jord. Det frygtelige Bjerg har den Kraft at trække alt Jern til sig, selv i en Fraſtand af flere Miil. Da nu alle Skibe ere byggede med Jernbolte og Søm, saa maae de give efter for Magnetens Kraft, saasnart de komme i dens Omraade; intet Aaer hjælper og ingen Aare. Læg selv Mærke til, o Konge! hvor hurtigt vort Skib seiler, og dog er Luften ganske rolig, ikke den sagteſte Vind rører sig, og Havet er glat og jævnt. Kun faa Timer endnu, og vi støde paa Klippen med saadan Magt, at vort gode Skib springer i tusind Stykker og vi Alle maae gaae under, thi det hele Bjerg er glat som poleret Staal, og i hundrede Miles Omkreds findes ingen Ø, ingen Holm, hvor vi kunde finde Redning."

Saaledes sluttede Styrmanden sin Fortælling og græd og jamrede igjen. Men Kongen løftede sine Øine mod Himlen og bad stille og inderligt og ventede sin Skjebne med trøstigt Mod og ydmygt Hjerte. Men Matroserne kom op paa Dækket, knælede og slog sig for Brystet og raabte: Himlen være med os, Allah er stor, han kan frelse os; hjælp os, Herre! i Nøden. Folkene hulkede og vare meget bedrøvede.

Skibet fløi imidlertid med stedse tiltagende Hurtighed rask som en Fugl henimod Magnetbjerget. Afstanden fra dette blev stedse mindre og mindre. Da blev paa eengang Bjergets Kraft saa stor, at alle Jernbolte og Søm, som holdt Skibet sammen, med frygtelig Bragen fløi ud af Planker og Brædder, og med Klirren og Raslen hæftede sig paa Magnetbjerget. Der hørtes et rædsomt Skrig, Skibet faldt fra hinanden, og alle Mand sank under Bølgerne i Havets Dyb. Bjælkerne og Plankerne svømmede adspredte rundtom paa Havet.

Kong Agib var ikke lidt forskrækket, da han maatte see dette Skuespil. Men han beholdt sin Fatning, da alle de Øvrige og selv hans brave Styrmand tabte Modet, han greb en Planke og blev, ligesom ført af en usynlig Magt, kastet ind til Magnetbjerget. Han tabte dog ikke Haabet. Da han var ganske nær ved Bjerget, bemærkede han en Rand, som var ganske smal og kun saa bred, at en Mand netop kunde staae derpaa. Han samlede al sin Kraft og sit Mod, slap Planken, og svang sig

med al Kraft op paa Randen. Det lykkedes, og han stod fast. I samme Øieblik, da hans Fod berørte Malmbjerget, opdagede han strax tillige en smal og steil Trappe, som var udhugget i Malmet med megen Kunst og syntes at føre op til Bjergets Top. Kongen fattede Mod, og klavrede med Møie og Besvær op ad Trappen. Veien var ikke uden Fare, et Feiltrin vilde have kastet ham tilbage i Havet, som han nylig med Nød og Næppe var undsluppet. Endelig naaede han op paa Spidsen. Her fandt han et overmaade deiligt til alle Sider aabent Tempel, som hvilede paa mange Søiler. Disse vare af det fineste Staal og blankt polerede. Taget var af massivt Guld og blinkede i Solens Straaler. Midt i Templet stod en kolossal Billedstøtte, ogsaa af Staal. Det var en i Rustning klædt Ryttер paa en stolt Hest, med bølgende Manke. Paa Rytterens Bryst var der befæstet en lille Sølvplade, paa hvilken Kongen opdagede mange forunderlige og hemmelighedsfulde Tegn. Disse vare Kongen ganske uforstaaelige, og da han ikke kunde tyde dem, lagde han sig paa Jorden, og træt af sine udstandne Eventyr faldt han snart i en dyb og rolig Slummer. Himlen vaagede over ham.

Medens Agib sov, havde han en underlig Drøm. Der aabenbarede sig nemlig for ham en ærværdig Olding med lange hvide Lokker, og med et Skjæg, der glimrende som Sølv strakte sig ned til Belтestedet. Hans Ansigt straalede i hellig Glands, og hans Øie lyste mildt og venligt. „Hør mig, Agib!“ saaledes talte Oldingen med velklingende Stemme, „hør mig, og du vil seirende slippe ud af alle Farer, hvis du handler efter mit Ord og adlyder mine Befalinger. Himlen har styret dine Skridt og ført dig herhid, for at tilintetgjøre den skumle Magt, der bringer alle Skibe og Søfolk i Fordærvelse. Ved Solens Opgang vil du vaagne af din Slummer; hold da først din Bøn, drag derpaa dit Sværd og grav den Jord op, som nu tjener dig til Leie. I Jorden vil du finde en Bue og et Kogger med tre gyldne Pile. Tag dette Vaaben, og skyd de tre Pile af paa Staalrytteren med Sølvskjoldet paa Brystet. Ryttereu maa falde af Hesten og styrte i Havet. Hesten vil ogsaa falde om, og denne maa du strax grave ned i Jorden. Saasnart dette lykkeligt er fuldbragt, hæver Havet sig mægtigt, indtil det har naaet Magnet-

bjergets Top. En Yngling af Malm vil komme hid til dig i en Baad af Metal. Stig ind i Baaden, men vogt dig, o Konge! for at nævne Guds Navn, saalænge du befinder dig i Fartøiet. Ynglingen fører dig til din Frelse, følg ham uden Frygt."

Oldingen forsvandt. Snart derefter vaagnede Agib. Drømmen stod levende for hans Sjæl. Saasnart Solens første Straaler sittrede over Havet, trak han sit Sværd, og opgravede Jorden og fandt Buen og Pilene. Han affkjød tre Pile paa Billedstøtten, Ryttereu styrtede og sank med Tordenbulder ned i Havet, Hesten faldt om, og han begravede den. Da alt dette var gjort, svulmede Havet op, og han saae langt borte Ynglingen, som roede en Baad og styrede hen til ham. Han naaede ham snart; Agib steg ud i Fartøiet uden Frygt, og vogtede sig vel for at sige et Ord. Ynglingen af Malm vendte Fartøiet, og det fløi med vidunderlig Hurtighed hen over Bølgerne. De seilede den hele Dag og Nat. Da Solen stod op, saae Agib Land i kort Frastand, og Glæden over saasnart at være frelst blev saa stærk i ham, at han løftede sine Hænder mod Himlen og udraabte: „Jeg takker Dig, o Gud! for Din Naade!" Men næppe havde han udtalt Guds Navn, før der gjenlød et stærkt Tordenskrald gjennem Luften, Malmynglingen kastede et mørkt Blik paa den forskrækkede Konge, og Skibet sank ned i Havets Dyb.

Agib holdt sig paa Bølgerne. Til Lykke var Strandbredden ikke langt borte. Kongen svømmede af al Magt, og Lykken forlod ham ikke. Snart naaede han Kysten, og her sank han udmattet til Jorden.

Da han var kommet sig lidt, forbandede han sin Ubesindighed, thi han befandt sig paa en lille Ø, hvor der ikke var en Busk at see, hvor der ikke fandtes nogen Blomst paa det fugtige Sand; kun tre høie Palmetræer løftede deres ranke Stammer med bladfulde Kroner høit op i Luften. Han var ganske alene og forladt og følte sig beklemt om Hjertet. Hvad skulde han gjøre, hvis Himlen ikke forbarmede sig over ham og sendte ham et Skib, som kunde tage ham op og føre ham hjem? Dog Modet og Haabet forlod ham ikke. „Gud, som frelste dig af

saa mange Farer," sagde han til sig selv, „vil ogsaa her beskytte dig, og gjøre Alt godt."

Han følte Sult, og søgte ved Havbredden efter Muslinger og Skaldyr. Han fandt kun Lidet, og vendte derfor sine Skridt til Palmetræerne, og saae der nogle nedfaldne Frugter, som laae paa Jorden. Han aabnede dem, og stillede sin Sult dermed. Hele Dagen igjennem tænkte han da paa sin ulykkelige Stilling. Da det blev Aften, lagde han sig med Suk og Taarer, og sov uroligt til den næste Morgen. Da han vaagnede var det allerede lyst. Han gik igjen til Stranden for at søge Føde, men han fandt Intet til at stille sin Hunger med. Palmetræernes Frugter vare ogsaa fortærede, og der var intet Andet for ham at gjøre end at klavre op ad den mindste Stamme for at plukke Frugter og kaste dem ned. Efter mange forgjæves Forsøg, lykkedes det ham endelig med stor Anstrængelse at komme op. Da han havde naaet sit Maal, saae han ud over Havet og øinede i den yderste Horizont et Punkt, som syntes at nærme sig til Øen, hvor han var. Med bankende Hjerte, vaklende mellem Angst og Glæde, Tvivl og Haab, opdagede han, at hiint Punkt var et Skib. Han skreg høit af Glæde, da det netop styrede lige til Øen. Han vilde allerede forlade Træet, for at give Nødtegn og Signaler, da det faldt ham ind, at hiint Skib maaskee istedetfor Venner kunde have Fiender ombord, og han besluttede efter kort Overveielse ikke at forlade sit høie og skjulte Tilflugtsted, men først see sig for, om han med Sikkerhed kunde vove at betroe sig til hine Fremmede.

Skibet var kommet nærmere og kastede Anker. En Baad blev sat ud, flere velklædte Mænd stege ned i den og roede til Land. Da de havde fortøiet Baaden, fremtoge de Hakker og Spader, stege op ad Kysten og kom saa nær hen til det Palmetræ, i hvilket Agib havde skjult sig, at han tydeligt kunde see Alt, hvad de foretoge sig. Folkene toge deres Værktøi og begyndte at hakke og grave. Gruset blev kastet tilside. Derpaa lagde de deres Værktøi bort, og Een af dem løftede ikke uden Besværlighed en Falddør op. Der viste sig en Indgang til en underjordisk Bolig. De stege Alle ned og forbleve en Tidlang skjulte dernede. Agib undrede sig over disse Folks sælsomme Fore-

havende og over hiin Falddør, som han hverken havde bemærket eller anet.

Efter nogen Tids Forløb kom de Fremmede igjen tilbage gjennem Falddøren, gik igjen ombord i Baaden og førte en Mængde Levnetsmidler ud, som allesammen bleve skjulte i Hulen. Derpaa roede de igjen ud til Skibet, og lode Falddøren staae aaben. Heraf sluttede Agib, at nogle af Folkene sagtens vilde komme tilbage, og hans Formodninger vare rigtige. En anden Baad nærmede sig til Den. I denne opdagede han en Olding, som med megen Kjærlighed holdt en udmærket smuk Yngling paa omtrent sexten Aar i sine Arme og vædede hans Hoved med sine Taarer. Da Fartøiet lagde til Kysten, steg Oldingen tilligemed Ynglingen iland, de vandrede langsomt hen til Falddøren og forsvandt der. Det varede nogen Tid, saa kom Oldingen alene tilbage, slog Falddøren i og vinkede ad Folkene i Baaden, at de atter skulde kaste Jorden over den og skjule ethvert Spor af denne Dør. Derpaa gik de Alle ombord igjen i Baaden, og roede tilbage til Skibet. Strax efter deres Ankomst lettede Skibet Anker, Seilene bleve heisede, og med gunstig Vind fløi det samme Vei tilbage, som det var kommet.

Agib holdt sig endnu bestandig ganske stille, skjøndt den heftigste Nysgjerrighed pinede ham, og han var i høi Grad lysten efter at faae Oplysning om dette hemmelighedsfulde Skib. Endelig var der intet Spor mere at opdage deraf. Hurtig steg Kongen ned fra Palmetræet, ryddede Jorden bort fra Falddøren, aabnede den og steg mange Trapper ned, der alle vare klart oplyste ved Lamper og Fakler. Han kom til et Værelse med to Døre; han aabnede den ene, og saae her hiin Yngling, som Oldingen havde ført hid. Han sprang forskrækket op, men Agib raabte hurtigt: „Frygt Intet, Herre! jeg vil ikke tilføie Eder noget Ondt!“ og gik hurtig hen til ham og omfavnede ham. Ynglingen blev rolig og yttrede sin Forbauselse over at Agib havde opdaget hans Opholdsted. Agib fortalte ham Alt, og Ynglingen glædede sig meget over saa uformodet i sin Ensomhed at have fundet Selskab. Han førte Kongen omkring i sin skjulte Bolig, og Agib forundrede sig over den Pragt, som overalt straalede ham imøde. I alle Værelser var der utallige Lamper,

som forvandlede den underjordiske Nat til Dag. Overalt stod der prægtige Divaner, som indbøde til Hvile. Det ene Værelse indeholdt et heelt Bibliothek af de arabiske Digteres Værker, et andet Værelse var opfyldt med et stort Forraad af alle Slags Mad og Drikke. Den hele Bolig lignede et Pallads, der kun savnede Dagens Lys til at være det yndigste Opholdssted. Da de havde betragtet Alt, førte Ynglingen Kongen tilbage til det Værelse, hvor Agib først havde fundet ham. Her satte de sig paa Divanen, og Agib bad sin Gjæsteven om at fortælle Grunden til, at han opholdt sig under Jorden, da denne vist maatte være meget mærkværdig. Ynglingen var villig dertil og sagde:

„Jeg hedder Duban og er en Søn af en mægtig Konge, hvis Rige ligger faae Mile borte fra denne D.. Min kjære Fader havde allerede flere Aar været gift uden at faae Børn, og dog var det hans inderligste Ønske, engang med Tiden at efterlade Kongeriget til en Arving, der vilde elske hans Folk og styre det med Retfærdighed. I alle Moscheer blev der holdt Bøn, der blev bragt den Allerhøieste store Offere, hele Folket anraabte Allah om at bønhøre min Faders Ønsker, men forgjæves, og han fandt sig endelig med Bedrøvelse i sin Skjebne. Der gik mange Aar, da drømte han engang, at hans Dronning vilde skjenke ham en Prinds. Da han vaagnede af sin Slummer, var hans Hjerte opfyldt af Glæde, thi han troede fast paa, at Drømmen maatte gaae i Opfyldelse; Mennesket troer jo altid helst det, som han inderligt ønsker. Der forløb nogle Maaneder og endnu nogle, da bragte hans Tjenere ham en Morgenstund en rask lille Dreng, som skreg med klar Stemme, slog med Benene og syntes at være meget sund og kraftig; min Fader tog ham med Glæde i sine Arme og raabte med Glædestaarer: „Den store Prophet tage dig i sin Beskyttelse, velsigne dig og vaage over dig, du kjære Barn, som jeg saalænge har ventet efter!“ og han befalede strax, at der i hele Riget skulde holdes Glædesfester, for at hans Folk kunde glædes med ham, og han uddeelte store Pengesummer til de Fattige og Trængende. Om Aftenen derefter havde Hovedstadens Beboere sat Lys i alle deres Vinduer, og Folkets Jubel gjenlød i Gaderne til den følgende Dag. Den Dreng, hvis Fødsel blev høitideligholdt med saa

stor Festlighed, det var mig. Kort derefter forsamlede min Fader alle Landets Stjernetydere i sit Palads, og bad dem at læse hans Søns Skjebne i Stjernerne, thi han vilde vide om der, som han ønskede, af Himlen var beskikket mig et lykkeligt Liv. Stjernetyderne gjorde, som Kongen befalede, men de havde ikke erfaret noget meget Trøsteligt, og sagde til min Fader: „Din Søn vil blive stor og stærk og trives, indtil han har naaet sit femtende Aar. Paa den Tid vil Kong Agib styrte Magnetbjergets Malmbillede i Havet, og halvtredsindstyve Dage derefter vil din Søn falde for hans Haand; saaledes staaer det skrevet i Stjernerne." Min Fader var meget bestyrtet over dette Udsagn, og overveiede, hvorledes han skulde kunne afvende den grumme Skjebne fra sin Søns Hoved. Han lod Haandværkere komme og seilede med dem til denne Ø. De maatte bygge en bequem Bolig under Jorden, og da den var færdig, forsynede han den med Alt, hvad der behøvedes til at gjøre Opholdet der saa behageligt som muligt. Derpaa vendte han tilbage til sit Kongerige. Jeg blev da endelig femten Aar gammel, og mit Legeme var sundt og kraftigt. Men ti Dage efter min Fødselsdag fik min Fader den Efterretning, at Kong Agib virkelig havde styrtet Magnetbjergets Billedstøtte i Havet, og nu sørgede han og troede, at min Skjebne vilde gaae i Opfyldelse, som det var forudsagt af Stjernetyderne. Samme Dag gik han ombord med mig paa et Skib og skjulte mig paa denne Ø. Om fyretyve Dage kommer han igjen for at bringe mig levende eller død tilbage til sit Rige." Saaledes sluttede hans Fortælling.

Kong Agib var ikke lidt forbauset over, at hans Person stod i saa nøie Forbindelse med Ynglingens Skjebne. Dog smilede han hemmeligt og tænkte ved sig selv: Hvor skulde det vel falde mig ind at dræbe denne unge Mand, som aldrig har tilføiet mig noget Ondt? jeg vil tvertimod blive hos ham, trøste ham og efter bedste Evner opmuntre ham i hans Ensomhed. Dog besluttede han at fortie Ynglingen sit Navn, for ikke uden Nødvendighed at skræmme og ængste ham. Da han havde taget denne Beslutning, vendte han sig med venlig Mine til Duban og sagde: „Min Prinds, jeg troer sikkert, at I vil forlade Den igjen ligesaa sund, som I kom hertil. Jeg vil blive her og

gjøre Eder Selskab, hvis det saa behager Eder. En ond Skjebne har kastet mig herhid, hvor jeg vilde være omkommet af Sult og Nød, hvis jeg ikke havde fundet Eder. Stol paa Gud og mit Venskab."

Duban smilede og begge førte nu et stille og behageligt Liv. Efter bedste Evne fordrev Agib Tiden for Prindsen. Der gik en Uge efter den anden, og den fyrretyvende Dag kom, uden at de vidste det. De spøgede og lo over Stjernetyderne, og vare lystige og vel tilmode. Der var endnu kun faa Timer tilbage, inden Dagen var forløben, og enhver Fare syntes at være overstaaet, da sagde Duban: „Kjære Ven, giv mig en Melon og Sukker, jeg har Lyst til at spise den." Agib hentede den smukkeste Frugt og bar den hen til Duban, som laae paa en Divan. Derpaa vilde han række ham en Kniv, men til al Ulykke hildede han sin Fod i et Teppe, styrtede forover og Kniven foer lige til Skaftet ind i Dubans Bryst, saa han øieblikkelig udaandede sit Liv og døde. Saaledes gik den skjebnesvangre Spaadom, i Opfyldelse imod Agibs Villie. Men Agib var i Fortvivlelse. Han græd, udrev sit Haar, slog sig for Brystet og faldt endelig omkuld bevidstløs af Smerte, thi han havde faaet en usigelig Kjærlighed til den gode Duban, og haabede ved hans Hjælp at komme bort fra den øde Ø.

Da han igjen kom til sig selv, gjorde han nogle Forsøg paa at faae den Døde tillive igjen. Men hans Bestræbelse var forgjæves, Duban var og blev død. Nu overfaldt stor Bekymring ham, thi den gamle Konge maatte snart komme til Øen, og naar han fandt sin elskede Søn myrdet, vilde han sikkert ogsaa trods Agibs Uskyldighed have dræbt denne som et Offer for sin Hævn. Agib forlod derfor Boligen, slog Falddøren i, bedækkede den atter ganske med Jord, og klavrede derpaa igjen med Graad og Suk op i sit Palmetræ. Det varede hellerikke længe, før han saae den gamle Konges Skib. Oldingen stod paa Dækket, og hans Lokker flagrede i Vinden. Da Fartøiet var kommet nær nok til Stranden, blev en Baad igjen sat ud, og den gamle Konge samt Matroser og Tjenere stege ned i den. I deres Ansigter kunde man læse Haabet, og de sprang hurtigt iland. Oldingen ilede foran alle de Andre; men da han saae, hvor frisk

Jorden var, som laae paa Falddøren, da bedækkede han sit Ansigt med Hænderne og græd saa bitterligt, at Taarerne trængte sig ud mellem Fingrene, og de klare Draaber faldt ned paa Jorden. Imidlertid aabnede Tjenerne Døren, og alle stege ned. Agib hørte Hulken og Jammer dernede fra, og vilde gjerne have trøstet den gamle Konge, hvis han havde vovet det. Det varede ikke længe, før Dubans Fader kom tilbage for Dagens Lys med sin ulykkelige Søns Lig i Armene. Bagefter ham kom Tjenerne, de roede ud til Skibet; snart fløi dette med svulmende Seil igjen tilbage over Havet, og forsvandt inden kort Tid for Agibs Øine. Da steg han igjen ned fra sit Palmetræ, gik ned i den underjordiske Bolig og sørgede otte Dage over sin døde Ven.

Da disse Sorgens og Bekymringens Dage vare forbi, trøstede han sig, saa godt han kunde, og vilde gaae ned til Havets Bred for at see, om han ikke kunde opdage et Skib. Men see, Havet var forsvundet; langt borte saae han endnu en meget smal Stribe Vand, ikke bredere end en Flod. Da anede han, at han befandt sig paa en fortryllet Ø, og skyndte sig at komme bort fra dette Sted, hvor han havde anrettet en saa stor Ulykke. Han vandrede hele Dagen igjennem ligetil Aften, vadede over Floden, blev tilsidst meget træt og vidste ikke, hvor han skulde finde Ly.

Solen var nærved at gaae ned, da saae han langt borte et klart blinkende Skin og troede, at det var en meget stor Ild. Hurtig ilede han derhen, men da han kom nærmere, saae han, at det Blinkende var et stort Slot af massivt Kobber saa blankt poleret, at Solstraalerne funklede klart derpaa, og at det i Frastand syntes at være en mægtig Flamme. Slottet var overmaade skjønt og pragtfuldt; Agib blev staaende og betragtede det med Velbehag. Da aabnede sig en Dør, der var fra Øverst til Nederst besat med Rubiner og Saphirer, og ti skjønne Ynglinge ledsagede af en Olding traadte ud. Men Allesammen manglede de det høire Øie, som ikke lidet forundrede Agib. De gik hen til Agib, hilste ham venligt og bade ham, at gaae med ind i Slottet og udhvile sig efter hans Reises Besværligheder. Dette var meget kjærkommet for den trætte Konge, og Ynglingene førte

ham gjennem den prægtige Dør ind i Paladsets Indre; her var Alting meget deiligt.

Efterat have gjennemvandret en lang Række af Værelser kom de til en Sal, hvori der stod elleve hvide Senge, een for Oldingen og de øvrige for Ynglingene. Foran enhver Hvileseng laae der et Teppe, og paa ethvert Teppe stod et Bord af massivt Guld. Men i Midten af Salen laae der et stort blødt Bolster, hvorpaa Agib maatte sætte sig og Ynglingene toge Plads paa deres Hvilesenge. Oldingen gik igjen ud, og kom snart tilbage med Mad og velsmagende Drikkevare, som han bød Gjæsten og derpaa opvartede Ynglingene. Da Alle vare mætte, bad Oldingen Agib om at fortælle dem sin Historie, og Agib var gjerne villig dertil. Da han havde endt sin Fortælling, vilde han spørge, hvorledes det gik til, at alle dette prægtige Slots Beboere kun havde eet Øie, men Oldingen forekom ham og sagde: „Vi takke dig for din Fortælling, som er meget forunderlig og mærkværdig, men forlang ikke, o Konge! at høre vor Historie, og spørg ikke efter Nogetsomhelst, der kunde forekomme dig besynderligt og sært hos os, det vilde være dig selv til Skade; vi ville ikkeheller give dig Svar paa dine Spørgsmaal.“ Derpaa vendte han sig til Ynglingene og sagde: „Er det Tid at sove?“ og Ynglingene svarede alle ti paa eengang: „Ja, det er Tid at sove.“ Derpaa gik Oldingen igjen ud af Salen og kom tilbage med ti Skaale af blaae Steen, som vare fulde af et sort Pulver og satte en Skaal paa hvert Bord, derpaa gik han endnu engang ud og bragte ti Svøber og lagde en Svøbe paa hvert Bord. Derpaa lukkede han Døren til, de ti Ynglinge blottede deres Legemer lige til Hofterne, toge det sorte Pulver og sværtede aldeles deres Ansigt, Bryst og Ryg, greb derpaa Svøberne og pidskede deres nøgne Legemer ubarmhjertigt, idet de raabte: „Dette er Straffen for vor Lediggang og vor Nysgjerrighed.“ Dette foretoge de lige til Midnat, da holdt de op, vadskede sig, klædte sig igjen paa og lagde sig til Hvile. Agib undrede sig over alle disse Besynderligheder, men vovede ikke at tale, lagde sig stille paa sit Bolster og sov ind.

Næste Morgen blev han vækket af Oldingen og Ynglingene, og de gik alle ned i en stor og yndig Have, som var fuld af

de sjeldneste Blomster, og hvor der stod mange Frugttræer med tillokkende Frugter. Men Agib lagde ikke Mærke til alt dette, thi hans Tanker vare endnu stedse beskjæftigede med den forløbne Nats Æventyr. Han kunde ikke længer tæmme sin Nysgjerrighed og sagde: „I Herrer, skjøndt jeg maa frygte for at vække Eders Mishag, maa jeg dog forelægge Eder nogle Spørgsmaal, thi jeg kan ikke bekjæmpe min Nysgjerrighed: I synes Alle at være ganske kloge og forstandige Folk, og dog have I nu i Nat opført Jer som Taaber og Vanvittige! jeg beder Eder ikke at skjule Aarsagen dertil for mig; og hvorledes gaaer det til," vedblev han, „at I alle mangle et Øie og netop det høire? tal, og undskyld min Nysgjerrighed." Ynglingene tang stille med bedrøvet Mine, og Oldingen tog Ordet og svarede: „Ubesindige og taabelige Mand, vi ville ikke besvare dine Spørgsmaal, thi det vilde være din Ulykke; ti stille og bekjæmp dine utidige Ønsker." Men Agib holdt ikke op med at bede og tigge dem. Da Oldingen nu saae, at han ikke lod sig raade, sagde han: „Velan, du ønsker din egen Ulykke; paa denne Maade vil du da, ligesom vi, løbe i din Fordærvelse, og lide den samme Skjebne, som har rammet os. Vi kunne ikke fortælle Noget, du maa selv erfare, hvad vi have lidt."

Med disse Ord gik han bort og kom tilbage med en Vædder, som han førte ved en Strikke. Derpaa traf han en Kniv frem, stødte den i Vædderens Bryst og dræbte den. Derpaa flaaede han Skindet af den, rakte Agib Kniven og paalagde ham, at gjemme den godt. Derpaa sagde han: „Jeg vil nu sye dig ind i Vædderens Skind og lade dig ligge her i Haven. Det vil ikke vare længe, saa kommer Fuglen Rok, tager dig i sine Kløer og flyver med dig gjennem Luften. Den bærer dig langt herfra til et Bjerg, lader dig ligge der og flyver bort. Tag da Kniven, skjær Huden op og overlad dig derpaa til din Skjebne." Agib var villig til Alt. Oldingen syede ham ind, tog Afsked med ham og gik bort med de ti Ynglinge. Da hørte Agib pludselig en stærk Susen i Luften, han følte, at et Par Kløer greb ham, og at han blev ført bort med rivende Hurtighed. Han tabte Bevidstheden. Da han kom til sig selv igjen, mærkede han, at han laae paa fast Jordbund. Hurtig skar han Huden

op og øinede endnu Fuglen Rok, som bruſede gjennem Skyerne. Da han ſaae ſig om, opdagede han ikke langt derfra et Palads. Han ilede derhen og forbauſedes over den Pragt og Herlighed, hvormed det var ſmykket. Gjennem en ſtor aaben Port traadte han ind i en firkantet Gaard. Her ſaae han ni og halvfemſindstyve Døre af ſtøbt Sølv og endnu een, ſom var af puurt Guld. Disſe Døre førte ind til forſkjellige Værelſer i Paladſet, til prægtige Haver og til ſtore Gange og Hvælvinger, ſom fra Overſt til Nederſt vare opfyldte med Sjældenheder. Agib bemærkede endnu en Dør, ſom ſtod aaben. Han traadte derind og kom til en prægtig Sal.

I denne Sal befandt ſig fyrretyve rigt paaklædte Damer, ſom alleſammen reiſte ſig, da han traadte ind, og gik ham med Ærefrygt imøde. Den ſmukkeſte af Qvinderne førte ham til en Throne, og bad ham at høre. „Kong Agib! du ſeer her i os fyrretyve Feer," ſagde hun, „vi have bygget os dette ſkjønne Slot, og mine Søſtre have udvalgt mig til Dronning. Vi have længe ventet din Ankomſt, og vi ville gjøre Alt, for at gjøre dig Opholdet hos os ſaa behageligt ſom muligt. Du ſkal leve ſom i et Paradiis. Vi forlange intet Andet derfor end, at du i Løbet af to Aar ikke aabner den gyldne Dør, ſom du har ſeet i Gaarden, thi herpaa beroer det, om tyve af vore Søſtre ſkulle befries, hvilke en ond Troldmand holder fangne ſaalænge, indtil en Dødelig har været iſtand til at tvinge ſin Lyſt og tæmme ſin Nysgjerrighed. Er du, o Konge! villig til at opfylde denne Betingelſe?" Kongen ſom fandt denne Betingelſe meget let, gik med Glæde ind derpaa; og nu bragte Feerne ham koſtbare Klæder, toede hans Fødder, ſalvede hans Haar med duftende Olier og bekrandſede ham. Derpaa lode de mange Pager og Løbere komme, de maatte ſpille, ſynge og dandſe, ſaa det var en Lyſt og Glæde. Da det endelig mod Aften blev mørkt, blev Kongen ført til ſit Sovekammer, hvor der ſtod en ſilkeblød Seng og et Bord med mange Klenodier og Kar. Her ſov han blidt og roligt, og priſte de gode Aander, ſom havde ſtyret hans Skridt til denne Kilde af evig Fryd og Glæde.

Da han vaagnede, ſtod han op, iførte ſig prægtige Klæder, ſmykkede ſig med Juveler og ſpændte et klirrende Sværd om ſine

Hofter; derpaa begav han sig til Feerne, som modtoge ham med Sang og Strængespil. Saaledes levede han en lang Tid, næsten et Aar, og vidste sletikke, hvor Tiden blev af. Men en Morgenstund kom alle Feerne ham imøde, de havde Taarer i Øinene og græd. Dronningen traadte hen til ham og sagde: „Konge! du har nu levet et heelt Aar hos os, og dit Aasyn var altid klart som Solen, din Mund smilede, og Munterhed og Spøg strømmede fra dine Læber. Du har aldrig yttret Lyst til at aabne den gyldne Dør, og vi prise Alle som Een din Høimodighed og Uegennyttighed. Men desværre maae vi nu forlade dig, thi Aandernes almægtige Hersker, hvis Bolig kun vi kjende, har stævnet os for sin Throne, og vi maae, skjøndt modstræbende, adlyde hans Villie. Først efter hundrede Dages Forløb tør vi vende tilbage, og saalænge maae vi lade dig være alene. Vil du ogsaa nu holde dit Løfte og ikke aabne den gyldne Dør? alle de andre staae aabne for dig og du kan frit gaae ind og betragte alle de vidunderlige Ting, som i uendeligt Antal findes der. Sværg os, at holde dit Løfte, og uden Bekymring ville vi drage herfra. Naar vi komme tilbage og du ikke har brudt dit Løfte, saa vil der lige til dine Dages Ende være dig det herligste Liv beskikket.“ Kongen aflagde Eden, og Feen overleverede ham alle Nøglerne til Dørene. Der var hundrede, ni og halvfemsindstyve af Sølv og een af Guld, og den var det, som aabnede den forbudte Dør. Nu toge Feerne Afsked med ham, og han ledsagede dem ned i Slotsgaarden. Her satte de sig i yndige Vogne, forspændte med Duer og Svaner og med Eet fløi de alle afsted gjennem Luften.

Kong Agib saae saalænge efter dem, som han kunde øine dem, og gik derpaa bedrøvet tilbage til sit Kammer. Alt forekom ham saa eensomt og øde, siden de venlige Feer havde forladt ham, saa at han slet ikke vidste, hvad han for Kjedsomhed skulde tage sig for. Da huskede han paa Nøglerne, som Dronningen havde givet ham, og han besluttede, hver Dag at aabne een Dør, for at nyde de Herligheder, den lukkede for. Han tog den første Nøgle, lukkede Døren op og traadte strax ind i en stor udstrakt Frugthave. Her stod mange tusind Træer, betyngede med Frugter; atter andre bare de herligste Blomster som i Foraaret,

og udaandede henrivende Vellugt; andre bare Frugter og Blomster paa eengang. Han løb hele Dagen omkring i Haven, plukkede her en Frugt og smagte hist paa en anden, indtil han blev ganske træt, lagde sig ned og sov ind.

Da han igjen vaagnede, var det allerede blevet Aften; han forlod Haven, lukkede Døren igjen omhyggeligt, gik ind i sit Værelse, og bladede i en smuk Bog, som Feerne havde efterladt ham. Den anden Dag aabnede han den anden Dør. Her stod en uendelig Række af Bure, og i disse Bure, som vare forsynede med stærke Jernstænger, sad, laae og sprang alle vilde Dyr, som findes i Verden. I det ene Buur hvilede majestætiske mægtige Løver og betragtede ham forundrede med glødende Øine. I et andet Buur sprang der Ulve omkring, viste Tænder og bed af Vildskab i Jernstængerne, fordi de ikke kunde tilføie Kongen noget Ondt. I det tredie var der Tigere, og i de mange andre var der Bjørne, Leoparder, Panthere og mange, mange andre Dyr, og de fleste skreg, hylede, brummede og knurrede, saa det var en Lyst. Agib betragtede dem alle, drillede dem og legede med dem, indtil det igjen blev Aften.

Den tredie Dag gik han hen og aabnede den tredie Dør. Her befandt han sig i en saa stor Sal, at han sletikke kunde see til Enden, og Salen var saa høi, at han med Nød og Næppe kunde øine Loftet, hvorpaa der var tegnet og malet skjønne Malerier. I Salen laae der uhyre Bunker af Ædelstene, og de kunstigste Sager vare sammensatte af dem. Her laae en Dynge Diamanter saa store som Strudsæg, her Rubiner, som ikke vare meget mindre, Saphirer, Amethyster, Chrysopraser og Topaser, og alle disse Stene glimrede og blinkede saa klart, at det ordentlig gjorde ondt i Kongens Øine. Han betragtede og undersøgte Alt; da han var færdig hermed, var ogsaa den tredie Dag tilende, og han havde ikke følt nogen Kjedsomhed. Den fjerde Dag aabnede han den fjerde Dør, og fandt her et umaadelig stort og skjønt Fuglehuus, hvor Millioner af Fugle sværmede om og drev deres Væsen.

Saaledes bar han sig ad ni og halvfemsindstyve Dage, og var tilfreds og lykkelig, thi enhver Dør gav ham Adgang til noget Skjønt. Endelig kom den sidste Dag. Da Agib vaagnede,

var hans Hjerte meget glad, og han tænkte: „Denne Dag vil ogsaa gaae og imorgen kommer dine venlige og gode Feer tilbage, og du har overstaaet Fristelsen.“ Men Morgentimerne bleve ham saa lange, som om de aldrig vilde faae Ende. Solen syntes bestandig at blive staaende paa eet Sted. „Ak!“ tænkte han, „hvis du dog blot kunde aabne den gyldne Dør, saa vilde du vist der see det Allerbedste.“ Men da faldt hans Løfte ham ind; han overvandt sin Nysgjerrighed og lagde Nøglen igjen fra sig, som han allerede havde taget i Haanden. Han blev siddende en Stund, saa lagde han sig paa en Divan, saa løb han gjennem Salen og Værelserne, og atter ind i Salen, og havde ingen Ro hverken her eller der; Tiden blev ham forfærdelig lang. „Aa hvad,“ tænkte han endelig, „Feerne ville ikke strax mærke det, om du ogsaa aabner den gyldne Dør, og du vil nok vogte dig for at lade dem det vide.“ Saa tog han da den gyldne Nøgle fra Krogen og gik. Men det løb ham dog koldt ned ad Ryggen, da han nærmede sig Døren, og det forekom ham, som om en spæd Stemme raabte til ham: „Vogt dig, vogt dig, lille Konge! Din Nysgjerrighed gjør dig ulykkelig!“ Men han havde nu engang fast besluttet det, derfor holdt han sig for Ørene og løb saa hurtigt han kunde ned i Slotsgaarden og — i sin Fordærvelse. Han nærmede sig til Døren med Nøglen, men næppe havde han berørt den, saa sprang den op af sig selv, og en saa bedøvende og gjennemtrængende Damp strømmede ham imøde, at han næppe havde draget Aanden eengang, før han sank om og faldt i en dyb Afmagt. Men han kom snart igjen til sig selv og traadte ind ad Døren i et ikke meget høit, rummeligt Værelse. Her herskede tenmeligt Mørke, thi der var ingen Vinduer; kun en Smule Lys faldt ind gjennem den aabne Dør. Da hans Øie havde vænnet sig til Mørket, saae han i Værelset en sort Hest at staae fuldkomment sadlet og optømmet, og det forekom ham, som om han aldrig havde siddet paa en saa herlig Hest, hvorfor han fik stor Lyst til at ride en lille Tour paa det ædle Dyr, og tænkte, at dette ikke kunde gjøre ham nogen Skade. Han førte Hesten ud i Gaarden, og saae nu først ret tydeligt, hvor udmærket og smuk den var. Strax svang han sig op og forsøgte med Ord og Sporer at bringe den i Trav; men Hesten rørte sig ikke, da

løftede han en Ridepidsk, som han ligeledes havde taget med fra Værelset, og slog Hesten i Lysken saa stærkt han kunde. Pludselig udbreder det ædle Dyr et Par mægtige Vinger, og førend Kongen kunde fatte sig, hævede det sig i Luften og fløi med rasende Hurtighed hen over Bjerge, Dale, Floder og Havet. Snart kom det til et glimrende Slot. Paa Slottets flade Tag dalede Hesten ned, og her rystede den sig med en saadan Kraft, at Agib øieblikkelig faldt af, og laae bevidstløs paa Jorden. Derpaa sparkede Hesten med sin Baghov Kongen i Ansigtet og slog det høire Øie ud af Hovedet, hvorpaa den ligesaa hurtigt, som den var kommet, fløi tilbage over Skyerne og forsvandt.

Da Agib igjen kom til sig selv befandt han sig i Kobberslottet, og rundt om ham stod de ti Ynglinge og Oldingen. Nu var han ogsaa selv blevet eensøiet, og behøvede ikke mere at spørge, hvor hans Verter havde mistet deres Øie. Oldingen talte til ham, beklagede ham og sagde: „Saa har da altsaa disse Ynglinges Skjebne ogsaa rammet dig, Straffen for din Letsindighed og din Nysgjerrighed har indhentet dig, og de gode Feer ville ikke mere finde dig, naar de komme tilbage fra deres Reise. Dog er jeg overbeviist om, at din Skjebne har været haard nok til at udrydde alt Slet og Unyttigt af dit Hjerte, og det vil vel være paa Tiden, at du igjen bliver givet tilbage til dit Folk og dit Rige. Vær velsignet, o Konge! og vend snart tilbage til dit Hjem, prøvet af Ulykken og mere viis.“ Ved denne Tale saae Agib sig først forundret om, og maatte betænke sig paa, hvorledes han igjen var kommet tilbage til dette Slot og til sine gamle Bekjendte. Endelig hilste han dem alle og fortalte dem sit Eventyr. Han angrede af Hjertet sine Feil, og maatte give Oldingen Ret, da denne sagde, at kun Nysgjerrighed, men ikke ædel Videbegjærlighed havde forledet ham til at gaae paa Reiser og forlade sit Folk.

Han forblev nogle Dage i Kobberslottet, indtil hans Øie var helbredet, tog derpaa Afsked, og vilde tilfods vandre tilbage til sit Rige; men den gode Olding tog sig af ham, og da man ikke længer kunde holde paa ham, berørte han Kongen med en lille Stav. Da forsvandt pludselig Kobberslottet for hans Øine, Kong Agib stod i sit Pallads, og nedenfor laae hans Hoved-

stad og det bølgende Hav. Han forbausedes over dette Underværk og var bedrøvet over den hurtige Afsked, dog trøstede han sig snart, blev lykkelig, gjorde ogsaa sit Folk lykkeligt, og regjerede klogt og retfærdigt lige til sit Livs Ende. Skjebnens Prøvelser havde skjenket ham Viisdom.

Harun al Raschid og Abdallah.

Den vise Chalif Harun al Raschid, d. v. s. den Retfærdige, fandt den største Glæde i at gjøre sit Folk lykkeligt og stedse at drage Omsorg for Landets Bedste. Nu vidste han ret godt, at Landets Embedsmænd ikke sjelden forsømte deres Pligt, naar de blot troede, at deres Forsømmelighed ikke blev bemærket, og de ikke behøvede at frygte for Chalifens Straf. Derfor gik den vise Hersker tidt omkring forklædt, saa at han var ganske ukjendelig, blandede sig mellem Folket, lyttede hist og her, spurgte til Høire og Venstre, og hvor han erfarede nogen Uret, lod han den Skyldige strax gribe og straffede ham strengt og retfærdigt. Dette var meget smukt og priseligt. Folket befandt sig vel derved, og elskede sin Herre af ganske Hjerte.

Det hændte sig ogsaa tidt, at Harun erfarede meget Sælsomt. Saaledes gik han en Aften, da det allerede næsten var blevet mørkt, i Selskab med sin Vezir Giafar, som han satte megen Priis paa, gjennem Gaderne i Bagdad. Begge havde iført sig Derwischkofter, og saae meget ubetydelige ud. Da hørte Chalifen en bedende Stemme, som raabte: „Hvem I saa er, som her vandre forbi, hav Medlidenhed med en Blind og giv ham en Almisse!“ Næppe havde Harun hørt disse Ord, før han greb en Zechin og leverede den til Giafar med den Befaling, at give den Blinde Guldstykket. Giafar adlød. Den Fattige takkede og sagde: „Gjør Eders Velgjerning fuldstændig, Herre! og giv mig til Straf for min Gjerrighed og Havesyge et Drefigen.“ Veziren lo, antog denne Bøn af den Blinde for

F. C. Philipsens Forlag

Harun al Raschid og Abdallah.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

en Spøg og vilde gaae efter Sultanen, som imidlertid var gaaet videre. Men den Blinde gjentog sine Ord, indtil Veziren opfyldte hans Forlangende, og lod sin Haand stryge let over hans Kind. Men den Blindes Bøn forekom ham saa sælsom, at han fortalte Sultanen derom, da han igjen havde indhentet ham. Harun blev nysgjerrig, og ønskede at erfare Grunden til et saa sælsomt Forlangende. Han befalede derfor Giafar at vende om og at føre den Blinde til Paladset. Giafar adlød og bragte efter kort Tids Forløb den Ulykkelige, som kastede sig for Chalifens Fødder. „Vær uden Frygt," sagde Harun, „her vil ikke times dig noget Ondt, du skal kun fortælle mig din Historie og sige mig Grunden, hvorfor du af Enhver forlanger et Drefigen."

„Ak, Herre!" sagde den Blinde, „det er en Straf, som jeg selv har paalagt mig formedelst min Havesyge og Gjerrighed. Hør kun og I vil tilstaae, at denne Bod for mine begangne Daarskaber er ubetydelig nok. Da min Fader døde, var jeg en Yngling paa atten Aar, og havde efter ham kun arvet faa Rigdomme, men et kraftigt Legeme og Lyst til Arbeide. Den lille Sum Penge, som min Fader efterlod mig, anvendte jeg til at kjøbe Varer, for paa lange Reiser igjen at sælge dem paa de Steder, hvor de stode i høi Priis. Lykken var mig gunstig, og jeg bragte det paa denne Maade lidt efter lidt saa vidt, at jeg selv eiede fiirsindstyve Kameler, som jeg udleiede mod passende Betaling til andre Kjøbmænd, naar jeg ikke selv havde Brug for dem til egne Reiser.

Da hændtes det engang, at jeg efter en lang Reise med mine Kameler, som uden Ladning drev foran mig, kom til en skyggefuld Plads midt i Ørken, og fandt den saa indbydende, at jeg koblede Dyrene og lagde mig ved Bredden af en Kilde, som var omringet af Plataner og Palmer, til Hvile i Skyggen. Jeg havde ikke ligget meget længe, saa kom en Dervisch gaaende og satte sig hos mig. Han tiltalte mig med venligt Ansigt, spurgte om adskillige Ting, og det lod, som om han fandt Fornøielse i mit Selskab. Efter en lang og livlig Samtale sagde han: „Kjære Søn! Du har vakt mit Velbehag, og til Tak derfor vil jeg gjøre dig saa riig, at ingen Fyrste paa Jorden i Rigdom

skal overgaae dig. Jeg veed, at der ikke langt herfra ligger et underjordisk Palads, hvis Hvælvinger og Sale fra Overst til Nederst ere opfyldte med Guld, Sølv og Ædelstene. Indgangen aabner sig, naar jeg befaler, og da jeg ikke bruger Rigdomme, og heller ikke uden Lastdyr kan bortføre Meget, saa vil jeg tillade dig, at belæsse dine firsindstyve Kameler med saamange Skatte, som de kunne bære." I min Hjertens Glæde kastede jeg mig for Dervischens Fødder, kysfede hans Kjortels Bræm og takkede ham saa varmt, som jeg kunde. Ja, jeg lod mig saaledes henrive af min Henrykkelse, at jeg satte en Kameel til hans Raadighed og forærede ham den tilligemed saamange Skatte, der kunde læsses paa Dyret. Jeg betænkte sletikke, at Dervischen netop havde lovet at give mig saa uendelig Meget, og at det var latterligt, at tilbyde ham en saa ringe Gave. Begjærligheden var vaagnet i mit Hjerte som en Kjæmpe, og jeg angrede allerede mit Ord, næsten før det var undsluppet min Mund, thi det forekom mig, som om de ni og halvfjerdsindstyve Kameler, som jeg havde tilbage, alle tilsammen ikke kunde være saameget værd som den ene, jeg havde lovet at give bort; den gode Dervisch bemærkede dette meget vel, og vilde give mig en lille Straf derfor, idet han nemlig sagde: „Du tager feil, kjære Ven! hvis du troer, at jeg vil lade mig nøies med een belæsset Kameel. Det er mere end nok, naar jeg lader dig beholde de fyrretyve, de andre fyrretyve maa du overlade mig." Jeg gav mig til at bede for mig, thi jeg blev meget forskrækket ved denne Bestemmelse, og jeg gav Dervischen at forstaae, at han jo dog ikke kunde bruge Rigdommene, og at det rige Palads jo altid stod ham aabent, hvis han ønskede at have dem, at han burde gjøre mig fuldkommen lykkelig, for at jeg kunde være ham evig taknemmelig. Men Dervischen vilde straffe mig, og blev ved sit Forsæt. Jeg maatte tilsidst føie mig efter hans Villie, thi hvad var der Andet for mig at gjøre, hvis han sletikke gav mig Noget? Jeg kobblede nu Kamelerne sammen, og vi satte os op paa to af de smukkeste, for saa hurtigt som muligt at komme afsted, thi mit Hjerte bævede af Begjærlighed og Længsel efter den lovede Skat.

Efter faa Timers Forløb kom vi til en snæver Dal, som var omgivet af en bred og svimlende høi Klippevæg, der næsten

naaede til Skyerne. Her standsede vi, Dervischen steg af sin Kameel og befalede mig at gjøre det Samme; derpaa drog han en Stav frem af sin Kappe, hvor han hidtil havde holdt den skjult, og gik lige hen til den steile Klippevæg. Da han var kommen lige hen til denne, løftede han Staven, slog med den tre Gange paa Klippen og raabte tre Gange: „I Stavens Aander, kommer frem og aabner mig Klippedøren!“ Derpaa hørte jeg en Brusen og Susen i Luften, som naar en Stormvind farer hen over Skovens Træer, og pludselig sprang Klippevæggen fra hinanden med en forfærdelig Bragen, og en bred og høi Portal laae for vore Øine. „Kom og gaae ind med mig uden Frygt!“ sagde Dervischen, og gik ind ad den aabne Port. Jeg fulgte efter ham, og mine Øine saae nu et saa stormægtigt Værk, at de aldrig havde seet noget Lignende. Et stort Palads med høie mægtige Taarne og Mure laae for os, og det Hele var udhugget i Klippen af eet Stykke. Men det var intet Værk af Menneske-haand, nei Jordens Aander havde udarbeidet det; det fortalte Dervischen mig. Vi traadte nu ind i en stor Sal, og her blev jeg næsten blind ved at see de Rigdomme, som laae her i Dynger. Fuld af Begjærlighed styrtede jeg over Guldbyngerne og ragede sammen Alt, hvad jeg kunde faae fat paa. Jeg fyldte alle Lommer med Guldstykker. I Begyndelsen lod Dervischen mig gjøre, som jeg vilde, men endelig sagde han: „Din Begjærlighed gjør dig blind, thi du har valgt den sletteste Deel. See her disse Dynger af Ædelstene, de ere tusind Gange mere værd end det Guld, som du har grebet. Hold dig til dem, og belæs dine Kameler dermed.“ Jeg indsaae, at Dervischen havde Ret, gik ud og hentede store Tværsække og fyldte dem med Diamanter, Saphirer og andre ædle Stene. Guldet kastede jeg igjen bort med Foragt, som om det havde været Graastene. Jeg arbeidede, saa at Sveden drev mig fra Panden; snart vare de fiirsindstyve Kameler saa svært belæssede, at de stønnede og sukkede under deres Byrde, og jeg kunde ikke føre det Ringeste mere med; men der laa endnu saa-mange Rigdomme, at man næppe kunde spore, at fiirsindstyve Kameelladninger vare borttagne derfra. Da jeg havde sagt Der-vischen, at Kamelerne stode færdige til Afreise, saae jeg, at han gik hen til en himmelblaa Urne, greb ned i den, tog en lille

Æske af fremmed Træ og skjulte den under sin Kappe. Foruden dette tog han Intet med sig, og skred derpaa ubekymret forbi alle de øvrige Rigdomme og Skatte. Næppe vare vi komne udenfor Portalen, før denne med frygtelig Larm igjen lukkede sig, og der var intet Spor mere at see af noget Palads. Derpaa sagde Dervischen: „Abdallah! vælg dig nu de syrrethye Kameler og vend derpaa dine Skridt mod Øst, jeg vil vandre mod Vest.“ Han sagde dette med Værdighed og saa alvorligt, at jeg ikke vovede nogen Indsigelse, men udvalgte Kamelerne og begav mig paa Veien mod Øst, efterat jeg havde taget Afsked med Dervischen.

Dog næppe havde jeg gaaet hundrede Skridt, før jeg allerede vendte mig om og saae efter Dervischen, som drog afsted med mine syrrethye Kameler. Jeg bemærkede, at han havde megen Nød og Umage med at drive dem fremad, eller jeg bildte mig snarere kun dette ind for at have en Grund til endnu engang at løbe efter ham og om muligt endnu frasnakke ham et Par af Dyrene. Som tænkt, saa gjort; jeg raabte til Dervischen: Holdt, gode Ven! jeg maa meddele dig noget Vigtigt, hold et Øieblik og bie efter mig! og derpaa løb jeg, saa hurtigt jeg kunde, bagefter ham. Dervischen oppebiede mig, og jeg sagde til ham: Kjære Herre og Ven! jeg seer, at det falder Jer meget vanskeligt at styre og føre de syrrethye Kameler, I er ikke vant dertil, og de ville tilsidst alle løbe bort fra Jer, hvis I ikke befrier Jer selv for en Deel af Besværligheden; lad mig faae endnu ti Kameler, de tredive lade sig dog lettere regjere. Dervischen smilede og sagde: „Du har Ret, Abdallah! ndsøg dig ti Kameler.“ Jeg var inderlig glad og mit Valg var snart gjort. Jeg tog endnu engang Afsked, takkede og gik tilbage. Dervischen vendte sig igjen mod Vest. Da jeg igjen var kommen hen til mine Kameler, ærgrede jeg mig nok engang, thi Glæden over de nys erhvervede Skatte var allerede forsvundet i den Tanke, at jeg egentlig skulde have udbedet mig Mere. Jeg tænkte paa, hvor villig Dervischen havde været til at opfylde mit Ønske, og jeg kunde tilsidst ikke nægte mig selv endnu engang at vende om. Dervischen var endnu ikke langt borte, han hørte min Kalden og Raaben, og gav mig endnu ti Kameler. Men min Havelyst var

endnu langtfra ikke stillet. Jeg vilde endnu have de øvrige tyve, og ganske rigtigt, jeg fik dem ogsaa.

Nu troer du maaskee, o Sultan! at jeg maatte være tilfreds? Jeg havde fiirfindstyve Kameler, alle belæssede med de kostbareste Juveler. Min Rigdom var saa stor, at jeg med den havde kunnet betale alle Jordens Kongeriger. Men nei, jeg var forblindet nok til ogsaa endnu at ville eie den lille Æske af Træ, som Dervischen havde taget af den blaae Urne. Forbandet være min Begjærlighed! Endnu engang løb jeg efter Dervischen, kastede mig for hans Fødder, anstillede mig meget bedrøvet, græd bitterligt og sagde: O, Herre! jeg kan ikke lade Jer drage videre, før jeg har faaet at vide, hvorledes det forholder sig med den lille Æske, som I bærer gjemt i Eders Kappe; det er vistnok det Kostbareste, som er til paa Jorden! I maa endelig opfylde min Bøn! Men nu blev den gode Dervisch's venlige Ansigt meget alvorligt, og det saae ud, som om en mørk Sky leirede sig paa hans Pande. „Ulykkelige!" udraabte han med stærk Stemme, „forlang ikke din egen Undergang. Jeg har gjort dig rigere end alle Levende, og du er saa utaknemmelig endnu at ville berøve mig det Sidste, jeg eier. Bort fra mine Øine, og kom aldrig tilbage til mig!" Med disse Ord vilde han gaae fra mig. O, gid jeg havde adlydt hans Befaling; men jeg blev næsten vanvittig af Begjærlighed, jeg tiggede, bad, græd og hulkede, indtil Dervischen endelig tog Æsken frem, aabnede den og viste mig, at den ikke indeholdt andet, end en tilsyneladende ubetydelig graa Salve. „See her," sagde han derpaa, „det er ikke andet end Øiensalve." Men jeg troede ikke hans Ord, jeg truede ham paa Livet, hvis han ikke vilde sige mig, hvilke hemmelige Egenskaber Salven havde. „Godt," sagde Dervischen, „det skal du ogsaa erfare — til din Ulykke. Naar man af denne Salve tager saameget som en Ært, og dermed indgnider det venstre Øielaag, saa seer man alle Jordens Skatte, om de saa vare indelukkede bag Mure og Klipper eller de laae paa Havets Bund, eller vare gjemte i Bjergenes Indvolde. Men gnider du det høire Øielaag med Salven, saa bedækker evig Blindhed dine Øine, og du vil aldrig mere see Solens Lys og Stjernernes Glands." Næppe havde jeg erfaret dette, før

jeg ogsaa allerede bad Dervischen at smøre mit venstre Øie. Det skeete, og i et Nu øinede jeg, hvor jeg vendte mit Blik hen, de umaadeligste Skatte, hvor de end vare skjulte, og jeg følte mig overbeviist om, at den hemmelighedsfulde Dervisch havde talt Sandhed. Men desuagtet troede jeg ikke paa, hvad han havde sagt om Blindhed, men jeg var tvertimod overtydet om, at Salven, anbragt paa det høire Øie, sikkerlig vilde meddele Evne til at komme i Besiddelse af alle de Skatte, som det venstre Øie saae. Jeg var saa overbeviist om Rigtigheden af denne Tanke, at jeg næsten med Vold og Magt tvang Dervischen til ogsaa at bestryge det høire Øie. Han vægrede sig længe, men dette bestyrkede mig Daare endnu mere i mit Forsæt. Endelig gav han efter af Tvang — og Blindhed, evig Stokblindhed blev min Lod. Forsilde indsaae jeg, at min Opførsel var Daarskab, forsilde indsaae jeg, at Utaknemmelighed og Havesyge stedse maae faae deres retfærdige Løn. Jeg var i Fortvivlelse. Jeg bønfaldt Dervischen om at føre mig ud af Ørken og at være min Ledsager og Fører, men han havde ingen Medlidenhed med mig, drev Kamelerne sammen og drog bort med alle Skattene. Længe lyttede jeg efter Dyrenes Trin, som stedse svagere lød for mine Øren og tilsidst ganske tabte sig i det Fjerne.

Jeg var nu alene i den uendelige Ørk, blind, uden Levnetsmidler, og trykket af min Samvittigheds nagende Bebreidelser, thi jeg var selv Skyld i min Elendighed. Da aflagde jeg det Løfte, hvis jeg kunde blive frelst, at bede ethvert Menneske at give mig et Øresigen til Straf for min vanvittige Opførsel. En Karavane, som tilfældigviis drog forbi, da jeg næsten allerede var forkommet af Sult, saae mig ligge i Sandet; de opdagede svage Spor til Liv i mig og løftede mig fuld af Medlidenhed op. Karavanen drog til Bagdad og paa den Maade kom jeg for flere Aar siden til din Hovedstad, o Sultan! Min Blindhed gjorde mig uduelig til enhver Forretning, mine Kameler vare borte, Rigdomme besad jeg ikke og paa den Maade blev jeg tvunget til at tigge for at friste mit elendige usle Liv; en haard Skjebne for den Mand, der engang havde været i Besiddelse af Verdens største Skatte. Jeg gik hen og stod i de meest besøgte Gader og bad enhver Forbigaaende om en Gave og et Øresigen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

P.G. Philipsens Forlag

Hassan Rebslageren

Saaledes har du fundet mig, du de Troendes almægtige Beherfker, og viist mig den Naade at lade mig fortælle dig et Menneskes Hændelser, der blev ulykkelig, men fortjente sin Ulykke og endnu Mere." —

Her taug den Blinde, og Chalifen sagde: „Abdallah! du har gjort en tung Bod, og jeg troer, at din Vildfarelse nu er haardt nok straffet. Ifølge min Myndighed løser jeg dig fra dit Løfte. Du har vakt min Deeltagelse, og du skal ikke længer vandre omkring i Gaderne og paa en møisommelig og sørgelig Maade søge dit daglige Brød. Bliv hos mig, jeg vil lade dig anvise et Værelse i mit Slot og give dig en Fører, naar du har Lyst til at gaae ud. Tak mig ikke, du har lidt og bødet; lev for Fremtiden i Ro og Fred." Saaledes talte den ædle Sultan, og Alt skeete, som han befalede. Men Abdallah levede endnu længe og velsignede sin Velgjører.

Hassan, Rebslageren.

Under Chalifen Haruns Regjering boede i Bagdad en fattig Rebslager, ved Navn Hassan, med sin Kone og fem Børn; han maatte ernære sig meget tarveligt og kummerligt og kunde med Nød og Næppe, trods al sin Flid knap fortjene Saameget, at han havde det daglige Brød. Hver Morgen stod han op, før Solen var paa Himlen, og arbeidede til den sildige Aften. Derpaa gik han træt hjem, bragte sin Kone de faa Penge, som han havde tjent ved sit Arbeide om Dagen, og spiste en tarvelig Aftensmad. Men trods al Fattigdom havde han et muntert Sind og levede roligt og tilfreds. Naar han om Aftenen var bleven mæt, flokkedes hans Børn om ham, faldt ham om Halsen, hængte sig ved hans Klæder og tiggede og bad ham saalænge, indtil han fortalte dem deilige Æventyr eller andre smukke Historier. Da hørte de stille og opmærksomt paa ham, og vare

Kjød og vilde bringe sin Kone dette og sige: Min Kone, her har du Kjød, nu maa du koge og stege, idag ville vi leve bedre end Storsultanen. Medens han endnu tænkte saaledes, slog paa engang en stor Glente ned fra Luften, styrtede sig paa Hasſans Stykke Kjød, greb det med sine Kløer og vilde afsted med det. Men Hasſan holdt fast paa Byttet, kjæmpede med Fuglen og gav ikke slip. Da faldt til Uheld Turbanen med Zecchinerne af hans Hoved. Hurtig lod Glenten Kjødet fare, og førend den stakkels Hasſan kunde fatte sig, greb den Turbanen med sine Kløer, og — bort fløi den; Turbanen var borte, og Zecchinerne vare ogsaa borte. Da udstødte den ulykkelige Rebslager et høit Skrig, og Folkene paa Torvet skreg ogsaa for at skræmme Glenten, saa at den skulde slippe sit Bytte. Men denne brød sig sletikke om Larmen, fløi videre og var snart forsvundet for Alles Øine. Hasſan forbandede sin Skjebne, og fortalte de Omstaaende, at han havde havt en stor Mængde Penge skjult i Turbanen, for paa den Maade at vække deres Medlidenhed. Men Mange troede ham sletikke, og de Andre gjorde ovenikjøbet Nar ad ham, og loe ham ud, fordi han ikke bedre havde gjemt sine Zecchiner. Derpaa gik Hasſan hjem, gav sine sidste Skillinger ud for en ny Turban, og havde nu for de to hundrede Zecchiner ikke andet end Hampen, et Stykke Kjød og en ny Turban. Desuden var han tillige bange for Saadi, og han frygtede meget for, at denne vilde blive vred paa ham og ansee ham for en Løgner og Bedrager.

Han var meget bedrøvet, da han kom hjem, og da hans Kone spurgte ham, hvad der dog feilede ham, fortalte han hende det Hele; Konen begyndte at græde, og det gjorde ham endnu mere bedrøvet. Men efter nogen Tids Forløb trøstede de sig; Hasſan var igjen ved godt Mod, gik hver Dag som sædvanlig til sit Værksted og arbeidede fra Solen gik op, til den gik ned igjen.

Der var gaaet en temmelig lang Tid, og hverken Saadi eller Ali tænkte paa Hasſan og de to hundrede Zecchiner. Da førte Tilfældet de to Venner forbi Rebslager-Værkstedet, og Saadi blev nysgjerrig efter at erfare, hvad der var blevet af Pengene, og om de vare vel anvendte. Han traadte derfor med

Ali ind i Hasſans Værksted, og ventede at ſee Rebſlageren i ganſke anden Tilſtand end første Gang. Men den gode Mand blev ſkuffet, thi Hasſan var blevet den Samme, kun hans Turban ſaae noget nyere og reenligere ud end før. Ali ſmilede og ſagde: „Du ſeer, Saadi! jeg har Ret, og dine Penge have ikke nyttet til Noget.“ Men Saadi var meget vred, overfuſede den ſtakkels Hasſan og ſpurgte ham, hvor han havde gjort af Pengene? Hasſan blev ikke lidt forſkrækket, da han ſaae de to Herrer komme ind, dog havde han en god Samvittighed og tog derfor Mod til ſig, og fortalte ganſke ærligt og oprigtigt, hvorledes det var gaaet ham. Men Saadi troede ikke et Ord deraf, og ſagde: „Tilſtaae kun, Hasſan! at din hele Fortælling er en driſtig Løgn; du har ſagtens levet lyſtigt for Zecchinerne, indtil der ikke var en Hvid tilbage, thi jeg har aldrig hørt, at en Glente har røvet Turbaner. Vær nu oprigtig og kom frem med Sandheden.“ Hasſan maatte ſige og ſnakke ſaameget han vilde, Saadi troede ham ikke. Endelig blandede Ali ſig i Samtalen, forſvarede Hasſan, og fortalte derpaa nogle Hiſtorier om Glenter, og ſom vare vidunderlige nok, til at fjerne Saadis Vrgrelſe; dog ſkammede han ſig for Ali, og vilde paa ingen Maade tage ſine tidligere Paaſtande tilbage, men vilde hellere offre endnu en Pung Zecchiner. Han ſagde derfor til Ali: „Kjære Ven! dette ene Exempel paa det Modſatte af min Anſkuelſe kan ikke gjøre noget Udſlag i Sagen. See her, jeg forærer Hasſan endnu engang to hundrede Zecchiner, han maa nu ſee til at anvende dem bedre.“ Og idet han vendte ſig til Hasſan, tilføiede han: „See her, Hasſan! tag dette, men bær dig denne Gang fornuftigt ad og hold tilraade med Pengene, thi hvis hellerikke denne Sum hjælper dig, kan jeg ikke give dig Noget mere. Enhver Ting har ſine Grændſer, og ſaaledes ogſaa min Gavmildhed.“ Hasſan var meget glad, lovede det Bedſte, og havde ogſaa virkelig iſinde at holde ſit Løfte; men Vennerne toge Affked med ham og gik bort.

Nu overlagde Hasſan meget nøie og omhyggeligt hvorledes han denne Gang vilde bære ſig ad med Pengene, thi atter at ſkjule dem i Turbanen, dertil havde han ikke den ringeſte Lyſt. Han ſpeculerede frem og tilbage, men han kunde ikke finde paa

noget Middel. Imidlertid blev det mørkt, han lukkede sit Værksted, puttede Zecchinerne i Lommen og gik hjem. Da han kom ind i sin lille Stue, faldt hans Øie paa en gammel Steenkrukke, der stod i en Krog og som var fyldt med Klid, og som i Aar og Dag uforstyrret og upaaagtet havde staaet der. I den Krukke kunde du skjule Pengene, Enhver vil nok lade den staae i Ro. Som tænkt, saa gjort. Hurtigt før Konen og Børnene saae det, hældte han Kliden ud af Krukken, lagde Pungen med Zecchinerne deri, og kastede Kliden igjen oven paa, saa at der ikke var noget Spor at see af Pengene. Han havde dog igjen beholdt ti Guldstykker hos sig. Han sagde ikke et Ord til Nogen om Pengene, ikke engang til sin Kone, thi han frygtede hendes Sladderagtighed. Derpaa lagde han sig rolig tilsengs.

Den næste Morgen ganske tidlig stod han igjen op, tog sine ti Guldstykker med, gik ud, leiede Lastdragere og kjøbte et saa stort Forraad af Hamp og Hør, saa at den hele Sum næppe var tilstrækkelig til at betale det, og derpaa lod han Indkjøbet bringe hjem. Imidlertid havde hans Kone sørget for Huset og havde været flittig i Kjøkken og Kjælder. Da hørte hun et Raab paa Gaden udenfor: „Sæbe! kjøb Sæbe! deilig Sæbe!“ og da faldt det hende ind, at hun netop havde Trang til Sæbe, thi hendes Forraad var sluppet op. Men Penge havde hun ikke, og medens hun overveiede, hvor hun dog skulde kunne opdrive et Par Aktschaer, faldt hendes Øine paa Steenkrukken med Klid, som stod i Krogen, og det faldt hende ind, at hun jo kunde bytte Krukken for Sæbe. Hun greb den altsaa, gik udenfor Døren og kaldte paa Sælgeren. Denne gik ind paa Tuskhandelen, og Hassans Kone anede ikke, hvilken slet Handel hun havde gjort, og at hun havde betalt hundrede og halvfemsindstyve Zecchiner for et Par Stykker Sæbe; hun var tvertimod meget fornøiet over sit Kjøb.

Da Hassan nu kom hjem og havde ladet de indkjøbte Forraad opstable, skyndte han sig ind i Stuen for at see til Krukken. Men han var nærved at synke i Jorden af Skræk, da han saae Pladsen tom, og Krukken forsvunden. I al Hast kaldte han paa sin Kone, og spurgte: „For Allahs Skyld, Kone! hvor er den Krukke?“ Konen satte et meget fornøiet Ansigt op og for-

talte ham, hvor fordeelagtigt hun havde byttet den for en heel Mængde Sæbe. Men nu blev Hasfan aldeles fortvivlet, ruskede sit Skæg og sit Haar og skreg: „O jeg Ulykkelige, jeg Elendige!“ Han slog sin Kone og fortalte hende den hele Ulykke, som atter havde ramt ham, og vedblev at jamre sig. Konen forfærdedes og græd over Tabet, men hun skjød Skylden paa sin Mand og paastod, at han burde have viist hende Tillid, men ikke været saa dum at lægge saamange Penge paa et usikkert Sted. De vedbleve at trættes, gjorde hinanden Bebreidelser, og tilsidst maatte de begge slaae sig tiltaals. Zecchinerne vare nu engang borte, og Suk og Klage bragte dem ikke tilbage. Som de vare komne, saaledes vare de gaaede bort. Hasfan var og blev den fattige Rebslager, og kom ikke paa nogen grøn Green.

Fuld af Bekymring tænkte han paa Saadi og hans Ven. Det varede hellerikke længe, saa kom de begge ned ad Gaden. Da Hasfan saae dem, vilde han løbe bort for at undgaae dem. Men det var allerede forsilde, thi Vennerne havde allerede seet ham og uærmede sig med hurtige Skridt. Saadi ærgrede sig ikke lidt, da han igjen saae Hasfan i den gamle Tilstand. Han fik ham til at fortælle sig Eventyret med de byttede Zecchiner og sagde derpaa ikke Andet, end at Hasfan havde fortjent sin Skjebne, og at han paa ingen Maade vilde offre flere Penge med Guld. „Du skulde have gjemt dit Guld paa et sikkert Sted,“ føiede han til. Hasfan svarede: „Kjære Herre! i mit hele Huus har jeg ingen Kasse og intet Skrin, som jeg kunde laase af. Alt staaer aabent, og i Almindelighed skader dette hellerikke, thi hvor der Intet er, der kan Ingen tage eller stjæle Noget. Den gamle Krukke havde i Aar og Dag staaet i Krogen, og ingen Mødersjæl tænkte paa at kaste den bort eller sælge den. Men næppe var Zecchinerne i den, før Schaitan, den onde Aand, kommer og forfører min Kone til at kjøbe Sæbe. Mine Herrer! jeg er født til Fattigdom, her er Intet at gjøre ved.“

Medens Hasfan talede saaledes, saae Ali mod Jorden, og fik Øie paa et Stykke Bly. Han bukkede sig, tog det op fra Jorden, gav det til Hasfan og sagde: „Min Ven! jeg vil nu ogsaa paa min Maade gjøre et Forsøg med dig, og forære

dig dette Stykke Bly, som uændset laae her i Støvet; maaskee kan du med det gjøre din Lykke bedre, end med de tabte Zecchiner, som min Ven Saadi har foræret dig." Hassan smilede, dog modtog han Blyet, og puttede det i sin Lomme. Men Saadi sagde i sin Ærgrelse til Ali: „Hvor kan du være saa taabelig at bygge Forhaabninger paa et usselt Stykke simpelt Metal, naar fire hundrede Zecchiner Intet have nyttet." Ali svarede ikke, men tænkte ved sig selv, at det vel altsammen vilde finde sig. Vennerne gik bort. Dog denne Gang lovede de ikke at komme igjen, skjøndt Ali havde fast besluttet om nogen Tid at see til ham, thi det forekom ham, som om Hassans Uheldsstjerne var forsvundet, og Lykkens Sol havde begyndt at straale paa hans Himmel.

Rebslageren vedblev at arbeide i sit Værksted, indtil det blev Aften. Derpaa gik han hjem og fortalte sin Kone om de to Venners Besøg. Han tænkte sletikke mere paa hiint Stykke Bly. Da han havde spiist og drukket, kom Børnene, hængte sig som sædvanligt ved ham, plagede ham for et Æventyr og han maatte fortælle, indtil de alle gik tilsengs. Snart sov de alle roligt og blidt.

Nu boede der i Nærheden en Fisker, ham faldt det samme Aften ind, at han næste Morgen ganske tidlig vilde gaae ned til Tigris for at fiske. Han hentede sine Net og eftersaae dem, om der ikke manglede Noget ved dem, de vare alle gode og faste, kun paa det ene manglede et lille Stykke Bly, ikke større end en knyttet Næve. Men hvis han ikke havde dette Bly, kunde han slet ikke fiske; han søgte derfor omkring i hele Huset, men fandt intet, saa flittigt han end søgte. Han vilde gjerne have kjøbt et lille Stykke, men alle Boder vare allerede lukkede, og han kunde for en saadan Ubetydelighed jo ikke jage Kjøbmændene ud af Sengen; men næste Morgen maatte han allerede før Daggry være ude paa Floden, ellers vilde han kun faae en lille eller slet ingen Fangst. Da sagde han til sin Kone: „Gaa hen til vore Naboer, og spørg dem, om de ikke kunde hjælpe mig ud af Kniben." Konen gik til dem alle, og spurgte dem alle, men Ingen havde Bly, saa gjerne som de ellers havde givet hende det. Hun kom igjen fortrædelig hjem. Hendes Mand var endnu

mere ilde tilmode end hun, og spurgte, om hun ogsaa havde banket paa hos dem alle, ogsaa hos Rebslageren Hassan. Hos ham havde hun ikke været, thi hun troede ikke, at en saa fattig Mand, der selv Intet eiede, vilde kunne hjælpe hende, og hun vilde heller ikke nu gaae derhen nok engang. Men nu blev Fiskeren vred og jagede hende afsted. Hun gik nu til Hassan og bankede saalænge paa hans Vinduesskodder, indtil der blev lukket op for hende; nu fremførte hun sin Bøn, og Hassans Kone vilde allerede igjen lade hende gaae, men han sprang selv ud af Sengen, gav Fiskerkonen Blyet, og glædede sig over, at han kunde vise sin Nabo en Venskabstjeneste. Konen var ogsaa meget glad derover, og lovede at sende Hassan alle de Fisk, som hendes Mand fangede ved den første Dræt. Derpaa skyndte hun sig hjem, og hendes Mand var enig med hende og strax villig til at holde, hvad Konen havde lovet.

Om Morgenen gik han ned til Floden, og ved den første Dræt fangede han kun en eneste Fisk, men den var over en Alen lang, meget smuk og feed. Den skal min Nabo Hassan have, tænkte han, og kom Fisken i en Spand, hvor den lystig svømmede og pjadskede. Men idag syntes dog en særegen Trolddom at hvile paa Fiskerens Næt, thi saamange Fiske, som han fangede, var der i et heelt Fjerdingaar vel næppe kommet i hans Garn. Derfor var han ogsaa meget glad, og da han havde holdt op at arbeide, gik han hjem, overleverede sin Kone den først fangne Fisk, og hun maatte bære den hen til Hassans Bolig.

„Her bringer jeg Jer min Mands første Fangst", sagde hun saa til Hassans Kone, „det er rigtignok kun en enkelt Karpe, men den er stor og tyk, og vil nok smage Jer godt. Tillige takker min Mand mange Gange for Blyet, det har idag gjort god Tjeneste, og hvis I komme i Forlegenhed, kjære Nabofolk, saa tænk kun paa Fiskeren, han vil ogsaa gjerne vise Jer en Tjeneste." Derpaa gik hun igjen bort, og Hassans Kone tog Fisken, skar den i flere Stykker og vilde gjøre sin Mand tilgode med den, naar han kom hjem fra Arbeide, thi han var allerede ganske tidlig gaaet til Værkstedet. Men da hun skar Fiskens Mave op, saae hun Noget blinke og glimre; hun tog det, skyllede det reent, og meente, at hun havde fundet et smukt lille Stykke Glas;

men det var en meget stor og deilig Karfunkelsteen, dog det havde hun ingen Forstand paa. Hun vilde allerede kaste den bort, men hun betænkte sig, og meente, at hun kunde gjøre Børnene en Glæde med den, gik ind i Stuen og gav Børnene Stenen. Børnene legede med den og havde tusind Løier med det glimrende Stykke, indtil det begyndte at skumre, Faderen kom hjem og Moderen tændte Lampen. Da bemærkede eet af Børnene, at Stenen altid blinkede klart, naar den blev holdt i Skyggen, og fortalte det til sine Søskende; disse bleve meget nysgjerrige, og snappede Stenen ud af Haanden paa hinanden for at holde den i Skyggen; dette vilde de Mindre og Svagere ikke taale og gjorde et saadant Spektakel og saadan Støi, at Fader Hassan maatte befale dem at være stille. Nu holdt de sig et Øieblik rolige, og hviskede og loe kun ganske sagte, for at Faderen ikke skulde høre det, men snart begyndte Larmen igjen forfra; nu blev Hassan ganske vred og spurgte Børnene, hvad de toge sig for. Den Ældste kom nu hen til ham og fortalte ham det Hele, saa at Hassan selv blev nysgjerrig, lod dem bringe Stenen, holdt den i sin hule Haand og see! Haanden var saa klart oplyst, som om der havde ligget et Lys i den. Moderen kom ogsaa til, og de havde megen Morskab med dette Legetøi, indtil Faderen sagde: „Nu er det nok, afsted i Seng!“ Børnene klædte sig lydigt af og listede isenq, alle Fem i een. Men de kunde ikke sove, thi Stenen gik dem bestandig om i Hovedet.

Imidlertid tog Faderen Stenen og lagde den paa Randen af Kaminen, og Moderen fortalte ham, hvorledes hun havde fundet den. Hassan undrede sig derover, men han ansaae heller ikke den kostelige Karfunkel for andet end et Stykke Glas, thi han kjendte ligesaa lidt til Ædelstene og deslige Ting som hans Kone. Endelig slukkede han Lampen og vilde lægge sig til Hvile, men da lysnede og blinkede Stenen paa Kaminkarmen saa klart, at den oplyste hele Stuen, saa at man slet ikke kunde bemærke, at Lampen var slukket. Da Børnene saae dette, kunde de ikke mere styre sig, de sprang ud af Sengen, dandsede omkring Stenen, saa at Faderen i Begyndelsen ikke engang kunde trænge igjennem med sin stærke Stemme. Endelig tog han den ene efter den anden ved Kravebenet, kastede dem i Sengen og befalede dem

meget alvorligt at ligge stille, og ikke midt om Natten forstyrre Naboerne i deres Søvn. Dette hjalp, Børnene sov ind, og Hassan sagde til sin Kone: „Seer du, nu har Alis Stump Bly dog bragt os to Fordele, en deilig Fisk og Olie for hele Vinteren, thi saalænge vi have denne Steen, behøve vi intet andet Lys.“

Nu boede der tæt ved Siden af Hassan en riig Jøde, som eiede meget Guld og Gods, og han handlede med Guld og Ædelstene. Hans Sovekammer var kun ved en meget tynd Væg adskilt fra Hassans Stue; han vaagnede derfor op midt om Natten, da Børnene gjorde saamegen Støi, vækkede ogsaa sin Kone og sagde: „Hør kun, hvilke Skrig og Trampen inde hos vor Nabo, der maa være passeret noget ganske Særegent, gaa dog imorgen tidlig derind og spørg dig for.“ Konen lovede det; strax derefter var Alt stille, og Jøden hørte Intet mere.

Næste Morgen var Hassan allerede gaaet paa Arbeide, da kom Naboerfken til hans Kone, sladdrede om Dit og Dat, og spurgte hende tilsidst, hvorfor der inat havde været saadan en Støi hos hende. „Aa!“ sagde Hassans Kone, „i en Fisk har jeg fundet en kurieus Ting, og den morede Børnene saameget; det seer ud som et Stykke Glas, og dog funkler den om Aftenen, og gjør vor Stue saa lys, at vi ikke behøve at tænde Lampen.“ Med disse Ord tog hun Stenen fra Kaminkarmen og viiste Jødekonen den. Hun saae nu strax ved første Øiekast, at Stenen var den deiligste Karfunkel, som hun i sit Liv havde seet, men hun var meget listig og snu, og sagde ikke et Ord derom, men lo kun og spurgte, om Stenen ikke var tilsals. „Den er af ingen Værdi,“ sagde hun, „men jeg har en ganske lignende, og hvis jeg kunde faae denne, saa vilde jeg maaskee lade mig gjøre et Par Drenringe deraf.“ Hun bød Konen en Ubetydelighed for Stenen, og lod, som om det slet ikke var hende magtpaaliggende. Konen var ogsaa nærved at give Jødinden Stenen, men nu begyndte Børnene at græde og skrige og vilde slet ikke lade sig stille tilfreds, indtil hun endelig hviskede til Jødinden, at hun hellere maatte komme igjen en anden Gang. Jødinden mærkede nok, at der for Øieblikket ikke kunde blive noget af Handelen, og paalagde sin Naboerske blot ikke at fremvise eller sælge Stenen til nogen

Anden; derpaa løb hun hjem, og fortalte sin Mand det Hele. Da sagde denne: „Kjære Kone! denne Steen maa vi have for enhver Priis, thi er den saadan, som du siger, saa findes der paa Jorden ikke dens Lige, og alt Guld i Verden strækker ikke til at betale den efter dens Værdi. Nu maae vi see til at faae den for godt Kjøb, gaa altsaa endnu engang derhen i Aften, og byd først en Ubetydelighed, saa at du ikke vækker disse Folks Mistanke. De ere fattige, og sælge den maaskee for Spotpriis; men ville de ikke bide paa, saa byd mere og mere.“ Da det nu var blevet Aften, gik Jødinden igjen til Hasſans Bolig og sagde til hans Kone: „Kjære Naboerske, jeg har talt med min Mand om Eders Steen, og han vil nok have den for Løiers Skyld. Vil I sælge ham den?“ Men Konen vilde ikke, thi hun betænkte, at hendes Mand maaskee vilde blive vred, hvis hun uden hans Vidende havde sluttet Handelen. Da blev Jødinden bange og sagde: „Hør, Naboerske, jeg vil give Jer tyve Zecchiner for Stenen.“ Men nu blev Hasſans Kone, der slet ikke var dum, først rigtig opmærksom, og svarede ganske rolig: „Jeg sælger ikke Stenen, før min Mand kommer.“ Nu bød Jødinden hende halvtredsindstyve Zecchiner og derpaa tredsindstyve, og halvfjerdsindstyve og firsindstyve og tilsidst hundrede. Nu kom Hasſan. Hans Kone gik ham imøde og sagde: „Kjære Mand, vor Nabokone her vilde gjerne kjøbe vor smukke Steen, og har allerede budt mig hundrede Zecchiner for den. Men jeg vilde ikke sælge den, før du kom hjem. Nu kan du selv afgjøre Sagen, om du har Lyst dertil.“ Hasſan undrede sig i Stilhed over det høie Bud og han mærkede nok, at det ikke kunde være et Stykke Glas, og sagde derfor til Jødinden: „Stenen sælger jeg kun for mange Penge.“ Nu blev Jødinden først rigtig forhippet, og bød først tusind Zecchiner, og to tusind ligetil fem tusind. Da sagde Hasſan: „Jeg seer, at det er Eder meget om at gjøre at faae Stenen, og I skal ogsaa faae den, men ikke under hundrede tusind Zecchiner. Vil I gaae ind herpaa, saa er det godt, men vil I ikke, saa sælger jeg den et andet Sted og faaer maaskee endnu mere derfor, thi jeg veed, at Stenen er meget mere værd. Jeg overlader den til Jer kun for gammelt Venskabs og Naboskabs Skyld.“

Men Jødinden turde dog ikke give Saameget for Stenen, uden at spørge sin Mand. Hurtig sprang hun ind i sit Huus og hentede ham ind, som han gik og stod, og sagde til ham, at han selv skulde slutte Handelen. Da blev Hassan fortrædelig, tog Stenen og vilde gaae bort og sletikke høre Noget mere. I sin Hjertensangst slog Jøden til, og Handelen var sluttet. Men han sagde: „Gode Nabo, saamange Penge har jeg ikke liggende i min Kasse, I maa for idag nøies med to tusind Zecchiner, imorgen bringer jeg Resten.“ Hassan indgik denne Betingelse, Jøden skyndte sig afsted, og bragte to Poser fuldstoppede med Guldstykker. Og den næste Dag bragte han de andre otte og halvfemsindstyve Punge. Nu var Stenen betalt og tilhørte Jøden, men Hassan var blevet saa riig, at han havde nok for sit hele Liv, og havde kunnet gaae uden at bestille Noget ligetil sin Død. Men det gjorde han ikke; han gik derimod hen til alle Rebslagere i Bagdad, og sluttede Accord med enhver af dem, og de maatte for Fremtiden allesammen arbeide for Hassan, og turde ikke sælge saameget som et Stykke Seilgarn for egen Regning, thi alt deres Arbeide gik til Hassans Oplag. Derpaa lod Hassan i alle Byens Qvarterer opbygge prægtige Magaziner, hvor Rebslagerne kunde aflevere alle deres Arbeider, og hvergang bleve de betalte derfor til Hvid og Skilling. Enhver fandt sin Fordeel derved, men den største Vinding tilfaldt dog Hassan, thi hele Byen Bagdad maatte i hans Magasiner kjøbe, hvad de trængte til af Toug, Snore, Seilgarn og Gjorde. Da han nu havde indrettet sin Forretning saa fordeelagtigt, byggede han ogsaa for sig og sin Familie et Huus, og da det var færdigt, lignede det mere et Slot end en borgerlig Bolig, og Hassan blev nu altid kaldet Hr. Hassan, og ikke mere ligefrem Rebslageren Hassan og han levede æret og agtet af alle sine Medborgere.

Nu hændtes det en Dag, at de to Venner Saadi og Ali gik ud at spadsere sammen, og tilfældigviis vandrede forbi det Sted, hvor Rebslageren Hassan før havde havt sit lille indskrænkede Værksted. De kom nu til at tænke paa ham, og da de ikke fandt ham, spurgte de efter deres gamle Bekjendt og fik da en Beretning, som forekom dem ganske utrolig. Nu besluttede

de hurtigt at opsøge Hassans Huus og aflægge ham et Besøg, thi af hans egen Mund vilde de høre, om han da virkelig var bleven saa riig og anseet, som de havde hørt af alle Folk. Snart kom de til et prægtig Huus. Da de nu stod og saae paa Paladset, der var anviist dem som Hassans Bolig, troede de ikke deres egne Øine, og spurgte en Forbigaaende, om ogsaa virkelig Rebslageren Hassan boede her: „Ja vist," svarede denne, „Hassan boer her, men ikke Rebslageren Hassan, men Hr. Hassan, den store Fabrikant." Da gjorde Vennerne store Øine, troede det endelig og bankede paa Porten. En rigtklædt Slave lukkede op for dem, førte dem ind i et prægtigt Værelse, og bad dem at dvæle der. Snart efter kom han tilbage og efter ham kom Hassan, deres gamle velbekjendte Ven. Næppe havde han gjenkjendt de to Venner, før han faldt dem om Halsen, og var ude af sig selv af Henrykkelse over at see dem igjen. Nu blev der en Fortællen og en Forundring, Vennerne spurgte stedse paany og lode sig Alt fortælle to Gange, og ønskede tilsidst Hassan af Hjertet tillykke med hans store Rigdomme, som han saa klogt og fordeelagtigt forstod at anvende. Da de nu rigtig havde udtalt sig for hinanden, bad Hassan Vennerne idetmindste i nogle Dage ikke at forlade ham, og han bad saa inderligt og hjerteligt, at de ikke kunde sige Nei. Og nu førte han dem omkring overalt, paa Lofter og i Hvælvinger og viiste dem sine umaadelige og kostbare Forraad af Varer; derpaa førte han dem igjennem alle sine Værelser og de fandt det ene smukkere end det andet. Imidlertid var Bordet dækket i Spisesalen, og mange Retter stode derpaa, fortræffeligt tillavede og meget velsmagende. Og da Hassan havde spiist med sine Venner og de alle tre havde sat sig bequemt til Hvile, traadte Tjenere ind og bød dem Scherbet og Viin i Sølvbægere; da følte de sig alle tre vel tilmode og de vare meget muntre og glade.

Den næste Dag, da de netop havde reist dem fra Søvnen, kom Hassan ind til Saadi og Ali og sagde: „Mine kjære og høitærede Venner, hvis det behager Jer, saa ville vi idag gjøre en Seiltour paa Tigris. To Mile herfra har jeg ladet mig bygge et Landsted ved Flodens Bred, og har kjøbt en deilig stor Have dertil. Der ville vi ogsaa finde min Kone og mine

Børn, som jeg gjerne vilde forestille for mine Velgjørere, thi jeg har fortalt dem det Hele; de elske Jer af ganske Hjerte og ville have stor Glæde af at faae Jer at see!" Saadi og Ali vare villige til at benytte denne Indbydelse. De stode op fra deres Leie og kom hurtigt i Klæderne. Derpaa spiste de Frokost, og de tre Venner stege derpaa i en Gondol, som paa det Herligste var smykket med flyvende Vimpler, Blomsterstore og Krandse, og laae festligt tilberedt for at modtage dem. Gondolen seilede hurtigt ned ad Strømmen, Solen smilede paa Himlen og Vennerne lovede sig en glad Dag. De forkortede Veien for hinanden med Spøg og Samtaler; og før de saae sig om, glimtede allerede Hassans Landsted dem imøde langt borte. De naaede derhen, stege iland og gik op gjennem Haven. Den var meget stor og overmaade smuk. Overalt glimrede og duftede de sjældneste Blomster. Frugttræer bøiede de fulde Grene næsten mod Jorden, og mange Grene vare understøttede med Stænger, for at de ikke skulde knække under Byrden. Til Høire grændsede Haven til en stor Skov af ældgamle Træer, og til Venstre laae endelig Hassans Landsted for deres Øine. Før de endnu vare komne tæt derhen, havde Børnene allerede seet deres Fader, og styrtede ham imøde med Glædesskrig og Jubel, hængte sig om hans Hals og klappede og kyssede ham. Nu saae begge hans Venner, at han ogsaa maatte være en lige saa god Fader, som Forretningsmand. Ogsaa Hassans Kone kom til, og Manden gjorde hende bekjendt med sine Venner, Saadi og Ali. Nu var der en stor Glæde paafærde, og det forekom Saadi og Ali, som om de vare i Paradiis, og de vare nærved at misunde deres Ven Hassan hans Lykke. Da Følelsernes Storm havde lagt sig, traadte de Allesammen ind i Huset, forfriskede sig med Havens Frugter og snakkede sammen, til det blev Aften.

Saaledes hengik et Par Dage. Ingen tænkte paa at vende tilbage til Byen. Engang sad Hassan med sine Venner paa Landstedets flade Tag, og nød den herlige Udsigt over Haven, Floden og den prægtige Skov, og kom just til at tale om Skjebnens Ustadighed. Da sagde Saadi: „Kjære Ven, tilstaae dog nu engang ærligt og oprigtigt, at du ikke skylder din Lykke til det Stykke Bly, som Ali forærede dig, men de fire hundrede Zec-

chiner, som du fik af mig. Bliv ikke vred, at jeg tvivler paa din Fortælling, det er mig nu engang umuligt at troe paa den." Hassan blev meget bedrøvet over Saadis Vantro og kunde ikke gjøre Andet, end beraabe sig paa sin Sandhedskjærlighed og Ærlighed. Ali stod ham troligt bi, og alle tre talte i Munden paa hinanden, og ingen vilde troe den anden. Medens de endnu trættedes frem og tilbage, kom Hassans to ældste Sønner med deres Lærer op paa det flade Tag, og een af dem bragte Faderen en meget underlig Fuglerede. Han sagde: „See her, Fader, vi have fundet denne Rede oppe i et Træ i Skoven, og taget den ned for dens Mærkværdigheds Skyld, thi den er bygget i en gammel Turban." Hassan greb Reden, studsede og raabte endelig: „Himlens Barmhjertighed, hvad seer mine Øine? dette er min Turban med Zecchinerne, og alle hundrede og halvfems maae findes i den. Hvor lykkeligt træffer det sig ikke, kjære Venner! at jeg kan give Jer Beviset for min Sanddruhed i Hænderne, thi lægger vel Mærke til, Reden er saa kunstigt bygget, som den aldrig kunde være gjort af Menneskehænder. Læg Mærke til, at Turbanens Klæde er saa medtaget af Veir og Vind og at Farverne ere saa faldmede, at det i flere Aar maa have været udsat for den frie Luft." Vennerne og i særdeleshed Saadi sad maalløse af Forbauselse. Endelig samlede de deres Tanker undersøgte Turbanen og Reden meget nøie og overbeviste sig snart om, at Hassan havde fuldkommen Ret, og at Turbanen i Aar og Dag maatte have ligget i Træet. Derpaa traf Hassan de Qviste, Fjedre og Straae ud, hvoraf Reden var sammensat, og viklede Turbanens Folder op. Og ganske rigtigt, klingende og klirrende faldt Zecchinerne paa Bordet, og da de talte dem efter, fandtes alle hundrede og halvfemsindstyve Zecchiner samlede. Saadi maatte nu allerede halvveis give tabt, og sagde: „Forunderligt! Hvis ikke mine egne Øines Lys havde overbeviist mig, vilde jeg aldrig have troet, at Glenter vilde røve Turbaner og derimod lade Kjød ligge urørt. Een Gaade er løst, men den anden vil sagtens vedblive at være en Gaade, thi jeg maa endnu stedse paastaae, at de andre to hundrede Zecchiner, som jeg gav dig, ere Kilden til din Rigdom." Ali blev ærgerlig over denne hans Haardnakkethed og vilde staae op og gaae bort, men Hassan

holdt ham tilbage og sagde: „Lige saa godt som det har behaget Allah at stille eet Vidne for min Sandhedskjærlighed, lige saa godt kan han sende mig det andet, hvis det behager ham. Bliv ved din Vantro, Saadi! jeg trøster mig med min Bevidsthed og den gode Formening, som vor fælleds Ven Ali nærer om mig.“ Derpaa lod de tre Venner Striden falde. Men Hasan gjemte den gamle Turban omhyggeligt, og det falmede og pjaltede Stykke Tøi blev ham kjærere og mere dyrebart, end ti nye.

Den ene Dag efter den anden henløb for Vennerne paa Landstedet, og Saadi kom endelig til at tænke paa, at det vilde være paa Tiden igjen engang at see til sit eget Huusvæsen. Han meldte derfor Vennerne sin Beslutning, og disse vilde ikke alene blive tilbage. Hasan gav fornøden Befaling til at sadle og optømme fire persiske Heste, og da de havde spiist til Middag, reed de alle Tre, ledsagede af en Tjener, tilbage til Bagdad. Paa Veien kom de forbi et Vertshuus, og Ali fik Lyst til at tage en Forfriskning, thi Dagen var meget heed og lummer. De stege af, Hestene bleve imidlertid førte til Stalden, og Hasan gav Tjeneren Befaling til at give dem et Foder. Tjeneren gik til Verten og forlangte Byg til Hestene. Men Verten blev meget forlegen, thi han havde intet Forraad, og vidste ikke, hvor han skulde faae Byg fra, thi hans Vertshuus laae meget eensomt, og næsten i en Miils Omkreds var intet andet Huus at see. Endelig sagde han til Tjeneren: „Hør, jeg har en gammel Krukke staaende med Klid, den vil jeg give dig. Kliden vil smage Hestene lige saa godt.“ For dog at faae Noget, tog Tjeneren Krukken, gik ind i Stalden, hældte Kliden i Krybben og bredte den jævnt ud for Hestene. Da stødte hans Haand paa noget Sært, han gred det, og saae, at det var en Pung fuld af Guldstykker. Tjeneren glædede sig og tænkte: „Dette vil være din Herre behageligt!“ thi han kjendte hans hele Historie, og vidste meget godt, at Krukken med Zechinerne spillede en Hovedrolle i den. Han tog Krukken og Pungen, gik op til de tre Venner, og sagde til Hasan: „Herre! jeg bringer Jer en Krukke, den var fyldt med Klid, som jeg kastede for Hestene, og da fandt jeg denne Pengepung, og jeg tænker mig, at I sagtens kjender begge Dele.“ Hasan tog imod Krukken, betragtede den meget nøie

saavelsom Pungen med Zecchinerne, og fandt, at begge Dele engang havde tilhørt ham og udraabte fuld af Glæde: „Nu, Saadi! vil du ikke mere kunne beskylde mig for Løgn, thi den Almægtige har i denne Krukke og denne Pung givet mig det andet Beviis for min Sanddruhed. Gaa", befalede han Tjeneren, „gaa hen og kald paa Verten, han skal fortælle, hvorledes han har faaet denne Krukke." Tjeneren adlød hurtigt Befalingen og kom tilbage med Verten, og denne fortalte da, at han for flere Aar siden for en Ubetydelighed havde kjøbt den gamle Krukke af en Sæbehandler, som var i Nød og Trang. Men Ingen havde brudt sig om den gamle Krukke, og den kunde sagtens have staaet længe, hvis han ikke netop idag havde manglet Forraad af Byg og Havre. Da sagde Ali triumpherende til Saadi: „Saadi! Nu er du slaaet af Marken og nu har du faaet Beviis for, at Tilfælde og Lykke oftere hjælpe til Rigdom og Gods, end de største Pengesummer." Saadi maatte ganske give tabt, han gik hen til Hassan, omfavnede ham og bad ham af ganske Hjerte tusinde Gange om Forladelse for, at han i saa lang Tid havde næret en falsk Mistanke imod ham. Hassan tilgav ham gjerne, thi han vidste meget godt, at Vildfarelse er Menneskehedens Arvelod. Han var saa glad, at han vilde have tilgivet alle Syndere i Verden. Krukken kjøbte han af Verten, og hans Tjener maatte omhyggeligt gjemme den, thi han vilde beholde den til evig Erindring. Men de tre hundrede og fiirsindstyve Zecchiner, som han saa uformodet og paa en saa vidunderlig Maade igjen havde faaet, uddeelte han, med Saadis Samtykke, til de Fattige og Trængende i Bagdad, da han med sine Venner kom did. Men disse Tre, Hassan, Saadi og Ali, sluttede et fast og ubrødeligt Forbund, og levede som trofaste og gode Venner lige til deres Dages Ende. De førte et lykkeligt og Gud velbehageligt Liv.

Fiskeren og Aanden.

Der var engang en Fisker, som havde en lille Hytte, der laae tæt ved Havet ikke langt fra en stor By. Han havde ogsaa en Kone og en heel Mængde Børn, men mangen Gang vidste han ikke, naar han stod op om Morgenen, hvor han den Dag skulde tage det kjære Brød fra, thi han var saa fattig, at han ikke engang havde en Nødskilling. Han maatte leve af den Fortjeneste, som hver Dag indbragte ham. Paa den Maade gik det rigtignok ofte meget knapt til, og Fiskeren maatte mangen Gang med Kone og Børn lægge sig sulten tilsengs. Dog tabte han ikke Modet, thi han satte altid sin Lid til Gud, og tænkte, at den, som ernærer de unge Ravne paa Marken, han vil heller ikke lade dig forsmægte, og han vedblev trods al Nød og Kummer at være en gudfrygtig og from Mand.

En Morgen stod han efter Sædvane sagte op for ikke at vække Børnene, tog sine Garn, og gik, før Dagen gryede, i Maaneskinnet ned til Havet for at fiske. Han holdt i al Stilhed sin Bøn og kastede Nettet i Bølgerne. Da mærkede han snart, at det blev meget tungt, og haabede at finde en god Fangst i det, og drog det med megen Møie og Anstrængelse igjen op. Men hans Haab blev skuffet, thi istedetfor sprællende Fiske laae der intet andet i Nettet, end Beenraden af et Æsel. Han ærgrede sig ikke lidt, kastede Beenraden ud paa Strandbredden og bødede igjen Garnet, thi paa flere Steder var det af den tunge Byrde sønderrevet og løbet op; derpaa kastede han det atter i Havet. Efter kort Tid blev det igjen meget vægtigt og saa tungt, at han næppe kunde drage det op paa Bredden, og han glædede sig allerede og troede, at han vilde finde det fuldt af Fiske. Men der laae intet andet i Nættet, end en stor Kurv, som saae meget ubetydelig ud og var fuld af Dynd. Nu blev den stakkels Fisker bange og tænkte, at han idag ikke skulde faae Noget at spise, thi han havde tidligere engang aflagt det Løfte ikke at kaste Garnet ud mere end fire Gange om Dagen. Han slyngede Kurven bort fra sig paa Strandbreddens Sand, rensede Nettet for Dyndet,

og kaſtede det tredie Gang i Bølgerne. Da ſyntes han ſnart, ſom om det endnu blev tungere end de to førſte Gange, og han traf og traf, og han kunde med al ſin Magt næppe faae det op paa Bredden. Men ſee nu, iſtedetfor Fiſke glimrede et Meſſingkar ham imøde, ſom var meget ſtort og dannet ligeſom en Flaſke. Naa, tænkte han, den kan du idetmindſte ſælge, naar du gaaer til Byen, og du faaer maaſkee flere Penge for den end for de Fiſk, ſom du kunde have fanget; han tog altſaa Nettet ſammen og vilde bære Karret hjem.

Imidlertid var det blevet Dag, og han bemærkede, at den ſtore Flaſke var lukket med et Blyſegl. Og da han vilde løfte den, forekom den ham forfærdelig tung, og han troede ſlet ikke, at det vilde være ham muligt alene at bringe den hjem. Desuden var han blevet nysgjerrig og vilde ſee, hvad der kunde være i Flaſken. Han tog derfor ſin Kniv, ſkar Seglet af, og ryſtede og ſkvulpede den op og ned, men der kom Intet ud, og den ſyntes at være gandſke tom. Dette undrede ham, og han kunde ſlet ikke forſtaae det, han ſatte Flaſken igjen ned og tænkte frem og tilbage over denne ſælſomme Sag. Da bemærkede han pludſelig med Forbauſelſe, at en tyk Damp trængte frem af Flaſken og udbredte ſig over Hav og Land, den var at ſee til ſom en tyk Taage, der endogſaa forduntlede Solen. Og da al Dampen var kommet ud af Karret, begyndte Taagen igjen at fortætte ſig, og det varede ikke længe, ſaa havde den formet ſig til en ſtor Kjæmpe, der var ſtørre end den ſtørſte og mægtigſte Kjæmpe i Verden. Og Kjæmpen udraabte: „Salomo, ſtore Salomo! jeg er ſtraffet nok, tilgiv mig, og jeg vil underkaſte mig dit Herredømme.“ Da Fiſkeren nu ſtod og ſaae dette, undrede han ſig meget og var nær bleven bange for Kjæmpen. Dog tænkte han, du har jo udløſt ham af Fangenſkabet, han vil altſaa ikke gjøre dig noget Ondt og derpaa ſagde han: „Hør engang, du ſtore Mand, hvorfor kalder du paa Propheten Salomon? han er jo død og begravet for længe ſiden, og han vil hverken kunne gavne eller ſkade dig.“ Men Kjæmpen ſaae forundret paa den fattige Fiſker og raabte med en Stemme, der klang ſom en rullende Torden: „Du lille Menneſke, hvor tør du tale til mig. Tal med Ærbødighed og fuld af Ydmyghed,

thi jeg er en Aand, mægtig fremfor mange andre." Fiskeren blev lidt bange, da han hørte den mægtige Stemme, dog tabte han ikke Modet, men sagde ganske kjæk og veltilfreds: „Aa hvad, Aand eller Menneske, du vil ikke tilføie mig noget Ondt; kom hid og fortæl mig din Historie." Og Aanden svarede: „Menneske, du maa døe og vil ikke levende forlade denne Strand, saaledes har jeg svoret. Dog vil jeg være naadig og tillade dig selv at bestemme, paa hvilken Maade du vil døe. Og for at du kan indsee, at jeg ikke kan gjøre Andet, skal du høre min Historie. Seer du, jeg er een af de Aander, som gjorde Oprør mod Himlen, og ikke vilde erkjende noget Herredømme eller nogen Magt, som var stærkere end deres egen. Men Gud udrustede Propheten Salomo, saa at han blev mægtig og stærkere end vi. Strax sendte Salomo sine Tjenere ud, og Assaf, Barachias Søn, tog mig fangen og førte mig til den Thrones Fod, paa hvilken Salomo hvilede i Pragt og Herlighed. Den store Prophet lovede mig Tilgivelse for min Oprørsthed, hvis jeg vilde tilstaae, at Gud var den mægtigste. Men jeg var dengang endnu meget opsætsig og trodsig, jeg svarede med Frækhed, og vilde ikke adlyde nogen Anden end min egen Villie. Da var det forbi med Salomos Langmodighed, og han lod dette Messingkar bringe frem, indespærrede mig deri, og tillukkede det med sit hellige Segl, som vi Aander ikke formaae at bryde. Derpaa befalede han en Tjener at kaste mig i Havet, hvor det var dybest, og jeg tænkte altsaa, at jeg aldrig mere skulde see Dagens Lys.

„Da jeg nu laae under Vandet, angrede jeg, hvad jeg havde gjort, men det var forsilde. Da lovede jeg at overøse Enhver, der i de første hundrede Aar udløste mig af mit Fangenskab med Rigdomme, selv efter hans Død, og ventede nu paa Forløsning. De første hundrede Aar forløb, men Skjebnen forbarmede sig ikke over mig. Og i det næste Aarhundrede lovede jeg at skjænke min Befrier alle Jordens Skatte. Endnu et Aarhundrede forløb, men jeg forblev indelukket, hvor jeg var. Og for tredie Gang svor jeg, at gjøre min Befrier til Konge og bestandig beskytte ham, og hver Dag tilstaae ham tre Bønner, efter hans Hjertes Ønske. Men ogsaa det tredie Aarhun-

vrede gik hen, og jeg blev ikke befriet. Da blev mit Hjerte ganske grebet af Forbittrelse og Vrede, og nu svoer jeg ved alle himmelske Hærskarer og ved Aandernes Konge at dræbe Enhver, der havde den Ulykke at udrive mig af min sørgelige Tilstand. Den Skjebne har truffet dig, o Fisker! og du maa døe."

Saaledes sluttede han sin Tale, og Fiskeren indsaae nok, at der for ham ikke var noget Haab om Frelse af Faren, hvis han ikke kunde tage den vrede Aand ved Næsen. Han tænkte paa sin Kone og sine Børn, som uden ham maatte sulte ihjel, og Angsten indgav ham en Tanke, som forekom ham heldig. Han sagde derfor til Aanden: „Store og mægtige Aand! jeg maa finde mig i min Skjebne, men ved den almægtige himmelske Guds Navn besværger jeg dig, før min Død endnu at besvare mig et Spørgsmaal." Da Aanden hørte Guds Navn, bævede han over sit hele Legeme og hans Ansigt blegnede, men Besværgelsen kunde han ikke modstaae og han tilkjendegav Fiskeren ved Tegn, at han skulde tale. Denne sagde: „Jeg kan paa ingen Maade faae i mit Hoved, at dit hele mægtige Legeme har kunnet rummes i dette lille Kar, du har vist bildt mig Noget ind. Ikke sandt?" „Nei", sagde Aanden, „jeg har talt Sandhed." Men Fiskeren vilde slet ikke troe ham, og raabte bestandig til ham: „du lyver, Aand! du lyver", indtil Aanden endelig blev ærgerlig og skreg: „Hvis du er saa vantro og endnu kan tvivle paa min Magt, saa vil jeg for dine egne Øine endnu engang krybe ind i Flasken." Det var netop dette, som Fiskeren gjerne vilde have, thi han var en snu Krabat, og tænkte: Nu skal du sandelig ikke undgaae mig. Kjæmpen begyndte nu igjen ganske at opløse sig i en Taage, som vidt og bredt bedækkede Hav og Land, endogsaa formørkede Solen. Og Fiskeren saae, hvorledes den hele Taagemasse lidt efter lidt gled ned i Karret, og det varede ikke længe, saa var der ikke mere at see deraf, og Aandens Stemme raabte ud af Flasken: „Har du nu faaet Troen ihænde, du Vantro?" „Javist har jeg det", sagde Fiskeren, og hurtig greb han Laaget med Salomos Segl og rask proppede han Flasken til og raabte fuld af Glæde: „See saa, du Manddraber! nu har jeg igjen fat paa dig, og nu skal du igjen ud i Havet, hvor det er dybest, og jeg skal nok fortælle alle mine Venner og Kam-

merater, hvad du er for en Karl, saa at Ingen mere skal lukke Laaget op for dig." Og tillige lo han Kjæmpen dygtigt ud og var umaadelig glad over, at hans List havde hjulpet ham saa godt. Men Kjæmpen spildte sine Kræfter paa igjen at sprænge Laaget, Seglet var ham dog altfor stærkt og mægtigt, og for al sin Umage havde han intet andet end et skuffet Haab. Da gav han sig til at bede, tiggede om sin Frihed og gjorde Fiskeren de største Løfter. Men denne hørte i Begyndelsen slet ikke paa ham, gjorde tvertimod Aanden heftige Bebreidelser, og havde ikke den ringeste Lyst til endnu engang at udsætte sig for Fare. Allerede greb han Karret for igjen at kaste det i Havet, da sagde Aanden: „Fisker! jeg tilsværger dig ved Gud, den Øverste af alle Aander, at jeg vil gjøre dig riig og ikke tilføie dig noget Ondt, hvis du sætter mig i Frihed. Du veed, at vi Aander aldrig bryde denne Ed." Fiskeren tænkte paa sin Kone og sine smaa Børn, og Forslaget behagede ham.

„Naa", sagde han derpaa og satte igjen Flasken paa Jorden, „naar Sagerne staae saaledes, saa vil jeg nok igjen lade dig slippe ud." Thi han vidste meget godt, at Aanden kuns da kunde bryde sin Ed, naar han vilde udsætte sig for evig Tilintetgjørelse. Han løste Flaskens Segl, Dampen strømmede igjen ud, og Aanden stod snart igjen lyslevende for ham og takkede. Derpaa greb han strax Karret og kastede det langt ud i Havet, thi han vilde ikke mere have det for Øie, og det havde vel ogsaa skaffet ham Sorg og Kummer nok i hans Levetid. Derpaa befalede han Fiskeren at tage sit Net og følge med ham. Fiskeren gjorde saa, og gik bagefter Kjæmpen, forbi Byen, over et høit Bjerg og hen over en Slette; der kom de til en stor Dam, der paa alle fire Sider var begrændset af fire Høie. Her standsede de. Fiskeren undrede sig over Dammens Dybde, thi Vandet var saa klart, at han kunde see lige til Bunden, og hans Forbauselse voxede end mere, da han paa Bunden af Søen saae en stor By, med Huse og Taarne, med Mure og Moscheer. Paa Gaderne svømmede en uendelig Mængde Fiske omkring, de svømmede ind og ud gjennem Vinduer og Døre, og bare sig ad, som om de vare denne mærkværdige sjunkne Stads virkelige Beboere. Fiskeren bemærkede kun Fiske af fire forskjellige Far-

ver. Nogle vare nemlig sneehvide, andre røde, atter andre blaae og de øvrige gule.

Da han var kommet sig lidt af sin Forbauselse, sagde Aanden til ham: „Kast hver Dag dit Net ud her, men hver Dag kun en eneste Gang, ellers vil der times dig en Ulykke. Hver Dag vil du fange fire Fiske, en blaa, en rød, en guul og en hvid, bring dem til Sultanen, saa vil du faae flere Penge for dem, end du har seet i dit hele Liv.“ Ved disse sidste Ord stampede han mod Jorden med Foden, Jorden aabnede sig, og Aanden forsvandt, uden at efterlade sig et Spor. Fiskeren tog nu sit Net, og saae, hvorlunde de fire lovede Fisk strax smuttede ind deri, og lode sig drage op af Vandet af ham. Nu tog han fuld af Glæde Fiskene, vandrede til Byen, gik strax lige til Sultanen selv og sagde til ham: „Hr. Sultan! her bringer jeg Jer fire saadanne Fiske, som jeg i min Levetid endnu aldrig har fanget, og dem skal ingen Anden have, end min naadigste Fyrste og Herre; og det er J!“ Sultanen glædede sig over de prægtige store Fiske, kaldte strax paa sin Vezir og overleverede ham dem med den Befaling, strax at bringe dem til den bedste Mundkok, der skulde tilberede dem, saa godt han kunde. Derpaa lod han udbetale Fiskeren fire hundrede Guldstykker, og befalede ham at bringe alle de Fisk, som han i Fremtiden fangede, til hans Kok, der vilde betale ham godt derfor. Nu gik Fiskeren fuld af Glæde hjem, og det Hele forekom ham næsten som en Drøm, thi nu var hans Lykke gjort, og han behøvede ikke længer at lide Nød eller skjære Brødet for tyndt. Og da han kom hjem, fortalte han det Hele, og hans Kone og Børn glædede sig med ham. Imidlertid bar Sultanens Vezir de fire Fiske til Mundkokken og befalede ham ifølge Sultanens Villie at tilberede dem smukt og smagfuldt. Kokken tog dem, skar dem op og vadskede dem, og satte dem derpaa i en Pande paa Kjøkkenilden for at stege dem. Da de vare møre paa den ene Side vendte han dem og vilde gjøre dem heelt færdige. Men da aabnede sig pludselig en Kløft i Kjøkkenvæggen, og en Qvinde traadte gjennem Aabningen ind i Kjøkkenet. Damen var overmaade smuk, havde iført sig prægtige Klæder og holdt en lille Stav i Haanden. Og uden at agte paa den forskrækkede Kok, skred hun hen

til Panden, berørte Fiskene med sin lille Stav og sagde med streng Stemme:

Fiske, fra det klare Vand!
Lyder nu mit Ord paastand:
Løft Jert Hoved, Fiske smaa!
Gjør I, hvad I bør og maae?

Da løftede alle fire Fiske Hovederne i Veiret og raabte ligesom med een Mund og med een Stemme:

Dronning! alle Fiske smaa
Gjøre, hvad de bør og maae!

og lode Hovederne igjen falde ned paa Panden. Men den skjønne Qvinde tog med Staven og væltede Panden, saa at Fiskene faldt i Gløderne, og derpaa skred hun igjen ud gjennem Kjøkkenvæggen. Kokken spærrede Mund og Øine op og vidste ikke, hvordan han var faren. Men da han igjen vilde tage Fiskene op af Gløderne, vare de ganske brændte til Kul og slet ikke mere spiselige. Nu kom han i den største Angst, da han frygtede Sultanens Vrede. Kort efter kom Veziren, og ham fortalte han den hele Begivenhed. Veziren var ikke mindre forundret end han, men beroligede ham og sagde, at han nok skulde stille Sultanen tilfreds. Han sendte strax Bud til Fiskeren og befalede ham at bringe fire andre Fiske. Men han brugte adskillige Undskyldninger og sagde, at Veien til Søen var alt for lang, at det snart vilde blive mørkt, og vilde paa ingen Maade adlyde Befalingen, thi han havde ikke glemt, hvad Aanden havde befalet. Dog lovede han næste Dag at bringe fire Fiske, og hermed maatte Veziren lade det beroe. Fiskeren holdt ogsaa Ord; før Daggry næste Dag bragte han Fiskene og overleverede dem til Veziren, der igjen lod ham udbetale fire hundrede Guldstykker derfor. Han gik nu glad hjem. Men Veziren lukkede sig inde i Kjøkkenet med Kokken, og Kokken skar Fiskene op og vadskede dem og satte dem paa Skorstenen, aldeles som første Gang. Og da de vare stegte paa den ene Side, vendte han dem.

Ganſke rigtigt, Muren aabnede ſig igjen, den ſkjønne Qvinde traadte ind og ſagde med ſtreng Stemme:

Fiſke, fra det klare Vand!
Lyder nu mit Ord paaſtand:
Løft Jert Hoved, Fiſke ſmaa!
Gjør I, hvad I bør og maae?

Og Fiſkene løftede atter alle fire Hoveder iveiret og raabte ligeſom med een Mund og een Stemme:

Dronning! alle Fiſke ſmaa
Gjøre, hvad de bør og maae!

Derpaa tog den ſkjønne Qvinde ligeſom igaar og væltede med den lille Stav Panden om i Gløderne, og ſtrax vare Fiſkene brændte til Kul og ikke mere ſpiſelige.

Veziren havde ſeet paa alt dette og kunde i Begyndelſen af Forbauſelſe ſlet ikke ſige et Ord. Endelig ſagde han: „Kok! denne Begivenhed er ſaa mærkværdig, at vi ikke bør ſkjule den for Sultanen, vor Herre. Vi maae fortælle ham Alt, ellers vil han ovenikjøbet ſtraffe os og lade vore Hoveder hugge af.“ Og derpaa ſkyndte han ſig hurtigt til Sultanen og fortalte ham den hele Begivenhed. Sultanen vilde i Begyndelſen ikke troe ham, og udſkjældte Veziren for en Løgner og Bedrager. Men da Veziren med ſit Hoved tilbød at indeſtaae for ſin Beretnings Sandhed, ſaa troede han ham dog endelig og vilde nu ſelv være Vidne til Æventyret.

Da Fiſkeren næſte Dag bragte ſin Fangſt, modtog Sultanen den egenhændig, og lod igjen udbetale Fiſkeren fire hundrede Guldſtykker. Derpaa indrettede han tilligemed Veziren og Kokken et Arneſted i ſin egen Stue, ſkar Fiſkene op, renſede og vadſkede dem, og lagde dem derpaa i Panden over Ilden for at ſtege dem, aldeles paa ſamme Maade, ſom Kokken havde gjort. Da de vare brune paa den ene Side vendte han dem. Da aabnede Væggen ſig med Bragen, men denne Gang kom ikke den ſkjønne Qvinde ind, men en ſtor ſort Mand, af hæsligt Udſeende. Han ſaae haanligt og ſtolt paa Sultanen, gik hen

til Arnestedet, berørte Fiskene med en Stav, og sagde blot med vild Stemme:

Siig mig, siig mig, Fiske smaa!
Gjør I, hvad I bør og maae?

Fiskene løftede Hovederne iveiret og svarede:

Ja, det gjør vi Fiske smaa!

Derpaa væltede den hæslige Mand Panden i Ilden, skred ud af Værelset, og strax vare Fiskene igjen brændte til Kul.

Sultanen var en tapper og dristig Mand, og af en Despot at være klog nok. Han fattede sig derfor snart af sin Forbauselse og sagde: „Vezir, dette gaaer ikke naturligt til, og der maa være ganske egne Omstændigheder ved den Fisker. Gaa hen og bring mig Fiskeren hid.“ Veziren skyndte sig saa hurtigt, han kunde, og det varede ikke meget længe, saa kom han tilbage med Fiskeren. Sultanen udspurgte strax denne om det Hele, og undrede sig, da han fik at høre om en Dam, om hvis Tilværelse Ingen hidtil havde havt Anelse. Han befalede strax alle sine Tjenere at ruste sig og holde sig færdige til at ledsage ham paa en Udflugt. Han selv bevæbnede sig, steg tilhest, og Fiskeren maatte vise ham Vei til den vidunderlige Sø. Hele Hoffet fulgte med ham. Veien gik igjen over det høie Bjerg og hen ad Sletten, og derpaa kom de til Søens Bred, og Sultanen saae ned i det dybe Vand og øinede den underjordiske By og Fiskene med de fire forskjellige Farver. Han befalede derpaa sit Følge at slaae Telte op og være beredte paa et længere Ophold der, thi han havde i sit Hjerte fattet den Beslutning under alle Omstændigheder at løse disse Gaader, der allerede næsten havde forvirret hans Hoved. Hvorledes var denne Sø kommen herhid, kun to Mile borte fra hans Hovedstad? den havde ikke før været der, thi Ingen kunde mindes at have seet den eller hørt tale om den. Fiskeren gik riigt begavet hjem, og var endnu Vidne til, at Sultanens Befalinger bleve udførte, og at der paa Søens Bred reiste sig tusinde Telte, smykkede med brogede Farver og vaiende Vimpler.

Da det var blevet Nat, lod Sultanen Veziren komme og sagde: „Vezir, jeg har ingen Ro paa mig, før jeg er kommet efter denne Hemmelighed, som vi paa en saa forunderlig Maade have erfaret. Jeg vil derfor forlade mit Telt ved Daggry, og alene tilfods tage Veien over een af hine fire Høie, og ikke komme tilbage, før Alt er blevet mig klart. Men jeg vil ikke have, at mit Folk skal faae Nys om min Fraværelse. Derfor skal hele Hoffet blive her ved Søens Bred, og Ingen maa vende tilbage til Hovedstaden eller forlade Leiren. Enhver, som handler imod denne Befaling, skal uden Naade og Barmhjertighed døe. Imorgen tidlig skal du sige til mine Tjenere og til Folket, at jeg er upasselig og kan ikke forlade Teltet, og du skal gjentage dette hver Dag. Forresten skal du regjere i mit Sted, indtil jeg selv kommer tilbage." Veziren kastede sig for sin Herres Fødder, og bad ham inderligt ikke at styrte sig i saadan Fare, thi han elskede Sultanen af ganske Hjerte. Men han lod sig ikke bevæge, iførte sig en simpel Dragt, spændte sit Sværd om Livet og gik modig og med kjækt Hjerte ud i Morgendæmringen. Han steg over een af de Høie, der omgave Søen, og saae igjen en viid Slette ligge for sig. Over denne vandrede han hele Dagen igjennem. Henimod Middag saae han langt borte et prægtigt Slot, og gik med hurtigere Skridt henad den Kant, thi han haabede der idetmindste at kunne faae en Forfriskning, om ikke just Oplysning og Forklaring paa de sidste Dages Begivenheder. Da han var kommet hen til Slottet, faldt det ham ind, at han aldrig havde seet en skjønnere Bygning. Murene vare heelt opførte af sorte Marmorblokke og vare glindsende polerede, men Taget var heelt af Sølv. Han fik Øie paa en aaben Port, han gik derhen, bankede paa, og ventede, at en Tjener sagtens vilde komme, der kunde føre ham til den prægtige Bygnings Herre. Men hans Banken svandt i det Fjerne, og der kom Ingen. Han bankede stærkere og stærkere, men intet Menneske hørte det. Sultanen tænkte ved sig selv: det store Slot kan dog vel ikke være ganske ubeboet, og han raabte nu saa høit han kunde: „Er der Ingen her, som kan række en træt Vandrer en Forfriskning?" Han ventede paa Svar, men Alt blev dødstille. Nu blev han tilsidst kjed deraf,

trak sit Sværd og gik ind ad Døren i Paladset. Hans Fjed gjenlød og drønede i de lange Gange, som han betraadte, men han kom næsten gjennem dem alle, uden at see et levende Væsen. Og han aabnede den ene Dør efter den anden og saae prægtige høie Værelser og store gjenlydende Sale. Endelig kom han til en Sal, der var smukkere end alle de andre. I Midten var der et stort Bækken fuldt af Vand, og paa en Forhøining i Bækkenet laae der fire mægtige Løver af Malm, af hvis Gab fire Vandstraaler stege op til Salens Loft og dannede det skjønneste Springvand af Verden. Rundtom stode Divaner af Fløiel, riigt broderede med Guld og Sølv. De høie Vinduer vare tilflorede med folderige Gardiner, og der var saa deiligt og kjøligt i Salen, at den trætte Sultan lagde sig paa en Divan for at hvile sig.

Medens han endnu tænkte paa, hvor skjønt smykkede alle disse Værelser vare uden at noget levende Væsen levede og rørte sig der, hørte han en klagende og smertefuld Stemme. Han blev opmærksom, lyttede, og bemærkede snart, at Stemmen kom fra et Værelse, der maatte ligge tæt ved Siden af Salen. Han gik efter Lyden, og fik Øie paa en halvt tildækket Dør. Han aabnede den hurtigt og traadte ind i et Værelse, som han endnu ikke havde seet. I dette Værelse stod der en Throne af sort Marmor, og paa Thronen sad der en ung Mand af udmærket Skjønhed. Paa hans Hoved glimrede en gylden Krone, besat med Ædelstene, om hans Skuldre hængte en kongelig Kappe, og han holdt et Scepter i den høire Haand. Sultanen nærmede sig til Ynglingen og bukkede sig dybt for ham. Ynglingen bøiede sit Hoved og hilste, dog reiste han sig ikke for at gaae sin Gjæst imøde, men blev ubevægelig siddende paa Thronen og sagde: „Fremmede, hvo du end er, du maa ikke undre dig over, at jeg ikke byder dig velkommen, kom nærmere og see!“ Og han slog Kongekappen tilside; da gjøs det i Sultanen, og han forfærdedes, thi kun til Hofterne var Ynglingen af Kjød og Blod som andre Mennesker, men fra Hofterne nedad var han af sort Marmor og som en Billedstøtte at see til. Og da Sultanen havde seet dette frygtelige Syn, skjulte Ynglingen sit Ansigt og brast ud i de bittreste Taarer. Sultanen kunde i Begyndelsen slet ikke

fatte sig, endelig gik han hen til Ynglingen, omfavnede ham ømt, blandede sine Taare med den Ulykkeliges, talte fuld af Medlidenhed til ham, søgte at berolige ham, og bad ham tilsidst at meddele ham sin Ulykkes Historie. „Jeg spørger ikke af Nysgjerrighed," tilføiede han, „men jeg er villig og beredt til at udløse Jer af Eders Lidelser, hvis det kun paa nogen Maade kan lykkes ved dødelig Mands Kraft og gode Sværd." Da opklaredes Ynglingens Aasyn, hans Taarestrøm standsede, og han sagde: „Fremmede! jeg vil gjerne fortælle Eder det Hele, om det end fornyer min Smerte og igjen aabner næppe tillukkede Saar. I vil faae det Vidunderligste at høre." Og han fortalte Sultanen Følgende:

„Min Fader hed Mahmud og regjerede over Kongeriget de fire sorte Der. Han opdrog mig omhyggeligt, og jeg maatte lære Alt, hvad mine Lærere, de viseste Mænd i Landet, selv vidste. Min Fader døde, og jeg fulgte ham i Regjeringen. Mit Folk elskede mig, thi jeg regjerede med Mildhed og forviste al Grusomhed og Vilkaarlighed fra mit Rige. Nu ønskede jeg da ogsaa at forebygge, at en grusom og blodtørstig Tyran efter min Død igjen skulde tilintetgjøre Alt, hvad jeg med alle mine Kræfter havde befordret, og jeg ægtede en Broderdatter af mig, som bestandig havde forekommet mig at være from og hjertensgod. Jeg levede ogsaa meget lykkeligt med hende, og fem Aar forløb, uden at jeg havde havt Aarsag til at fortryde mit Valg. Da vilde min Ulykke, at jeg maatte foretage en Reise, som i sex Maaneder fjernede mig fra min Hustru.

I min Fraværelse kom en gammel Mand af ærværdigt Udseende til Slottet, lod sig forestille for min Gemalinde og sagde til hende, at han var hendes Onkel, og at han vilde besøge hende og være Vidne til hendes Lykke. Min Kone modtog ham venligt og elskede ham snart af ganske Hjerte, thi hun ansaae Oldingen for velmenende og god, eftersom han hyklede Sagtmodighed og alle mulige Dyder. Men den Gamle var ikke andet end en ondskabsfuld, grusom Troldmand og havde isinde at fortrænge mig fra Thronen. Han havde taget Tiden godt iagt, thi jeg var borte fra Hovedstaden og kunde ikke have Die med ham. Nu yttrede min Kone en Dag det Ønske at

vide, hvor jeg befandt mig, og om det gik mig godt. Strax gik den gamle Troldmand bort, men kom snart tilbage, og medbragte et fortryllet Speil, som fremviste Alt, hvad man forlangte af det, og bad Dronningen at sige sit Ønske til Speilet. Dette var hun villig til, thi hun anede intet Ondt, og Speilet adlød hendes Ord og viste hende, hvorlunde jeg paa en stolt Hest galopperede henover en smuk Slette og syntes glad og munter. Nu var den onde Oldings Ønske opfyldt, og han sagde: „Min Dronning! Speilet kan jeg ikke give dig, thi man kan ikke give det bort, det vilde vende tilbage i min Haand, om du saa end gjemte det under Laas og Lukke og i det fasteste Taarn. Men det staaer i din Magt, selv at indrette et saadant Speil, og jeg vil meget gjerne være din Lærer og give dig Anviisning til dette Værk." Dette var Dronningen tilfreds med og lod sig undervise af den Gamle. Han lærte hende da Alt, hvad der hører til Trolddom og gjorde hende ligesaa mægtig, som han selv var, og Dronningen mærkede slet ikke, at alle andre Ting, undtagen Trolddommen, bleve hende aldeles ligegyldige og modbydelige. Hendes Tænkemaade forandrede sig, hendes Blidhed blev til Hidsighed, hendes Godmodighed til Ondskab, og af en venlig og kjærlig Ægtefælle blev hun til en mørk og streng Qvinde. Da jeg kom tilbage, var det allerede forsilde at sætte Grændser for det Onde, dog bemærkede jeg nok, at al Kjærlighed til mig i Dronningens Hjerte var udslukket, og at hun kun med Had og Bitterhed kunde see mig. Jeg blev meget bedrøvet derover, og indsaae snart, at ene og alene den gamle Troldmand var Skyld i det Hele.

Jeg lod da en Dag min Gemalinde kalde til mig, og da hun strax efter med mørk Mine traadte ind, gik jeg hende imøde og bad hende saa hjerteligt og venligt, som jeg kunde, at forvise det onde Menneske fra sin Omgivelse, thi han var Aarsag i, at hendes Kjærlighed til mig var udslukket. Men saameget jeg end bad, hun var ubønhørlig, og jeg indsaae nok, at jeg med det Gode ikke kunde udrette Noget, og tiltalte hende tilsidst haardt, befalede istedetfor at bede, og truede hende med Døden, hvis hun vilde vove at modsætte sig min Villie. Nu blev hun dog bange, og lovede Alt, og anstillede sig ydmyg og fuld af

Lydighed. Jeg saae siden ikke heller Troldmanden mere og troede at have vundet Spillet. En Eftermiddag lagde jeg mig paa Divanen for at tage Middagshvile, og befalede to Slaver at komme med Fluevifter for at jage Insekterne bort, som kunde forstyrre mig i min Søvn. Jeg laae en Stund ganske stille, og Slaverne troede formodentlig, at jeg var faldet i Søvn, og da sagde den Ene til den Anden: „Hvis vor gode Konge her dog vidste, hvorlunde han bliver bedraget af Dronningen. Hver Aften giver hun ham en Sovedrik, saa at han ikke kan vaagne, før det igjen dages, og saa reiser hun sig fra Sengen og gaaer ned i Havehuset, hvor hun holder den gamle hæslige Troldmand skjult, og lader sig der af ham undervise i de slemme Kunster." Da sagde den Anden: „Ja, du har Ret, men hvem vil vove at give Kongen Underretning derom? Dronningen vilde frygteligt straffe Forræderen." Derpaa tang de Begge; jeg var ganske forskrækket over denne Efterretning, som jeg saa uformodet havde faaet, men jeg laae stille og lod, som jeg slet Intet havde hørt. Strax efter lod jeg, som om jeg vaagnede af Søvnen, og sendte Slaverne bort. Jeg var saa forbittret, at jeg fast besluttede at dræbe Troldmanden og lade min Gemalinde kaste i det dybeste Fængsel, hvor hun hverken skulde kunne see Solens Lys eller Stjernernes Glands mere.

Jeg lod mig ikke mærke med mit Forsæt, men holdt mig ganske rolig, indtil Aftenen kom. Jeg gik da ind i mit Sovekammer for at lægge mig. Som sædvanligt kom min Gemalinde og bragte mig med smilende Ansigt mit Aftenbæger, og bad mig at tømme det. Jeg tog Bægeret og satte det til Munden for at skuffe Dronningen. Men hemmeligt kastede jeg Drikken ud af Vinduet, gav min Kone Skaalen igjen, lagde mig tilsengs og syntes strax efter at sove trygt. Dronningen lod sig skuffe, betragtede mig haanligt og sagde: „Gid du maatte ligge der til evig Tid og aldrig vaagne igjen." Med dette Ønske smuttede hun ud af Værelset og lod mig være alene. Jeg sprang hurtigt op, kastede mine Klæder paa mig, greb et Sværd og ilede efter hende, saa hurtigt jeg kunde. Jeg havde snart indhentet hende. Hun gik over Paladsets Gaard og ind i Haven. Alle Døre aabnede sig uden Larm for hendes Trolddomsord.

Hun gik bestandig hastigt fremad uden at see sig om, og ligesaa hurtigt sprang jeg efter hende. Endelig kom hun til Havehuset, klappede tre Gange i Hænderne, Døren gik op, og Troldmanden traadte ud. Jeg holdt mig endnu stedse rolig, og vilde først fuldkommen overbevise mig om, at Tjenerne havde talt Sandhed. De Tvende gik netop langs med en tæt Taxushæk. Hurtig skyndte jeg mig om paa den anden Side af Hækken, og gik saa nær ved Siden af dem, at jeg, uden at sees, hørte ethvert Ord, som de talede. Nu hørte jeg da, hvorlunde Troldmanden først aabenbarede min Gemalinde forskjellige Hemmeligheder i Magien, og endelig søgte at overtale hende til at dræbe mig og sætte ham selv paa Thronen. Dronningen vægrede sig ikke længe og lovede ham at dræbe mig. Nu kunde jeg ikke længer styre min Forbittrelse, i eet Spring var jeg ved Siden af de Ugudelige, løftede mit Sværd, huggede ind paa Troldmanden og kløvede hans Hoved, saa at han sank om som død. Derpaa vilde jeg gribe min Kone for at slæbe hende bort, og overøste hende med Skjældsord. Men hurtigt mumlede hun nogle Ord, skrev med en Stav nogle Tegn i Luften, og pludselig forsvandt min Stad og mit Folk, og paa det Sted, hvor Byen havde staaet, bølgede Vandet i en Sø, og Beboerne vare forvandlede til Fiske. Muselmændene vare hvide, Perserne røde, de Christne blaae og Jøderne gule. Næppe var dette skeet, saa følte jeg mig selv hensat paa denne Throne og kunde ikke undflye, thi fra Hoften til Taaspidsen var jeg forvandlet til sort Marmor. Desuagtet var jeg endnu rasende og glædede mig over at have dræbt den ondskabsfulde Gamle; som var Skyld i alle mine Lidelser. Uden Hjælp havde han ogsaa været fortabt, men min Kone brugte sine Tryllemidler, og han vendte tilbage fra Gravens Rand til en Tilstand, der hverken kunde kaldes Liv eller Død. Han ligger ubevægelig, rører ikke et Lem og kan ikke tale. Men Blodet vedbliver at slaae i hans Aarer, han aander svagt. Hans hele Liv er en fortryllet Tilstand.

Hver Dag kommer nu Dronningen med en Svøbe, blotter mine Skuldre og pidsker mig saa rædsomt og med saadan Grumhed, at Blodet i klare Strømme løber ned ad mit Legeme, og min hele Ryg er kun e e t Saar. Mit Smerteskrig rører hende

ikke, og hun lukker sit Øre for mine Bønner og Klager. Naar hun har piint mig og gottet sig ved mine Smerter, hænger hun til Spot Kongekappen om mig og sætter Kronen paa mit Hoved, og derpaa gaaer hun igjen til sin Lærer og fordriver denne Skurk Tiden paa alle Maader. Hun har opbygget en prægtig Bygning i Haven, altsammen ved Hjælp af Trolddom, og der ligger Troldmanden mellem Død og Liv. Men jeg kan kun blive forløst, naar han og min Gemalinde ere døde."

Saaledes sluttede han sin Fortælling, som Sultanen opmærksomt havde hørt paa, og derpaa sagde denne: „Ulykkelige Konge! jeg vil vove mit Liv for at frelse dig, og jeg har allerede udtænkt et Middel dertil. Hør nu! Saasnart Dronningen kommer for at pidske dig, vil jeg løbe ned i Haven og gjøre det ganske af med Troldmanden. Derpaa lægger jeg mig i hans Seng, og vender mit Ansigt imod Væggen, saa at Dronningen ikke kan kjende mig, naar hun kommer tilbage, og hun maa troe, at jeg er hendes Troldmand. Det Øvrige vil komme af sig selv, og jeg skal nok benytte Omstændighederne, naar de vende sig til vor Fordeel." Da glædede Kongen sig og haabede, at Alt vilde lykkes og hans Lidelser faae en Ende. Det varede ikke længe, saa hørte de Dronningens Skridt, og Sultanen greb sit Sværd, ilede ud i Haven, og hørte endnu i Frastand den pidskede Konges Smerteskrig gjenlyde, saa at det løb ham selv koldt ned ad Ryggen. Han fandt snart Bygningen, hvor Troldmanden tilbragte sine Dage, gik løs paa ham og gjennemborede hans Bryst med Sværdet, saa at han strax døde uden at give en Lyd. Derpaa tog han ham ud af Sengen, slæbte ham ud i Haven og kastede ham i en Grøft, som han fyldte med Jord. Derpaa lagde han sig i Sengen, vendte Hovedet mod Væggen for ikke at blive kjendt og svøbte sig heelt ind i Puderne. Saaledes ventede han paa Dronningens Ankomst. Sit Sværd havde han taget med i Sengen. Dronningen lod ikke længe vente paa sig, traadte ind i Værelset, ilede hen til Leiet, og troede naturligviis, at det var hendes Lærer, der havde dreiet sig og vendt Hovedet imod Væggen. Hun spurgte med bekymret Mine, hvorledes han befandt sig, og troede ikke at faae noget Svar. Men Sultanen sagde med forstilt Stemme

og ganske sagte, at han befandt sig meget slet, og at han ikke vilde komme sig, hvis hun ikke snart løste den Trolddom, der saa grusomt havde forvandlet Kongens Skikkelse. Dronningen var ude af sig selv af Glæde, da hun hørte, at hendes Lærer, som hun ansaae for sin bedste Ven, igjen kunde tale, og svarede ham: „Min trofaste og kjære Mester, den usle Konges Skrig skal ikke forstyrre og forgifte din Nolighed, jeg skynder mig strax hen til ham for at udløse ham.“ Og da hun havde sagt dette, ilede hun til sin fortryllede Gemal, berørte ham med den lille Stav, bestænkede ham med Vand og sagde: „Menneske, hvis du er født med den Skikkelse, hvori du nu er, saa bliv, hvad du er, men hvis ikke, saa bliv, hvad du var!“ Da blev Kongen befriet, og det sorte Marmor forvandlede sig igjen til Kjød og Blod, og han følte sig saa vel, som han aldrig havde følt sig i sit Liv. Men Dronningen befalede ham strax at forlade Slottet og aldrig komme tilbage derhen. Kongen adlød, men istedetfor at flygte, skjulte han sig kun i Havens Buske, og ventede paa, hvad hans Ven, Sultanen, endnu vilde udrette for ham. Dronningen vendte tilbage til Sultanen, da hun havde befriet sin Gemal fra Trolddommen og sagde: „Kjære Mester, dit Ønske er opfyldt, og Kongen er befriet; er du nu tilfreds?“ Men Sultanen vilde endnu opnaae Mere og sagde: „Jeg takker dig, Dronning! for dette ene Beviis paa dit Venskab, jeg føler mig allerede langt bedre. Men jeg forlanger endnu et andet Beviis, og hvis du ønsker min fuldkomne Helbredelse, saa maa du løse den Forbandelse, som endnu hviler paa de sorte Øers Kongerige og sætte Alt tilbage i sin forrige Tilstand, saa vil jeg kunne springe op og være frisk.“ Fuld af Glæde skyndte Dronningen sig strax at stampe i Jorden og mumle nogle Trolddomsord. Og see, næppe vare disse Ord ude af hendes Mund, før Søen med de firefarvede Fiske var forsvundet, og Byen stod paa sin gamle Plads og bredte sig ud foran Slottet, og Fiskene havde forvandlet sig til Jøder og Christne, Tyrker og Perser, og de gik til deres Forretninger, som om der ikke var foregaaet det Mindste med dem. Sultanen havde holdt Øie med Alt, og da han saae, at Trolddommen var forbi, greb han sit Sværd, sprang hurtigt ud af Sengen, og førend den forskrækkede Dronning

kunde komme til Besindelse, laae hun med kløvet Hoved for hans Fødder og var død. Nu var Sultanen glad, han havde ærligt holdt sit Ord, og løb jublende Kongen imøde, der med udbredte Arme, straalende af Glæde ilede hen til ham, omfavnede og kyssede ham og takkede ham tusinde Gange for den gode Tjeneste, han havde beviist ham. Begge gik derpaa til Slottet. Dette vrimlede igjen af Tjenere og Slaver, Heiduker og Soldater, hele Hofstaten havde igjen begyndt sine Forretninger, og Alt befandt sig i den skjønneste Orden. Nu sagde Sultanen til Kongen: „Kjæreste Ven, det er nu paa høieste Tid, at jeg vender tilbage til mit Land, thi mit Folk troer, at jeg er syg, og er sagtens meget bekymret for mig. Imorgen kan jeg meget let komme hid og besøge Jer for at see, hvorledes Eders Befrielse fra Trolddommen har bekommet Jer.“ Men da smilede Kongen af ganske Hjerte og sagde: „Hr. Sultan, hvor langt troer I da, at I er borte fra Eders Land?“ og da Sultanen sagde, „ikke mere end i det Høieste fem eller sex Miil“, da lo Kongen endnu mere, og underrettede endelig sin Ven om, at han idetmindste vilde bruge et Aar til Hjemreisen. Tilligemed Trolddommen var ogsaa Veiens Korthed forsvundet, og han havde en lang Reise at gjøre. Dette bedrøvede dog Sultanen, og han yttrede for Kongen, at han var bekymret over ikke at vide, hvor hans Vezir og hans Hofstat vel var blevet af, hvilke han havde efterladt paa Bredden af den fortryllede Sø. „Hvis I have efterladt dem der, saa maae de være udenfor Byen“, sagde Kongen, og sendte en Tjener ud af Byen, og denne fandt ganske rigtigt Sultanens Vezir og Hofstat samt Teltene, og bragte Folkene strax med. Disse vare ligesaa glade ved at see Sultanen igjen, som han ved igjen at have dem om sig, og især var Veziren glad over, at hans Herre levede og var i god Behold, thi han havde bestandig og med stor Bekymring tænkt paa ham. De sorte Ders Konge lod nu sine Tjenere komme og befalede dem at foranstalte et stort Gjæstebud. Og da dette var tilberedt, indbød han Sultanen tilligemed hele hans Hofstat at tage tiltakke, og de holdt Gilde og vare lystige og vel tilmode en heel Uge igjennem.

Da denne Tid var forløben, vilde Sultanen ikke længer

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Th Berghs lith. Inst

Abu Hassan og Harun al Raschid

dvæle der. Da udrustede Kongen hundrede Kameler og belæssede dem alle med Guld, Sølv, Perler og Ædelstene. Derpaa væbnede han en Krigshær paa henved fiirsindstyve tusinde Mand. Og da dette var skeet, begav han sig til Sultanen og sagde: „Hr. Sultan, I har udløst mig af alle mine Lidelser og Gjenvordigheder, og det vil ikke være sømmeligt for mig at lade Eder drage bort uden at have givet Eder Beviser paa min Kjærlighed og Taknemlighed. Modtag derfor disse hundrede Kameler til Foræring, og vær saa god at tillade, at jeg og min Krigshær ledsager Jer tilbage til Eders Kongerige.“ Men Sultanen glædede sig inderligt over Kongens taknemlige Hjerte og trofaste Kjærlighed, og modtog Alt, hvad han havde tilbudt ham. Og inden faa Dage begave sig Alle paa Veien, de reiste mangfoldige Dage og ankom endelig til Sultanens Land. Paa Rigets Grændse tog Kongen tilligemed sin Hær Afsked og lovede helligt om fem Aar at besøge Sultanen og blive et heelt Aar hos ham. Derpaa skiltes de ad med mange Taarer. Men Kongen holdt Ord og besøgte Sultanen, da de fem Aar vare forløbne, og levede et heelt Aar hos ham i Fryd og Glæde.

Da Sultanen ankom til sin Hovedstad, drog hele Folket ham imøde og jublede høit. Og han gav store Gaver til de Fattige, og han regjerede som forhen med Viisdom og blev elsket af sine Undersaatter. Men den fattige Fisker lod han kalde til sig og skjænkede ham saameget Guld og Gods, at han havde nok for sin hele Levetid. Og hvis han ikke er død, saa lever han formodentlig den Dag i Dag.

Abu Hassan og Harun al Raschid.

I Bagdad levede en Kjøbmand, som eiede Guld og Gods nok, og havde kun en eneste Søn, som hed Abu Hassan. Han holdt ham meget strengt og indesluttet og gav ham ikke mere end det Allernødvendigste. Paa Fornøielser turde den unge

Mand slet ikke tænke, og hvis han vilde have talt noget om Sligt til sin Fader, saa vilde han hverken have faaet Penge eller Nogetsomhelst, men maaskee kun indhøstet Skjældsord og Prygl. Den stakkels Abu Hassan misundte derfor alle Ynglinge af sin Alder, der kunde leve som de havde Lyst til, og fik rigelige Foræringer af deres Fædre.

Imidlertid gik Tiden, Abu Hassan blev med hver Dag mere forstandig og fandt sig tilsidst med Ligegyldighed i sin Skjebne. Da døde hans Fader, da Abu Hassan netop havde fyldt sit fem og tyvende Aar, og efterlod ham betydelige Rigdomme. Nu skulde man have troet, at han som en løsladt Løve vilde styrte sig ud i Livet og med fulde Drag nyde hine Fornøielser, som i hans Faders Levetid havde været forbudne Frugter for ham. Men Abu Hassan var altfor klog og koldblodig hertil, han gik til sin Moder, som han elskede ømt, og sagde til hende: „Kjæreste Moder, jeg vil bede dig om Raad. Ved min Faders Død er jeg blevet Herre over hans Skatte, og min Fader har været saa flittig og saaledes havt Lykken med sig, at han har efterladt mig Mere, end jeg haaber at bruge mit hele Liv igjennem. Nu veed du nok, hvor eensomt og uden Afvexling jeg maatte tilbringe mine Dage, og du kan begribe, at jeg har Lyst og Villie til at indhente det Forsømte. Men trods alt dette har jeg slet ikke Lyst til aldeles at ødsle min Arvelod; men jeg har deelt det Hele i to lige store Dele. Den ene Halvpart vil jeg uden Betænkelighed anvende til mine Fornøielser; for den anden derimod vil jeg kjøbe mig Huse og Landsteder og Haver; thi saadanne Ting løbe ikke bort fra En. Er den ene Halvpart af Pengene fortæret, saa har jeg dog Nok endnu tilbage til uden Bekymring at kunne leve for, og saa veed jeg dog idetmindste, hvorledes unge Mennesker ere tilmode, som evig og altid leve i Suus og Duus. Er du tilfreds med min Plan, kjære Moder?“ Hvad skulde den gamle Kone sige, igrunden kunde hun ikke dadle sin Søn, der havde tilbragt sin Ungdom altfor kummerligt, og da han paa den anden Side dog sikkrede sin Fremtid, saa sagde hun: „Kjære Søn, gjør som du har sagt.“ Abu Hassan glædede sig over sin Moders Bifald, thi skjøndt hun ifølge Lovene hverken kunde befale eller

forbyde ham Noget, saa holdt han hende dog høit i Ære og elskede hende ømt, og gjorde Alt, hvad han kunde see, hun ønskede, som det nu sømmer sig for alle Børn.

Abu Hassan gik nu hen og tilkjøbte sig for den ene Halvpart af sine Skatte Huse og Landgodser, som indbragte ham gode Renter, og da han var færdig dermed, indfandt han sig paa Forlystelsessteder, hvor Ynglinge af hans Stand altid vare at finde. Her gjorde han snart Bekjendtskaber nok, som behagede ham, og fra den Dag af indbød han hver Aften en Deel af disse Venner til sin Bolig, og der gik det da flot til. Han bevertede dem ikke blot rigeligt med de kosteligste Spiser og Drikkevarer, men han lod ogsaa hver Aften komme Sangere, Dandsere og Musikanter, som sang, dandsede og spillede, saalænge de kunde røre Arme og Been, og der blev levet lystigt og jublet og holdt Gilde mangen Gang lige til den lyse Morgen.

Saaledes gik det til hos Abu Hassan hver Dag et heelt Aar igjennem, og han levede fuld af Fryd og Glæde, og hans Venner befandt sig vel hos ham. Men da dette Aar var forbi, kom hans Skatmester til ham og sagde: „Kjære Herre! jeg maa bede om Tilskud, thi nu er der ikke flere Penge." Da blev Abu Hassan meget lang i Ansigtet, han kunde slet ikke begribe, hvorledes dette var gaaet til, og skjændte paa sin Skatmester, fordi han ikke havde holdt bedre tilraade. Men Skatmesteren var en meget ærlig Mand, og gjorde sin Herre begribeligt, at naar han levede, som han nu havde vænnet sig til, vilde selv Sultanens Skatte tilsidst ikke slaae til, og gjorde ham en Beregning over, hvad der var brugt. Nu indsaae Hassan, at hans Tjener havde Ret, og indsaae tillige, at hans lystige Liv nu maatte være tilende. Thi han vilde under ingen Omstændigheder bryde sit Løfte. Han udbetalte sine Tjenere deres Løn og gav dem Afsked, og fra den Dag af ventede hans Venner og Bekjendte forgjæves paa Indbydelse til nye Festligheder.

Abu Hassan levede indesluttet og var ærgerlig over, at den Herlighed saasnart havde faaet Ende. Tilsidst fik han Lyst til at udtale sig lidt og lette sit Hjerte, og gik til sin Moder og sagde: „Kjære Moder, den ene Halvpart af min Formue er borte, og vi maae nu igjen leve stille og roligt sammen, og du maa

igjen flytte til mig." Thi den gamle Kone havde ikke kunnet taale den Støi, som Hassan og hans Selskab foraarsagede, og havde opsøgt sig en anden stille Bolig. „Naa, Hassan," sagde hun, „du har havt din Villie, og maa nu finde dig i din Skjebne som en Mand. Dog behøver du endnu ikke ganske og aldeles at frasige dig Selskabelighed. Lad nu dine Venner ogsaa bevertе dig, som du har bevertet dem." Dette var hendes Søn ganske klart, og han sprang op og gik ud, for at opsøge sine Venner. Disse havde med stort Mishag bemærket, at Hassan ikke gjentog sine Indbydelser, at han havde afskediget alle sine Tjenere, og de troede, at han var ganske ødelagt. Og da de vare meget utaknemlige og hjerteløse Skabninger, saa lode de, som om de slet ikke mere kjendte den stakkels Hassan, da han kom til dem, og naar han vilde tale til een eller anden af dem, vendte de ham Ryggen og undgik enhver Samtale med ham. Der var intet Spor mere at see af den gamle Fortrolighed. Hassan undrede sig derover, og da han saae, at her Intet var at gjøre ved, løb han igjen til sin Moder og fortalte hende, hvorledes hans Venner havde modtaget ham. Men Moderen var en meget forstandig og klog Kone, hun havde allerede i Forveien tænkt sig dette og havde kun af den Grund sendt sin Søn til Vennerne, for at han skulde indsee, hvorlidt han tabte ved deres Omgang, hvis Savn just foraarsagede ham størst Bedrøvelse. Hun sagde ham nu aabenhjertigt sin Mening, og viste ham tydeligt den slette Opførsel af saadanne Omgangsvenner, som smigre i Lykken, men i Ulykken endogsaa forhaane den, som har viist dem Godhed. Hassan vilde i Begyndelsen slet ikke troe, hvad hans Moder forsikkrede ham, og sagde efter nogen Betænkning: „Kjære Moder, jeg har slet ingen Ro paa mig, før jeg rigtig faaer at vide, om du har Ret eller ikke. Jeg vil gaae til alle mine Bekjendte, og anstille mig bedrøvet og lade, som om jeg var ganske ødelagt. Derpaa vil jeg anmode dem om en Understøttelse, og vi ville faae at see, om de ere saa slettænkende at afslaae mig en saadan." Og han tog sin Turban og gik til den Første. Denne sagde: „Kjære Ven, jeg er selv fattig, og kan ikke give dig Noget." Men Hassan saae, at der laae Penge nok paa Hylden. Han gik til den Anden, men denne sagde: „Hvem er du? jeg

kjender dig ikke. Gaa og pak dig, ellers vil jeg lade mine Tjenere kaste dig paa Døren." Og denne Mand havde været hans Hjertensven. Og han gik til den Tredie, og til den Fjerde, men de lode ham slet ikke komme ind og vilde ikke see ham. Da han havde besøgt dem alle, havde der ikke været en Eneste af dem, som vilde række ham en Skilling. Nu indsaae han nok, at hans Moder havde fuldkommen Ret, han forbittredes i sit Hjerte over Verdens og Menneskenes Utaknemlighed og Slethed, han svoer aldrig mere at beverte en Beboer af Bagdad eller lade Nogensomhelst tilflyde Understøttelse. Og da han havde aflagt dette Løfte, blev hans Sind roligt, og han gik til sin Moder, tog hende til sig i sit Huus og levede en Tidlang med hende indesluttet og stille. Men hans Munterhed var forsvundet; Moderen blev ganske ængstelig, da hun saae, at hendes Søn med hver Dag blev mere ordknap og gnaven, og talte tilsidst kjærligt til ham om, at han dog igjen skulde see Folk og søge Adspredelse. Men det havde Abu Hassan ingen Lyst til, sprang op og sagde: „Nei, kjære Moder, det vil jeg ikke gjøre, men jeg har udtænkt mig noget Andet, og det synes mig ikke saa galt, og skal rigtig more mig og forkorte de lange Aftener. Det Løfte, jeg har aflagt, er, ikke at beverte nogen Indbygger i Bagdad, men hvem vil hindre mig i at indbyde Fremmede, og samtale med dem om Aftenen? saa kommer man vistnok tidt i Kast med vidtbereiste Folk, og erfarer alle Slags Nyheder og meget Belærende. Men jeg gjør mig til Lov, kun en eneste Gang, og saa aldrig mere, at beverte hver enkelt Fremmed. Paa denne Maade erhverver jeg mig de Indbudnes Taknemlighed og behøver ikke at frygte noget Venskabsbrud, naar jeg overhovedet ikke indgaaer noget Venskab." Og med et glad Ansigt bad han sin Moder at besørge Indkjøb til Aftensmaden, gik bort, og lovede at komme igjen med en Gjæst.

Han begav sig hen til en Bro, som den største Deel af Reisende maatte passere for at komme ind i Byen, og ventede der at træffe en Mand, der maaskee kunde behage ham. Efter kort Tid havde han gjort sit Valg, traadte hen til en bestøvet og træt Vandrer og indbød ham med megen Høflighed til at hvile sig i hans Huus og tilbringe Aftenen hos ham, men sagde

ham tillige ganske aabenhjertigt, at dette kun en eneste Gang kunde skee, da et Løfte hindrede ham i at see en Gjæst to Gange hos sig. Den Fremmede var tilfreds med denne Betingelse, fulgte med Hasan, spiste og drak i hans Hjem, og havde sin Fornøielse af den elskværdige Vert. Denne gik tilsidst til Hvile med sin Gjæst, og næste Morgen tog den Reisende Afsked, for aldrig at komme igjen. Saaledes bar Hasan sig ad i lang Tid, og befandt sig vel derved. Ikke en eneste Gang brød han sit Løfte, om saa Gjæsten nok saameget havde behaget ham. Naar derimod een af dem mødte ham paa Gaden og vilde tiltale ham og behandle ham venligt og bekjendt, saa gav han enten et grovt Svar eller slet intet, lod sin forhenværende Gjæst staae og gik sin Vei. Det maatte de finde dem i, thi han havde jo sagt dem alle sit Løfte.

En Dag sad han igjen paa Broen, da saae han langt borte en Mand komme, som fra Øverst til Nederst var bestøvet, som om han havde gjort en lang Reise. Hans Holdning og Gang var stolt og ædel, og hans Ansigt smukt og fuldt af Værdighed. Hasan syntes, at dette just var en Mand, saadan som han ønskede for den Aften, og derfor gik han hen til ham, bukkede sig dybt for ham og sagde høfligt: „Herre, har I Lyst til at spise til Aften hos mig og i mit Huus udhvile efter Eders Reises Besværligheder, saa vilde det være mig meget kjært. Dog bør jeg ikke skjule for Jer, at I maa forlade mig imorgen tidlig og aldrig komme igjen. Ikkeheller maa I for Fremtiden betragte mig, som om vi vare Bekjendte, thi saaledes fordrer et Løfte, jeg har aflagt, og som jeg paa ingen Maade viger fra.“ Den fremmede Kjøbmand loe, men modtog dog Indbydelsen og bad om, at hans Tjener, der gik bagefter ham, maatte følge med. Herimod havde Abu Hasan Intet at indvende og alle Tre gik hjem til hans Huus. Men den Fremmede var ikke nogen Kjøbmand fra Stambul, som Hasan efter hans Klædning at dømme havde anseet ham for, men det var ingen Anden end Chalifen Harun al Raschid, de Troendes Behersker, og hans Tjener var Storveziren Giafar. Chalifen havde atter igjen begivet sig forklædt ud i Byen og lovede sig megen Morskab af denne Sammenkomst med Hasan.

Da de kom hjem til hans Bolig, fandt de allerede Bordet dækket, og besat med ikke just mange, men meget veltillavede Retter. Uden at sige et Ord satte de sig alle Tre tilbords, toge for sig og spiste med god Appetit. Da de vare mætte, stod Hassan op, gik ud og kom snart igjen tilbage, belæsset med Vinflasker og Glas. Alt dette satte han paa Bordet og sagde: „Mine Herrer, vi Muselmænd maae egentlig ikke drikke Vin, som Propheten siger, men Allah har nu engang ladet den voxe og vil ikke vredes, naar vi prise hans Værk. Lad os derfor drikke, det er en udmærket Vext.“ Chalifen var ingen Kostforagter og ligesaalidt hans Vezir, de drak altsaa frisk væk og vare lystige og vel tilmode. Chalifen glædede sig over Hassan, thi han havde tusind snurrige Indfald, og bragte det ofte saavidt, at hans Gjæster vare nærved at revne af Latter, og Chalifen tilsidst maatte raabe: „Hold op! hold op med dine Løier, min Ven! eller ogsaa vil du see os faae Krampe af Latter, fortæl os hellere, hvorledes du er kommet til at gjøre det besynderlige Løfte at beverte Fremmede saa godt, og modtage dem saa venligt, og siden ikke at ville vide Noget af dem at sige?“ Hassan erklærede sig ogsaa gjerne villig hertil og fortalte Chalifen Alt reentud af Posen, hvorledes han havde baaret sig ad med sin Formue, og hvorlunde hans Venner tilsidst havde opgivet ham. Da undrede Sultanen sig over Hassans faste Grundsætninger og sagde: „Kjære Herre, jeg har aldrig kjendt Nogen, som var stærk nok til at afholde sig fra Ødselhed og Vellevnet, naar han eengang havde hengivet sig dertil, og jeg seer med Beundring, at dette har været Eder muligt, skjøndt I dog har Midler til endnu længere at fortsætte det begyndte Levnet. Men tilstaae mig dog oprigtigt, længes I nu ikke efter et mere larmende Liv? nærer I intet Ønske, hvis Opfyldelse vilde gjøre Eder lykkelig?“ Hassan svarede, at han følte sig tilfreds og Sletintet havde at ønske, naar han blot til sin Død kunde fortsætte sin nuværende Levemaade. Men Chalifen, der fandt stort Behag i Hassan, vilde dog gjerne tilstaae ham en Naade, og vedblev derfor: „Kjære Herre, tænk Jer vel om, før I viser alle Ønsker fra Jer. Jeg er rigtignok en Kjøbmand fra Stambul, men det kunde dog nok hændes, at jeg var istand til at berede jer en Glæde, naar jeg blot vidste,

hvori den skulde bestaae. Jeg er rig og har mange Venner her.“ Da nu Hasan saae, at den Fremmede tiltalte ham saa hjerteligt og venligt, smilede han og sagde endelig: „Hvis I ikke ville lee mig ud, saa vilde jeg nok sige Jer et Ønske; dog intet Menneske, hverken I eller nogen Anden kan opfylde det, end ene og alene Chalifen, vor naadigste Herre. Thi seer I, mit hele Ønske bestaaer i, at jeg blot en eneste Dag igjennem kunde være de Troendes Behersker, og paa den Dag i Chalifens Sted befale og regjere, som det behagede mig.“ Den foregivne Kjøbmand fra Stambul, der ikke var nogen Anden end Chalifen selv, var her ikke istand til at holde sig længere, men brød ud i en heftig Latter, vedblev at lee og kunde slet ikke komme til Aande. Endelig fattede han sig igjen, og spurgte endnu med Taarer i Øinene, hvad Hasan da vilde gjøre, hvis nu hans Ønske blev opfyldt? Hasan svarede med Latter: Ja, min kjære Ben! det vil jeg nok i Fortrolighed fortælle Jer. I veed jo nok, at den store By Bagdad er inddeelt i flere Qvarterer, og at hvert Qvarteer har sin Moschee og sin Iman, som prædiker i Moscheen, og som skal staae for alle andre Folk som et Exempel paa Gudsfrygt og Retfærdighed. Men i mit Qvarteer boer en Iman, som netop er det Modsatte af Alt, hvad han egentlig skulde være. Han har slaaet sig sammen med fire andre gamle graahaarede Karle, og disse Fem foretage sig næsten ikke Andet end opholde sig over deres Naboer, bagtale dem og nedsætte dem og lade intet Menneske være i Fred, men sværte dem alle. De forstaae at udføre alle slette Streger bedre, end Imanen forstaaer at udlægge Koranen. Enhver skal leve efter deres Luner, og de have ogsaa villet mig tillivs. Men det prøve de rigtignok ikke paa anden Gang, thi jeg har strax tilgavns sagt dem Sandheden. Men hvis jeg nu var Chalif, saa vilde jeg ikke undlade strax at tildele Imanen fire hundrede Stokkeprygl under Fodsaalen, og hans Kammerater hver to hundrede. Derpaa vilde jeg lade dem sætte baglænds paa et Æsel med Halen i Haanden og føre gjennem Byen, og en Udraaber skulde gaae ved Siden af og raabe: „Dette er Straffen for Alle dem, der bagtale deres Naboer og berede dem Anstød!“ thi hermed skeete de gamle Skum-

lere kun deres Ret, og de vilde siden nok lade andre Folk være i Ro og Fred."

Chalifen fandt ikke ringe Behag i Hassans Ønske, da det var ham selv om at gjøre, at hans Tjenere behørigt opfyldte deres Pligt, og han besluttede i Stilhed at forskaffe sig en Morskab og lade Hassan faae sin Villie. Da derfor Gjæstebudet var forbi, tog han et Pulver, kastede det ubemærket i Hassans Bæger, fyldte dette endnu engang med Vin og sagde: „Kjære Gjæsteven! Eders Ønske er ikke saa galt endda, og skjøndt jeg ikke kan opfylde det, saa ville vi dog klinke derpaa. Hvem veed, hvad der kan skee, Tilfældet spiller ofte forunderligt." Med disse Ord greb han sit Bæger, klinkede med Hassan og denne tømte sit Glas lige til Bunden. Pulveret gjorde øieblikkeligt sin Virkning, og Hassan havde næppe endnu Tid til igjen at sætte Glasset paa Bordet, før hans Hoved sank ned paa Brystet, hans Knæe bøiede sig under ham, og han faldt i dyb Slummer til Jorden. Da den gode Hassan saa hurtig faldt om, loe Sultanen igjen, thi han var meget fornøiet, og befalede sin Vezir Giafar hurtigt at gaae ud og hente Slaver, for at de kunde faae den Sovende bragt til Paladset. Giafar adlød, og kom snart tilbage med to dygtige Slaver. Disse læssede Hassan paa deres Skuldre, han vedblev at sove, og Alle begav sig til Paladset. Her befalede Chalifen sine Tjenere at klæde Hassan af og lægge ham i Chalifens egen Seng. Derpaa forsamlede han den hele Hofstat og befalede dem næste Morgen ganske at behandle Hassan saaledes, som om han var Chalif eller de Troendes Behersker, paa det Nøiagtigste at adlyde alle hans Befalinger, og at vise ham den samme Ærbødighed, som de vare vante til at vise ham selv, den egentlige Chalif. Hoffolkene mærkede nok, at Chalifen havde en Spads for; Tjenerne bukkede sig derfor til Tegn paa Lydighed, og gik atter bort. Chalifen selv gik ogsaa til Hvile, og glædede sig kongeligt til de Løier, som han næste Dag skulde have paa Hassans Bekostning. Snart var Alt roligt i Paladset, og Alle sov undtagen Vagterne udenfor Døren; de gik som sædvanlig op og ned og holdt Vagt hos deres Herre.

Chalifen havde givet Befaling til næste Morgen ganske

tidlig at vække ham, thi han vilde være Vidne til Hassans Forundring. Man adlød ham punktligt, han stod op og begav sig ind i et Værelse ved Siden af det, hvor Hassan sov, betragtede ham gjennem et Gittervindue, og kunde derfra see Alt, uden selv at blive seet. Han stod netop paa Stedet, da traadte alle Hoffets Tjenere og Slaver, Vezirerne og Paladsembedsmændene ind i Hassans Sovekammer, stillede sig med ærbødig Taushed hver paa sin vante Plads, og overtænkte endnu engang den Rolle, som de den Dag skulde spille. Thi Chalifen var ikke at spøge med, han iagttog Alt, og var der forekommet et Feilgreb, vilde det sikkert blive haardt straffet. Imidlertid var det blevet Dag og det var paa Tiden at holde den første Bøn, før Solen stod op paa Himlen. Nu tog Giafar, Storveziren, en Svamp, der var dyppet i Eddike, gik hen til Hassan, og holdt Svampen under hans Næse. Hassan nyste, vendte Hovedet, slog Øinene op og vaagnede. Da saae han sig liggende i en pragtfuld broderet Seng og i et Værelse, som glimrede af riig Forgyldning og var overmaade deiligt. Og omkring hans Seng stod i stor Halvkreds en Mængde prægtigklædte Mænd, af hvilke han ikke kjendte en eneste, end ikke Veziren Giafar, eftersom han kun havde seet ham i en Forklædning. Han spærrede Øinene op, reiste sig i Sengen og stirrede næsten bevidstløs og fuld af Forundring omkring i Værelset. Paa hans Ansigt malede sig et saa komisk Udtryk af Forbauselse og Overraskelse, at Chalifen i sit Baghold nær havde leet sig fordærvet. Men Hassan tænkte, at han endnu laae i Drømme, lukkede Øinene og vilde allerede atter lægge sig ned for igjen at sove. Da traadte Mesrur, Slavernes Overhoved, hen til Sengen, bukkede sig dybt for ham, og sagde fuld af Ærbødighed: „Naadigste Herre og alle Troendes Behersker! det er nu paa Tide, at Eders Majestæt staaer op for at holde Bøn, thi snart vil Solen staae op.“ Da Hassan saa uformodet hørte sig tiltalt paa denne Maade, aabnede han igjen Øinene og saae sig med forøget Forbauselse omkring. „Er jeg da virkelig bleven Chalif,“ sagde han til sig selv, „eller er alt dette kun en Drøm og Taage? ved min Seng ligger Chalifens Kjortel og Chalifens Feß, og mange Folk staae omkring mig og betragte mig saa yd-

mygt og fulde af Ærefrygt. Men det er jo dog ikke muligt, jeg er jo Abu Hassan, og det maa være en levende Drøm, som driller mig, en Virkning af min Samtale igaar Aftes med Kjøbmanden fra Stambul." Og han vilde igjen lægge sig ned. Da traadte Giafar, Storveziren, hen til hans Seng og sagde: „De Troendes Beherfker! Solen er allerede staaet op og Bedetimen er forsømt. I pleiede ellers aldrig at staae forsilde op. Behager I nu ikke at besøge Statsraadet, thi alle dets Medlemmer ere allerede forsamlede, Eders Feltherrer vente paa at see Jer, og mange Affendinge fra Rigets Provindser have indfundet sig for at nedlægge deres Andragender for Eders Majestæts Fødder." Da sagde Hassan: „For Himlens Skyld, hvor er jeg, og hvem er jeg? svar mig dog, I gode Mænd!" Og alle Slaver og Tjenere svarede: „I befinder Jer i Eders Palads, og I er vor naadigste Chalif." Nu mærkede Hassan endelig nok, at han var vaagen og ikke drømte meer, men han var endnu stedse mistroisk, vinkede en Slave hid og spurgte ham: „Siig du mig, hvem jeg er?" „Alle Troendes Beherfker," gjentog Slaven fuld af Ærbødighed og uden at forandre en Mine og traadte derpaa tilbage paa sin Plads. Og Hassan vinkede ad Mesrur og spurgte ham ærgerlig: „Hvem troer du at tale til? mener du, at jeg er saadan en Nar at bilde mig ind at være Chalifen? du maa ansee mig for meget dum, hvis du haaber at kunne indbilde mig saadant Noget." Men Mesrur bukkede sit Hoved ligetil Jorden og sagde: „Herre! I har i denne Nat vistnok havt slemme Drømme, som endnu forvirre Eders Tanker? Hvem skulde I ellers være, hvis I ikke var Chalif og Herfker over os Alle? Mesrur, Eders ydmyge Slave, har nu tjent Jer saamange Aar, og skulde han ikke kjende Jer? her staaer Eders hele Hofstat, kan den være slagen med Blindhed? Herre, hvis I er unaadigt stemt, saa lad det ikke gaae ud over os, men lad atter Naadens Sol staae op, som er Livets eneste Lykke for os Alle." Nu troede Hassan endelig, at han var Chalifen, thi hvorledes skulde han endnu længere kunne nære Tvivl derom, og han udraabte: „Godt da, har det behaget den Almægtige at gjøre Os til Herfker og Herre, saa ville Vi ikke modsætte Os hans Raadslutning. Kom hid, I Slaver," tilføiede han med

befalende Stemme, „kom og klæd mig paa.“ Og Slaverne kom, hjalp ham ud af Sengen, toge Chalifens Klæder og iførte ham dem. Da han var staaet op, opløftede alle Tilstedeværende deres Stemme og raabte under dybe Buk: „Himlen skjænke Eders Majestæt en lykkelig Dag.“ Derpaa stillede de sig i to Rækker lige til den Dør, som førte til Salen, hvor det store Raad holdtes, og Mesrur gik foran, befalede Dørvogterne at aabne Døren, og Alle fulgte efter Mesrur og den falske Chalif ind i Salen. Mesrur gik foran lige til Thronen, og Hassan fulgte efter ham med faste Skridt og med værdig Mine, thi han havde isinde at opføre sig med Anstand, eftersom han nu engang, Himlen maatte vide hvorledes, fra sin lave Stand var blevet ophøiet til Chalif. Da han kom til Thronen, besteg han den med alvorligt Ansigt og viste Mesrur tilbage, som vilde hjælpe ham. Han satte sig paa Thronen, greb Scepteret, som laae foran ham, og kastede derpaa et meget skarpt og alvorligt Blik omkring i Salen. Da saae han for sig Rigets Raadsherrer og Vezirer og vise Mænd, og bag dem stod den prægtigtklædte Livvagt, rustet fra Top til Taa med Vaaben og Værge. Alle vare ganske stille og vovede næppe at aande.

Imidlertid havde den rette Chalif begivet sig fra det Kabinet, hvor han havde været Vidne til Hassans første Forvirring, da han vaagnede, og havde leet meget af ham, ind i et andet Værelse, hvorfra han kunde overse Salen, uden selv at blive seet. Her stod han ganske forbauset over den Værdighed, med hvilken Hassan indtog hans Plads, og over den kongelige Anstand, med hvilken han udførte sit Hverv som Hersker.

Da Hassan nøie havde overseet Alt, spurgte han Giafar, Storveziren, der stod ham nærmest tæt ved Thronen, om han havde Noget at forebringe ham. Storveziren svarede: „De Troendes Behersker! udenfor Døren staaer Byen Bagdads Emirer og ønske at gjøre Eders Majestæt deres Opvartning. Tør de træde ind?“ Hassan vinkede bekræftende, og Giafar raabte: „Dørvogtere! gjører Eders Pligt!“ Da sloge Dørvogterne hurtigt Døren op, og ind traadte Emirer i glimrende Klæder, skrede ærbødigt hen til Thronen, bukkede sig alle for Chalifen og berørte Jorden med deres Pander og raabte hver for sig:

„Velsignet være denne Dag og gid den maa bringe de Troendes Beherſker Lykke!“ Derpaa ordnede de ſig igjen og ſtillede ſig paa venſtre Side i Salen. Hasſan ſaae paa alt dette, og var nu ikke det Mindſte mere i Tvivl om ſin Værdighed, men havde iſinde at udfylde ſin Plads tilgavns og gjøre ſine Sager godt.

Alt var nu igjen dødſtille, da begyndte Storveziren at aflægge den formeentlige Chalif Beretning og foredrog ham en Mængde af de meeſt forſkjelligartede Ting, ſom Hasſan ſkulde fatte Beſlutning om. Rigtignok var det ikke Sager af ſtor Vigtighed, dog afgjorde Hasſan dem alle meget klogt og retfærdigt og fulgte ganſke roligt ſin ſunde Forſtands Indſkydelſer. Han opførte ſig derhos ſaa vel, at den ſande Chalif i ſit Baghold maatte tilſtaae ſig ſelv, at han til Syvende og ſidſt ikke kunde have gjort det bedre. Derpaa kaſtede forſkjellige Geſandter fra fjerne Provindſer ſig paa Knæ for Hasſans Throne og aflagde Beretning om Dette og Hiint, og forlangte Afgjørelſe, og Hasſan gav dem alle god Beſked. Endelig vare alle Forretninger afgjorte, og Giafar vilde hæve Forſamlingen og lade Raadets Medlemmer gaae, da ſagde Hasſan til ham: „Før Politimeſteren til mig!“ Giafar adlød, og Politimeſteren kom hurtigt frem og ventede paa Chalifens Befalinger. Men Hasſan befalede ham: „Du gaaer øieblikkelig til det og det Qvarteer i Staden, til den og den Gade. Der ligger Moſcheen. Uden Omſtændigheder gaaer du derind med dine Folk, og du vil der finde Imanen ſamt fire gamle Mænd, ſom have lange ſneehvide Skjæg. Diſſe Mænd bemægtiger du dig, fører dem ud paa Gaden og lader give Imanen fire hundrede Stokkeprygl paa Fodſaalerne, og hver af de fire Gamle to hundrede, og du bryder dig aldeles ikke om nogen Skrigen eller Klagen. Derpaa tager du fem Æſler, og paa hvert af dem ſætter du een af de Afſtraffede, men med Anſigtet vendt mod Halen, og giver de gamle Knegte Halen i Haanden iſtedetfor Tøile. Derpaa fører du dem i dette Optog gjennem alle Stadens Qvarterer, og lader en Udraaber gaae ved Siden af og udraabe: Dette er Straffen for Alle dem, der bagvadſke deres Naboer og berede dem Forargelſe. Naar dette er ſkeet, ſaa kan du lade dem løbe, men førſt lægge

dem paa Sinde, at ingen af dem maa understaae sig til igjen at betræde det Qvarteer i Byen, hvor de hidtil have boet. Gaa nu, gjør efter min Befaling og aflæg mig Beretning."

Politimesteren lagde til Tegn paa Lydighed sin Haand paa Brystet, bukkede sig lige til Jorden, og gik bort for at udføre Befalingen. Men den sande Chalif loe meget over Hassans Befaling og hans Aandskraft, og glædede sig over, at han ikke havde glemt at udføre alt det, som egentlig havde bevæget ham til det Dumke, blot een Dag at være Chalif. Ligetil Politimesterens Tilbagekomst underholdt Hassan sig med Storveziren og nogle af Raadets Medlemmer, og Alle forbausedes over det Vid og den Klogskab, som han i de forskjelligste Samtaler lagde for Dagen. Endelig traadte Politimesteren igjen ind og sagde: „Herre, dine Befalinger ere udførte og Forbryderne straffede. Til Beviis for mit Ord overleverer jeg Eders Majestæt dette Document, undertegnet af de meest ansete Folk i Qvarteret." Hassan tog Papiret, læste det igjennem, og fandt Navnene paa flere af sine gamle Naboer, som ogsaa havde underskrevet. Da saae han, at Politimesteren havde efterkommet hans Befaling og lod ham give en Foræring. Politimesteren kastede sig til Jorden, takkede og traadte ærbødigt tilbage.

Hassan vendte sig igjen til Giafar og sagde: „Tag tusind Guldstykker af mit Skatkammer, slye dem til en Slave, og lad ham bringe dem til Moderen til den Abu Hassan, der sædvanlig kaldes den Liderlige, og lad ham derhos ikke sige videre, end at det var en Foræring fra Chalifen." Giafar skyndte sig ud, gjorde, hvad han havde befalet og kom snart tilbage med en Qvittering fra Hassans Moder. Hun havde ikke undret sig lidet over Foræringen og kunde slet ikke begribe, hvordan hun havde kunnet vække Chalifens Opmærksomhed.

Nu traadte Mesrur hen til Chalifen og spurgte om Forsamlingen nu kunde sluttes. Hassan sagde ja, thi han vidste for Øieblikket ikke mere, hvad han skulde tage sig for, og vilde igjen lade Tilfældet raade.

Veziren Giafar gav Tegn, og hele Hofstaten, Livvagten, Byens Emirer, gik Alle i bedste Orden forbi Chalifen og ud af Salen. Ingen blev tilbage hos Hassan uden Giafar og

Mesrur. Den falske Chalif steg nu ogsaa ned fra Thronen, og gik med begge sine Embedsmænd tilbage til Sovekammeret. Her overrakte Giafar ham et Par guldbroderede Tøfler, som Chalifen efter Skik og Brug tog paa, naar han begav sig til Spisesalen, hvor Hassan nu skulde føres hen. Men Hassan vidste ikke, hvad han skulde gjøre med Tøflerne, derfor puttede han dem med største Sindsro ind i sin Kaftans vide Ærmer. Men nu kunde de to Hofbetjente næppe længer styre deres Latter, og havde nær forraadt Alt. Dog overvandt de sig endnu, og Giafar gik ud og fortalte Harun al Raschid, hvorlunde hans Repræsentant havde hjulpet sig ud af Forlegenheden. Harun morede sig ikke lidt derover. Mesrur førte imidlertid den falske Chalif til Spisesalen, og bad ham ydmygeligst at tage Tøflerne paa, hvilket Hassan ogsaa uden videre gjorde, og trak Tøflerne ud af sine Ærmer. Saasnart de traadte ind i Spisesalen, istemtes et Chor af fem hundrede Sangere og Sangerinder, og de sang saa henrivende, at Hassan blev ude af sig selv af Glæde.

„Naa", tænkte han, „jeg drømmer da ikke mere, det er sikkert, og er det alligevel en Drøm, som forlyster mig med alle disse Ting, saa er det den deiligste Drøm i Verden."

Salen var herlig, stor og glimrende. Hassan havde aldrig seet noget Smukkere. Fra alle Sider straalede Guld og brogede Farver ham imøde. Syv gyldne Lysekroner hængte under Loftet, der var overmaade skjønt decoreret. Der var dækket et rundt Bord, der sukkede under Byrden af gyldne Fade og Terriner, fyldte med duftende Retter, der vakte Hassans Appetit. Ved hvert Skridt blev han staaende, saae sig om og beundrede den Pragt, der omgav ham. Han nærmede sig langsomt til Bordet, og havde næppe endnu sat sig ned for at spise, før der allerede fra usynlige Musikantere gjenlød den meest henrivende Musik og opfyldte hans Hjerte med Henrykkelse. Syv deilige unge Piger traadte ind, opvartede ham og tilviftede ham Kjøling med deres Vifter. Han betragtede dem alle opmærksomt og sagde endelig, at de skulde holde op med at vifte og hellere sætte sig med tilbords og spise med ham. Pigerne adløde, satte sig tilbords, men vovede af Ærbødighed ikke at tage for sig og spise. Da

lagde Hassan selv for, nødede dem venligt og spurgte om deres Navne. Den ene hed Rosenblomst, den anden Koralmund, den tredie Maaneblik, den fjerde Solglands, den femte Dientrøst, den sjette Hjertenslyst og den syvende endelig Sukkerrose. Han var meget forekommende og venlig mod dem alle, og den ægte Sultan angrede ikke, at have gjort Hassan til sin Repræsentant. Da Damerne saae, at den falske Chalif ikke havde Lyst at spise mere, sagde Rosenblomst: „Herren ønsker Vadskevand." Strax traadte Tjenere ind med et gyldent Bækken, en Flaske af Guld og et Haandklæde af det fineste Tøi. To Damer toge disse Kar af Tjenernes Haand, knælede ned for Hassan, og holdt Bækkenet for ham, medens han vadskede sig. Han toede sine Hænder og tørrede dem i Haandklædet. Saasnart dette var skeet, aabnede en Dør sig, og Pigerne forsvandt, og Mesrur bad Hassan at træde ind i en anden Sal. Det behagede Chalifen at opfylde denne Bøn, og en Sal, endnu pragtfuldere end den første, aabnede sit store Rum for ham. Næppe var han traadt ind, før han atter blev modtaget af Musikchor, der næsten spillede smukkere end de forrige. Under Salens Loft hængte tolv Lysekroner, som alle vare af det fineste Guld. Midt i Salen stod et Bord med syv gyldne Skaale, fyldte med de yndigste Frugter; der laae Ferskener og Ananas, Oranger og Kirsebær. De andre indeholdt fiin Confect og søde Kager. Syv unge Piger, rigt smykkede med Brillanter, modtoge ham ogsaa her, førte ham til Bordet, og vilde kjøle ham med deres Vifter. Men han sagde, at det var slet ikke saa varmt, og nødede dem ligeledes til at sætte sig tilbords og spise med ham.

Timerne svandt som Øieblikke for ham, og det var blevet Aften, han vidste selv ikke hvordan. Da forsvandt Damerne og Hassan blev ført ind i den tredie Sal. Denne var prægtigt oplyst, et Hav af Lys straalede ham imøde, og et Chor af Sangerinder sang de meest henrivende Sange ved hans Indtrædelse. Hassan svømmede i et Hav af Lyksalighed. I denne Sal stod intet Bord dækket, men ved Væggen stod et Bord, som var bedækket med Sølvflasker, der indeholdt den kosteligste Viin. Og ved Siden af dette stod et andet Bord, som var

rundt ligesom Spisebordene. Hassan gik hen til dette og satte sig ned. En Dør aabnede sig, og ind svævede igjen syv Pigebørn, dandsede først noget til Musikken, nærmede sig derpaa til Hassan og præsenterede ham knælende gyldne Bægere, fyldte med Viin fra Schiras. Og han tog de syv Bægere og drak dem alle ud til Ære for de Damer, der opvartede ham. Derpaa stode Pigebørnene igjen op og den Ene efter den Anden sang ham Viser, der behagede ham overmaade meget. Saaledes forløb Aftenen som et Øieblik; den ægte Chalif tænkte endelig, at det nu sagtens var paatide at gjøre en Ende paa disse Løier, og gav hemmelig een af Pigerne et Vink. Forklædt havde han nemlig blandet sig mellem sine Tjenere og seet paa Alt, hvad hans Repræsentant gjorde, og hvorledes han havde opført sig, og havde stedse været meget tilfreds med hans Opførsel. Pigen havde forstaaet Vinket godt, hun gik hen til det Bord, hvor Viinflaskerne stode, skjænkede et Bæger Viin, og kastede noget af det Pulver deri, som allerede een Gang havde dysset Hassan isøvn. Derpaa skyndte hun sig hen til den ægte Chalif, bød ham knælende Bægeret og bad ham, at tømme det paa hans Undersaatters Velgaaende. Denne Bøn kunde Hassan ikke modstaae, og tømte Bægeret til den sidste Draabe. Han vilde derpaa række Pigen Bægeret, men Pulveret gjorde allerede sin Virkning. Bægeret slap ud af hans magtløse Haand, hans Hoved sank ned paa Brystet, og han sov strax saa fast, at hundrede Kanoners Torden ikke vilde have vækket ham igjen.

Nu traadte den ægte Chalif frem, befalede Alle ved et Vink at forføie sig bort, og lod kun Giafar og Mesrur blive tilbage. Med dem loe han nu hjerteligt over denne Spøg, som havde skaffet ham langt større Fornøielse, end han i Førstningen havde drømt om, og yttrede, at nu gad han ikke seet noget heller, end Hassan, naar han næste Morgen igjen vaagnede. Han forestillede sig saa levende dennes Forundring, at han tilsidst besluttede, hvad der saa maatte komme ud deraf, selv at være tilstede. Nu maatte Giafar gaae ud og hente Slaver, der bragte Hassans Klæder, som man om Morgenen havde taget af ham for at iføre ham Chalifens, saa at denne ene Dags Chalif i faae Øieblikke igjen var forvandlet til den forrige

Abu Hassan. Slaverne toge ham paa deres brede Skuldre og vandrede ud af Paladset til Hassans Bolig. Chalifen og Giafar fulgte med dem, men denne Gang i deres fulde Pragt, og da de kom ind i den Stue, hvor de Aftenen i Forveien vare blevne bevertede af Hassan, maatte Slaverne lægge ham ordentligt i Sengen, bedække ham med Puderne, hvorpaa de igjen gik hjem. Men Chalifen gik hen til det Værelse, hvor Hassans Moder boede, bankede paa og traadte ind til hende. Den gode Kone blev overmaade forskrækket, da hun saae de Troendes Behersker i sit lille Kammer, kastede sig for hans Fødder og raabte skjælvende: „Herre, hvad er Eders Befaling?"

Men Chalifen fik hende snart beroliget, og fortalte hende i al Korthed, hvad der var foregaaet Aftenen i Forveien og paa denne Dag, at Abu Hassan nemlig havde ønsket en heel Dag igjennem at være Chalif, og at han selv, da det stod i hans Magt, havde opfyldt ham denne Bøn. „Jeg har", tilføiede han, „nu i Dag fra den tidlige Morgen af havt saa megen Morskab af den snurrige Krabat, at jeg er blevet saameget mere begjærlig efter at være tilstede, naar han vaagner, og see paa, hvorledes han bærer sig ad, naar han fra Herskerens Glands seer sig sat tilbage i sin sædvanlige Tilstand. I maa derfor tillade mig og min Storvezir at tilbringe Natten her, gode Kone! og I maa paa ingen Maade forderve os disse Løier."

Hassans Moder følte sig i høi Grad beæret ved Chalifens Forlangende og indrømmede ham strax sin egen Stue, i hvis Dør der var et lille Vindue, fra hvilket man meget mageligt, uden at blive seet, kunde overskue hele Hassans Kammer. Imidlertid lagde Chalifen og Giafar sig til Hvile, og først ved Solens Opgang bleve de vækkede igjen af den gamle Kone. Nu gav Chalifen hende Anviisning paa, hvordan hun skulde befrie sin Søn for Pulverets Virkning, og hun gik hen og vædede en Svamp med Æddike, og holdt den under Hassans Næse. Han nyste ligesom den forrige Gang, slog Øinene op, og satte sig opreist i Sengen. Hans Moder var hurtigt gaaet bort igjen, og Harun al Raschid stod ved det lille Vindue i Døren, og kigede med spændt Opmærksomhed ind i Hassans Værelse. Denne saae sig med Forundring om og kaldte endnu

halv søvndrukken paa Giafar og Mesrur, paa Rosenblomst og Koralmund. Men naturligviis hørte intet Menneske paa hans Raab. Da blev han fuldkommen vaagen, følte paa sin Puls og sin Pande, rystede paa Hovedet, og bar sig aldeles ad som En, der vil betænke sig paa Noget, men slet ikke kan komme tilrette med sine Tanker.

„Hille Minsandten", mumlede han endelig, „hvad er nu egentlig Alt dette? Hvor ere mine Slaver, mine Embedsmænd, min Hofstat, min Storvezir? Have de da alle ganske glemt, at det er Morgen?" og derpaa taug han igjen forundret, og betragtede sin Stue og sin Seng, og fandt lutter gamle velbekjendte Gjenstande og sagde: „Som det forekommer mig, er jeg her i Abu Hasfans Stue; men hvordan kommer jeg herhid, er jeg da ikke Chalif og alle Troendes Behersker? jeg drømmer nok endnu!" og for at overbevise sig, om han var vaagen eller drømte, puttede han Fingeren i Munden og bed den saa heftigt, at han skreg høit af Smerte, og Blodet løb ham ned af Fingeren. „Naa", sagde han derpaa, „jeg kan ikke drømme, det er sikkert, thi min Finger gjør da ondt nok. Jeg maa nok kalde paa mine Tjenere." Og han blev ved at raabe, saa høit han kunde: „Hei Mesrur, holla Giafar, hvor blive I af, ville I strax komme til Eders Herre og Mester."

Alt dette saae Chalifen og kunde tilsidst ikke holde det ud mere, men kastede sig paa en Divan og var nærved at revne af Latter. Til Lykke for hans Morskab hørte Hasfan ham ikke, og hans Kalden og Skrigen bevægede endelig hans Moder til at gaae ind i Kammeret og spørge ham, hvorfor han dog gjorde et saa forfærdeligt Spektakkel? Men Hasfan saae paa hende med et overmaade stolt Blik og spurgte hende, hvem hun dog egentlig behagede at ansee ham for?

„Ih, du er jo min kjære Søn Hasfan, og du vil gjøre vel i, hvis du holder dig lidt stille, før dit Skrig forsamler alle Naboerne om Huset."

Da skreg Hasfan fuld af Raseri: „Gamle Hex, jeg skulde være din Søn? Du er ikke ved din Forstand, forstaaer du mig, veed du ikke, at jeg er de Troendes Behersker? Vær saa god og kast dig paa Knæ og beed om Forladelse!"

Moderen havde Medlidenhed med hans Vanvid og sagde: „Vær dog nu bare stille, jeg veed jo, at du igaar har sendt mig tusind Guldstykker og ladet Imanen og de fire Oldinge afstraffe", — og hun vilde tale videre, men hvad hun havde sagt, bestyrkede hendes Søn saaledes i hans Mening, at han heftigt afbrød hende og skreg: „Og Alt dette veed du, og tvivler dog endnu om min Magt? Tie stille, Ulykkelige! eller du mister Hovedet ved din Snak!"

Imidlertid var Chalifen igjen traadt hen til det lille Vindue og hørte, at Hassans Moder sagde: „Kjære Søn, jeg beder dig, styr din Heftighed. See dog blot paa mig, kjender du mig da ikke, see dog paa Stuen og Sengen og Meublerne og de øvrige Sager, er det ikke Alt dit eget? Vær dog nu fornuftig."

Hassan betænkte sig nogle Minuter, lagde Hovedet i Haanden, syntes at samle sine Tanker og hviskede: „Ved Allah, det forekommer mig næsten, som om du kunde have Ret, og jeg har været en Nar." Derpaa taug han igjen og var en Tidlang ganske stille. Men formodentlig gik alt det, som han igaar havde oplevet, igjen gjennem hans Hoved, hans Tanker forvirredes paany, han blev ganske rasende og raabte: „Du lyver, du lyver, gamle Hex! jeg er dog Chalif, og Den, som siger mig imod, skal døe."

Og da hans Moder igjen vilde begynde at tale, sprang han som Rasende ud af Sengen, greb en Stok og vilde uden videre trænge ind paa den gamle Kone for at tugte hende. Men dette gik dog Chalifen forvidt; leende aabnede han Døren og traadte ind i Hassans Stue i sin prægtige Paaklædning med Sultanskappen kastet om Skuldrene og ledsaget af Giafar. Nu gjorde Hassan store Øine, da han saae Chalifen, og hans Besindelse kom strax tilbage, og en Anelse om Sandheden fløi gjennem hans Hoved, thi i Chalifen gjenkjendte han øieblikkelig den formentlige Kjøbmand fra Stambul, som han for to Aftener siden havde bevertet. Dog mælede han i Førstningen ikke et Ord, men kastede sig kun for Chalifens Fødder. Efter en lille Stund sagde han endelig ydmygt: „De Troendes almægtige Behersker! jeg troer, jeg har handlet og talt taabeligt, og hvis

jeg har fornærmet Jer, saa vær saa naadig at tilgive mig og tage min Uvidenhed som Undskyldning."

Men Chalifen rakte ham med meget venlig Mine sin Haand, befalede ham at staae op og sagde: „Vær rolig, min gode Hassan, du har forskaffet mig megen Fornøielse, og jeg skylder dig snarere Opreisning, end at jeg skulde have Aarsag til at straffe dig."

Han fortalte nu den narrede Hassan hele Sammenhængen med disse Begivenheder med saa meget Vid og Lune, at Hassan selv maatte lee hjerteligt deraf, og han glædede sig over ved sin Opførsel at have erhvervet sig Chalifens Tilfredshed. Da Sultanen havde endt sin Fortælling, bad han Hassan at flytte ind i hans Palads og tage sin Moder med; han vilde indrømme ham en heel Række Værelser, og Hassan skulde ikke have Andet at bestille, end undertiden at holde ham med Selskab og oplive ham ved sit muntre Lune. Dette modtog Hassan med Taknemlighed, og angrede det aldrig. Thi Sultanen holdt Ord og var ham bestandig en naadig og venlig Herre, elskede ham og gjorde ham riig og lykkelig og æret for alt Folket. Og paa den Maade behagede disse Løier Enhver og fik en god og lykkelig Ende.

Prindsen fra Sind og hans Æventyr.

For mange Aarhundreder siden levede der i Arabien en Konge, som herskede over det Land Sind, og han havde en Søn, som hed Mahmud. Dette var en meget kaad, forvoven Prinds, og gjorde igrunden flere dumme Streger, end han egentlig kunde forsvare. Han drillede alle Folk, hvor han kunde komme afsted dermed, og havde altfor megen Lyst til at spille Enhver et Puds, men alt dette uden Ondskab, thi trods al Kaadhed var han dog en meget godmodig Ungersvend, og hvor han kunde trøste Fattige eller Ulykkelige eller hjælpe dem, var han strax ved Haanden

og gjorde det efter bedste Evne. At sørge med de Sørgende og glædes med de Glade, det syntes at være hans Grundsætning. Da han nu lidt efter lidt blev større og tog til i Viisdom og Forstand, saa hørte han engang, at der langt fra hans Faders Rige boede en Konge, som hed Emir Ben-Naoman, og havde en Datter, der skulde være det deiligste Pigebarn i den hele Verden. Mange Prindser havde allerede villet have hende til Gemalinde, men Ingen havde været saa lykkelig at bestaae de tre Prøvelser, som Prindsessens Fader paalagde Enhver, der ønskede at beile til hans Datter. Men det Værste ved denne Sag var, at Den maatte døe, der ikke som Seirherre udstod Prøvelserne, og mangen En maatte lade sit unge Liv, thi Sultan Emir Ben-Naoman kjendte ikke til Barmhjertighed og Naade. Da Prinds Mahmud havde erfaret dette, gik han strax til sin Fader og sagde til ham: „Kjære Hr. Fader, jeg har hørt Fortællingen om Prindsesse Fatime og Sultan Emir Ben-Naoman, jeg har ikke Ro paa mig længer, jeg maa reise hen og vinde Prindsessen, om jeg saa skulde miste Livet."

Da Sultanen af Sind hørte sin Søn tale saaledes, blev han meget bedrøvet, thi han kjendte meget godt de Farer, han vilde gaae imøde, og han advarede ham, og vilde snakke ham fra dette ulykkelige Indfald.

Men Prinds Mahmud hørte ikke paa sin Faders vise Tale, men sagde bestandig: „Kjæreste Fader, jeg kan ikke Andet, jeg maa afsted." Da nu alle Sultanens Taler og Forestillinger Intet frugtede, saa blev han tilsidst vred og raabte: „Naa, som du vil, saa løb i din Undergang!"

Men Prindsen faldt sin Fader om Halsen, kyssede ham og sagde: „Kjære Fader, du skal snart see mig igjen med en deilig Hustru, thi Gud vil staae mig bi til at overvinde de Farer, som true mig, og Alt vil faae en god Ende." Derpaa gik han ud, sadlede sin smukke persiske Livhest, bevæbnede sig og spændte sit bedste Sværd om Livet. Strax efter reed han, kun ledsaget af een Svend, ud af Hovedstadens Port, sine Eventyr imøde. Han reiste tre Dage i Træk fra den tidlige Morgen til den sildige Aften. Om Natten sov han under aaben Himmel og brugte sin Sadel til Hovedpude. Hans Svend fulgte ham villig og med

freidigt Mod, thi han elskede sin Herre Prindsen af ganske Hjerte, og vilde gjerne have offret sit Liv for ham, hvis saa skulde være. Den fjerde Dag kom Rytterne til en stor Ørk, hvor der vidt og bredt hverken var Buske eller endnu mindre Træer at see. Da det desuden snart var Aften, saa sagde Prindsen til sin Svend: „Lad os holde, her ville vi hvile os, for at vi ikke skulle være nødte til at tilbringe Natten i Ørken."

Og de stege af Hestene, toge Sadlerne af, og leirede sig under et Palmetræ.

„Tag nu Vadsækken", befalede Prindsen, „thi vi ere sultne, og vi ville gjøre os tilgode, førend vi sove ind."

Svenden hentede Vadsækken, og de begyndte meget lystigt at spise og drikke, thi Prindsen havde forsynet sig godt til den lange Reise. Da saae de en lille Sky langsomt svæve hen over Ørkenen; den kom nærmere og nærmere og sank tilsidst ned paa Jorden lige tæt foran Prinds Mahmud. Og de opdagede, at det var en Flok af alle Slags Fugle, Stære og Bogfinker, Stillitser og Spurve og endnu mange andre Slags. De syntes alle meget trætte, og saae ganske forsultede ud, som om de længe ikke havde faaet Noget at æde. Da blev Prindsens Hjerte rørt af Medlidenhed og han befalede Svenden at række ham noget Brød. Han brød det i Krummer og smaa Stykker, kastede det hen til Fuglene og havde sin Glæde af at see, hvorlunde de smaa Dyr faldt over det og pikkede det op og fortærede det, indtil der ikke laae nogen Krumme meer paa Jorden, og hele Prindsens Forraad af Brød var gaaet med. Men Fuglene vare igjen komne til Kræfter, kigede paa Prindsen med klare Øine, nikkede med Hovederne og qviddrede høfligt deres Taksigelse. En Stær hoppede hen til den gode Prinds, satte sig ganske fortroligt paa hans Haand, pudsede sit Næb og sagde til ham: „Kjære Prinds, du har frelst mig og mine Kammerater fra Døden, og vi kunne for Øieblikket ikke gjengjælde dig din Kjærlighedsgjerning. Men modtag her en Fjeder af min høire Vinge, naar du er i Nød, saa gnid den mellem dine Fingre, saa ville alle vi, som her ere tilstede, strax uden Nølen ile til dig. Lev vel og vær takket!" Da den havde sagt dette, hoppede den igjen

ned fra Haanden, og med Suſen og Bruſen fløi alle Fuglene tilſammen gjennem Luften. Men Prinds Mahmud tog Fjederen, lagde den omhyggeligt i ſin Lommebog og tænkte: Hvem veed, hvad den kan være god til. Derpaa lagde han ſig ned og ſov til den lyſe Morgen.

Den næſte Dag, da Solen ſtod op, vækkede han Svenden og kaldte paa Heſtene, ſom lydigt kom travende. De bleve ſadlede og optømmede, og nu gik det raſk afſted lige ind i Ørkenen. De rede igjen tre Dage, og Ørkenen vilde endnu ikke faae Ende. Den fjerde Dag ſaae de tilſidſt i lang Fraſtand en ſtor Skov, ſom ſyntes indbydende at vinke dem. De rede hen til den, naaede den inden Solens Nedgang og vare glade, da de ſaae det friſke Grønne og de herlige Træer, udſøgte ſig en ſkyggefuld Plads, toge Sadlerne af Heſtene, der lyſtigt vrinſkede, toge Vadſækken igjen frem og gjorde ſig ret tilgode. Medens de allerbedſt vare ifærd med at ſpiſe, da gik det med Traven og Trampen til Høire og Venſtre, foran og bagved, og førend de ſaae ſig om, kom der under alle Buſke en Mængde Dyr frem, Elephanter og Løver, Tigre og Leoparder, Hjorte og Raadyr, Harer og Egern, og alleſammen ſaae de magre og elendige ud, ſom om de lede ſtor Hunger, og ſaae bønfaldende og bedende paa Prindſen.

„Naa“, ſagde han, „I blive vel heller ikke vrede, hvis jeg giver Jer Noget at æde“, og han tog Vadſækken og kaſtede Kjød og Steg for dem og gav dem Noget af Alt, hvad han ſelv havde, og Vadſækken vilde mærkværdigt nok ſlet ikke blive tom. Naar et Stykke Steg var taget ud, laae der allerede ſtrax igjen et andet. Nu mærkede Prindſen nok, at her var Trolddom med i Spillet, og gav ſaameget desbellere. Da nu alle Skovens Dyr vare mætte, bøiede de ſig høfligt, ſom om de vilde ſige Tak for Mad, og en ſtor majeſtætiſk Løve traadte ud af Flokken og ſkred med Anſtand hen til Prindſen og ſagde trohjertigt: „Prinds, du har havt Medlidenhed med os hungrige Dyr, og vi ſee, at du er venlig og har et godt Hjerte. Her giver jeg dig tre Haar af min Manke, gjem dem vel, og naar du er i Nød og ikke veed, hvad du ſkal gjøre, ſaa gnid dem i din flade Haand, og du ſkal ſee Følgerne deraf. Iøvrigt takker jeg dig

hjerteligt i mine Brødres Navn, jeg siger dig Levvel og ønsker dig Lykke og Velsignelse." Med disse Ord rakte den Prindsen sin brede Pote til Afsked; Prindsen trykkede den kjækt og rystede den venligt. Derpaa vendte Løven sig om, nikkede endnu engang til ham, og Trip Trap gik det igjen, Dyrene forsvandt mellem Skovens Træer, og snart kunde de hverken høre eller see Noget til dem. Men Prindsen tog de tre Haar af Løvens Manke og lagde dem omhyggeligt i sin Lommebog ved Siden af Stærens Fjeder, lagde sig ned og sov roligt hele Natten til den lyse Morgen. Derpaa fortsatte han med sin Svend Reisen igjen.

De havde ikke redet meget langt, før de mødte en gammel Mand af ærværdigt Udseende, som hilste dem venligt og spurgte hvor de dog reiste hen. Prindsen fortalte ham det. Men da den Gamle hørte, at Mahmud vilde til Sultan Ben-Naomans Rige, saa raadede han ham derfra og advarede ham. Men Prindsen tænkte, det er blot en Prøvelse for din Standhaftighed, han hørte ikke paa ham, og bad den Gamle hellere at vise ham den nærmeste Vei, der førte til det farlige Land. Oldingen saae nok, at hans Advarsler ikke bleve hørte, og viste ham langt borte et Bjerg, og sagde, at Veien gik derover. Dette lod Prindsen sig ikke sige to Gange, tog Afsked fra Oldingen, og reed med sin Svend henad Bjerget til. De kom hurtigt til Foden af dette Bjerg. Men her saae de, at det var meget steilt og høit, og at de ikke før seent om Natten vilde kunne naae op til Spidsen. Svenden raadede Prindsen til i Forveien ordentlig at udhvile om Natten og først næste Morgen at begynde Opstigningen. „Hvad for Noget?" sagde da Prindsen, „hvad du endnu idag kan gjøre, skal du ikke opsætte til næste Dag, Solen staaer endnu høit paa Himlen, og Hestene ere endnu raske. Fremad Marche!" og rask gik det op ad Bjerget, indtil det blev mørkt; da besluttede de at gjøre Holdt. Men endnu vare de ikke stegne af Hestene, før et Lys glimtede et lille Stykke fra dem, og de hørte en sagte, men overmaade deilig og melodisk Sang. „Der maae vi hen", tænkte Prindsen, og uden megen Snak galopperede han hen, hvor Lyset kom fra, og Svenden fulgte ham troligt. De kom nu til en stor Hule, sprang af Hestene, gik ind, og saae ved Hulens Fjeldvægge tilhøire og til-

venstre, foroven og forneden, en Mængde smaa Dverge med Hakker og Spidshamre, som huggede i Stenen og arbeidede flittigt og sprængte her et Stykke og hist et andet Stykke af. Derhos sang de smukke Sange, og enhver af dem havde en lille Lampe i Haanden. Men de saae Alle venlige og godmodige ud. Da Prindsen en Stund havde betragtet denne Vrimlen og Mylren, raabte han høit: „Heida, I Smaafolk, kan jeg og min Svend faae Natteqvarteer hos Jer?“ „Javist, javist!“ svarede tusind spæde Stemmer, „bliv kun her, vi gjøre Jer ikke Noget.“ De smaa Dverge kom allesammen hid med deres Lys, bød dem begge velkommen, og bad dem begge at lade, som om de vare hjemme. Een af dem, med Krone paa Hovedet og Scepter i Haanden, traadte frem, trykkede Prindsens Haand og sagde til ham: „I ere os meget velkomne, kun er det Skade, vi kunne ikke give Eder Noget at spise, thi vi have selv Intet.“

„Saa, er der Mangel paa Mad?“ raabte Prindsen lystigt, „saa skader det ikke, I give mig Logis, og jeg giver Eder at spise og drikke. Vi skulle nok komme ud af det med hinanden.“ Prindsen hentede Vadsækken, som endnu var ganske fuld. Dvergene loe, sprang og dandsede, da de saae dette, og hurtigt blev der af store Stykker Malm indrettet et Bord, og Vadsækken lagt derpaa. Derpaa gik det løs paa Spisen og Drikken, og Vadsækken gjorde, ligesom i Skoven, sin Skyldighed, det vil sige, hvormeget man end tog ud af den, saa blev den ikke tom. Og det var ikke Lidt, thi mange tusind Dverge vare med ved Gildet. Nu var der et Liv og en Lystighed mellem de smaa Folk, saa det var en Glæde, og Prindsen blev lystig og vel tilmode. De spiste, drak og holdt Banket lige til den lyse Morgen, Ingen var bleven træt, ja Prindsen følte sig endogsaa mere livlig, end om han havde sovet. Endelig var det Tid, at Mahmud igjen begav sig paa Veien; han stod derfor op, gik udenfor Hulen og sadlede igjen sin trofaste Ganger. Svenden gjorde ligesaa. Derpaa gik de igjen ind til deres smaa Venner for at tage Afsked, og den lille Dvergekonge kom hen til Prindsen og sagde: „Kjære Prinds, du har været venlig imod os, du har bevertet os med Spise og Drikke, det er altsaa ikke meer end ret og billigt, at vi vise dig vor Taknemlighed. Tag denne

Ring og gjem den vel; naar du kommer i Nød, kan du maaskee bruge den. Naar du er i Fare, saa sæt den paa Pegefingeren af din venstre Haand, da vil du see, hvad der skeer." Prindsen tog Ringen, som var af Guld og tæt besat med Ædelstene, og takkede meget. Og da han nu tog Afsked med de smaa Dverge, græd de alle bitterligt, thi de havde faaet ham meget kjær, og saae efter ham, saalænge de kunde øine ham. Men snart forsvandt han for deres Øine, thi han havde naaet Spidsen af Bjerget, og travede nu ned ad Bjerget til Sultan Ben-Naomans Kongerige, lige hen imod Hovedstaden, som nu ikke laae langt derfra. Nu gik Dvergene tilbage til deres Hule, og bankede og hamrede rundtomkring paa Fjeldvæggene, ligesom før. Men Prindsen ankom til Hovedstaden, lod sig strax føre til Sultanen og sagde: „Hr. Sultan, jeg er kommet langveis fra, og jeg vil have Eders Datter til Kone." Da saae Sultanen paa ham med store Øine og svarede: „Ei, ei, du lille Prinds! veed du ogsaa, at du i den Anledning kan sætte Livet til?" „Ja", sagde Prindsen, „jeg veed alt det, opgiv mig bare hurtigt Eders Prøvelser, thi jeg skal nok komme ud af det med dem." Men Prindsen tænkte, at Prøvelserne sagtens ikke vilde bestaae i noget Andet end Prøver paa Styrke og Tapperhed, og det var han ikke bange for, thi han var ualmindelig stærk og vel øvet i at føre Vaaben og Værge. Men Tingen kom ganske anderledes.

„Naa, godt da", sagde Sultanen, „hvis du ikke vil have det bedre, og med Vold og Magt vil løbe i din Undergang, saa kom da med mig." Og han gik foran ned i Slotsgaarden. Prindsen fulgte efter med freidigt Mod. Men i Slotsgaarden laae en uhyre Dynge Sæd af alle Slags. Havre og Byg, Hvede, Rug, Linsær og Ærter, Alt var omhyggeligt væltet og blandet imellem hinanden, og ved denne Dynge blev Sultanen staaende og sagde: „See her, min lille Prinds, her seer du alle Slags Sæd, noget af ethvert Slags, trøster du dig til, før det igjen gryer ad Dag at adskille hvert Slags for sig og lægge det i Dynge? thi dette er den første Prøve, og hvis du ikke bestaaer den, maa du uden Naade og Barmhjertighed døe for Bøddelens Haand. Og selv om du nu i dette Øieblik vægrer

dig ved at forsøge det, maa du ogsaa døe, her hjælper ingen Snak." Og derpaa tang han stille og saae haanligt paa Prindsen, og morede sig ved hans Forfærdelse. Men Prindsen fattede sig snart og sagde kjækt: „Jeg vil forsøge det." Derpaa gik Sultanen bort og igjen op i Slottet, og lod Prindsen sidde. Han gjorde heller ikke mange Omstændigheder, men satte sig ned og begyndte at pille, indtil det blev Aften. Men da saae han, hvor lidt han havde udrettet, og tænkte ved sig selv: den Hob Sæd faaer du aldrig i dit Liv skilt ad! og han blev ganske sørgmodig og han troede, at hans Dages Ende var kommet. Han lagde sig paa Jorden og fandt sig i sin Skjebne. Da tænkte han paa, hvor det vilde glæde hans Fader, naar han gav ham Underretning om sit ulykkelige Endeligt, trak sukkende sin Lommebog frem og vilde skrive til ham. Men da han aabnede Lommebogen faldt Stærens Vingefjeder ham i Haanden, og pludselig faldt den Tanke ham ind: bi lidt, dine bevingede Venner kunne hjælpe dig ud af Nøden! og han sprang op og gned Fjederen mellem Fingrene. Og see der, øieblikkeligt hørte han en Surren og Susen i Luften, og førend han saae sig om, var Gaarden bedækket med alle Slags Fugle, hans Ven, den lille Stær i Spidsen, og alle disse smaa Fugle pikkede og pillede, og hele Korndyngen var søgt fra hinanden inden en Times Forløb. Hveden laae for sig, og Rugen, og Bygget, og alt det Øvrige. Da blev Prindsen meget glad, og takkede Gud og tænkte: Ja, Velgjørenhed bærer Renter. Men den lille Stær satte sig paa hans Haand, pudsede Næbet og sagde: „Prinds, have vi gjort vore Sager godt?" „Javist, I kjære Venner og Hjælpere i Nøden", svarede Prindsen fuld af Taknemlighed, og næppe havde han sagt disse Ord, saa fløi ogsaa Fuglene allerede igjen bort, og de vare som blæste væk. Men Prindsen lagde sig fuld af Glæde til Hvile og sov til den næste Morgen.

Da Sultan Ben-Naoman begav sig ned til ham, troede han sikkert at finde Prindsen ligesom hans Forgjængere, det vil sige, fuld af Fortvivlelse. Men han tog i høi Grad feil, thi Mahmud sov endnu, og Opgaven var løst. Da blev han meget forundret, og skjøndt han af Natur var rigtig ond, saa fattede dog hans Hjerte nogen Tilbøielighed for Prindsen, thi Mah-

mud var en smuk og venlig Yngling, og han ønskede næsten, at han ogsaa maatte bestaae i de øvrige Prøver. Han vækkede ham og sagde: „Lille Prinds, du har gjort dine Sager godt, skjøndt jeg ikke kan begribe, hvorledes det er gaaet til. Staa kun op og kom med, thi idag skal du blive godt bevertet, indtil det bliver Aften igjen, saa begynde Løierne paany.“ Og han gik med Prindsen ind i sit prægtige Slot, og lod rette an, saa at Bordene knagede, og lod Chore af Sangere komme, der maatte synge de deiligste Viser, og Musikanter, som maatte spille op for dem. Saaledes sad han da tilbords med Prindsen, og fik meer og mere Godhed for ham, eftersom han talte forstandigt og klogt. Dagen gik, og Aftenen kom. Nu førte Sultanen Prindsen ned i en stor Have, som laae tæt ved Slottet. Her viste han ham en Dam og sagde: „Lille Prinds, trøster du dig til at udtørre denne Dam, før det bliver Morgen? thi det er den anden Prøve, og bestaaer du ikke i den, saa maa du døe.“ Men Prindsen tænkte paa Løvehaarene, blev rolig og ved godt Mod og sagde: „Gaa kun, Hr. Sultan, jeg vil prøve derpaa.“ Sultanen gik, og da han var Prindsen af Syne, tog denne ganske fornøielig sin Lommebog op, fremtog de tre Haar af Løvens Manke og gned dem mellem sine Hænder. See, da lød det Trip Trap, og en Hær af Skovens Dyr rusede frem med Løven i Spidsen, og travede lige hen til vor Prinds. „Hvad forlanger du af os, du Ven i Nøden?“ „Aa“, svarede Prindsen, „see her denne Dam, den skal jeg have udtørret, før det bliver Morgen; kan du hjælpe mig?“ „Naar det ikke er Andet“, sagde Løven, „saa kan det sagtens skee.“ Og han spurgte Dyrene, om de vare tørstige, og det vare de alle. Og Tigrene, Ulvene, Elephanterne, Harerne og Raadyrene stillede sig ved Dammen og drak i lange Drag og holdt ikke op at drikke, før Dammen var tom og tør, som om der aldrig havde været en Draabe Vand i den. Og da de vare færdige med dette, rakte Løven Prindsen igjen til Afsked sin mægtige Pote og sagde: „Have vi gjort vore Sager godt?“ „Ja“, sagde Prindsen, „jeg takker Jer mange Gange“, og rystede Løvens Pote hjerteligt og venligt. „Seer du vel“, sagde Løven da, „god Gjerning bærer gode Frugter“, nikkede Løvvel til Prindsen, og afsted

sprang alle Dyrene ud gjennem Haven, over den frie Mark, og vare forsvundne som et Blink. Prindsen lagde sig glad til Hvile, og sov som paa Edderdunn, og da Morgenen kom, skred Sultanen frem, og undrede sig ikke lidet ved at finde Dammen tør. Dog var han glad, vækkede Prindsen igjen, omfavnede ham, bevertede ham festligt den hele Dag, og da det igjen begyndte at mørknes, førte han ham hen til en fri Plads, der laae lige overfor hans Palads. Her laae en uhyre Mængde Trævarer opstablede, Brædder og Planker og hele Træer, Alt mellem hinanden. Da sagde han til Prindsen: „Lille Prinds, betragt engang alt dette Træfang; trøster du dig til inden imorgen tidlig heraf at tømre et Palads lige saa stort som mit eget, med Stuer og Kamre, med Kjøkken og Kjælder? thi dette er den tredie Prøve, og hvis du ikke overstaaer den, saa maa du døe. Men hvis du udfører Alt smukt og ordentligt, saa har du seiret, og den deiligste Prindsesse i Verden tilhører dig, og alle hendes Skatte, og du bliver min kjære Søn. Gjør dig nu brav Umage, thi jeg ønsker af ganske Hjerte, at du lykkelig maa slippe derfra med Livet.“ Prindsen tænkte paa Dvergenes Ring, han var ved godt Mod og sagde: „Hr. Sultan, gaa I kun, det skal nok lykkes mig.“ Da blev Sultanen glad og gik. Men Prindsen satte Ringen paa den venstre Haands Pegefinger, og da det var blevet ganske mørkt, begyndte allerede Millioner Lys at glimte ham imøde, og de kom nærmere og nærmere og lige hen til ham. Og pludselig stod Dvergekongen for ham med Krone og Scepter, hilste ham, nikkede til ham og sagde: „Kjære Ven, hvad kunne vi gjøre for dig?“ Da viste Prindsen ham den store Stabel og sagde: „Kjære Ven og Dvergekonge, jeg skal af dette Træ her bygge et Palads lige saa stort som Sulnens, og hvis jeg ikke kan gjøre det, maa jeg døe. Kan du hjælpe mig?“ „Aa, hvis det ikke er Andet“, sagde Dvergekongen og loe, „saa skal du endnu leve længe, og tillige føre den skjønne Prindsesse hjem som Brud. Bi lidt!“ og han gav Dvergene Befalinger, de hentede deres Hammere og Øxer og Sange, og gave sig ifærd med Tømmeret og arbeidede, saa det var en Lyst, og gjorde Vægge og Tag og Døre og Vinduer, og hvad der ellers hører til, Alt i en Haandevending. Og Paladset

stod færdigt, før Morgendæmringen kom, og det var blevet endnu smukkere og større end Sultanens eget. Thi alle Døre og Vægge glindsede og glimrede med de prægtigste Farver og straalede af Guld og Sølv. Derpaa traadte Dvergekongen igjen hen til Prindsen, som fuld af Forbauselse og Glæde havde seet paa det Hele, rakte ham sin Haand og spurgte med et Smiil: „Have vi gjort vore Sager godt?“ „Ak javist, javist“, sagde Prindsen, „jeg kan jo ikke nokſom takke Eder, thi I have frelst mit Liv og min Ære“, løftede Dvergekongen op fra Jorden, og omfavnede og kysſede ham tilgavns. Da han igjen slap ham, sagde Dvergekongen: „Tryk mig bare ikke ihjel af Glæde, min Prinds, jeg har allerede faaet nok; men læg Mærke til, en Ven i Nøden er Guld værd, havde du ikke behandlet os saa venligt, saa havde vi været vrede, men nu ere og blive vi dig hengivne. Levvel.“ Han saae endnu engang venligt paa Prindsen, og rask smuttede Dvergene bort med deres Lys og forsvandt, ligesom de vare komne. Men Prindsen gik ind i det smukkeste Værelse i det nye Slot, lagde sig der paa en blød Divan, og sov endnu bedre end de forrige Nætter, thi han havde en god Samvittighed, og havde seierrigt overstaaet alle Farer. Da nu Sultanen den næste Morgen stod op, saae han fra sine Vinduer allerede det nye Slot blinke og funkle i den opgaaende Sols Straaler. Da glædede han sig i sin inderste Sjæl, og løb, saa hurtigt han kunde, ned til Prinds Mahmud, omfavnede ham ømt, som en kjær Søn, kysſede ham og sagde: „Prinds, du har seiret, kom nu og modtag din deilige Brud, Prindsessen!“ Derpaa førte han ham til hende, og nu saae den lykkelige Prinds nok, at han fik den deiligste Jomfru i Verden til Gemalinde, thi hun var hvid som Melk og rød som Blod, og venlig som en Engel. Det var han ikke lidt glad over, og selvsamme Dag stod ogsaa Brylluppet. Alle de Fornemste i Landet samlede sig, og ønskede Mahmud Lykke og Velsignelse, og derpaa gav Sultanen en Fest, saa det gjenlød gjennem alle Slottets Vægge, og alle Borde dandsede, og det varede en heel Uge igjennem. Derpaa reiste Prindsen med sin smukke og gode Gemalinde og sin trofaste Svend, der havde ledsaget ham, igjen hjem, og Sultanen fulgte ham paa Vei med alt Folket lige til Grændsen. Her

toge de Afsked, og Sultanen velsignede sine Børn og reiste derpaa tilbage. Men Prinds Mahmud kom igjen lykkelig tilbage til sin Fader. Denne modtog ham fuld af Glæde, omfavnede sin Svigerdatter og kjærtegnede hende, og Alle vare glade, lykkelige og vel tilfredse. Hvis de ikke allerede ere døde, saa leve de endnu den Dag i Dag.

Sindbad, Sofareren.

En Lastdrager i Bagdad, som det gik meget usselt og kummerligt, bar en Dag under en trykkende Hede en Dragt Jernvarer paa sin Ryg fra den ene Ende af Byen til den anden. Han havde allerede tilbagelagt et godt Stykke af Veien, da kom han forbi et Huus, fra hvis aabentstaaende Vinduer der klang Musik og Strængespil og Sang, og hvor det lod til, at der var forsamlet et lystigt Selskab. Thi Lastdrageren Jusuf's Næse blev paa det Lifligste kildret af en behagelig Lugt, saasom af Steg og andre Spisevarer. Jusuf blev staaende udenfor Huset, og da han desuden allerede var meget træt, satte han sin Byrde ned paa Jorden, gik hen til en Tjener, der stod ledig i Døren, og spurgte ham, hvem der dog boede i det smukke Huus, og, som det lod, holdt et saa lystigt Gilde? Tjeneren saae paa ham med store Øine og svarede: „Er I saa fremmed i Byen, at I ikke engang kjender Hr. Sindbad, den rige Sømand, der har gjennemseilet Alverdens Have og paa sine Reiser samlet de største Skatte?“ Men Jusuf havde rigtignok allerede hørt tale om ham, thi i Byen fortalte man de usandsynligste Ting af Verden om denne Mands mærkværdige Æventyr. Han takkede Tjeneren for denne Besked, og vendte tilbage til sin Byrde for igjen at tage den paa Skuldrene og slæbe den videre. Da han nu saadan betragtede de tunge Jernvarer, sammenlignede han uvilkaarligt sin usle Lod med Sindbads lykkelige Skjebne, og en Bitterhed opkom i hans Sjæl, saa at han raabte høit:

„Hvor forskjellig er ikke de Dødeliges Lod. Jeg har Møie og Besvær med at erhverve slet Bygbrød til daglig Næring for mig og mine Smaa, og den rige Sindbad kan ødsle uhyre Skatte og leve i Herlighed og Glæde, uden at bekymre sig om sin Fremtid. Hvorfor skal jeg være fordømt til Fattigdom og Usselhed, og hvormed har han fortjent en saa lykkelig Lod? Jeg maa slide fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, han nyder Livet rigeligt uden Kummer baade tidlig og silde!“ Medens han saaledes overlod sig til sine mørke Tanker, traadte en Tjener ud af Sindbads Huus, hilste høfligt paa ham og sagde: „Kjære Ven, min Husbond og Herre ønsker at tale med Jer; hvis I vil være saa god at modtage hans Indbydelse, saa følg med mig hen til ham.“

Jusuf kunde ikke blive klog paa, hvordan han kom til denne Indbydelse, men modtog den dog af Nysgjerrighed, og gik med Tjeneren ind i Sindbads Huus. Tjeneren førte ham gjennem flere meget smukke og smagfulde Værelser lige til Spisesalen. Her stod et Bord, rigeligt besat med rygende Fade, og ved dette sad mange Herrer, Husvertens Venner, og for Enden af Bordet sad denne selv. Sindbad havde et meget venligt og værdigt Udseende; et langt skinnende hvidt Skjæg bølgede i brede Lokker ned paa hans Bryst, Godhed talte ud af hans Øine, og Viisdom fra hans Pande. Han bad Jusuf komme hen til sig, befalede Tjeneren at bringe ham en Stol og en Dækning, og Lastdrageren maatte sætte sig ved hans høire Side og tage for sig af Retterne. Den stakkels Mand var i Begyndelsen meget bestyrtet og vidste ikke, hvorledes han skulde opføre sig i dette udsøgte Selskab; dog fattede han snart Mod, da han saae, hvor utvungent og frit det gik til, og at Ingen betragtede ham med Mishag eller Anstød.

Da han havde mættet sig tilstrækkeligt, vendte Sindbad sig til ham og spurgte: „Hvad hedder du, og hvem er du, min Broder?“

„Herre“, svarede den Tiltalte uden Frygt, „jeg er Jussuf, Lastdrageren.“

„Velan“, sagde Sindbad, „jeg vilde meget gjerne endnu

engang høre dig sige de samme Ord, som du før udraabte høit paa Gaden."

Sindbad havde nemlig gjennem det aabne Vindue tydeligt hørt Alt, hvad den stakkels Lastdrager i sit Mismod havde sagt, og dette havde da ogsaa været Grunden, der havde bevæget ham til at lade Jusuf kalde. Denne kom ikke i ringe Forlegenhed ved Sindbads Forlangende, han rødmede og vilde paa ingen Maade ud med Sproget.

Sindbad blev endelig ved: „Skam dig ikke ved dine Ord, min Ven, thi sandsynligviis vidste du ikke, med hvilke Moisommeligheder og Farer de Reiser vare forbundne, paa hvilke mine Rigdomme ere samlede, og du troede vel i mig at finde een af de Lykkelige, hvem de stegte Duer af sig selv flyve i Munden. Det er ganske naturligt, at Mismod kunde bemægtige sig din Sjæl ved saadanne Tanker, naar du sammenlignede din haarde Stilling med min. Men hør nu til, jeg vil fortælle dig Alt, hvad jeg maatte opleve, før jeg kom i rolig Havn, og du vil vist ikke længe misunde mig. Ogsaa I, mine Brødre", sagde han til det øvrige Selskab, „ville vel ikke have Noget imod at høre min Historie, thi den indeholder Meget, som er værd at lægge Mærke til."

Og han befalede sine Tjenere at bringe Jusufs Byrde, som endnu laae paa Gaden, til dens Bestemmelsessted og begyndte derpaa sin Fortælling.

„Da min Fader, der var en meget velhavende Kjøbmand her i Byen, døde, havde jeg netop naaet en Alder af atten Aar og indsaae, at jeg var et ungt Menneske, der havde megen Lyst til at leve muntert og fornøie mig. Jeg levede et heelt Aar Dag ud og Dag ind i Lystighed, tænkte aldrig paa Fremtiden, men morede mig med Venner og Bekjendte, saa godt jeg kunde; ved den Leilighed skaanede jeg naturligviis paa ingen Maade min Pengepung, men aabnede den flittigt og holdt den i god Øvelse. Jeg havde endelig udtømt alle Forlystelser, og det blev mig tilsidst selv til Byrde Intet at bestille. Stop, tænkte jeg nu, du kan dog nok anvende dine Penge bedre, end uden Maal og Meed at kaste dem væk, for maaskee tilsidst i din Alderdom at leve i Nød og Trang. Jeg blev forstandig, samlede Levningerne af min

Formue, der til min Forskrækkelse allerede var smeltet meget ind, solgte alle mine Meubler og øvrige Eiendele ved offentlig Auction, og gik hen og indkjøbte alle Slags Varer for den Sum, jeg havde faaet derfor. Derpaa overlagde jeg med nogle Kjøbmænd, der havde været min Faders gode Venner, paa hvilken Maade jeg med meest Fordeel igjen kunde afhænde mine Varer, og Alle gave mig eenstemmigt det Raad at gaae tilsøes, besøge fremmede Lande og begynde en Tuskhandel. Dette Raad forekom mig forstandigt og var mig indlysende. Jeg reiste til Balsora, fandt i Havnen der et Skib, og gik ombord paa dette tilligemed mange andre Kjøbmænd. Efter faa Dages Forløb lettede vi Anker og seilede ud paa det aabne Hav. Fra den ene Ø kom vi til den anden, og overalt tog jeg min Fordeel iagt og handlede og byttede, saa at min Formue daglig blev større, og jeg med Fornøielse tænkte paa snart at vende tilbage til Bagdad for at leve roligt og fredeligt for mine erhvervede Skatte. Da kom vi en Dag til en Ø, som var stor og syntes meget øde. Kun nogle Frugttræer stode ved Stranden og bøiede Grenene under Frugternes Tyngde. Vi havde i lang Tid ikke betraadt Land, og derfor fik vi Lyst til at spadsere lidt paa Strandbredden og smage Frugterne, som vinkede os saa tillokkende. Som sagt, saa gjort. Skibet lagde bi, Ankerne bleve kastede i Havet, en Baad blev sat ud, og snart roede jeg tilligemed flere af mine Reisekammerater ind til Strandbredden. Vi kom snart iland, løb hid og did, og jeg blev tilsidst saa træt, at jeg satte mig ved Bredden af en klar rislende Bæk, tog mit Mundforraad og min Viin frem og gjorde mig tilgode. Medens jeg saaledes sad der, og mine Reisekammerater sværmede hist og her omkring og plukkede Blomster og Frugter, overfaldt der mig en uimodstaaelig Træthed. Jeg lukkede Øinene, mit Hoved sank ned paa mit Bryst, og snart laae jeg i en dyb og sød Søvn. Under min Søvn har man formodentlig fra Skibet givet Signal til Afreise, mine Ledsagere gik igjen ombord uden at savne mig; thi da jeg igjen efter nogen Tid vaagnede, var der vidt og bredt intet Menneske at see. Ingen svarede paa mit høie Raab, og med Forfærdelse saae jeg tilsidst, hvorlunde vort Skib for fulde Seil ilede bort og lidt efter lidt forsvandt i Synskredsen. Med Skibet forsvandt ogsaa

mit Haab om Frelse. Fuld af Fortvivlelse kastede jeg mig paa Jorden, udrev i Raseri mit Haar, og slog mig for Brystet. Af Smerte og Mathed faldt jeg endelig i en dyb Afmagt. Da jeg igjen vaagnede, vendte Mod og Livslyst tilbage til mit Hjerte, og jeg foresatte mig idetmindste at forsøge paa at udholde min eensomme Tilværelse. Jeg steg op i et Træ for at see efter, om jeg nogetsteds kunde opdage Spor af menneskelige Væsener; men jeg øinede Intet. I nogen Fraskand saae jeg dog noget Hvidt glimte, som jeg ikke rigtig kunde blive klog paa, og steg ned fra Træet for at undersøge det nøiere. Jeg kom snart derhen, thi jeg gik meget hurtigt, og saae nu, at det var en stor hvid Kugle, der omtrent havde tredsindstyve Skridt i Omfang, og syntes at bestaae af en kalkagtig Masse. Imedens jeg endnu gjorde mine Betragtninger over denne mærkværdige Kugle, formørkedes Himlen pludselig, og den nedgaaende Sol blev bedækket ligesom af en Sky. Skyen kom nærmere og nærmere lige hen til mig, der endnu stod ved Siden af Kuglen. Endelig saae jeg, at Skyen ikke var andet end Fuglen Rok, og Kuglen maatte altsaa være eet af dens Æg. Og ganske rigtigt, saaledes var det ogsaa. Jeg søgte hurtigt at skjule mig tæt inde under Ægget, og hørte snart, hvorlunde Kjæmpefuglen brusede ned fra Luften og med sit mægtige Legeme bedækkede Ægget. Tæt ved Siden af mig laae dens høire Been, og dette var tykkere end et hundredeaarigt Egetræ. I min farefulde Stilling holdt jeg mig saa roligt som muligt, og sittrede over hele Legemet af Angst; thi det var ingen Spøg. Havde Fuglen Rok seet mig, saa vilde den have opslugt mig, som Spurven et Bygkorn. Men den opdagede mig aldeles ikke, og da fattede jeg mig lidt efter lidt, og en besynderlig Tanke foer mig igjennem Hovedet. Jeg tænkte nemlig: hvad om du benyttede denne Leilighed og bandt dig fast til Fuglens Fod, og lod dig af den bortføre gjennem Luften og maaskee bringe til det faste Land? I Begyndelsen forfærdedes jeg virkelig selv over min Dristighed, men Tanken blev mere og mere tillokkende, Udførelsen forekom mig stedse mindre farefuld, og hvad kunde jeg saa endelig miste mere end mit Liv. Paa denne øde Ø kunde jeg desuden ikke længe friste Livet. Altsaa besluttede jeg modigt at udføre mit Forsæt. Ganske sagte løste jeg mit lange Shawl af, som jeg

bar om Livet, og behændigt og forsigtigt slog jeg det først om Fuglens Been og bandt mig derpaa selv fast dertil. Shawlet var vævet stærkt og fast, det kunde ikke briste, det var sikkert. Desuagtet ventede jeg med Frygt og Bæven paa Morgenens Komme og om mit Bovestykke vilde lykkes. Morgenen kom, Fuglen Rok vaagnede, pudsede sine Fjedre, og før jeg saae mig om, gik det op i Luften og høit op over Skyerne. Jeg hængte fast ved Benet, og Fuglen mærkede det ikke, thi den er saa stærk, at den kan føre to Elephanter, een i hver Klo, gjennem Luften. Nu svævede jeg altsaa mellem Himmel og Jord, og jeg gyste, naar jeg saae ned i Dybden under mig, og den Tanke faldt mig ind: Hvis nu Shawlet gik istykker! men, Allah være takket, det holdt, og snart gjorde min Luftreise mig ordentlig Fornøielse. Vi fløi over Hav og Land, over Bjerg og Dal, saa at Vinden susede og fløitede. Endelig gik det nedad saa hurtigt, at jeg nær havde tabt Veiret, og jeg følte Land under min Fod. Hurtigt løste jeg Shawlet af og det var ogsaa paa høie Tid, thi i samme Øieblik havde Fuglen med sine Kløer grebet en kjæmpemæssig Slange, og som en Lynstraale fløi den igjen bort med sit Bytte. Jeg takkede nu først Allah for min Frelse, stod op igjen og saae mig om. Men her saae jeg heller ikke meget Trøsteligt, thi jeg befandt mig i en meget dyb Dal. Dalen var heelt omringet af himmelhøie glatte Klipper, og intet Sted var nogen Sti at see, som jeg havde kunnet benytte for at klavre op. Men desuagtet tabte jeg ikke Modet, thi jeg havde jo ganske nylig oplevet en saa vidunderlig Frelse, at jeg ikke tvivlede om ogsaa at slippe ud af denne Knibe. Jeg gik igjennem Dalen og saae til Høire og til Venstre ved Siden af mig en overordentlig Mængde smaa og større Stene ligge der, som alle vare skarpe og overordentlig glimrende. Jeg tog een af de smukkeste op, betragtede den meget nøie, og opdagede til min største Overraskelse, at det var den herligste Diamant af det reneste Vand. Da jublede min Sjæl, men mindre over Diamanterne, som laae her ligesom Kiselstene, end over den Vished, at jeg kunde frelses. Thi jeg kom til den Overbeviisning, at jeg befandt mig i den berømte Juveeldal, og jeg vidste, at mange Kjøbmænd kom hid, for ved en sindrig List at komme i Besiddelse af de Diamanter,

ſom laae i Hobe rundtom mig og glimrede og blinkede. Kjøb-mændene drive nemlig ſtore Oxer op til Spidſen af de Bjerge, ſom indeſlutte Dalen, og ſom paa hiin Side ikke ere ſaa ſteile og vanſkelige at beſtige, ſom op fra Dalen ſelv. Deroppe ſlagte de Oxerne, og ſkjære Kjødet i ſtore Stykker, hvilke de, ſaa blodige og friſke ſom de ere, kaſte ned i Dalen. Her klæbe nu mange Stene ſig faſt til Kjødet. Næppe er dette ſkeet, ſaa ſtyrte en Mængde Ørne, der have Reder paa Fjeldſpidſerne, og ere meget ſtore og ſtærke, ſig ned paa disſe Stykker Kjød, gribe dem med Kløerne, flyve bort med dem og bringe dem ſom Føde til deres Unger. Men ſaaſnart Fuglene viſe ſig oppe, opløfte Kjøbmændene et heftigt Skrig, og frembringe med Skralder, ſom de have bragt med, en ſaa forfærdelig Allarm, at Ørnene ofte af Skræk give ſlip paa deres Bytte, ſom da falder i Hænderne paa Kjøb-mændene. Paa disſe Folks Liſt byggede jeg Planen til min Frelſe. Men førſt og fremmeſt tænkte jeg paa at opſøge mig et ſikkert Tilflugtsſted for Natten, thi Dalen var beboet af giftige og meget ſtore Slanger, og alle Huler vare fulde af dem. De vove ſig kun ud om Natten, efterſom de om Dagen frygte for Fuglen Rok, hvis Yndlingsnæring de ere. Jeg ſøgte rundt-omkring og fandt ogſaa ſnart en lille ſnever Hule, ſom netop var ſtor nok til at rumme mig. Her opholdt jeg mig til om Aftenen, fortærede, hvad jeg endnu havde i min Madpoſe, og da det blev Nat, væltede jeg en Steen for Indgangen af mit Tilflugtsſted, for at være ſikkret mod et eller andet venſkabeligt Beſøg af Slanger. Min Forſigtighed var ſlet ikke overflødig, thi ſaaſnart det var mørkt, vrimlede disſe gyſelige Skabninger ud af alle Kroge og Huler, og opfyldte Dalen med deres forfærdelige Hvislen og Hylen, ſaa at jeg ſlet ikke kunde faae Søvn paa Øinene. Ja, een af de ſtørſte vilde endogſaa ſtikke ſit Hoved ind i mit Tilflugtsſted og forpeſtede allerede Luften med ſin gif-tige Aande. Da tog jeg hurtigt min Kniv og huggede den i Hovedet, ſaa at den af Smerte reiſte ſig op og ſaae til at komme bort ſaa hurtigt ſom muligt. Endelig ſtod Solen op og disſe Uhyrer forſvandt. Nu krøb jeg frem, thi Alt var nu ſikkert, ſamlede hele mit Lommetørklæde fuldt af de ſkjønneſte Diamanter, blandt hvilke jeg kunde vælge de bedſte, og ventede nu paa det

Øieblik, da jeg skulde frelses. Det varede heller ikke længe, før jeg paa een af Fjeldtoppene opdagede flere Mænd, men formedelst den frygtelige Høide saae de ikke anderledes ud end de mindste Dverge, og pludselig faldt paa eengang, som jeg havde ventet, store Stykker Kjød ned for mine Fødder. Nu skyndte jeg mig det Bedste jeg kunde, at tage et af de største Stykker og med min Turban at binde det paalangs ned ad min Ryg. Diamanterne havde jeg allerede sikkert og fast gjemt paa mit Bryst. Derpaa lagde jeg mig paa Maven, laae ganske stille og oppebiede, hvad der nu skulde skee. Nu hørte jeg Ørnenes Vingesusen og deres Skrig gjenlyde gjennem Luften og til Høire og Venstre sloge de ned paa Kjødet. Een af de største greb mig og rask gik det igjen opad. Jeg var ikke lidt bange for mit unge Liv, thi hvis Ørnen lod mig falde, og jeg igjen styrtede ned i Dalen, vilde jeg sikkert være knust i tusind Stykker. Men det Hele gik ret godt. Rovfuglen hørte ikke paa Kjøbmændenes Skrig og Skralden, men fløi majestætisk og roligt afsted og bragte mig endelig til sin Rede, hvor den meget net og høfligt vilde lade mig opæde af sin Yngel. Til min Lykke laae Reden temmelig lavt og var tilgjængelig nok, saa at een af Kjøbmændene kunde klavre derop. Han gjorde det i det Haab at finde en god Fangst, og var ikke lidt forundret, da et Menneskeansigt istedetfor glimrende Diamanter viste sig for ham. Han blev saare vred, da han saae sit Haab skuffet og raabte forbittret: „Menneske! vover du at tilegne dig mine Diamanter? thi du er sikkert krøbet herop for at stjæle.“ „Paa ingen Maade, min gode Mand!“ svarede jeg lystigt, „det kan ikke falde mig ind at bestjæle Jer. Løs bare Kjødet fra mine Skuldre og lad os stige ned fra denne Skyernes Bolig, dernede skal I af mig faae bedre Diamanter, end I nogensinde i jert Liv har seet.“ Nu stillede han sig tilfreds, befriede mig for min Byrde, og fulgte mig troligt ned til sine Kammerater. Disse omringede mig, udspurgte mig med Nysgjerrighed om, hvordan jeg var kommet der og holdt ikke op at spørge, før jeg havde fortalt dem min hele Historie. Da forbausedes de mere over min Dristighed, end de forundrede sig over min List, de rystede paa Hovederne og yttrede, at de rigtignok ikke vilde have vovet sig til Sligt. Endelig tog jeg min samlede

Diamantskat frem, rakte den til ham, som havde befriet mig fra Ørnens Rede, og sagde: „Kjære Ven, udsøg jer her Diamanter, saamange som I ønsker.“ Han løste Tørklædet op, og da han fik Øie paa Skattene, slog han Hænderne sammen over Hovedet, thi han havde i sine Levedage aldrig før seet en saadan Mængde af de ædleste og kostbareste Stene. Og han tog kun en eneste Steen og gav mig alle de øvrige igjen, saameget jeg end søgte at overtale ham til at tage brav mange. „Nei,“ sagde han, „jeg har nok i denne ene Diamant, saalænge jeg lever, og behøver aldrig mere at foretage denne Reise, som er forbundet med mange Farer og Besværligheder. Jeg takker Jer af Hjertet.“ De øvrige Kjøbmænd misundte mig min gode Lykke, men de vare retskafne og gode Mænd og tilføiede mig ingen Skade paa Liv og Lemmer, men vare tvertimod venlige og høflige imod mig, saalænge vi færdedes med hinanden. Efter nogle Dages Forløb reiste de endelig hjem igjen, thi deres Forraad af Kjød var gaaet op, og tillige vare de tilfredse med deres Fangst. Vi satte os paa Muuldyr, red ned af Bjergene, reiste derpaa gjennem mange Skove, over Klipper og Dale, og maatte gjennemgaae mange Farer og Kampe med Slanger og glubende Dyr, førend vi naaede til Kjøbmændenes Hjem. Men vi fægtede os dog seirrigt igjennem, og Ingen af os mistede Livet. Mine Reisekammerater boede paa en Ø, der frembragte mange Mærkværdigheder, blandt andre ogsaa det store Kamfertræ, under hvis Grene fem hundrede Ryttere kunne tumle deres Heste uden at blive besværede af Solstraalerne, thi dets Grene strække sig langt ud og ere ganske tæt bevoxede med det skjønneste Løv. Tillige findes her ogsaa Næshorn og Elephanter, og det hændes ofte, at disse Dyr kjæmpe med hinanden paa Liv og Død; da træffer det sig stundom, at Elephanten bliver overvundet af Næshornet, dette støder sit Horn ind i Elephantens Legeme, og slæber den, skjøndt med Nød og Næppe afsted med sig. Men hvis Fuglen Rok er i Nærheden og seer Kampen, saa slaaer den strax ned fra Luften, fører Næshornet og Elephanten, begge to med Lethed over Land og Hav, og deler dem med sine Unger. Jeg skaffede mig der Underretning om endnu mange andre Ting, da jeg opholdt mig der næsten i tre Uger. Derpaa gik jeg med mine Skatte og Varer ombord

paa et Fartøi, som gik til Balsora, ankom efter en hurtig og lykkelig Fart snart igjen til Bagdad, og levede næsten et heelt Aar tilfreds og lykkelig. En Deel af mine umaadelige Rigdomme skjenkede jeg til Fattige, thi jeg havde endda Saameget tilbage, at det havde været tilstrækkeligt, om jeg saa i to hundrede Aar havde villet og kunnet leve nok saa overdaadigt og ødselt. Saaledes endte da min første Reise, og du vil vel indrømme, Jussuf! at jeg ikke uden Møie og Fare havde erhvervet mig mine Rigdomme." Sindbad taug stille, og Gjæstebudet havde Ende. Han lod Lastdrageren give hundrede Zecchiner til Foræring, og lod ham sige, at han næste Dag skulde komme igjen, saa skulde han høre Mere. Gjæsterne begave sig alle bort, og efterat Jussuf havde takket for Foræringen, gik han ogsaa bort.

Vor Lastdrager ventede paa den følgende Dag med stor Utaalmodighed. Timerne forekom ham uendelige og syntes at have Bly paa Fødderne. Thi han var færdig at forgaae af Nysgjerrighed efter at høre flere af den berømte Sømands Eventyr. Endelig kunde han give sig paa Veien, klædte sig paa, saa godt han kunde, og skyndte sig hen til sin Velynder. Han blev igjen modtaget paa det Venligste, maatte spise og gjøre sig tilgode, og da Maaltidet var forbi, opløftede Sindbad igjen sin Stemme og begyndte at fortælle om sin anden Reise.

„Det varede ikke længe, kjære Herrer," saaledes begyndte han, „før jeg blev kjed af det rolige Liv, og jeg kunde ikke holde det ud her længere, og Reiselysten pirrede mig i Hænder og Fødder. Kort og godt, jeg kjøbte igjen Varer, satte Levningen af min Formue i Landgodser, og reiste igjen til Balsora, hvor mine Varer allerede laae, da jeg havde sendt dem forud. Snart seilede et Skib ud af Havnen, som behagede mig vel, thi jeg befandt mig paa det tilligemed mine Skatte. I de første Uger kunde man ikke tænke sig en lykkeligere Fart end vor. Gunstige Vinde fyldte vore Seil, ikke den mindste Sky stod paa den mørkeblaae Himmel, og Solen vandrede majestætisk og uden Slør sin daglige Bane. Jeg og mine Bekjendte, af hvilke der befandt sig mange paa Skibet, havde overalt, hvor vi landede, gjort gode Forretninger. Vi længtes allerede efter at komme hjem, da reiste der sig en stærk Storm, og det Held, som havde fulgt

os, syntes nu at være tilende; og saaledes var det ogsaa, Gud bedre det. Vi bleve snart drevne ud af vor Kurs og kastede frem og tilbage paa Havet, som et Spil for Vind og Bølger. Efter mange Dages Forløb lagde Stormen sig endelig igjen; men den havde gjort Skade nok. Vort Skib var i saa slet Stand, at vi maatte kaste Anker i en Bugt, som dannedes af to Øer, for om muligt at istandsætte Fartøiet noget, før vi fortsatte vor Reise. Vi havde endnu ikke længe ligget for Anker, før det paa den ene Ø begyndte at kravle og vrimle, saa at vi ikke vidste, hvad det var, og kaldte paa Capitainen. „Af“, skreg denne, „der kommer de jo allerede, og Himlen bevare og hjælpe os, at vi ikke dræbe en eneste af dem, det vilde være en Ulykke for os Alle. Jeg kjender disse to Øer, mellem hvilke vi ligge for Anker. Den tilhøire bliver beboet af de mindste Mennesker i Verden, den til Venstre derimod af de største Kjæmper. Dvergene ile allerede ud til os, og de ville sikkerligt fratage os Alt, hvad vi eie. Men nu beder jeg Jer, mine Venner! ikke at slaae eller dræbe nogen af dem, thi det vilde styrte os i en Fordærvelse, som vi dog maaskee endnu kunne undgaae.“ Medens han endnu talede, kom den lille Hær af de smaa Dverge, som havde et laadent langhaaret Skind, allerede svømmende ud til os, thi alle vare uden Betænkning sprungne i Vandet, saasnart de vare komne ned til Strandbredden. Det varede ikke længe, saa naaede de vort Skib, og klavrede paa høire og venstre Side, for og bag op paa Dækket med en saa beundringsværdig Behændighed, at det saae ud, som om de vare faldne ned fra Luften. Uden i mindste Maade at bryde sig om os, løb de smaa laadne Vilde ned ad Skibstrappen, og gjorde Overslag over de Varers Værdi, som laae i Rummet. De kom snart igjen op med tilfredse Miner, thi de Skatte maae sagtens have behaget dem vel, som jeg og mine Venner havde liggende stuvede i Rummet; de vare af en næsten uberegnelig Værdi. Nu kastede sig den hele Hob med vildt Raseri over Skibsmandskabet og os Passagerer, som allesammen fulde af Forundring stode rundtom paa Dækket, og i et Nu rendte de os overende, og der laae vi nu Alle tilsammen i Vandet, førend vi kunde fatte os, og maatte nødtvungne svømme over til Kjæmpernes Ø, der heldigviis ikke

laae langt fra os. Vi naaede Alle svømmende til Kysten, rystede os ligesom vaade Pudelhunde og maatte uvilkaarligt lee over den Hurtighed, med hvilken de smaa Gavtyve havde slynget os fra Dækket i Havet, skjøndt vor Tilstand slet ikke var til at lee ad. De Vilde dreiede imidlertid vort Skibs Roer, kappede Ankerne og lode det langsomt drive til deres Kyst. Vi saae endnu med meget bedrøvede Miner, hvorlunde de losede vore Varer, og vendte derpaa vore Skridt indad Landet til for at søge Ly og om muligt Hjælp, thi vi vare hverken forsynede med Spise eller Drikke. Kysten gik temmelig steil opad. Vi havde netop naaet op paa det Høieste, da saae vi allerede i kort Frastand et Huus af en saa uhyre Størrelse, som vore Øine før aldrig havde seet. Vi formodede strax, at det maatte være een af Kjæmpernes Bolig, der ifølge vor Capitains Beretning skulde have deres Opholdsted paa denne Ø. Hvad skulde vi gribe til? vi syntes fortabte baade paa den ene og den anden Maade, og vi gik altsaa hen til Huset, for paa Naade og Unaade at overgive os til dets Beboer. Vi kom derhen og gik ind ad en Dør, der var saa høi, at den største Mast kunde have gaaet derigjennem, og kom derpaa ind i Kjæmpehusets Indre. Alt, hvad vi saae derinde, var tømret og bygget efter den største Maalestok, og vi tænkte med Forfærdelse paa at see Kjæmpen selv, som eiede dette Huus. Til Lykke var denne ikke hjemme, og derfor gave vi os strax ifærd med nogle Stege og en Mængde Kjødretter, som vi fandt i Kjøkkenet, og spiste os dygtig mæt.

Vi havde netop stillet vor Hunger, da hørte vi udenfor en Lyd, der brusede frem som en rullende Torden, og vi troede, at et Tordenveir trak op. Een af os løb ud for at see paa Himlen, men strax styrtede han med dødblegt Ansigt og skjælvende over hele Legemet tilbage til os og raabte fuld af Forfærdelse: „Kjæmpen, Kjæmpen kommer, den Torden, som vi troede at høre, kommer fra ham, thi han har kun eengang nyst en lille Smule.“ Ved disse Ord greb en stor Angst os, og Alle saamange vi vare, krøb hurtigt ind under Arnestedet i Kjøkkenet og smigrede os med det Haab, at Kjæmpen ikke skulde finde os der. Det var paa høie Tid at skjule os, thi næppe sad vi der i vort Skjul rystende af Angst og næppe aandende, før der gjenlød

Trin gjennem Huset, saa at Væggene rystede, og det nærmede mere og mere til Kjøkkenet. Og det var virkeligt Kjæmpen, og hvilken Kjæmpe! Et Kirketaarn var en Dverg imod ham. Ak, og hvor gyselig saae han ud! Hans Haar vare blodrøde, de strittede som et Vildsviins Børster, og glimrede som Ild; midt paa Panden havde han eet Øie, saa stort som en Tallerken, og glødende som Kul, og han kunde med det ene Øie vist see mere, end andre skikkelige Folk med to; hans Øren vare som Elephantøren og faldt som to Vifter ned paa hans Skuldre: hans Tænder stode som Hugtænder ud af hans Mund. Det var et ganske forfærdeligt Uhyre. Da han kom ind i Kjøkkenet greb han strax efter Stegen, og saae strax, at Nogen havde spiist deraf og skreg med frygtelig Stemme: „Hvem har spiist af min Steg?" Derpaa gik han til Kjødretterne og saae, at nogle af dem vare ganske fortærede, og skreg rasende: „Hvem har spiist mit Kjød?" Han var rædsom at see i sin Vrede. Hans store Øie brændte som en Komet og rullede hid og did og det var, som om det kastede blændende Lynstraaler. I vort Skjul vare vi allerede nærved at døe af Angst og Forfærdelse. En Tidlang foer den store Karl omkring i Huset og syntes at søge den, der havde stjaalet hans Steg. Men da han Ingen fandt, kom han tilbage til Kjøkkenet, og brummede forbittret i sit store Skjæg. Paa eengang blev han staaende og snusede med sin Elephantnæse og raabte: „Jeg lugter, jeg lugter Menneskekjød." Da bleve vi alle forfærdeligt bange og frygtede for, at han skulde finde os; og meget rigtigt, han gik efter Lugten lige hen til Arnestedet, bukkede sig og fandt os ulykkelige Orme, som fulde af Angst sad derinde sammenkrympede. Saalænge jeg lever, glemmer jeg ikke den Skræk. „Heida", raabte Kjæmpen, „her har jeg Jer, I Gavtyve, som have spiist af min Steg. Vil I komme frem, I Pak, I smaa Mennesker! bi lidt!" og han greb den Ene efter den Anden, og satte os i et stort Fuglebuur, der hængte paa Væggen, smækkede Døren i og sagde: „Imorgen skal Touren komme til Jer, bi kun I Gavtyve!" og derpaa gik han bort. Med Skjælven og Bæven ventede vi paa Dagen, og ikke en Eneste af os kunde sove om Natten. Morgenen kom, og Kjæmpen kom. Han aabnede Døren til vort Buur og tog os Alle igjen

ud deraf. Vi vare omtrent fyrretyve i Tallet. Han betragtede os hver for sig meget nøie. Men vi vare formodentlig ikke nok for ham, thi han kastede os Alle igjen væk og mumlede derhos: „Usselt Kram, de maae først fedes.“ Endelig tog han ogsaa vor Capitain, som var en temmelig velnæret og tyk Mand, med sine to Fingre, befølte ham fra øverst til Nederst og sagde endelig: „En god Mundfuld, en god Mundfuld, du skal smage mig godt, lille Menneske, bi lidt!“ og han greb et Stegespid, der stod i en Krog og var saa stort som en Vognstang, og spiddede den stakkels Capitain derpaa ligesom en Lærke. Her hjalp hverken Skrig eller Jammer. Derpaa optændte Menneskeæderen en stor Ild, tog Spiddet og stegte den gode Capitain efter alle Kunstens Regler, og dryppede ham flittigt med Smør, indtil han var smuk bruun og sprød. Derpaa tog han ham af Ilden, lod ham kjøles noget, og opslugte ham med Hud og Haar; end ikke det mindste Been levnede han, og vi saae paa hans Ansigt, hvor delikat Stegen havde smagt ham.

Da han var færdig, sagde han til os, der gysende af Forfærdelse havde seet paa alt dette: „I smaa Mennesker, jeg gaaer nu ud at spadsere og kommer først hjem i Aften. Hvis jeg da ikke finder Jer, saa opsøger jeg Jer og knækker alle Been i Jeres Krop. I kunne ikke slippe bort, thi rundtom Den flyder Havet.“ Ved disse Ord saae han bistert paa os med sit store glødende Die og truede os med sin knyttede Næve. Derpaa gik han med lange Skridt bort, og hans lange Been bragte ham snart afsyne. I Begyndelsen overlode vi os ganske til vor Smerte, hylede og jamrede, saa det maatte have rørt en Steen, og græd os næsten Dinene ud af Hovedet, thi ingen Skjebne syntes os at være frygteligere, end i levende Live at blive spiddede og stegte af dette Afskum, denne Kjæmpe, og siden som en feed Mundfuld at spadsere ned i hans Bug. Lidt efter lidt holdt vore Taarer dog op at flyde, da Kilden tilsidst var udtømt, og vi sad en lang Tid stumme og med mørkt Aasyn sammen. Da faldt der mig en lykkelig Tanke ind. „Gode Venner og Ulykkesbrødre,“ raabte jeg ivrigt og sprang op, „der foresvæver mig et Redningsmiddel.“ Da hørte de forundrede paa mig, og vaklende mellem Angst og Haab spurgte de mig, hvad jeg egentlig meente. „Ja“, vedblev

jeg, „vi ville her ikke omkomme i Elendighed, hvis vi ere modige og vove Alt for Alt. Lad os hurtigt løbe ned til Havbredden, der har jeg seet ligge nok af Brædder og Planker af strandede Skibe. Her er Toug og Søm, (begge Dele laae i Kjæmpens Bolig) lad os tage dem og af Brædderne sammentømre smaa Flaader og kaste dem i Havet. I Nat, naar Kjæmpen kommer tilbage, vil han være træt og sove fast. Da tænde vi en Ild op, gjøre Spidsen af dette Stegespid glødende og brænde Kjæmpens Øie ud dermed. Da kan han ikke see os, og vi ville let kunne flygte til Havet, bestige Flaaderne og slippe bort. Mislykkes vor Plan, kan der ikke hændes os Andet, end at Kjæmpen slaaer os Alle ihjel, men selv denne Skjebne foretrækker jeg for i levende Live at blive stegt.“ Jeg tang, men mine Følgesvende sprang op, jublede og loe af Glæde over den kostelige Udsigt, som jeg havde aabnet dem, og bare sig ad som Vanvittige af lutter Glæde. Og vi toge Tougene og Sømmene, rendte den nærmeste Vei til Havet og arbeidede, saa at Sveden haglede fra vore Pander. Men det lykkedes vore Bestræbelser endnu før Nattens Komme at gjøre Flaaderne fix og færdige og skyde dem i Vandet. De bleve foreløbigen omhyggeligt fortøiede ved Pæle, som vi rammede i Jorden. Med glade Ansigter ilede vi derpaa igjen hjem, og satte vort Haab til Gud, at han vilde forunde vort Forehavende et lykkeligt Udfald.

Men da Kjæmpen endelig kom, havde vi igjen skjult os under Arnestedet, og lode, som om vi sov aldeles fast og anstillede os ganske dumme og sløve. Kjæmpen lod sig ganske rigtigt skuffe, og vi hørte, at han brummede: „Jeg vil for det Første lade de smaa Mennesker i Ro, de kunne dog ikke slippe bort, og tilsidst blive de mig ganske magre af lutter Frygt.“ Han gik bort, kastede sig paa sin Seng, saa det knagede og bragede, og snart hørte vi ham snorke høiere, end om en Stormvind havde hylet udenfor, og vi vovede nu at krybe frem, og med saa lidt Støi som muligt at skride til Værket. Snart flammede en frygtelig Ild paa Arnestedet. Vi stak Spiddet deri og ventede, til Spidsen var ganske hvidglødet Derpaa trak jeg det igjen ud og vinkede een af de Tappreste af vor Skare hid for at hjælpe mig, thi for mig alene var Spiddet altfor tungt. Han tog ogsaa

dygtig fat, og nu listede vi os ganske sagte til Kjæmpens Sovekammer. Her laae Uhyret, og havde til vor Lykke sit Ansigt vendt lige imod os og sov som et Murmeldyr. Jeg gav min Ledsager endnu et opmuntrende Blik og med faste Skridt gik vi hen til Uhyret, løftede Spiddet og med Syden og Susen foer det midt ind i Kjæmpens Øie, saa at Vand og Blod sprøitede frem deraf og bestænkede os fra Øverst til Nederst. Med en Brølen, stærkere end tusind Kanoners Torden, sprang Kjæmpen op og greb skrigende efter sit Øie, thi Smerten maa have været frygtelig. Men vi skyndte os, det Bedste vi kunde, ilede tilbage til vore Kammerater, der med Rædsel havde hørt Kjæmpens Skrig, og raabte til dem: „Lykkeligt overstaaet!“ og som springende Bukke løb vi derpaa ned til Strandbredden, bestege vore Flaader, og seilede og roede af alle Kræfter ud i det aabne Hav. Kjæmpens Brølen hørte vi endnu, da vi allerede vare langt borte fra Strandbredden, og saae ham ogsaa selv, hvorlunde han tumlede omkring ved Kysten, og greb store Klippestykker og slyngede dem ud efter os. Men vi vare allerede for langt borte fra ham, til at han kunde ramme os, og vi forhaanede ham og loe ham ud, til han kom i et ustyrligt Raseri og tilsidst brølende igjen løb afsted. Jeg har aldrig siden seet ham, og det er mig ogsaa meget kjært.

Vi dreve nu som et Spil for Vind og Bove nogle Dage omkring paa Havet uden Maal og Meed, og frygtede allerede for at maatte sulte ihjel, eftersom vi kun havde kunnet forsyne os med ringe Mundforraad. Men vi stolede paa Gud, og bade inderligt, og Himlen hørte ogsaa endelig vor Bøn og beviste os Naade. Det var blevet Nat, og Morgendæmringen var nær. See, da stod Solen op, som en straalende Dronning i glimrende Klædebon, og da dens første Lysstriber hoppede og sittrede hen over Havet, raabte vor Styrmand jublende: „Land, Land!“ og ligefor vore Øine udbredte sig en Kyst, der var at see til som et Paradis. Da jublede vi og loe Alle, og vare fulde af Glæde, og da vore skrøbelige Flaader stødte til Kysten, sprang vi i Land, omfavnede og kysfede hinanden, knælede derpaa og priste Gud Herren, som havde ført os saa viseligt.

Da den første Glædesruus var forbi, kastede vi os over

de Frugter, som rigeligt og i stor Mængde laae under utallige Træer, og vi fandt dem i høi Grad velsmagende og forfriskende. Derpaa saae vi os om paa Landet, bestege et Bjerg og fandt, at vi vare landede paa en Ø. Skjøndt dette nu betog os det Haab, snart at blive befriede og at kunne vende tilbage til vort Fædreland, saa knurrede vi dog ikke, men fandt os trøstigt i vor Skjebne. Thi Øen var saa frugtbar og saa velsignet med Frugttræer af alle Slags, at vi ikke behøvede at frygte for at døe af Sult. Vi spredtes nu ad i forskjellige smaa Flokke, for at gaae paa Opdagelser og søge et Tilflugtssted, hvor vi kunde tilbringe Natten. Thi vi vidste jo dog ikke, om Øen ogsaa var saa ubeboet, som det saae ud til, og om den ikke i sine Skove skjulte glubende Dyr. Det varede ikke længe, saa fandt jeg og mit Parti en rummelig Hule, som kun havde en ganske snever Indgang, saa at den let kunde spærres. Jeg kaldte strax vore Ledsagere hurtigt tilbage, viste dem vor Opdagelse, og de vare ligesaa tilfredse dermed som jeg selv. Dagen gik hen, og det begyndte at blive mørk Nat. Nu krøbe vi ind i vor Hule, satte indenfor en stor flad Steen, og overlode os derpaa til en rolig, vederqvægende Slummer. Vi havde ikke ligget meget længe, før jeg vaagnede ved en sælsom Raslen og Hvislen, jeg reiste mig op, krøb hen til Indgangen af vor Hule og kigede gjennem en Sprække paa den flade Steen. Da saae mine Øine det frygteligste Udyr af Verden. Det var en Slange, vel to hundrede Alen lang og meget tykkere end det største Egetræ paa Jorden. Dens Krop var bedækket med glimrende Skjæl ligesom et Harnisk, og disse Skjæl raslede ved enhver Bevægelse af Dyret, som om man rystede Jernlænker. Den snusede rundtom Indgangen til vor Hule og dens Aande trængte gjennem Dørens Sprække saa giftig og pestagtig, at jeg næsten blev bedøvet deraf og tumlede tilbage.

Da jeg igjen var kommet mig lidt, saae jeg igjen ud og opdagede, at Udyret ligesom legende reiste sig op og stod næsten lodret som et Mastetræ. Derpaa slyngede den sig igjen bort, hængte sig med Halen ved et stort Palmetræ og gyngede sig frem og tilbage. Pludselig kom en stor Elephant løbende, vaklede fra den ene Side til den anden, og bemærkede slet ikke

Slangen, som rolig og uden Bevægelse blev hængende ved Træet, indtil Elephanten var kommet tæt hen til den. Da slap den pludseligt Palmetræet, styrtede som et Lyn paa den forskrækkede Elephant, der forgjæves søgte at flye, omsnoede den i et Nu med sin Kjæmpekrop lige fra Hovedet til Bagbenene, og knugede den saa mægtigt sammen, at Skovenes Kjæmpe af Smerte udstødte et jammerligt Skrig, og efter faa krampagtige Trækninger styrtede og laae død. Nu løste Slangen den igjen af sin Omfavnelse, viklede sig op og dandsede nogle Gange, ligesom i Glæde over Seiren, omkring det dræbte Dyr. Derpaa begyndte den at overspye det og slikkede det saalænge, indtil det saae ganske vaadt og glindsende ud og fra Overst til Nederst var blevet ganske slibrigt. Derpaa spærrede Slangen sit uhyre Svælg op og opslugte først Elephantens Hoved, derpaa Forbenene og Kroppen og tilsidst det hele stormægtige Dyr paa eengang. Men nu laae den ganske træt og stille, den var saa opsvulmet, at den til min og mine Kammeraters store Lykke hverken kunde røre eller bevæge sig; thi nu havde vi den i vor Magt og kunde med Lethed dræbe den. Uden at spilde nogen Tid vækkede jeg altsaa hurtig mine Kammerater, fortalte dem, hvad jeg havde været Vidne til, bad dem at tage deres Øxer, som vi havde bragt med fra Kjæmpens Huus, og at følge med mig for at hugge Hovedet af Slangen, der ellers sikkert vilde have opslugt os Allesammen. De vare strax villige dertil, sprang op og gik ud med mig, bevæbnede med deres Øxer. Nu saae de Udyret ligge der og forfærdedes ved dette Syn. Men da den ikke kunde røre sig af Pletten, fattede de Mod, og vi gik løs paa Slangen, og huggede den frisk væk i Halsen. Dyret stønnede, men det kunde ikke komme af Stedet, og slog kun i Dødens Smerte heftigt omkring paa Jorden med Halen. Men Skjælpantseret, som omgav dens Krop, var saa fast, at vi havde megen Møie med at hugge igjennem det med vore Øxer. Endelig lykkedes det; nu var det Vanskeligste overstaaet, og snart laae den gruelige Skabning hovedløs og langstrakt i Døden, og vi takkede vor Skaber, thi vi vare undslupne en stor Fare. I lang Tid levede vi fremdeles meget forsigtigt og vovede os ikke langt bort fra vor Hule, da vi frygtede for, at den dræbte

Slange maaskee ikke var den eneste paa Øen. Og dog var dette Tilfældet, thi der lod sig ikke nogen anden see, og vi bleve tilsidst rolige, og det kunde vi uden Fare. Der fandtes hverken vilde Dyr eller andre glubende Skabninger paa vor Ø; kun Elephanter lode sig hist og her see. Men disse vare fredelige og næsten tamme og gjorde os ingen Skade. Paa denne Maade forløb omtrent et halvt Aar, og vi bleve uforstyrrede, og havde allerede gjort os ganske fortrolige med den Tanke, at maatte blive her til vore Dages Ende. Da gik jeg en Morgen op paa det Bjerg, der hævede sig ved Siden af vor Hule, saae mig om til alle Sider og stirrede tankefuld ud over Havets Bølger. Og see der, i Horizonten dukkede der ligesom en lille Sky op, den kom hurtigt nærmere og nærmere, og fuld af Henrykkelse opdagede jeg endelig et Skib, som styrede lige til vor Ø. Hurtigt løb jeg ned af Bjerget, kaldte paa mine Kammerater og raabte allerede i Fraskand: „Et Skib, et Skib!“ De lode Alt staae og ligge, vi optændte strax af vaadt Træ et stort Baal, for at det ret skulde dampe og ryge, vi toge Stænger og bandt Skjorter og Tørklæder derpaa og vinkede og viftede med dem, for at gjøre Skibsfolkene opmærksomme paa, at der vare Nødlidende, som trængte til og bade om deres Hjælp. Til vor usigelige Glæde bleve vore Signaler seete, Skibet styrede lige hen til os, lagde bi, en Baad roede til Land og blev hilset med Jubel og Glæde af os. Skibets Capitain steg i Land, og vi maatte fortælle ham alle vore Æventyr. Da han havde hørt dem, erklærede han sig villig til at tage os ombord i sit Skib, og førte os strax derud i sin Baad. Nu vare vi altsaa frelste, og min Glæde derover var saameget større, da den brave Capitain underrettede mig om, at han seilede til Balsora og vilde sætte mig iland der.

Efter nogle Ugers lykkelige Fart kom vi ogsaa til denne By, og vor gode Capitain tog venlig Afsked med os og vilde hverken vide af Taksigelse eller Betaling, men sagde: „Ti stille, jeg har kun gjort min Skyldighed“, og vendte sig bort. Vi maatte altsaa forlade ham, men vi ønskede ham al Lykke og Held og Velsignelse og bade for ham, at det saalænge han levede, maatte gaae ham saa godt, som han fortjente. Derpaa

tog jeg venligt og rørt Afsked med mine Kammerater og de adspredte sig hver til Sit, og jeg har aldrig seet dem siden. Jeg selv opholdt mig nogle Dage i Balsora og overlagde, paa hvilken Maade jeg igjen vilde vende tilbage til Bagdad. En Morgen gik jeg ned til Havnen for at adsprede mig og see paa den Vrimmel, som der tidligt og silde finder Sted. Et Skib var just nyligt løbet ind, og man var netop i Begreb med at losse det. Capitainen stod ved Kysten, modtog Ballerne og Kasserne, og dicterede bestandig en Skriver, der maatte indføre hvert enkelt Stykkes Faktura i en stor Bog. Da jeg var kommet noget nærmere til, hørte jeg tidt og mange Gange mit eget Navn Sindbad nævne, jeg saae nøiere paa Capitainen og gjenkjendte med Forundring i ham den Skibsfører, som paa min første Reise havde ladet mig blive tilbage paa en ubeboet Ø, hvorfra jeg ved Hjælp af Fuglen Rok igjen var blevet befriet. Nu vilde jeg see, om Capitainen var en Bedrager, gik hen til ham og spurgte ham, hvem dog den Sindbad var, som eiede saa mange Baller og Kasser? „Ak, kjære Herre!“ svarede Capitainen, „dette Gods tilhører en Kjøbmand, som engang ulykkeligviis tilligemed flere andre Reisende forlod mit Skib, gik iland paa en Ø og sandsynligviis er omkommet. Hans Ledsagere kom nemlig ombord igjen, men bragte ham ikke med. Da jeg havde meget at bestille, agtede jeg ikke paa dette, og bemærkede først hans Fraværelse, da det var umuligt at vende om og afhente ham, thi Vind og Strøm vare os imod. Senere hen lagde jeg igjen til ved Øen for igjen at tage ham ombord, men da var den Ulykkelige forsvundet og intet Spor af ham at opdage. Nu har jeg passet paa hans Gods og vil spørge mig for om Sindbads Slægtninge, for at overlevere dem deres Arvelod.“ Saaledes sluttede han sin Tale, og jeg saae nok, at han havde handlet som en redelig Mand og spurgte ham: „Capitain, kjender I mig ikke mere?“ Da betragtede Manden mig opmærksomt fra Top til Taa, men kunde i Begyndelsen ikke besinde sig paa mig, eftersom jeg siden min første Reise havde forandret mig meget. Endelig klarede det op i hans Erindring, og fuld af Forundring og Glæde raabte han pludselig: „Sindbad, Sindbad! Ja det er jo Jer selv!“ og omfavnede mig og

græd af Glæde, „thi“, sagde han, „jeg har bestandig skudt Skylden for Eders Død paa mig, og mit Hjerte er glad, fordi det er lettet for denne Byrde.“ Derpaa førte han mig til sin Bolig, bevertede mig festligt og gav mig ærligt og redeligt hele min Eiendom tilbage. Vi skiltes ad med Forsikkringer om evigt Venskab, og jeg vendte rigere end før tilbage til Bagdad og til mit Huus. Her“, saaledes sluttede Sindbad sin Fortælling, „ender min anden Reise. Imorgen vil jeg fortælle Jer den tredie, mine Venner, hvis I have Lyst at høre den.“ Han lod igjen give Lastdrageren hundrede Guldstykker, og Jussuf gik hjem fuld af Glæde og tænkende over Sindbads mærkværdige Hændelser.

Næste Dag begyndte Sømanden at fortælle sin tredie Reise med følgende Ord: „Mine Venner, trods alle de Farer, som jeg havde maattet udstaae, havde jeg snart ingen Ro mere paa Landjorden, hvor jeg dog havde kunnet leve i al Bequemmelighed. Snart følte jeg Væmmelse ved de Fornøielser og Morskaber, som jeg hengav mig til, jeg tog min Beslutning, ordnede mine Sager, kjøbte igjen saadanne Varer, som jeg lovede mig riig Fordeel af, og begav mig paa Veien. Men demmegang vendte jeg min Vei til en persisk Søhavn, da jeg ikke længer havde Tillid til den ved Balsora, og haabede, maar jeg løb ud fra en anden, at faae færre Besværligheder og Farer at overvinde. Denne Tanke fandt jeg rigtignok senere meget taabelig og som grebet ud af Luften, thi det hjalp mig til Intet, og det gik mig paa den tredie Reise ligesaa slemt, ja endnu værre end paa de forrige. Naa, jeg fandt da et Skib, og gik ombord med mine Varer. Den første Dag gik Alt godt, den anden og tredie med, og jeg begyndte allerede at fatte godt Haab. Men da reiste sig paa den fjerde Dag en Storm, saa at Syn og Hørelse forgik os Alle paa Skibet. Capitainen, en rask Sømand, blev rigtignok uforfærdet, lod tage Reb i Seilene og styrede Skibet med stærk Haand. Men hvad hjalp det. Det varede ikke en Time, før Stormen sønderrev Seilene, saa at de som Pjalter fløi til Høire og Venstre, og vi havde havt Seil. Derpaa greb Vinden Skibet med fornyet Magt, slyngede Roerpinden ud af Capitainens Haand, og nu gik det op og ned, saa min For-

stand ordentlig stod stille. Alle Matroserne svævede i Dødsangst, og jeg med. Snart fløi Fartøiet i Luften, snart sank det i en Afgrund, og blev kastet hid og did som en Fjederboldt. Vi, som vare ombord, maatte taale Alt dette og kunde ikke gjøre andet end at holde fast paa Haabet. Men ogsaa dette blev os røvet, thi pludselig brusede en uhyre Bølge hid, kom nærmere og nærmere, greb Skibet, slyngede det høit op, og knæk! styrtede det ned igjen paa et Klipperev og sloges i tusinde Stykker. Nu var da den Spads forbi, hele Mandskabet blev opslugt af Bølgerne, og det lykkedes kun mig alene og et Par andre Kjøbmænd at gribe nogle Vragstumper. Havet havde Medlidenhed med os og kastede os iland paa en Ø, hvor vi ganske udmattede en Tidlang laae som bevidstløse og kun langsomt igjen kom til os selv.

Da vi atter vare os bevidste, var det næsten allerede blevet Aften. Vi fandt nogle Frugter, som laae under forskjellige Frugttræer, og toge til Takke med dem, saa godt det vilde gaae, thi de vare bittre og sure. Men imidlertid var dog vor Sult foreløbigt stillet, og da det var blevet mørk Nat, lagde vi os Allesammen paa Jorden og sov uforstyrrede til om Morgenen. Vi vaagnede først, da Solen stod paa Himlen, og holdt nu Raad om, hvad vi nu skulde gjøre. De Fleste vare af den Mening, at vi skulde gaae ind i Landet for at opsøge menneskelige Boliger, der sikkert maatte findes paa denne Ø. Vi begav os altsaa paa Veien, og havde næppe gaaet en Time, før en Mængde Hytter med ganske runde Tage, dannede som Kupler, i nogen Frastand viste sig for os. Vi vare endnu ikke ganske komne nær dertil, saa kom en Flok sorte Negere os imøde og nærmede sig til os ganske venligt og hyggeligt. Men næppe havde de omringet os, før de med Støi og Skrig anfaldt os, bandt vore Hænder paa Ryggen og dreve os paa denne Maade til deres Hytter. Her bleve vi deelte, og en Karl, i hvis Ansigtstræk man ikke kunde opdage det mindste Spor af Velvillie eller Medlidenhed, tog mig og et Par af mine Ulykkesbrødre til sig. Hans Ansigt var gyseligt og dyrisk, ligesom hans Sjæl. Han bragte os til sin Bolig, tog Lænkerne af os og truede os med Døden, hvis vi vovede at forsøge paa at flygte. Derpaa

anſtillede han ſig medlidende og ſpurgte os, om vi ikke vare ſultne. Det var vi viſtnok, og det i ingen ringe Grad. Derpaa gik Negeren bort og kom ſnart derpaa tilbage med en Favn fuld af beſynderlige Urter; dem kaſtede han paa Bordet og ſagde, at vi ſkulde ſpiſe dem. Mine Kammerater gav ſig ivrigt iſærd dermed, og ſlugte ſom hungrige Ulve, men jeg holdt mig tilbage og beroligede min Mave, ſaa godt jeg kunde, thi disſe Urter vare mig modbydelige. Og hvor maa jeg ikke takke Gud for, at han ſtyrkede mig i min Afholdenhed. Mine Kammerater, ſom havde ſpiiſt ſig mætte paa disſe Urter, bleve vanvittige, teede ſig i deres ulykkelige Tilſtand glade og lyſtige, og dandſede med fordreiede Anſigter og ſtive Dine ſom Raſende og Blinde omkring i Hytten. Saaledes vilde vor gruſomme Eiermand have det, thi nu fodrede han de ſtakkels ſindsſyge Mennesker med nærende Spiſer, med Riis, Mælk og Kjød, og mæſkede dem, indtil de vare ganſke fede. Det varede ikke længe, thi de Vanvittige levede uden Bekymring Dag ud, Dag ind og gjorde ſig ingen Betænkninger, men aad og drak beſtandig hele Dagen igjennem. Da vor Herre nu ſaae, at de Ulykkelige formelig ſtønnede af Fedme, ſaa tog han ſin Kniv, ſlagtede den ene efter den anden, huggede dem iſtykker og bar ſig ad med dem ligeſom med Sviin. En Deel af deres Kjød blev ſtegt, noget blev lavet til alleſlags Pølſer, og det Øvrige ligeſom Flæſk og Skinker hængt i Røg. Alt dette var for mig, der endnu havde min fulde Forſtand, ſkrækkeligt at ſee paa, og jeg faldt ſaaledes af ved Sorg og Græmmelſe, at min Herre ſlet ikke anſaae det Umagen værdt at ſlagte mig, thi han havde ikke faaet andet ud deraf end Skind og Been. Deraf kom det da, at man ſlet ikke gav Agt paa min usle og magre Perſon. Man lod mig løbe, hvorhen jeg vilde, og tidt var jeg hele Dage borte, uden at man bemærkede det. Herpaa byggede jeg en Plan til Frelſe. Hvorſomhelſt jeg kunde, ſamlede jeg Frugter og andre Levnetsmidler og ſkjulte dem paa et affides Sted til beleilig Tid. Paa den Maade ſkaffede jeg mig lidt efter lidt et anſeeligt Forraad, med hvilket jeg nok kunde friſte Livet otte eller fjorten Dage.

Nu hændte det ſig, at alle Landsbyens Mænd og Qvinder en Dag droge ud, bevæbnede og udruſtede; thi de vilde over-

falde en Fjende, der boede to Dagsreiser fra dem. Ingen blev tilbage i Landsbyen uden nogle gamle Qvinder og Mænd og Børn. Da glædede jeg mig i mit Inderste, thi nu var Frelsens Time kommet. Jeg lod nogle Timer hengaae efter Krigernes Bortgang for at være ganske sikker paa, at de ikke uformodet kom tilbage. Derpaa gik jeg sagte til min Herres Hestestald, sadlede og optømmede hans bedste Hest og belæssede den med mit samlede Forraad af Levnetsmidler. Derpaa satte jeg mig selv op, og rask galopperede jeg gjennem Landsbyen forbi Oldinger og Børn, som ude af sig selv af Forbauselse og Raseri, dog ikke kunde hindre min Flugt. De skrege og raabte, de forbandede mig, men jeg brød mig ikke derom, men var glad, da jeg havde den forfærdelige Menneskeæderby bagved mig. Jeg lod Hesten løbe den hele Dag lige til om Aftenen. Da blev den meget træt og udmattet, og jeg maatte forunde den Hvile. Jeg steg altsaa af, spændte mit Mundforraad og Sadlen af, tøirede Hesten ved en Palme, og samlede Græs og Urter til Foder for den. Derpaa lagde jeg mig til at sove. Næste Dag fortsatte jeg min Reise paa samme Maade, kun lidt langsommere, thi nu behøvede jeg ikke længer at frygte for at blive eftersat.

Paa den ottende Dag kom jeg endelig til Havet, og, Allah være lovet, jeg fandt her et stort Antal hvide Mænd, som besøgte Kysten for at indsamle Peber, der groede her i stor Mængde. Disse Folk modtoge mig venligt, jeg maatte fortælle dem mine Æventyr, og de lovede mig at føre mig med til deres Land og paa enhver Maade være omhyggelige for mig. Fire Uger efter min Ankomst til dem, var Peberhøsten forbi, alle Skibe vare fuldt ladede, vi gik ombord, og seilede til mine nye Venners Hjem, som vi ogsaa i faa Dage lykkeligt og uden Uheld ankom til. Her blev jeg forestillet for Kongen og maatte længe tale med ham. Han var endnu ung, en meget venlig Mand, og syntes at finde Behag i at samtale med mig. Da han lod mig gaae, befalede han sine Tjenere stedse at lade mig uanmeldt komme ind, og lod mig tillige give fem Punge, hver paa hundrede Zecchiner. Dette var mig meget velkomment, thi jeg var ganske blottet for Penge, og vilde uden Kongens Forære ring næppe have været istand til at skaffe mig Ly og Næring.

Men nu forsynede jeg mig med nye Klæder og udstyrede mig smagfuldt og godt.

Jeg havde allerede tilbragt nogen Tid i Hovedstaden, da jeg engang bemærkede, at Kongen saavelsom alle hans Hoffolk og Rigets Store og det hele Folk reed uden Sadel og Stigbøile, og jeg meddeelte Kongen aabenhjertigt denne Bemærkning. Kongen forstod slet ikke, hvad jeg meente, før jeg endelig tydeligt og omstændeligt forklarede mig, og det nu kom for Dagen, at Sadel og Stigbøile i dette forunderlige Land vare ubekjendte Ting. Jeg gik strax til forskjellige Haandværkere, til Snedkere og Remmesnidere, forelagde dem ganske nøiagtige Tegninger og viste dem tilrette, for at de skulde forfærdige mig en smuk og bequem Sadel. De forstode mig alle meget godt og leverede et Stykke Arbeide, som var upaaklageligt. Jeg gik strax hen og bragte Kongen den som Foræring, han lod strax en Hest trække frem, lagde Sadlen paa den, steg tilhest, reed frem og tilbage og tumlede Hesten dygtigt. Da han igjen steg af, roste han mig, bestilte endnu en heel Mængde Sadler, og lod mig række endnu en betydelig Foræring, thi denne Sag havde behaget ham overmaade meget. Nu var jeg en holden Mand, thi Alverden vilde følge Kongens Exempel, mange Folk kom til mig og bade mig om Sadler, og jeg havde saameget at bestille, at jeg snart ikke saae Ende paa mit Arbeide. Men dette indbragte mig saamange Penge, at jeg inden kort Tid var een af de meest velhavende Folk i Hovedstaden, og snart ikke mere blev betragtet og ansect som Fremmed, men ganske og aldeles som Indfødt og Borger. Kongen holdt daglig mere og mere af mig, og alle mine Fritimer, som jeg kunde affee, maatte jeg tilbringe i hans Selskab, ja han drev sin Naade imod mig saa vidt, at han tilsidst gav mig een af sine Broderdøttre, en udmærket smuk og god Pige, til Kone. Paa denne Maade levede jeg i Grunden meget behageligt, thi jeg havde ikke Mangel paa Noget, alle Livets Bequemmeligheder og Nydelser stode til min Raadighed, og jeg kunde have været tilfreds og lykkelig. Desuagtet var jeg det ikke, thi bestandig længtes jeg efter Bagdad, min Fødeby, midt i min Herlighed kunde jeg ikke glemme mit Hjem, og Tanken derom lod mig ikke have Ro. Jeg fattede ogsaa den Beslutning

at gribe den første Leilighed til at vende tilbage, om jeg saa skulde vove Livet derfor.

Da hændtes det en Dag, at min nærmeste Naboes Kone — han var min meget gode Ven — blev syg og døde. Det gjorde mig ondt, og jeg iførte mig Sørgeklæder for at besøge den gode Nabo, og om muligt skjenke ham nogen Trøst. Jeg traadte ind i hans Værelse, og sagde: „Fred være med Jer, og gid Allah maa skjenke Jer et langt Liv!“ Da saae den stakkels Mand fuld af Bedrøvelse paa mig og sagde: „Kjære Ven, veed I da ikke, at mine Dage ere talte, og at jeg kun kan leve til imorgen?“ Jeg forstod ikke, hvad han vilde sige med den Snak og troede sikkert, at kun Bedrøvelsen over hans Kones Død bragte ham til at tale saaledes, og søgte at trøste ham ved kjærlige og venlige Ord. Men nu forklarede han mig tilsidst, at hans Ord indeholdt den bitreste Alvor og strengeste Sandhed; „thi“, sagde han, „naar en Mand hertillands dør, maa hans Kone lade sig begrave levende med ham, og omvendt ligeledes Manden med sin Kone. Imorgen kommer den Dag, da Solen for sidste Gang beskinner mit Ansigt, thi saa komme de og føre mig ud til Dødens Bjerg og nedsænke der ved Touge først min Kones Liig og derpaa mig selv i den store Gravhvælving, som i sin Dybde opsluger alt Levende.“ Derpaa skreg den Ulykkelige, indhyllede sit Hoved og græd bitterligt. Men jeg blev meget bestyrtet over denne Nyhed, som jeg ved denne Leilighed havde erfaret, gik bort og vendte mine Skridt til Landets Konge. Jeg fortalte ham, hvad jeg havde hørt, og spurgte, om de Fremmede, ligesom Rigets Indfødte, vare underkastede denne grusomme Lov. Kongen loe og svarede: „Ganske vist, min Ven, det er de, de maae vente den samme Skjebne, naar de have ægtet en Kone i mine Stater, og hun dør. Loven er meget streng, og selv jeg, Kongen, maa underkaste mig den. Vær altsaa trøstig og betænk, at I er ikke den Eneste, som den Lod kan ramme at blive levende begravet.“ Kongen taug, og jeg gik bort i dybeste Bedrøvelse, thi Kongens Ord kunde paa ingen Maade yde mig Trøst. Nu blev min Længsel stedse stærkere efter at forlade dette barbariske Land, og der manglede mig kun Leilighed til at udføre mit Forsæt. Nu vaagede jeg

med Ængstelighed over min Kones Befindende, og naar hun blot blev angrebet af den mindste Upasselighed, var jeg nærved at døe af Angst og sendte Bud efter alle Doctorer og lod hende curere af alle Kræfter. Men hvad hjalp al min Ængstelighed og Forsigtighed; Gud er stor og Mennesket kan ikke undgaae sin Skjebne. Min Kone blev alvorligt syg, og skjøndt jeg gjorde Alt, hvad der var menneskeligt muligt, for at holde hende i Live, saa nyttede det til Intet. Efter faa Dages Forløb døde hun og laae som Liig.

At beskrive min Fortvivlelse, da jeg nu virkeligt saae, at hun var og blev død, og ikke kunde vende tilbage til Livet, er mig aldeles umuligt. Jeg var i den meest fortvivlede Tilstand af Verden. Alt var mig ligegyldigt; stum og sløv sad jeg hele Timer og kunde ikke fastholde nogen anden Tanke end den over al Beskrivelse frygtelige og rædsomme: „Imorgen bliver du levende begravet." Jeg var i en skrækkelig Tilstand. Det gryede langsomt ad Dag, men dog altfor hurtigt for mig. Værgeløs og kraftesløs sad jeg der, et Billede paa Ulykke og Elendighed. Jeg kunde ikke engang vove et Forsøg paa at flygte, thi mit Huus var omringet og indesluttet af Kongens Livvagt, som hermed vilde bevise mig en Ære. Endelig rullede Liigvognen dump og drønende frem og holdt stille udenfor min Dør. Derpaa kom Kongen med hele sin Hofstat, thi han elskede mig, og vilde med sit Følge ledsage mig til Toppen af Dødens Bjerg. Liigbærerne kom ind i mit Huus, toge min Kones Liig og bare det ud paa Liigvognen. Derpaa opfordrede man mig til at reise mig og følge efter Vognen. Vaklende og halv vanvittig, med stive Blik, gik jeg ud, og Toget satte sig i Bevægelse. I Spidsen marcherede Kongens Livvagt, dernæst kom Liigvognen, bagefter den vaklede jeg bevidstløs, og Kongen med Hofstaten sluttede Toget. Veien gik langsomt op ad Dødens Bjerg. Efter en Times Forløb ankom vi til Spidsen, en Falddør blev løftet op, og Dødens Afgrund aabnede sit Gab imod mig. Uden Bevidsthed faldt jeg ved dette skrækkelige Syn baglænds til Jorden og blev liggende uden Bevægelse. Da jeg igjen vaagnede af min Bedøvelse, var min døde Kone ved lange Snore allerede nedsænket i Afgrunden, og Turen var nu til mig at

følge efter. Graverne greb mig allerede ved Armen for at slæbe mig bort, men fuld af Fortvivlelse rev jeg mig løs fra dem, løb hen til Kongen og kastede mig for hans Fødder og jamrede og bad for mit Liv. Den gode Fyrste græd selv, rækkede mig Haanden, og raadede mig med Venlighed til at være standhaftig, thi han kunde med hele sin Magt og sin bedste Villie ikke lette eller afvende min Skjebne. Nu var altsaa alt Haab svundet. Karlene grebe mig igjen, fik Magt med mig og slæbte mig hen til Afgrunden. Med et Jammerskrig forsvandt jeg under Jorden; bevidstløs kom jeg ned til Bunden og hørte næppe, at Falddøren deroppe blev slaaet i, og at hele Følget gik bort. Hvorlænge jeg saaledes laae uden Besindelse, det veed jeg ikke, men da jeg vaagnede, nagede en rasende Hunger paa mit Legeme og begjærlig greb jeg efter et Brød, som tilligemed mig var sænket ned i min Begravelse. Jeg fortærede det, tømte en Krukke Vand, som stod ved Siden af mig og tænkte nu over min ulykkelige Tilstand. Jeg indsaae meget godt, at jeg ikke kunde haabe Frelse paa naturlig Maade, og jeg havde ingen anden Udsigt end at omkomme af Hunger eller af Væmmelse. Rundt om mig laae der Beenrade, Pandeskaller og halvt fortærede Liig, paa hvilke Rotter og Slanger krøbe omkring og gnavede og ikke i mindste Maade lode sig forstyrre ved deres Maaltid af mit Skrig. En frygtelig Stank forpestede Luften, saa at jeg næppe kunde aande. Et Glimt af Dagslyset, som gjennem en Sprække i Bjerget trængte ind i Dødens Hule, forøgede kun det Gyselige i min Stilling, thi jeg saae, hvorledes Dødningehovedernes tomme Øienhuler gloede paa mig, og de for Kjød blottede Tænder grinede mig imøde. Hvor jeg saae hen, overalt var der Død og Gysen og Forraadnelse. Min Sjæl blev fuld af Fortvivlelse, jeg rev i mit Haar, brølede af Raseri, rendte med Hovedet mod Klippevæggen for at knuse min Hjerneskal. Havde jeg blot havt et Vaaben, en Dolk eller en Kniv, med Vellyst vilde jeg have stødt den i mit Bryst og seet mit Liv forbløde. Ja, jeg kunde have dræbt mig selv med en Strikkepind. Jo mere mine Øine vænnede sig til det svage Lys, jo høiere steg min Rædsel. Alle Slags Utøi vrimlede, krøb og kravlede omkring mig, og jeg kunde ikke jage dem bort, ja de syntes end-

ogsaa at ansee mig levende for deres Bytte. Der kom Slanger og Rotter og begyndte at gnave paa mine Fødder og at krybe op ad mig. Med krampagttg Rædsel slog og traadte jeg omkring mig og dræbte, hvad der kom mig nær. Og derhos glimrede i denne Ensomhed, i denne frygtelige Dødens Hule rundtom for mine Blikke Diademer og Halsbaand af kostbare Juveler; Diamanter og Rubineer og Saphirer laae rundt omkring og hængte paa Beenradenes kjødløse Halse og nøgne Pander. Thi Landets Indbyggere smykkede bestandig deres Døde paa det Kosteligste. For mig havde disse Skatte ingen Værdi, jeg vilde have givet dem alle for et eneste Brød, kun saa stort som en Haand, thi allerede rasede Sulten igjen i mine Indvolde. Jeg saae, at det blev Nat, Dagens svage Glimt forsvandt fra min store Grav, og det blev bælmørkt omkring mig. Jeg stod stille støttet til Væggen, den eneste Levende blandt utallige Liig, og hørte med skjærpet Øre paa Slangernes Hvislen og Rotterne, der gnavede og holdt deres Maaltid. Jeg blev tidt besværet af dem, Slangerne snoede sig op ad mig og snusede med deres vaade, kolde Snuder paa mine Hænder. Jeg søgte at jage dem bort fra mig.

Saaledes havde jeg vel tilbragt mange Timer, og jeg var ganske udmattet af Rædsel og Væmmelse, da hørte jeg i nogen Frastand fra mig en lydelig Pusten og Stønnen. I Begyndelsen forfærdedes jeg derover, men da det kom nærmere og nærmere, samlede jeg alt mit Mod, og gik efter Lyden. Da holdt det pludseligt op. Men strax derpaa hørte jeg det igjen, dog syntes det at fjerne sig. Jeg gik stedse efter det, og det samme Spil gjentog sig. Snart var det ganske stille, derpaa hørte jeg igjen denne Raslen og Snusen, som om det vilde flygte for mig, og jeg mærkede endelig, at det bevirkedes ved et Dyr, som syntes at ville undgaae min Forfølgelse. Det gjorde mig saameget mere ivrig, hurtigere og hurtigere ilede jeg fremad, jeg hørte stedse Dyrets Raslen nærmere, da saae jeg langt borte et klart Skin, aldeles som om Daglyset skinnede gjennem Klipperne. Det gjorde mig saameget mere dristig, thi det Haab opsteg i mit Hjerte, at der hist maaskee smilede mig en Udgang imøde. Og ganske rigtigt, Lysningen blev stærkere og stærkere, jo nær-

mere jeg kom; endelig kom jeg til Aabningen, styrtede ud, og den meest henrivende Svimmel af Glæde greb mig: jeg saae den blaae Himmel over mig og lige for mig det aabne Hav, jeg indaandede den friske rene Luft og sank af Glæde bevidstløs til Jorden. Da jeg igjen vaagnede, jublede jeg høit af Glæde, dandsede som tosset omkring, kastede mig paa Jorden og kyssede den, indsugede med usigelig Henrykkelse den klare Luft og kunde i Begyndelsen slet ikke fatte mig. Endelig faldt jeg paa Knæ og bad længe og takkede Allah, som saa vidunderligt havde opholdt og frelst mig. Hiin Raslen og Snusen, som jeg havde hørt i Graven, jeg var sluppet ud af, var Anledningen til min Frelse, og den kom virkelig fra et Dyr, som formodentlig vilde søge Næring og fortære Ligene, som laae omkring i Hulen. Det styrtede sig ud i Havet i samme Øieblik, da jeg igjen hilste Dagens Lys. Allah selv maatte have ført det til mig. Da min Sjæl igjen var kommen til Ro, saae jeg mig om og fik Øie paa mange Skibe, der med viftende Seil fore hen over Havet. Jeg raabte eet af de nærmeste an, og bad om at blive taget ombord. Min Bøn blev hørt, og snart var jeg i Sikkerhed og landede i en Havn paa Persiens Kyst. Jeg vendte tilbage til Bagdad og var nu i længere Tid mæt og træt af at reise, thi Opholdet i den gyselige Dødens Hule vilde i lang Tid ikke ud af min Hukommelse; jeg drømte tidt derom, og foer midt om Natten forskrækket op af Søvne. Om jeg end fra denne Reise ingen Skatte bragte hjem, saa var jeg dog i Forveien saa velsignet med Rigdom, at jeg kunde begive mig til eet af mine mange Landgodser, hvor jeg da uden Bekymringer, i Bequemmelighed og Ro i nogen Tid henlevede mine Dage." Saaledes sluttede Sindbad og indbød sine Venner og Lastdrageren Jusuf igjen til næste Dag. Jusuf fik igjen hundrede Guldstykker og gik fornøiet hjem. Næste Dag efter Maaltidet begyndte Sindbad at fortælle sin fjerde Reise.

„Det skrækkeligste Æventyr, som jeg maatte opleve, forsvandt dog lidt efter lidt i min Sjæl, og snart kunde jeg igjen ikke længer modstaae den Tillokkelse at tiltræde en fjerde Reise over Havet. Mine Venner advarede mig, jeg hørte ikke paa dem, thi jeg havde ifinde denne Gang at indrette mine Sager klogere end nogensinde

for. Jeg gik da hen og kjøbte mig et eget Skib, for ikke at være afhængig af andre Folk og at kunne seile, hvorhen jeg vilde, og havde i Sinde, naar det ringeste Uheld tilstødte mig, strax igjen at seile hjem. Jeg tog en brav og klog Styrmand i Tjeneste og satte ham til Fører af Skibet. Derpaa ladede jeg Skibet med indkjøbte Varer, tog endnu flere Passagerer ombord, der ligesom jeg vilde drive Handel og prøve deres Lykke, og nu seilede mit Skib en Dag ud paa det aabne Hav, og vi saae Intet uden den blaae Himmel og det blaae Hav saa langt Øiet naaede. Vor Reise var lykkelig, og vilde maaskee have vedblevet at være heldig lige til dens Ende, hvis de Kjøbmænd, som jeg havde taget ombord i mit Skib, ikke havde begaaet en høist ubesindig Streg, der maatte drage de fordærveligste Følger for os Alle efter sig. Vi landede nemlig en Dag, for at indtage frisk Vand, ved en øde og sandet Strandbred, og da vi i lang Tid ikke havde betraadt Land, steg hele mit Skibs Mandskab fra Borde og begav sig til Kysten for at spadsere noget omkring. Men Øen var ingen anden end Rokøen, og vi ankom just paa den Tid, da der igjen laae et Æg af denne mægtige Fugl i Sandet. Mine Ledsagere og jeg selv saae det, løb derhen og betragtede det, fulde af Forundring. Men Ægget var allerede saa vidt udruget, at vi hørte, hvorlunde Ungen derinde pikkede med Næbet paa sit Fængsels Vægge, og see, efter faa Minutters Forløb havde den sprængt Skallen, og kikkede ligesom forundret med Hovedet ud af det brustne Æg. Strax greb mine Passagerer deres Haandøxer og uden at høre paa mine heftige og indtrængende Advarsler trak de Fugleungen heelt ud af Æggeskallen, dræbte den, huggede den i Stykker og optændte et stort Baal for at stege og fortære den. De vare endnu beskjæftigede med dette ulykkelige Forehavende, da jeg langt borte i Horizonten saae to mørke Skyer stige op, som med forunderlig Hurtighed kom lige hen til os, og med Forfærdelse opdagede jeg begge de gamle Rokfugle, og indsaae nok, at der kun i den hurtigste Flugt var et svagt Glimt af Haab for os om at frelse os fra deres Vrede. Øieblikkeligt skyndte jeg paa mine Kammerater, at de skulde lade Alt i Stikken og saa hurtigt som muligt skynde sig tilbage til Skibet. Min Styrmand, som ligeledes ikke var ubekjendt med

den Fare, hvori vi svævede, understøttede mine Bestræbelser, og vi kom saa hurtigt som muligt igjen ombord. Men det var allerede forsilde. Medens vi satte Seil til og kom afsted, hørte vi de gamle Fugles Smertesskrig, da de havde fundet Ægget ødelagt og deres Unge sønderhugget og blødende, og dette Skrig gik mig gjennem Sjælen. Derpaa saae jeg, at begge Dyrene fulde af Raseri svang sig op i Luften og hurtigt som en Lynstraale fløi bort. Jeg troede allerede, at de ikke havde seet os, og aandede friere. Men mit Haab bedrog mig, thi de kjæmpemæssige Fugle kom allerede igjen tilbage i rask Flugt, hver af dem holdt et stort Klippestykke i Kløerne, og de fløi lige løs paa vort Skib. De kom tidsnok, hævede sig høit op imod Skyerne, og svævede lige over os. Nu lod den ene Fugl sit Klippestykke falde, for at slynge det ned paa vort Skib, men min Styrmand passede godt paa, dreiede Roret, og tæt ved Siden af os faldt Klippen med saadan Magt ned i Havet, at det aabnede en Afgrund lige til Bunden og vi for et Øieblik kunde see Havbunden. Den anden Rok havde næppe bemærket, at vi havde undgaaet det første Kast, før den kastede det andet Klippestykke ned, og til vor Ulykke ramte dette bedre. Det faldt lige midt paa Skibet, dette knustes med frygtelig Bragen, og Bragstumperne spredtes rundtom. Alle Passagererne og hele Mandskabet blev knust, jeg alene blev, som ved et Underværk, forskaanet, thi jeg stod just i Skibets Forstavn, da Klippen styrtede ned, og jeg blev ikke rørt af den. Nu havde de Ulykkelige da faaet deres Løn for den Grusomhed, med hvilken de dræbte den unge Rokfugl, uden at ville høre paa mine Advarsler.

Jeg var heldig nok til at faae fat paa een af de Skibsplanker, som adspredte svømmede hist og her paa Havet, og svømmede nu af alle Kræfter hen til en Ø, hvis steile Kyst jeg allerede længe havde bemærket. Jeg kom lykkeligt derhen men træt til Døden, satte mig udmattet i det høie Græs, som voxede paa Strandbredden og søgte at komme lidt til Kræfter. Derpaa steg jeg op ad den steile Kyst, og da jeg var kommet øverst op, havde jeg Udsigt ligesom ned i en Have, og glædede mig allerede over min gode Lykke, som havde ført mig til det yndigste Opholdssted i Verden. Mange tusind Blomster bedækkede Jorden

ligesom et kostbart vævet Tæppe, smaa Lystskove, ganske fulde af Frugttræer, laae adspredte hist og her, Palmer med deres høie Kroner og Oranger og Citroner og Laurbærtræer, fulde af Frugter, som guldfarvede glimtede frem af det mørke Løv, vinkede mig imøde, Viinranker, belæssede med modne Druer, lokkede til Nydelse, en rislende Bæk, omskygget af Krat og Buske, hoppede muntert blinkende og glimrende over glatte Stene, Sommerfugle svævede ligesom lysende Gnister frem og tilbage, og tusinde Sangfugle opfyldte Luften med deilige Toner. Fuld af Henrykkelse vandrede jeg ned i denne himmelske Dal, og ansaae den næsten for et lille Stykke af Paradis, som var faldet ned fra Himlen. Jeg vandrede frem og tilbage, plukkede saftige Frugter og søde Viindruer, og saae mig saameget omkring paa Den, at jeg om Aftenen var meget træt, lagde mig i det duftende Græs, og fik en rolig og qvægende Søvn lige til næste Morgen.

Jeg vaagnede, badede mine Lemmer i den forfriskende Bæk og gik derpaa længere ind i Landet for nærmere at lære den deilige Ø at kjende. Jeg havde endnu ikke gaaet meget langt, da saae jeg en lille gammel Mand sidde ved Bredden af Bækken, han syntes meget svag og affalden og saae ganske jammerlig ud. Han vinkede ad mig, og jeg ilede hen til ham. Derpaa lod han mig forstaae, at han var stum, rækkede mig sin magre tørre Haand og bad mig ved Tegn om, paa mine Skuldre at bære ham over Bækken, thi han vilde plukke Frugt, som paa den anden Side af Bækken voxede i stor Mængde og skinnede lifligt igjennem Løvet. Jeg anede ikke noget Ondt, læssede den spinkle Mand paa Ryggen og vadede gjennem Vandet. Paa den modsatte Bred bad jeg ham at stige ned og bukkede mig for at gjøre det lettere for ham. Men da slog det lille Uhyre en rædsom Latter op, der klang, som om hundrede Ravne skreg, slyngede sine magre Been fast om min Hals, og knugede mig sammen med en saadan Kraft, som jeg aldrig havde tiltroet ham. „Stop, Menneskebarn!“ raabte han nu med sin skraldende Stemme, „saaledes er det ikke meent, nu er du blevet min Livhest, og du maa bære mig, hvorhen jeg lyster!“ og nu loe han igjen, saa at jeg blev ganske angst og bange ved de skrækkelige Toner og holdt mig for Ørerne, for ikke at høre dem. Hans Lumskhed ærgrede mig frygteligt,

dog tænkte jeg nok igjen at kunne skaffe mig Uhyret af Halsen og raabte: „Er det din Mening, du Bedrager! det skal ikke lykkes dig.“ Og jeg forsøgte at rive hans Been fra hinanden, som han holdt paakors over mit Bryst, men det lykkedes mig ikke, og den Gamle hamrede med sine tørre Knokkelhænder omkring paa mit Hoved, som om det var af Jern og slog mig næsten ihjel. Nu blev jeg mere og mere ærgerlig, og kneb og bed ham rasende i Fødder og Lægge; men ogsaa dette var forgjæves, thi hans Hud var tykkere end Rhinoceros Skind, og jeg trængte ikke igjennem. Nu loe Uhyret mig igjen ud, slap med det ene Been og slog mig dermed i Tyndstegen, saa at jeg stønnede af Smerte og endelig faldt omkuld. Den Gamle lod mig hvile et Øieblik; men saasnart han saae, at jeg igjen var kommet til Kræfter, stødte og sparkede han mig igjen dygtigt, og jeg var nødsaget til at staae op, og nu maatte jeg med den hæslige Gamle paa Ryggen trave afsted, hvor han befalede, og han jagede mig dygtigt, og lod mig ikke have Ro. Med Nød og Næppe fik jeg hist og her saa megen Tid, at jeg kunde plukke en Frugt og forfriske mig ved dens Saft. Da det var blevet Aften, befalede min Bøddel mig at bære ham til hans Bolig, og han viste mig Veien. Vi kom derhen, og jeg saae, at hans Huus ikke bestod i Andet end en tæt sammenvoxet Løvhytte. Her lagde vi os ned, men den Gamle slap ikke med Benene; selv i Søvnen maatte jeg bære min Byrde. Skjøndt dette var meget ubeqvemt, sov jeg dog, thi jeg var blevet forfærdelig træt.

Den næste Dag gik det ligesom før; det gamle Udyr vækkede mig med Stød i Ribbenene, og jeg maatte trave og galloppere efter Commando ligesom en Hest, der hjalp hverken Løn eller Bøn. Alt dette varede omtrent fire Uger, og jeg havde næsten allerede saaledes vænnet mig til min Byrde, at jeg næppe mere mærkede den; da fandt jeg i Nærheden af en Viinstok, der hængte fuld af Druer, et Flaskegræskar, og en Tanke foer igjennem min Sjæl, som jeg strax udførte. Jeg rev Græskarret af, som allerede var ganske modent og tørt, tog omhyggeligt alle Trevler og Kjerner ud og løb derpaa til Viinranken for at plukke Druer. Den Gamle lod mig gjøre, som jeg vilde, thi han var nysgjerrig og vilde vide, hvad jeg havde ifinde at fore-

tage mig med Græskarret. Men jeg tog Druerne og trykkede deres Saft i Flaſken, indtil den var ganſke fuld, og ſatte derpaa Karret i Solen, for at lade Drueſaften gaae i Gjæring. Næſte Dag gik jeg igjen derhen, tog Karret, ſatte det for Munden, og ganſke rigtigt! Drueſaften havde ved Gjæring forvandlet ſig til den koſteligſte Viin. Jeg gjorde mig tilgode med den og ſatte Flaſken tidt til Munden. Og den ædle Drueſaft opmuntrede mit Sind, og lod mig i den Grad glemme al Beſvær, at jeg fuld af Glæde ſang de lyſtigſte Sange og jublede og loe, og ſprang og dandſede med den gamle Fyr paa Ryggen, ſaa det var en Lyſt. Dette var ham naturligviis meget paafaldende, han mærkede nok, at Kilden til min Lyſtighed havde ſit Udſpring i Flaſken, og uden videre Snak rev han Karret ud af min Haand, ſatte det for Munden, ſmagte derpaa, og det lod til at ſmage ham meget vel. Næppe var Flaſken halv tømt af mig, og den Gamle ſlap ikke løs, han drak og drak, indtil den ſidſte Draabe ſvandt i hans Mave. Nu ſkulde I, kjære Venner, have ſeet hvor løierligt den Gamle teede ſig, thi Vinen var ſteget ham til Hovedet, og han, ſom man pleier at ſige, var kommet paa Kant. Først loe han længe i Eet væk og hoppede omkring paa mine Skuldre ſom beſat og ſparkede med Hænder og Fødder. Derpaa begyndte han ogſaa at holde af mig og klappede mine Kinder og var ganſke overhaands kjærlig. Tilſidſt begyndte han at ſynge, og hans Stemme gjenlød over Sletten ſom Ravneſkrig og Ugletuden. Han ſang i Eet væk, først med lydelig Stemme, derpaa ſagtere og ſagtere, tilſidſt nynnede han kun Tonerne af og til. Nu var det paa Tiden. Før han ſaae ſig for, rev jeg hans Been bort fra mit Bryſt, ſlyngede dem bagover, ryſtede mig, og, Allah være lovet og priſet derfor endnu den Dag i Dag, der laae nu det gyſelige Uhyre paa Jorden og var ſaa beruſet, at han næppe kunde trække Veiret. Jeg hentede hurtigt en ſtor Steen og ſlog uden Betænkning Hovedet iſtykker paa min Bøddel. Nu var han da død, og jeg befriet for min Byrde. Den afſkyelige Skabning havde piint mig mere end nok, og jeg gjorde mig ikke den ringeſte Bebreidelſe eller følte Samvittighedsnag over hans Drab, jeg var tvertimod i høieſte Grad glad og følte mig lykſalig. Det

Første, jeg nu gjorde, var at gaae ned til Havets Kyst, hvor jeg opreiste en høi Stang med et Nødsignal paa, og derpaa byggede jeg mig en Hytte, hvorfra jeg kunde have Udsigt over Havet. Thi saa herlig og yndig denne Ø end var, saa længtes jeg dog efter at komme bort og følte mig altfor eensom og forladt. Derfor var jeg flittigt paa Udkig efter forbiseilende Skibe. Der kom ogsaa mange, men de vare alle for langt borte fra Kysten, til at jeg havde kunnet praie dem. Da vilde min gode Skjebne, at et stort og smukt Fartøi kastede Anker tæt ved min Bolig, og sendte en Baad i Land for at forsyne sig med frisk Vand, Frugter og andre Vederqvægelser. Da Matroserne vare komne i Land, raabte jeg dem an, løb hen til dem og bad dem at tage mig ombord i deres Skib. Disse Mænd undredes meget ved at see mig og forbausedes over at finde et levende Menneske paa denne berygtede Strandbred; „thi", sagde de til mig, „I er den Første, som Havets Gamle har sluppet ud af sine Kløer." Den var hos alle Søfolk berygtet, og naar et Skib maatte lande, vovede Folkene sig kun i stort Antal til Kysten og vare meget bange for den Gamle. Jeg fortalte dem nu den List, som jeg havde brugt for at skaffe denne Skræmsel ud af Verden, og de roste mig meget, toge mig uden Indsigelser ombord i deres Skib og forsynede mig med Alt, hvad jeg trængte til. Saaledes blev jeg udfriet fra Øen, og seilede med mine Beskyttere til en stor Søstad paa den afrikanske Kyst. Her lagde Skibet til for at tage Ladning af Cocosnødder, som i Overflødighed findes i denne Egn, hvor man driver en livlig og fordeelagtig Handel med dem.

Da jeg havde forladt Skibet og havde takket Capitainen for hans Godhed, tog en Kjøbmand mig tilside og bad mig at følge med ham til hans Bolig, da han vilde sørge for at skaffe mig frem. Jeg havde lært denne Mand tilstrækkeligt at kjende og vidste, at han var en meget godhjertet og venlig Mand; jeg fulgte derfor uden Betænkning og med taknemmelige Følelser hjem med ham. Her gav han mig en stor Sæk og sagde: „Kjære Ven, gaa ud af Byen og saa en halv Miils Vei lige frem, saa vil I komme til en lille Skov, som ganske bestaaer af Cocostræer, og bliver beboet af utallige Aber. Her maa I tage Stene og lade, som om I vilde kaste dem efter Aberne i Træerne,

saa skal I see, hvad der skeer." Jeg tog Sækken, fulgte hans Anviisning og kom snart hen til den lille Skov. Her saae jeg de deiligste Cocospalmer i Verden med utallige Frugter, og som min Ven havde sagt, en stor Mængde smaa Aber, der legede i Træerne og klattrede op og ned med en Hurtighed og Behændighed, som satte mig i Forbauselse, thi Træerne vare meget høie og Stammerne glatte som et Aaleskind. Jeg tog nogle Stene og kastede efter Aberne, men naturligviis naaede jeg med mine Stene næppe til Halvdelen af den Høide, hvor Aberne sad sikkert nok. Dog næppe havde disse bemærket mit Kast, før de gjorde de afskyeligste Grimacer med deres smaa Ansigter, skrege, som om de vilde skjælde mig ud, og pludselig allesammen rev en Mænde Cocosnødder af, som de med saadan Behændighed og Sikkerhed kastede efter mig, at jeg næppe var istand til at undgaae deres Kast. Jeg trak mig derfor mere tilbage i Baggrunden og lod de smaa Dyr kaste, saameget som de lystede. Deres Vrede lagde sig snart, og da de ikke længere gav Agt paa min Nærværelse, løb jeg hen, proppede min store Sæk ganske fuld af Cocosnødder, og maatte endogsaa lade mange ligge paa Jorden, eftersom jeg ikke kunde faae dem med. Hvad jeg havde indsamlet, bar jeg til Byen til min Ven, Kjøbmanden, der udbetalte mig en ikke ubetydelig Sum derfor. Denne Forretning drev jeg over et Fjerdingaar; da havde jeg samlet Cocosnødder og Penge nok, saa at jeg kunde tænke paa igjen at reise hjem til Bagdad. Jeg leiede altsaa et heelt Skib, ladede det aldeles med mine Nødder, gjemte mine Penge omhyggeligt, tog Afsked med min gode Ven og seilede tilbage til Bagdad. Underveis tog jeg overalt Leiligheden iagt til deels at sælge mine Varer, deels at ombytte dem med andre, og tjente derved en betydelig Formue. Med en riig Ladning af Aloetræ, Peber og de herligste Perler ankom jeg til Balsora, solgte Alt med god Fordeel, og kom igjen tilbage til mit Hjem i Bagdad rigere, end jeg havde forladt det. Nogle Dage udhvilede jeg efter mine Besværligheder, derpaa begav jeg mig ud paa eet af mine Landgodser og saae efter, om Alting der var i Orden. Jeg levede derpaa igjen nogen Tid i Ro, tilbragte Dagen med Intet at bestille, gav de Fattige Almisser, og bestræbte mig for ved Forlystelser og Morskab at

qvæle den Reiselyst, der nu som før pinede og plagede mig paa det faste Land. Men denne Lyst overvældede mig dog tilsidst igjen, og imorgen, mine Venner, vil jeg fortælle Jer min femte Reises Begivenheder, hvis I have Lyst til at høre den." Sindbad taug, lod udbetale Jussuf hundrede Guldstykker og lod sine Tilhørere gaae. Men Lastdrageren var forbauset over Alt, hvad han havde hørt, og forsømte ikke næste Dag at indfinde sig igjen itide. Efter Bordet begyndte Sindbad igjen som sædvanlig sin Fortælling, nemlig om den femte Reise.

„Kjære Brødre, som jeg igaar sagde Jer, min Reiselyst lod mig ikke have Ro. I forundre Jer maaskee og spørge, hvor det dog kunde være muligt, at jeg efter saamange ulykkelige Reiser ikke skulde være blevet klogere, og vilde vove endnu engang at friste Himlen; og jeg tilstaaer gjerne, at min Daarskab nu er mig selv ganske ubegribelig. Dog skeete, hvad der maatte skee, jeg hørte ikke paa mine Slægtninges Bønner og Raad, men begav mig ganske mageligt og uden Anelse om fremtidigt Uheld igjen paa Veien. Denne Gang reiste jeg først med en Karavane lillands gjennem mange af Persiens og Indiens Provindser, gjorde overalt gode Forretninger og kom efter en lang Reise velforsynet med Skatte, til en indisk Søhavn, hvor jeg gik ombord paa et godt og stærkt Skib, betroede min Person og mine Rigdomme igjen til de bedrageriske Bølger og gjorde mig Haab om en lang lykkelig Fart. Lang var den visselig, men ingenlunde lykkelig, thi vor Capitain var en uerfaren og uduelig Karl. Vi dreve flere Uger omkring paa Havet, øinede ikke Land, og Capitainen sagde tilsidst, at han ikke vidste, hvor vi befandt os, thi han var ganske og aldeles kommet ud af Kursen. Bestyrtelsen blandt os Passagerer var ikke ringe. Vi seilede en Tidlang, vistnok over otte Dage, frem og tilbage paa Havet, og lod os drive af Vind og Strøm, som de bedst vilde. Da kom vi en Morgenstund, før vi saae os for, ind i en meget heftig Havstrømning; med frygtelig Magt og rivende Hurtighed drog den os med sig, og nu vidste da endelig vor Capitain, hvor vi befandt os. Men vi havde sandelig ingen Grund til at føle stor Glæde over denne hans Kundskab. Thi pludselig rev Capitainen sin Turban af Hovedet, rendte som forrykt op og ned paa Dækket,

hylede af Fortvivlelse, udrev sit Skjæg og skreg: „Godtfolk, vi ere alle fortabte, thi vor Ulykkes Stjerne har ført os til det farligste Sted i Havet, og denne Strømning vil rive Skibet med sig, indtil det uden Frelse maa strande paa Kysten af et Klippeland og synke i Havets Dyb. Beder Gud, at han vil frelse os og staae os bi i denne rædsomme Nød.“ Og da han havde raabt dette, begyndte han igjen at jamre sig og klage, og vi Andre saae nok, at her var intet Andet at gjøre, end at finde os i vor Skjebne. Vi lagde Armene paakors over Brystet, raabte: Allah Kerim, Gud er barmhjertig, og ventede udvortes rolige, men med indre Skjælven paa vor Tilintetgjørelse. Strømmen rev os bestandig med samme Kraft og Hurtighed afsted, og snart saae vi et høit Bjerg stige op af Havet. Endnu før en Times Forløb vare vi tæt derved, vort Skib stødte paa og sad fast paa et Skjær og havde faaet en saa stor Læk, at Vandet i Strømme trængte ind i de nederste Skibsrum Desuagtet var det trods al denne Ulykke dog gaaet os heldigt nok, idet vi nemlig vare komne paa Grund tæt ved Kysten, og kunde ikke blot frelse vort Liv, men desforuden bringe en Mængde Forraad af Levnetsmidler og alle vore kostbare Varer bort fra Skibet, førend dette endnu aldeles blev knust af Bølgerne. Men trods alt dette saae det dog meget kummerligt ud med os. Strandbredden, som vi vare kastede hen til, strakte sig langt hen, og viste sig aldeles øde og ufrugtbar. Henimod Havet var den flad og lav, men omtrent en Fjerdingvei fra Havet hævede sig en lang Klippevæg, saa steil og saa forfærdelig høi, at det vilde have været Vanvid at gjøre Forsøg paa at bestige den. Til Høire og Venstre strakte denne Klippevæg sig ud i Havet, og der stod os altsaa ingen Vei aaben, som kunde føre os fra dette ufrugtbare Stykke Land til andre Egne. Tæt ved Havet, hvor vi stege i Land, udsprang en temmelig bred og dyb Bæk, men strømmede ikke, som andre Bække, ud i Havet, men henimod Klipperne, hvor den forsvandt i en bred Hule og fortsatte sin Vei under Jorden. Langsmed hele Kysten laae der en Mængde Beenrade af Mennesker, og viste os en saa lidet trøstelig Udsigt til vor egen Lod, at vi kun med Gysen og Afsky kunde betragte dem, og lidt efter lidt kastede vi dem alle i Havets Bølger.

Stranden var desuden bedækket med store Stykker af kostbart Rav, der formodentlig var skyllet op af Bølgerne, og i Klipperne fandt vi, forunderligt nok, en uendelig Mængde af de kosteligste Ædelstene indfattede, saa at man med ringe Møie kunde tage dem ud. Der laae ogsaa en Mængde Diamanter og Smaragder adspredte ved Bjergets Fod, som om det var Sand eller Kiselstene. Ak, vi foragtede alle disse Skatte og Kostbarheder, thi vi kunde ikke haabe at komme bort fra denne ulykkalige Kyst. Intet Skib havde nogensinde igjen forladt denne Kyst, naar det var drevet hen i dens Nærhed, thi den frygtelige Havstrøm tilintetgjorde ethvert Forsøg derpaa. Medens vi betænkte alt dette, satte vi os paa Jorden, og jamrede og klagede over vor Skjebne. Men Capitainen sagde: „Naada, vi kunne lige saa godt grave vor Grav, thi Ingen af os vil levende forlade denne Kyst.“ Dette forøgede end mere vor Smerte, og vi kunde slet ikke komme os af vor Bedrøvelse.

Dog Noget maatte der tilsidst gjøres, og vi stode da op og deelte alle Levnetsmidler redeligt mellem hinanden; derpaa forberedede vi os hver Dag til Døden, bade, og anbefalede Herren vore Sjæle. Levnetsmidlerne vare nærved at slippe op, og snart døde saa een og saa en anden af mine Kammerater, og vi Overlevende bevisте de Døde den sidste Ære og begravede dem med Taarer og Suk; thi Turen maatte snart komme til os. Endelig vare de alle døde, og kun jeg var endnu i Live. Jeg havde nemlig meget sparsomt holdt Huus med min Føde, og desuden gjemt et lille Forraad af Levnetsmidler, som jeg særskilt havde kjøbt for mine egne Penge, uden at sige mine Kammerater Noget derom. Hvad kunde det have hjulpet til? jeg kunde ikke have holdt Liv i Nogen med dem, og vilde kun have afskaaret mig selv Udsigten til at forlænge mit Liv. Der hengik endnu nogle Dage efter min sidste Ulykkesbroders Død, da faldt det mig ind, at det dog nok var paa Tiden at grave mig min egen Grav, og gik hen til Bredden af Bækken, der væltede sine Vover gjennem Klippevæggen, og stirrede tankefuld ned i Bølgerne, som uden Hvile forsvandt i Hulens Mørke. Jeg forbandede min taabelige Reiselyst, som havde styrtet mig i denne nye Elendighed; og da jeg nøiere overtænkte min ulykkelige

Tilstand kom jeg i Raseri mod mig selv, vred Hænderne og ruskede mit Skjæg.

Da fatdt det mig midt i min Fortvivlelse ind, om jeg ikke kunde benytte Bækken som et Middel til Frelse. Denne Tanke greb mig saa heftigt og levende, at jeg glemte al min Vrede, holdt op med at pine mig selv og løb hen til Hulen, hvor Bækkens Vande forsvandt. Jeg tænkte mig, at disse Bølger dog et eller andet Sted igjen maatte komme for Dagens Lys. Naar jeg nu byggede mig en Flaade, satte mig paa den, og lod den drive paa Bækkens Bølger, saa var der dog Mulighed for, at jeg kunde frelses. Lykkes det ikke, tænkte jeg videre, saa har jeg kun byttet een Dødsmaade med en anden, og det er, naar Alt kommer til Alt, bedre hurtigt at døe i Bølgerne end langsomt pines ihjel af Sult. Jeg er før blevet frelst fra saamange Farer, sagde jeg høit, og vil i Guds Navn forsøge den eneste Udvei, som endnu staaer mig aaben. Som sagt, saa gjort. Jeg samlede strax Levningerne af vort Skib, som til Lykke endnu laae omkring paa Kysten, og bar dem alle ned til Bredden af Bækken, som jeg allerede betragtede med et vist Velbehag og Haab. Derpaa begyndte jeg at sammenføie Planker og Brædder og omhyggeligt at befæste dem, og før Aftenen kom, havde jeg allerede tømret et saa stærkt, fast og pænt Fartøi, at jeg uden Frygt kunde betroe min Person dertil. For det Tilfælde, at mit Vovestykke lykkedes, samlede jeg mig endnu en uhyre Mængde Ædelstene og Rav og fik af disse Sager saameget, at man slet ikke kunde beregne deres Værdi, som var umaadelig. Jeg bandt dem fast paa min Flaade, tog derpaa Levningerne af mine Fødemidler og et Roer, skjød Flaaden ud i Vandet, sprang selv derpaa, og — nu gik Reisen afsted gjennem Klippehvælvingen. Saaledes var jeg da i Bølgernes Vold og i Allahs Haand.

Næppe havde jeg seilet et Stykke ind under Klippeportalet, før jeg var omhyllet af det tykkeste Mørke. Intet Glimt, ingen Solstraale trængte ned gjennem Klipperne, som hævede deres Toppe maaskee tusind Fod over mit Hoved til Skyerne. Det var dødstille rundt om mig, og jeg hørte intet Andet, end Vandets Brusen og en dump Lyd, naar min Flaade tørnede mod Klippevæggen. Hulen var undertiden saa lav, at mit Hoved

stødte mod Loftet, og jeg hurtigt maatte lægge mig ned for ikke at faae en alvorlig Beskadigelse. Saaledes gik det nogle Dage, og jeg ventede forgjæves paa at komme til en Udgang. Jeg levede sparsomt og nød saa Lidt af mine Levnetsmidler, som jeg uden at sulte ihjel kunde holde ud, men alligevel formindskedes mit Forraad stedse mere, og tilsidst havde jeg ikke en Krumme Brød mere til at stille min Sult paa, og jeg forudsaae, at jeg var udsat for at sulte ihjel, hvis jeg ikke snart kom til Mennesker og beboede Egne. Lidt efter lidt blev jeg saa svag, at jeg ikke mere kunde sidde overende paa Fartøiet og tilsidst udbredte en dyb Afmagt medlidende sine Vinger over mig. Hvorlænge jeg laae saaledes, kan jeg ikke skjønne, men da jeg vaagnede igjen og slog Øinene op, laae jeg paa Bredden af en Flod mellem Blomster og Græs og saae op i den blaae Himmel. En Mængde sorte Folk vare med Godmodighed ifærd med mig, de havde hældet Mælk og andre styrkende Midler i mig, som bragte mig tilbage af Besvimelsen og vakte mig igjen tillive. Jeg reiste mig strax op, saae mig forundret omkring, hilste mine Frelsere og takkede dem. Men de forstode mig ikke, og forsikkrede mig kun ved Miner og Fagter om deres venlige Sindelag. Hvad de sagde, forstod jeg heller ikke, og var desuden saa fuld af Glæde over min lykkelige Redning, at jeg høit og lydeligt lovpriste Allah og fremsagde nogle arabiske Vers til hans Lov. Da traadte en af de Sorte hen til mig, han forstod det arabiske Sprog, tiltalte mig og berettede: „Min Broder, du seer meget forbauset ud og veed ikke, hvorledes du er kommet hid. Imorges, da vi som sædvanlig begave os ud paa Marken for at pløie og saae, opdagede vi paa denne Flod der hist strømmer frem af det høie Bjerg, dit Fartøi, som drev der, og saae dig selv afmægtig ligge udstrakt paa Flaadens Planker. Strax sprang Nogle af os ud i Vandet, fik fat i Fartøiet, trak det til Bredden og bare dig i Land. Her bragte vi dig tillive igjen, og her, min Broder, ere alle dine Skatte og Eiendele, vi have Intet rørt deraf. Men hvis du vil gjøre os en Fornøielse, saa fortæl os, hvorledes du er kommet paa Floden og i vort Land.“ Han taug, og jeg svarede ham, at jeg gjerne vilde meddele Alt, hvad han ønskede at vide, men først og fremmest maatte han lade mig faae Noget

at spise, thi jeg var meget sulten. Paa Øieblikket blev der sat alle Slags Madvarer for mig, og aldrig har et Maaltid smagt mig bedre end hiin Morgen; thi jeg havde formodentlig tilbragt adskillige Dage uden Mad og Drikke. Da jeg var blevet mæt, fortaug jeg ingen af mine Begivenheder for disse gode Folk, men fortalte dem omstændeligt og nøiagtigt Alt, hvad der var hændet mig. Da forbausedes de og raabte: „Hvilken vidunderlig Historie! det er uhørt og utroligt! det maa I selv fortælle vor Konge. Han vilde ikke paa en Andens Beretning troe, hvad I har oplevet. Kom, kom med til Kongen!“ Jeg var ogsaa meget villig hertil, og strax løb nogle af de Sorte bort og kom snart tilbage med Heste. Jeg selv maatte sætte mig op paa een, de andre bleve belæssede med mine Juveler og Ravskatte, og saa gik Toget afsted til Hovedstaden, Serendib, og lige ind i Kongens Slot. Ved vor Ankomst samledes mange Tjenere og fik af mine Ledsagere den Befaling strax at melde os hos Kongen. Lidt efter kom de tilbage fra Kongen, bade mig at stige af Hesten, og førte mig gjennem mange prægtige Sale og glimrende Værelser til Foden af Herskerens Throne. Denne kom os med smilende Ansigt imøde og vilde række mig Haanden, men jeg kastede mig for hans Fødder, kysede Jorden og raabte: „Hil være Kongen i dette Land, som saa gjæstmildt har optaget mig. Gid dine Dage maa være lykkelige, o Fyrste! og gid du maa blive overøst med Velsignelse og Glæde!“ Men Kongen greb min Haand, løftede mig naadigt op og befalede mig at fortælle, hvorledes jeg var kommet til hans Land, og var saa naadig, at byde mig sidde ned paa en Divan. Jeg svarede: „Herre, mit Navn er Sindbad, med Tilnavnet Søfareren, eftersom jeg min hele Levetid har foretaget mange og store Reiser. Min Fødeby er Bagdad.“ Derpaa fortalte jeg ham oprigtigt og ærligt alle mine Begivenheder, og dette morede ham saa meget, at han befalede sine Skrivere at optegne min Fortælling med gyldne Bogstaver og omhyggeligt at gjemme den i Rigets Archiv. Imidlertid bleve mine Skatte bragte ind, og Kongen undrede sig ikke mindre over de skjønne kostbare Stene, end over min vidunderlige Fortælling. Da jeg saae, hvor opmærksomt han betragtede Stenene, tog jeg Mod til mig, kastede mig for

hans Fødder og bad ham at modtage alle disse Skatte af mig som Foræring, som den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde gjengjælde hans store Godhed og Venlighed. Men nu smilede Kongen og sagde: „Paa ingen Maade, Sindbad, jeg vil ikke røre Noget af det, der tilhører en Mand, hvem Allah saa synligt har beskyttet og holdt sin Haand over. Behold alle dine Skatte og Rigdomme, jeg vil snarere, som et Tegn paa min Naade, forøge dem, end formindske dem.“ Han befalede strax at give mig en betydelig Foræring, og lod mig derpaa gaae med den Befaling daglig at komme til ham for at give ham Beretning om mine andre forhen oplevede Æventyr. Med let og glad Hjerte gik jeg bort og levede en Tidlang lykkeligt ved denne Herres Hof. Endelig blev jeg betaget af Hjemvee og Længsel efter min Fødeby, og jeg bad Kongen, at han naadigst vilde tillade mig at reise bort. Det indrømmede han, og paalagde mig kun at medtage til min Chalif, Harun al Raschid, de Troendes Behersker, et Brev samt Foræringer, som han allerede før havde besluttet at give ham. Dette Hverv paatog jeg mig med Glæde, og næste Dag blev Brevet forelæst og overleveret mig. Dets Indhold var meget smukt og venligt, og jeg tog det, svøbte det omhyggeligt i Silketørklæder og gjemte det paa mit Bryst. Derpaa bleve Foræringerne til Chalifen overleverede mig, og de vare overmaade kostbare og prægtige. Alt dette blev læsset paa Kameler og ført ned til Kysten ved Havet, hvor der laae et Skib seilfærdigt og prægtigt udstyret og ventede paa mig for at bringe mig til Balsora. Nu tog jeg Afsked med Kongen af Serendib, han omfavnede mig som en Broder, velsignede mig og lod mig endelig med Taarer i Øinene gaae. Jeg var ikke mindre rørt end han, thi han havde overøst mig med Velgjerninger og holdt meget af mig.

Da jeg var kommet ombord, befalede jeg at lette Anker og rask som en Fugl seilede Skibet med gunstig Vør afsted og bragte mig sikkert og i god Behold til Balsora. Her lod jeg strax saavel mine egne Skatte som Foræringerne til vor Sultan bringe i Land, uddeelte rigelige Gaver til Skibets Mandskab, og ilede derpaa uden Ophold til Bagdad. Jeg gav mig ikke Tid til Hvile, men reiste Dag og Nat, til jeg endelig befandt

mig indenfor Byens Ringmure. Nu var min Sjæl glad, og med frydefuldt Hjerte aflagde jeg det Løfte aldrig mere i mit Liv at tiltræde nogen Reise igjen, men at ende mine Dage paa Landjorden i Ro og Mageligheb. Næppe havde jeg udhvilet mig noget, saa tænkte jeg saavel paa den Foræring, som jeg skulde overrække Chalifen Harun al Raschid, som paa Brevet, og begav mig altsaa ledsaget af Slaver, der bare Foræringerne foran mig, til Storsultanens Palads, og anmodede Tjenerne om at føre mig til deres Herre, eftersom jeg havde noget Vigtigt at meddele ham. Vi bleve strax førte til Chalifen; jeg kastede mig for hans Fødder, overrakte ham Brevet fra Kongen i Serendib og lod Foræringerne bringe ind og med Omhyggelighed fremlægge paa et Bord. De vare af mange Slags; det Kostbareste var en Skaal, dannet som et Drikkebæger, og forfærdiget af en eneste Rubin, omtrent tolv Tommer høi. Dette Bæger var af en uberegnelig Værdi. Derpaa lagde jeg et Tæppe frem af ubetydeligt Udseende, men af stor Værdi, thi det besad den Egenskab at bevare Enhver, der sov derpaa om Natten, for alle Sygdomme. Foruden dette fremlagde jeg endnu mange Ædelstene, Perler og Rav af ringere Værdi. Imidlertid havde Chalifen læst Brevet, vendte sig om til mig, betragtede med Fornøielse og opmærksomt Alt, hvad jeg havde bragt med. Endelig spurgte han mig, om Kongens Magt og Rigdom i Serendib virkelig var saa stor, som han tidt havde hørt? Dette bekræftede jeg, og fortalte Chalifen Meget om den gode Herre, der saa venligt og kjærligt havde modtaget og behandlet mig. Endelig lod Chalifen mig gaae og lod mig forsikkre om sin Naade og tilstille en smuk Foræring. Jeg vendte tilbage til mit Hjem, og havde nu i Sinde fremdeles at ville henleve mine Dage i al Stilhed."

Her sluttede Sindbad Fortællingen om sin femte Reise, og lovede næste Dag at fortælle den sjette og sidste. Dagen kom, Gjæsterne bleve bevertede og efter Bordet fortalte Sindbad, som følger: „Mine Venner, som jeg igaar sagde Jer, havde jeg aflagt det Løfte aldrig mere at foretage nogen Søreise, og jeg blev ogsaa standhaftig og bekjæmpede enhver Lyst, der, trods mit Forsæt, af og til opsteg hos mig. Desuden var jeg

nu ikke nogen Yngling mere, mit Haar begyndte at graane, og jeg vilde ikke længere havt Kræfter til at udholde saadanne Lidelser, som jeg før havde gjennemgaaet. Dog Mennesket bilder sig ofte ind at indrette en Ting meget klogt, det hjælper ham dog aldeles ikke, naar Gud ikke har sagt Ja dertil. Saaledes gik det just mig. Engang da jeg havde mine Venner til Gjæst og ved Bordet fortalte Dette og Hiint, traadte Giafar, Chalifens Storvezir, ind til mig, hilste os Alle høfligt og bad mig at skjenke ham Opmærksomhed et Øieblik. Ved hans Indtrædelse havde jeg hurtigt reist mig og førte ham nu ind i et mindre Værelse ved Siden af Spisesalen. Giafar sagde til mig: „Sindbad, du skal øieblikkelig komme til Chalifen, vor Hersker; han har befalet mig strax at bringe dig med.“ Hvad var herved at gjøre? jeg fulgte med, som jeg gik og stod, thi jeg havde en Høitidskjortel paa og anede intet Ondt. Vi kom til Sultanens Værelse, jeg kastede mig for hans Fødder og spurgte, hvad han befalede. „Kjære Sindbad“, begyndte de Troendes Beherskер, „jeg har ladet dig kalde, for at bede dig om en Tjeneste. Du har bragt mig Foræringer fra Kongen i Serendib, og som en klog Mand vil du indsee, at jeg ikke kan undlade at gjengjælde disse Foræringer og besvare Kongens Brev. Jeg har altsaa givet Befaling til i Havnen ved Balsora at udruste et Skib, som skal bringe min Gesandt til Serendib, og denne Gesandt skal ikke være nogen Anden end dig, Sindbad, thi du har fortjent denne Belønning.“ Jeg blev som rørt af Lynet ved denne Sultanens Tale og følte ikke den ringeste Lyst til at paatage mig dette Ærinde og svarede: „De Troendes Beherskер! jeg er villig til at gjøre Alt, hvad Eders Majestæt forlanger, kun maa I ikke befale, at jeg endnu engang skal udsætte mig for Fareme paa en lang Reise, thi jeg har paa mine forrige Reiser oplevet altfor mange ulykkelige Hændelser. Ja, jeg har endogsaa aflagt det hellige Løfte, aldrig mere at sætte min Fod fra det faste Land.“ Sultanen syntes at blive ærgerlig over min Vægring, dog var han endnu saa naadig at udspørge mig om alle mine tidligere Hændelser og Æventyr, og jeg maatte give ham Beretning om dem alle. „Ja“, sagde han endelig, „min kjære Sindbad, nu kan jeg nok forklare mig din

Modbydelighdd for at reise, men desuagtet bliver jeg fast i min Villie og, i Kraft af min Magt og Myndighed, løser jeg dig fra dit hellige Løfte. Gaa nu og gjør dig uden Nølen færdig til Reisen, thi imorgen maa du være paa Veien til Balsora."

Efter denne strenge Befaling var der Intet mere at udrette, og jeg turde ikke tænke paa at gjøre Indvendinger, jeg gik altsaa hjem, ordnede mit Huus, udrustede mig med Mod og Haab og trøstede mig med den Tanke: din Skjebne er bestemt, Gud er barmhjertig! Næste Dag begav jeg mig til Chalifen for at tage Afsked, og for at modtage Brevet og Foræringerne. Fyrsten lod udbetale mig tusind Zecchiner til at bestride Reiseomkostningerne, gav mig Brevet, som var skrevet med hans egen Haand, lod mig derpaa naadigt tage Afsked og ønskede mig en lykkelig Reise. I Slotsgaarden stod der Kameler belæssede med Foræringerne og derhos eet Dyr sadlet og optømmet til mit Brug. Flere Tjenere og Kameeldrivere ventede paa mine Befalinger. Jeg satte mig op, gav Tegn til Afreisen og nu travede vi afsted den nærmeste Vei til Balsora. Jeg var ganske veemodigt stemt, da vi havde Bagdad i Ryggen, og jeg frygtede i Stilhed for aldrig mere at faae denne By at see. Paa hele Veien til Balsora talte jeg ikke et Ord, og da vi vare komne til Havnen, og Skibet laae der og ventede paa os, lod jeg strax læsse af mine Kameler og Ladningen bringe ombord i Skibet, thi jeg havde hverken Rist eller Ro og søgte at faae Alt færdigt saa hurtigt som muligt, for dog, hvis det var muligt, igjen snart at kunne komme tilbage til Bagdad. Snart vare de nødvendige Forberedelser gjorte, jeg afskedigede altsaa Chalifens Tjenere og sendte dem igjen til Hovedstaden. Selv besteg jeg Skibet og satte Kurs til Serendib. Imod min Forventning var Reisen lykkelig. Ingen Storm, ingen Klipper, ingen Havstrømning kom os iveien, og førend vi saae os om, kastede vi Anker, og vare uden Uheld ankomne til Kongeriget Serendib. Jeg var naturligviis meget glad derover og spildte heller ikke her nogen Tid, men lod mig strax føre til Kongen, kastede mig for hans Fødder og sagde: „Naadigste Konge! Min Herre, Chalifen af Bagdad, lader Eder ved mig formelde tusind Hilsener og forsikre Eder om hans Venskab og Hengivenhed. Han glædede sig meget

over Eders Brev og de rigelige Foræringer, og har befalet mig at reise til Eders Stater og kaste mig for Eders Fødder." Med disse Ord overrakte jeg Kongen Chalifens Brev, hvilket han med Tegn paa stort Velbehag gjennemlæste, hvorpaa han vendte sig til mig, rækkede mig venligt sin Haand og lod mig staae op fra Gulvet. „Hvor det glæder mig at see dig igjen, Sindbad", sagde han, „vær mig hjerteligt velkommen, du kan troe mig, siden du reiste, har jeg daglig tænkt paa dig." Derpaa tog han Chalifens Foræringer i Diesyn, syntes meget tilfreds med Alt, og afsærdigede mig endelig med stor Naade, idet han lovede i kort Tid at tilstille mig en Skrivelse til Storsultanen. Det varede heller ikke længe, før jeg fik Brevet, og skyndte mig næste Dag at anholde om Afskeds-Audients, thi jeg havde nu eengang for alle ingen Ro paa mig. Jorden brændte under mine Fødder, og min Utaalmodighed oversteg alle Grændser. Audientsen blev mig bevilget, jeg begav mig sidste Gang til Kongen og snakkede en Times Tid med ham om forskjellige Ting. Endelig sagde Kongen mig Levvel, jeg kastede mig for hans Fødder, kysede Jorden tre Gange og forlod ham derpaa. Men i Forværelset stod Kongens Ministre og ventede paa mig, og ifølge deres Herskers Befaling overleverede de mig en prægtig Hædersdragt og rige Foræringer. Jeg var meget rørt over Kongens overvættes Godhed, og bad Ministrene at bringe ham min ydmygste Taksigelse. Derpaa skyndte jeg mig til min Bolig, og før det blev Aften, var jeg allerede igjen ombord paa mit Skib og ilede nu for fulde Seil til Havnen ved Balsora og til min Fødeby. Havde jeg paa Hidreisen været bedrøvet og mismodig, saa overlod jeg mig nu paa Hjemreisen til de meest overgivne Forhaabninger og havde ingen Anelse om den Ulykke, som kun altfor snart skulde indhente os. Thi en Morgen tidlig raabte Matrosen i Mersет med høi Stemme: „En Seiler i Vest!" Capitainen tog strax sin Kikkert frem, betragtede nøiagtigt det hidseilende Fartøi og sagde endelig: „Vi maae være belavede paa at forsvare os, thi dette Skib er en Sørøver og føres af den farligste Pirat." Jeg blev naturligviis ikke lidt bestyrtet, og ængstede mig meget for Udfaldet af den forestaaende Fægtning. Kaperen seilede meget hurtigt; efter en Times Forløb havde den naaet

os og heiſet et blodrødt Flag, og gjennem Raaberen ſpurgt Capitainen: „Vil I ſtryge Jert Flag?“ Men vor Capitain var en uforfærdet og tapper Mand, og ſkjøndt han vel indſaae, at vi kun vanſkeligt vilde kunne holde os mod et ſaa vel bemandet og bevæbnet Skibs Angreb, ſaa holdt han dog gode Miner og gav Sørøveren det lydelige Svar: „Kom kun, hvis I har Mod, og ſtryg det ſelv!“ Øieblikkeligt lagde Kaperen tæt hen til os, og vi ſaae, at hele Dækket var fuldt af Sørøvere, ſom med blanke Sabler og ſkjæggede Anſigter kun ventede paa deres Capitains Befaling for at hugge ind. Da Skibet var ſaa nær ved os, at vi kunde have rakt Sørøverne Haanden, hørte vi den Commando: „Til Entring!“ Strax ſprang nogle Mænd paa Kaperen frem med lange Entrehager i Hænderne, ſloge diſſe i vort Fartøi, og trods vor fortvivlede Modſtand trak de dog vort Skib ſaa nær til deres, at de begge med forfærdelig Bragen tørnede mod hinanden. Nu ſprang Sørøverne med lydeligt Skrig, med blinkende Sabler og vilde Anſigter over paa vort Dæk, ſaa at det drønede, og huggede morderiſk ind paa vort ſvage Mandſkab. Men vor Capitain værgede ſig brav, jeg ſelv havde grebet en Sabel, og fægtede ved Siden af ham, ſaa godt jeg kunde. Fægtningen gik frem og tilbage, ſnart bleve vi, ſnart bleve Sørøverne fortrængte. Vor Capitain var altid i Spidſen og huggede løs paa Røverne, ſaa at Gniſterne ſprang, og ſnart fløi der hiſt et Hoved, her en Arm, og der en Haand af en Bandit, ſom afſkaarne ved et Lyn. Men ſaa godt vi end værgede os, længe kunde vi dog ikke modſtaae Overmagten. Kaperens Mandſkab var to, tre Gange ſaa ſtærkt ſom vort. Vore Kræfter begyndte at tage af, og Sved og Blod rendte ned af vore Pander. Da beſluttede vor tappre Capitain at gjøre den ſidſte kraftige Anſtrengelſe. Med gjennemtrængende Stemme kaldte han Mandſkabet ſammen og uden at lade ſig forſtyrre af Røverne, dannede han af vore Folk en tæt Hob og med Skrig og Skraal trængte vi ind paa vore Fjender og anvendte vor ſidſte Kraft med fortvivlet Anſtrengelſe. Faldt der en Kammerat til Høire eller Venſtre, ſaa traadte vi over ham, thi nu gjældte det Seir eller Død. Og ſee, Fjenderne forfærdedes ved vort Raſeri, de kunde ikke modſtaae vort Angrebs

mægtige Stød, fægtede kun endnu svagt, og styrtede som Straa for vore meiende Sabler. Fulde af Glæde skrege vi allerede Seir, Seir! og jublede høit. — Ak, da vilde vor Ulykkes Stjerne, at vor tappre Capitain kom til at glide paa det blodige, slibrige Dæk, snublede og faldt, og næppe saae Fjenderne det, saa fik de atter Mod, og før vor Capitain kunde reise sig igjen, stormede de ind paa os, kastede os kraftigt tilbage, og nu var Seiren afgjort, thi vor Capitain blev taget tilfange og strax bragt ombord paa det fjendtlige Skib. Nu opgave vi alt Haab, kastede Vaabnene bort og lode os taalmodigen binde og tage tilfange. Nu reiste sig en stor Jubel blandt Fjenderne. De rensede snart begge Skibene for Blod, kastede Ligene overbord og seilede bort. I Fægtningen havde vi mistet syvretyve Mand, og kun sexten af os vare undslupne Døden.

Sørøvernes Tab af Mandskab var dog endnu meget større og oversteg vistnok hundrede Mand, men de holdt det meget hemmeligt, og vi kunde ikke erfare noget Sikkert desangaaende. Vi troede bestemt, at Seirherrerne vilde dræbe os, og beredte os allerede til at døe. Men Tingen kom ganske anderledes, thi efterat Røverne havde udplyndret os og frataget os al vor Eie, lagde de bi ved en africansk Havn, bragte os i Land og solgte os som Slaver. Nu var da idetmindste Livet frelst, og for Resten satte jeg min Lid til Allahs Hjælp i Nøden. Jeg blev kjøbt af en Kjøbmand, som tog mig hjem, gav mig Klæder og Pleie, og da jeg ganske var kommet til Kræfter, spurgte han mig, om jeg forstod et Haandværk? Da dette ikke var Tilfældet, spurgte han mig, om jeg forstod mig paa at bruge Piil og Bue? „Ja", svarede jeg, „thi i min Ungdom har jeg øvet mig meget i at skyde med Bue og selv i min modne Alder aldrig forsømt det!" Dette var den rene Sandhed, og jeg kunde virkelig gaae og gjælde for en god og sikker Skytte. Derpaa overleverede min Herre mig en Bue tilligemed et Kogger fyldt med Pile, lod en afrettet Elephant trække frem, vi satte os paa dens brede Ryg og rede ud i en uendelig stor Skov, der laae omtrent to Miil fra Byen. Her befalede Kjøbmanden mig at stige op i et Træ og sagde: „Naar det bliver mørkt, saa vil der fra Skovens Tykning komme en stor Mængde Elephanter, der søge ud paa

fri Mark for der at more sig paa deres Viis. Skyd paa dem, naar de gaae forbi, og naar du har nedlagt een, saa bring mig hurtigt Efterretning derom." Derpaa gav han mig en Mængde Levnetsmidler, satte sig igjen paa den tamme Elephant og skyndte sig tilbage til Byen. Jeg blev siddende oppe i Træet, indtil det blev mørkt og nærede ikke den ringeste Frygt, thi jeg ansaae mig, saa høit som jeg sad, for aldeles sikkret mod ethvert Angreb af Dyrene. Men Natten gik hen, og ingen Elephant lod sig see. Endelig om Morgenen, da Solen netop stod op, hørte jeg allerede langt fra, at de trampede, saa Jorden rystede derved, og langsomt kom de vandrende fra Sletten og droge tæt forbi mit Træ ind i Skoven. Det var en heel Hjord, vistnok henved hundrede Stykker. Jeg nølede ikke længe, men spændte Buen, sigtede og afskød mine Pile. De traf alle, men saarede kun let. Jeg blev allerede ærgerlig. Da styrtede endelig en Elephant til Jorden, saa det gjenlød deraf. Aldrig saa snart saae de øvrige Elephanter deres Kammerat falde, før de satte sig i et hurtigere Trav, forsvandt snart i Tykningen og lode mig beholde Marken. Gjennem Elephantens Øie var min Piil trængt ind i Hjernen. Jeg var meget stolt af mit Mesterskud, klavrede ned fra Træet, betragtede det mægtig store Dyr, som jeg med en saa lille Piil havde fældet, løb derpaa til Byen, og meldte min Herre den vundne Seir. Han glædede sig ikke lidt derover, roste mig meget og bevertede mig kosteligt. Derpaa satte vi os igjen paa den tamme Elephant, rede ud og nedgravede det fældede Dyr i Jorden. Her skulde det gaae i Forraadnelse, og saa vilde min Herre brække Tænderne ud paa det, hvilke, som bekjendt, udgjøre en kostbar Handelsartikel. Kjøbmanden reed tilbage til Byen, og jeg steg igjen op i Træet, skjød hver Dag min Elephant, og fortsatte uforstyrret denne Jagt næsten hele to Maaneder. Men denne Sag endte med Forskrækkelse. Som sædvanligt sad jeg en smuk Morgen i Træet og holdt min Bue og mine Pile i Beredskab. Da saae jeg Elephanterne igjen komme frem, men denne Gang i en utallig Mængde. De stampede Jordbunden, sloge om sig med deres lange Snabler, pidskede Siderne med deres Haler, pustede og brølede og bare sig ad, som om de vare meget vrede og opbragte. Den Største af

dem alle gik foran, og den hele Hær gik ikke som sædvanligt forbi mit Træ, men stilede lige hen imod det. De omringede Træet paa alle Sider, strakte deres Snabler op mod mig, som om de vilde pege paa mig, saae stivt paa mig med deres smaa Øine, rystede de brede Øren og brummede dygtigt op til mig. Jeg kunde slet ikke forklare mig denne Dyrenes Opførsel, men mærkede dog snart, at det ikke gjældte nogen Anden end mig, og jeg blev grebet af en saa forfærdelig Angst, at jeg sittrende og bævende og med den kolde Sved paa Panden ikke længer vidste, hvad jeg gjorde, og i min Angst lod Buen falde ned fra Træet. Dette var min Lykke, thi hvis jeg havde skudt paa Elephanterne, vilde de have traadt mig i Mask. Men at jeg nu var afvæbnet, syntes at formilde dem, thi de bleve roligere, stak Hovederne sammen og brummede til hinanden, ret som om de holdt Raad over min Ringheds Skjebne. Endelig vandrede den største Elephant hen til mit Træ, slyngede sin Snabel om det og rev det med et eneste Ryk op af Jorden, saa at baade Rødderne og megen Jord fulgte med. Bragende og splintrende faldt det omkuld med mig. Ak, tænkte jeg i min Angst, nu vil det gaae dig deiligt, og befalede Gud min Sjæl. Men see, den store Elephant kom hen til mig, greb mig blidt og sirligt med sin Snabel om Livet, og satte mig, uden at gjøre Andet ved mig, meget pent op paa sin brede Ryg. Derpaa travede den foran og den hele Flok bagefter, saa Jorden skjælvede. Jeg vidste slet ikke, hvordan det var fat med mig, eller hvad jeg skulde tænke. Reisen varede omtrent et Qvarteers Tid, da ankom vi til en stor fri Plads i Skoven, som var omgivet af de høieste ældgamle Træer og ganske tæt bedækket med Elephanttænder og Beenrade, der næsten dannede et lille Bjerg. Her standsede den store Anfører og hans Hærskare med. Derpaa greb han mig igjen med sin Snabel, satte mig paa Jorden, pegede paa Elfenbeenshøien og løftede derpaa Snabelen og saae meget alvorligt paa mig, som om den vilde true mig. Derpaa satte det hele Tog sig i Bevægelse og løb endnu længer bort og lod mig staae alene ved Elephantskatten. Man har aldrig siden i denne Egn igjen seet Elephanter, og jeg maatte beundre disse Dyrs Klogskab, at de for at undgaae Forfølgelse, frivilligt tilbøde de

Skatte, for hvis Skyld de bleve dræbte. — Det Sted, som de førte mig til, har sikkert været deres Begravelsesplads, og Knoklerne maae her vistnok i Aarhundreder være opdyngede, thi Antallet af de her liggende Tænder var mange tusinde og havde en Værdi af flere Millioner Guldstykker. Saasnart jeg var kommet mig af min Forbauselse, tænkte jeg paa min Herre, og løb alt hvad jeg kunde til Byen for at forkynde ham hans Lykke. Han blev saa overrasket derover, at han strax paa Stedet skjenkede mig min Frihed, og høitideligt besvor, at Halvdelen af den fundne Skat skulde være og blive min Eiendom. Vi gik derpaa hurtigt ud i Skoven, og jeg førte ham til den saa mærkværdigt opdagede Rigdomskilde. Han blev her ikke lidt forundret. Næste Dag afhentede vi ved Hjælp af femhundrede Elephanter alle Tænderne og bragte dem til Magasinerne. Min forhenværende Herre var ærlig, han deelte nøiagtigt Alt, hvad vi havde faaet, og overleverede mig Halvparten af Tænderne til fri Eiendom. Nu var jeg da blevet saa riig, som jeg aldrig før havde været, jeg solgte Elfenbenet, og fik derfor en Sum af sex Millioner Guldstykker. Nu havde jeg hverken Nist eller Ro paa mig, jeg kjøbte et Skib, ladede dette med lutter Fade med Guld, tog Afsked med min forhenværende Herre, Kjøbmanden, og kom efter en lang men lykkelig Reise igjen til Bagdad. Allerførst bragte jeg mine Skatte i Sikkerhed, og derpaa ilede jeg til Chalifen Harun al Raschid og fortalte ham mine Hændelser. Chalifen hørte opmærksomt paa min Beretning, overøste mig derpaa med Velgjerninger og har siden vedblevet at være mig en naadig Herre og god Ven. Men nu har jeg rigtignok i Sinde i Fred at nyde min Alderdom lige til mit salige Endeligt." Saaledes sluttede Sindbad sin Fortælling, vendte sig derpaa til Jussuf, Lastdrageren, der fuld af Forundring havde hørt paa alt dette, og spurgte ham: „Misunder du mig saa endnu, Jussuf?" Da bøiede Lastdrageren sig ned, kyssede Sindbads Haand og raabte med rørt Stemme: „Nei, Herre! jeg kan aldrig misunde Jer, thi Eders Lykke er velfortjent og tilkjæmpet med Besvær. Gid Allah maa forlænge Eders Dage og skjenke Eder sin Velsignelse!" Derpaa vilde han gaae bort, thi han var saa rørt, at han græd. Men Sindbad sprang op,

omfavnede ham kjærligt og raabte: „Ikke saaledes, min Broder, bliv hos mig, thi jeg har faaet dig kjær og vil ikke give Slip paa dig. Du har et trofast og godt Hjerte, du har viist Deeltagelse for mine Lidelser, naar jeg fortalte dem, du har været bedrøvet, naar jeg var ulykkelig, og du har glædet dig, naar Lykken smilede til mig. Saa flyt da ind i mit Huus og bring mig dine smaa Børn. De skulle for Fremtiden ogsaa være mine, og du skal vedblive at være min Ven og Broder, saalænge jeg lever.“ Nu var Jusuf da ganske lyksalig, græd af Henrykkelse, omfavnede sin Velgjører og kyssede ham. Men Alt skeete, som Sindbad havde sagt. Jusuf flyttede ind i hans Huus og bragte sine Smaa med, og Sindbad blev igjen et Baru med Børnene, og opnaaede en høi og lyksalig Alderdom.

Her ender Historien om Sindbad, Søfareren.

Den lille Kadi.

Under Harun den Retfærdiges Regjering boede der i Bagdad en Kjøbmand, som en Dag fik det Indfald at foretage en Reise til Mekka til Propheten Mahomeds Grav. Han solgte sine Eiendele og sine Varer, og indkjøbte for en Deel af de derved indkomne Penge alle Slags Kostbarheder, som han underveis i Byer og Landsbyer havde i Sinde med Fordeel at ombytte for andre Handelsartikler. Da han tilstrækkeligt havde forsynet sig med Alt, hvad han trængte til, havde han endnu tusind Zecchiner i rede Penge tilbage, hvilke han ikke gjerne vilde tage med, da de paa den lange Reise vistnok vilde blive ham til Byrde og falde ham meget besværlige. Altsaa gik han hen og kjøbte sig en Leerkrukke og lagde Zecchinerne deri. Derpaa tog han syltede Oliver, bedækkede Guldstykkerne med dem og fyldte Krukken lige til Randen. Han bandt derpaa et Tørklæde derover, gik ind til sin Nabo, som han ansaae for sin bedste

Ven, og sagde ttl ham: „Mustapha, jeg vil foretage en lang Reise, men jeg veed ikke, hvor jeg med Sikkerhed skal anbringe denne Krukke med Oliver. Tillader du, at jeg til min Hjemkomst lader den staae i dit Huus?“ „Med Fornøielse, kjære Ven“, svarede Mustapha, „sæt kun Krukken der under Trappen, der staaer den godt og sikkert.“ Ali Kodjah, Kjøbmanden, satte Krukken hen paa det betegnede Sted, tog Afsked med sin Ven, og befandt sig næste Dag med en Karavane allerede paa Veien til Mekka. Da han var kommet der, gjorde han saa gode Forretninger med sine Varer, og fortjente saamange Penge, at han lod sig forlede til mere og mere at udstrække sin Reise, istedetfor, som han først havde i Sinde, at drage tilbage til sit Hjem. Han reiste fra den ene By til den anden, streifede gjennem hele Syrien, Persien, Ægypten og de tilgrændsende Lande, og lidt efter lidt svandt paa denne Maade det ene Aar efter det andet for ham; da han nu endelig tænkte paa igjen at vende tilbage til Bagdad, havde han været borte fra sit Hjem hele syv Aar istedetfor efter Bestemmelsen to eller tre Maaneder. Medens han paa denne Maade vandrede om i Verden, tænkte hans Ven Mustapha ikke en eneste Gang paa Krukken med Oliverne, som nu allerede i Aar og Dag havde staaet i Rummet under Trappen, hvor Ali Kodjah havde sat den. Nu havde han en Dag flere Venner og Bekjendte til Gjæstebud hos sig. Ved Bordet vendte Samtalen sig snart hist snart her, og man snakkede om Dit og Dat. Da kom Mustaphas Kone til at sige, at hun holdt grumme meget af syltede Oliver. „Min Gud“, raabte Mustapha, da han hørte dette, „nu falder det mig ind, at Ali Kodjah, vor forrige Nabo, da han reiste, satte en Krukke med Oliver under vor Trappe, for at den skulde være sikkert gjemt der. Jeg vil dog strax see efter, hvad der er blevet af dem, og hvis Frugterne endnu ere gode, saa vil jeg bringe dig, min Kone, et Par herop.“ Med disse Ord stod han op, gik ned i sit Huus, og fandt ganske rigtigt Krukken endnu staaende under Trappen. Han tog Laaget af og smagte paa Oliverne; de smagte ilde og vare ganske fordærvede. Han tænkte, at de, som laae nederst, maaskee kunde være bedre, og hældte hele Krukkens Indhold ud. Da faldt de klingende tusind Guldstykker ud, som

Ali Kodjah havde skjult paa Bunden af Krukken, og rullede klirrende omkring paa Jorden. „Allah il Allah!“ raabte Mustapha, „hvor kommer det Guld her!“ Hans første Tanke var at lægge Guldstykkerne tilligemed Oliverne igjen i Krukken, men hans anden Tanke var, selv at beholde Guldet, og at fylde Krukken igjen med andre Oliver; og til sin Skam og største Skade udførte han dette uredelige Forsæt. Foreløbigt lukkede han dog nu Aflukket under Trappen saa omhyggeligt, at Ingen kunde aabne det, og derpaa gik han igjen op i Spisestuen og sagde ikke Andet, end at han havde fundet Oliverne ganske fordervede. Men i den første ubevogtede Time tog han friskt nedlagte Oliver, fyldte med dem Ali Kodjahs Krukke, tilbandt den nøiagtigt saaledes igjen, som han havde fundet den, og satte den paa sin gamle Plads. De tusind Zecchiner puttede han roligt i sin Lomme. — Omtrent syv Maaneder, efterat dette var skeet, kom Ali Kodjah sund og frisk tilbage til Bagdad fra sine vidtløftige Reiser. Han leiede et smukt stort Huus, og da han der havde indrettet sig mageligt og net, tænkte han paa sin Krukke med de tusind Zecchiner og besluttede strax at gaae hen til Mustapha, sin gamle Nabo, og af ham tilbagefordre det betroede Gods. Han kom ind til ham, hilste ham og sagde: „Kjære Ven, hvad er der blevet af den Krukke, som jeg for mere end syv Aar siden gav i din Varetægt?“ „Gaa kun hen“, svarede Mustapha uden Forlegenhed, „gaa kun hen og see under Trappen, der vil du finde den.“ Ali Kodjah gik derhen, fandt ganske rigtigt Krukken paa samme Sted, hvor han for Aar og Dag siden havde stillet den, aabnede den, hældte Oliverne ud og søgte efter sine Zecchiner. Men Zecchinerne vare borte. Han ragede omkring i Oliverne og tænkte, at Pengene maatte og skulde findes, — men han fandt ikke det Mindste. Da sagde han: „Mustapha, der var tusind Zecchiner i Krukken, og ingen Anden end du kan have taget dem. Giv mig dem igjen.“ „Hvad er det for Snak, du kommer med, min Gode“, raabte Mustapha og anstillede sig ganske opbragt, „hvor kan du beskylde mig for et saadant Tyveri? Du har betroet mig en Krukke med Oliver, og jeg giver dig en Krukke med Oliver igjen. Jeg har i de syv Aar, medens du var borte,

hverken seet Krukken eller nogensinde rørt den!“ Ali Kodjah var nu rigtignok en hovedriig Mand og kunde meget godt have undværet de tusinde Zecchiner, men han oprørtes ved dette Bedrageri af en Mand, som han altid havde anseet for sin bedste Ven, og han talte derfor alvorligt til ham og raadede ham til at komme frem med Pengene. Men Mustapha stod haardnakket paa sin Forsikkring, at han ikke havde rørt Krukken, og tilbød sig endelig med fræk Pande for Retten høitideligt ved en Ed at bekræfte sit Udsagn. „Godt“, raabte Ali Kodjah, „læg den ene Synd til den anden, jeg vil ikke hindre dig, og du skal ogsaa komme til at aflægge Ed.“ Han greb strax Mustapha ved Armen, førte ham til Kadien og foredrog denne sin Klage. Kadien hørte paa ham, vendte sig derpaa til Mustapha og spurgte: „Hvad har du at svare paa denne Mands Beskyldning?“ „Hr. Kadi“, raabte Mustapha, „Sagen er ganske simpel. Denne Mand gav mig for syv Aar siden en Krukke med Oliver i Forvaring. Oliverne stode den hele Tid under min Trappe, og Ingen bekymrede sig om dem. Nu kommer Manden hjem, forlanger igjen Krukken af mig, undersøger Krukken i min Nærværelse, og er saa uforskammet og dristig at beskylde mig for at have stjaalet tusind Zecchiner, som han paastaaer at have lagt i Krukken. Det er det Hele.“ „Kan du aflægge Ed paa“, spurgte Dommeren igjen, „at du ikke har berørt Krukken, efterat den var hensat i dit Huus?“ „Det kan jeg, og det vil jeg“, forsikkrede Mustapha, og aflagde virkelig uden at skjælve eller fortrække en Mine den falske Ed. Nu maatte Ali Kodjah gaae hjem; han havde tabt sin Proces, og hans Hjerte var fuldt af Vrede og Forbittrelse mod den falske Ven. Da han kom hjem, satte han sig strax ned og skrev et Bønskrift til Chalifen Harun al Raschid, fortalte ham den hele Begivenhed og bad ham, at han selv i høistegen Person paany vilde undersøge Sagen. Bønskriftet sendte han til Chalifen og haabede, at Allah dog nok vilde bringe Sandheden for Dagen, naar Tid var. Harun al Raschid modtog Bønskriftet, læste det og lagde det indtil videre hen uden at sige et Ord derom.

Nogle Dage derefter fik han Lyst til forklædt at vandre om

i Bagdads Gader. Han iførte sig en simpel Paaklædning, lod Giafar, sin Storvezir, kalde, og forlod i Følge med ham Paladset, da Natten allerede var faldet paa. Fuldmaanen stod dog paa Himlen og skinnede klar og blank. De gik gjennem forskjellige Gader og kom til en Gaard, hvis Porte stode paa viid Gab. Chalifen saae derind og fik Die paa syv eller otte Drenge derinde, som legede sammen i Maaneskinnet, rendte efter hinanden, loe og larmede. Da sagde den ene af dem, som det lod den Ældste af Drengene, til sine Kammerater: „Drenge, kommer herhid, nu ville vi lege Kadi og Kjøbmand. Jeg vil være Kadi, du Hasan kan forestille Kjøbmanden Ali Kodjah og du Achmet skal være Tyven Mustapha. I Andre maae være tilstede som Vidner.“ „Ja, ja det er morsomt, lad os lege det“, raabte alle Drengene, og syntes meget glade over Solimans Indfald og samlede sig om ham. Men Chalifen blev meget opmærksom, da han hørte denne Snak, han huskede øieblikkeligt paa Ali Kodjahs Bønskrift, og var meget begjerlig efter at høre, hvorledes denne indviklede Proces vilde blive ført og afgjort af disse Smaafolk.

Imidlertid havde Soliman, den ældste Dreng, der havde paataget sig Kadiens Rolle, sat sig ned med Værdighed og Anstand, og de andre To, Klageren og den Anklagede, stode foran ham. Den lille Kadi opløftede sin Stemme og sagde alvorligt: „Hvad have I at foredrage, Godtfolk.“ Hasan tog Ordet, traadte frem og sagde: „Herre, denne Mand, som hedder Mustapha, har berøvet mig tusind Zechiner; jeg havde lagt dem i en Krukke og derpaa fyldt Krukken med Oliver, og givet ham den i Varetægt, medens jeg var borte paa en lang Reise. Pengene laae paa Bunden af Krukken, og Oliverne ovenpaa. Da jeg forlangte min Eiendom tilbage, fandt jeg i Krukken ikke Andet end Oliverne, men Pengene var forsvundne.“ „Hvad har du at svare herpaa, Mustapha?“ spurgte den lille Kadi ham. „Jeg svarer“, raabte Achmet, som forestillede Mustapha, „at Alis Paastand er en fræk Løgn, og at hverken jeg eller noget andet Menneske har berørt Krukken eller forgrebet sig paa dens Indhold; jeg er tillige villig til, hvad Dieblik det skal være, at bekræfte min Uskyldighed ved den høieste Ed.“ Idetsamme

traadte han frem og løftede Fingrene i Veiret for at aflægge Eden. „Holdt", raabte den lille Kadi til ham, „holdt, min Ven! vi ere ikke saavidt endnu. Bring mig Krukken hid." Een af de andre Drenge løb bort og bragte et gammelt Skaar, som maatte forestille den forlangte Krukke. Den lille Kadi spurgte derpaa: „Mustapha, erkjender du denne Krukke for den, som du skulde gjemme, og som du, efter din egen Paastand, i syv Aar ikke har rørt ved?" „Ja, jeg erkjender den for den samme", svarede den lille Mustapha. „Godt", vedblev Soliman, den lille Kadi, „nu ville vi strax see, hvem af Jer To har Ret eller Uret. Man skal føre to erfarne Kjøbmænd hid for min Dommerstol." To Drenge traadte frem og lode, som om de vare Kjøbmænd. „Mine Herrer", sagde Kadien til dem, „siig mig dog engang, hvorlænge nedlagte Oliver kunne holde sig friske og gode?" „I det Høieste tre eller fire Aar", sagde Drengene, „ikke længere. Siden raadne de og blive uspiselige." Da den lille Kadi havde hørt dette Svar, lod han, som om han aabnede Krukken og smagte paa Oliverne. „Hvad er det", sagde han endelig, „I sige, at Oliver kun tre eller fire Aar kunne holde sig friske, og disse her i Krukken, som nu dog maae være over syv Aar gamle, hvis Mustapha taler Sandhed, smage ganske fortræffeligt. Hvorledes gaaer det til? kom herhid, I Kjøbmænd, og smager paa dem." Kjøbmændene lode, som om de smagte paa Oliverne og raabte: „Hr. Kadi, vi kunne aflægge Ed paa, at disse Oliver næppe ere et halvt Aar gamle." „Naa saaledes", sagde nu den lille Kadi og satte et alvorligt Ansigt op, „forholder Sagen sig saaledes? Siig frem, Mustapha, din Kjæltring, kan du endnu nægte, at du har rørt ved Krukken og tømt den, og lagt friske Oliver i den istedetfor de gamle? bekjend strax, eller frygt for Domstolens Magt!" Den lille Mustapha anstillede sig, som om han rystede over hele Legemet, og sagde forknyt: „Ja, Hr. Kadi, jeg har stjaalet Zecchinerne." „Velan, din Kjæltring", raabte Soliman heftig, „saa skal du da ogsaa igjen tilbagebetale dem, og til Straf for din Frækhed og dit Tyveri hænges op ved din Hals, indtil du er død!" Med disse Ord reiste han sig fra sit Sæde og erklærede Sagen for endt. Drengene jublede alle og legede igjen.

Men Chalifen sagde til Giafar: „Vezir, du skal imorgen bringe den Dreng, som hedder Soliman, og som nylig spillede Kadiens Rolle, til mig i Paladset.“ Derpaa vendte han sig om, gik hjemad og beundrede i Stilhed denne Skarpsindighed hos den lille Soliman, der i det Høieste kunde være ti Aar gammel, og dog allerede med en saa forbausende Snildhed afslørede en Forbrydelse, hvis Løsning var mislykket for den virkelige Kadi.

Næste Morgen lod Chalifen Kjøbmanden Ali Kodjah og dennes Fjende Mustapha kalde til Paladset, og befalede tillige at hente to af de meest anseete Kjøbmænd i Bagdad. Medens disse Befalinger bleve udførte, bragte Veziren den lille Soliman; Chalifen Harun al Raschid talede en Tidlang med Drengen, som han fandt megen Behag i, og befalede ham tilsidst at holde Forhør over Ali Kodjah og Mustapha og at forsøge paa at bringe Tyven til at bekjende sit Tyveri paa samme Maade, som han forrige Aften havde forhørt den Dreng, der kun forestillede Tyvens Person. Skjøndt Soliman i Begyndelsen blev ængstelig og forlegen ved denne Befaling, saa blev han dog ved Chalifens venlige Opmuntringer meget snart igjen sikker og rolig. Da Parterne, Mustapha og Ali Kodjah, bleve førte frem for ham, var han meget sindig og alvorlig, og opførte sig saa fortræffeligt, at han fuldkommen indtog Chalifens Hjerte. Han forhørte Parterne ganske paa samme Maade, som igaar sine Kammerater, og bragte det virkelig ogsaa ved sin Klogskab og Snildhed saavidt, at Mustapha blev ganske overrasket og forvirret, og tilsidst med Skjælven og Bæven tilstod sin Forbrydelse. Men istedetfor nu at dømme Tyven til Døden, vendte Soliman sig til Chalifen og sagde med Beskedenhed: „Herre! den Skyldige er opdaget, men mig tilkommer det ikke at bestemme hans Straf, og jeg beder Eder selv, naadigste Herre! at fælde Dommen.“ Chalifen klappede ham venligt paa Kinden og smilede til ham; men derpaa vendte han sig med streng Alvor til Forbryderen og dømte ham uden Naade til Døden. Dommen blev strax fuldført, og Ali Kodjah fik sine Penge igjen. Men Chalifen tog fra den Dag af Drengen Soliman til sig og lod ham af de bedste Lærere undervise i alle Videnskaber.

Drengen var flittig og ordentlig, og voxede daglig i Viisdom og Forstand. Da han blev Mand, gjorde Harun al Raschid ham til sin Vezir, elskede og ærede ham, satte ham meget høit i sit Hjerte, udmærkede ham og begunstigede ham fremfor alle Statens Tjenere, thi Soliman var blevet en brav, retskaffen og viis Mand.

Sultanen og Scheichen.

For mange Aar siden levede der i Ægypten en Sultan, som engang samlede alle sit Riges Lærde og Viismænd, for med dem at raadslaae om Landets Bedste. Da disse vigtige Forretninger vare endte, reiste sig pludselig en heftig Trætte blandt de Lærde. Een af dem fortalte, at Engelen Gabriel en Morgenstund havde taget Propheten Mahomed ud af hans Seng og viist ham alle syv Himle, og Paradiis og Helvede. Efter fiirsindstyve tusind Samtaler, som den store Prophet derpaa skulde have havt med Gud, var han tilsidst igjen af Engelen bragt tilbage til sin Seng. Alt dette, tilføiede den Lærde, skeete i saa kort Tid, at Mahomed ved sin Tilbagekomst endnu fandt Sengen varm, ja, at en Krukke med Vand, som Engelen, idet han bortførte Mahomed, havde væltet, endnu ikke var løbet ud, da Propheten igjen kom tilbage til sit Kammer.

Disputen desangaaende varede længe og blev stedse heftigere. Da reiste Sultanen sig og sagde: „Hvor kunne I tale saaledes og sige, at Mahomed i saa kort Tid har gjort en saa lang Reise? Naar I vælte en Krukke med Vand og i samme Øieblik stiller den op igjen, saa vil den dog være tomt. Men nu gives der syv Himle, og enhver af disse er femhundrede Dagsreiser fra den anden. Beviis mig blot nu den Mulighed, at Mahomed har seet dem alle og ved sin Tilbagekomst dog endnu ikke fundet Krukken tom, saa vil jeg ikke mere være Sultan! Hvem er lettroende nok til at ansee slige Opdigtelser og Æventyr for sande?“

De Lærde beraabte sig paa Guds Almagt og paastode, at Intet var umuligt for den Allerhøieste. „Et Mirakel er et Mirakel, „sagde de Alle," og et Mirakel kan ikke skee paa naturlig Maade." Men Sultanen var en Mand, der kun vilde troe det, han med egne Øine kunde see og fatte med sin Forstand. Han hævede Forsamlingen, og Trætten blev uafgjort. Enhver blev ved sin Mening.

De Lærde forlode endelig Hovedstaden og begave sig til deres Hjemsteder, der laae adspredte i hele Landet. Enhver af dem fortalte om den mærkværdige Trætte, og det varede ikke længe, for Efterretningen derom var udbredt i Sultanens umaadelige Rige, saa at Børnene paa Gaderne talte derom.

Paa Bjerget Kiseldag boede paa den Tid en lærd og i alle Videnskaber dybt indviet Mand, som Eneboer. Denne hed Schahabeddin. Efterretningen om Sultanens Vantro trængte tilsidst ogsaa ind i hans dybe og stille Ensomhed. Saasnart han havde hørt dette, begav han sig paa Veien og vandrede til Sultanens Palads, thi han haabede at befrie Sultanen for disse hans Vildfarelser. Næppe havde Sultanen erfaret den vise Scheichs Ankomst, før han gik ham imøde og modtog ham med megen Venlighed. Efterat have budet ham velkommen førte han ham til et prægtigt Værelse med fire Vinduer, som aabnede en vid Udsigt til Verdens fire Hjørner. Her satte de sig ned paa guldvævede Divaner, og Schahabeddin talte længe og meget om Guds Almagt og om hans Underværker. Sultanen hørte meget opmærksomt paa ham; men da Scheichen var færdig, sagde Sultanen igjen: „Jeg lader mig aldrig overtale til at troe Ting, der umuligen kunne skee eller nogensinde ville skee."

Da reiste Scheich Schahabeddin sig med Værdighed, og førte Fyrsten til et Vindue, hvorfra man havde Udsigt til en stor og frugtbar Slette, der var begrændset af høie Bjerge. Han bad Sultanen at aabne Vinduet og see ud. Sultanen gjorde det og pludselig øinede han paa Sletten og paa Bjergene en stor Krigshær, bestaaende af Fodfolk og Hestfolk. Solen blinkede paa Skjolde, Harnisker og Landser, og den krigerske Larm brusede og trængte lige op til Vinduet. Nu drog Krigshæren fremad. Rytterne svang deres Landser og galopperede

med slap Tøile brusende som en Stormvind, der kaster Alt i Støvet, henimod Sultanens Palads. Sultanen blegnede og raabte: „O Scheich, see derude, hvorledes skal jeg forsvare mig mod disse Skarer, de ville tilintetgjøre mig og mit Folk!“ Scheichen smilede og sagde: „See endnu engang ud af Vinduet, o Sultan!“

Sultanen adlød, og Forbauselse malede sig i hans Ansigt, thi den hele Krigshær var forsvundet, og hverken Mand eller Hest var mere at see. Sletten laae som forhen stille og rolig i Solens Glands.

Scheichen førte Sultanen til et andet Vindue, hvorfra der var Udsigt til Staden Kairo. Sultanen aabnede Vinduet og saae ud. Der laae den mægtige Stad for hans Fødder med sine utallige Taarne og ranke Minareter. Brede Mure omgav den til Skjærm og Beskyttelse. Pludselig hævede sig paa hundrede Steder paa eengang Luer og Røgstøtter, og i et Øieblik syntes den hele Stad at være et forfærdeligt Ildhav. Gnister sprudede rundtom og stege i vide Buer op af den knittrende Ild. Sultanen forfærdedes og jamrede: „O Scheich, du som er saa almægtig, frels det skjønne Kairo, og lad det ikke synke i Støv og Aske.“

Scheichen sagde: „Din Bøn være opfyldt, see ud, ingen Fare truer mere den herlige Stad.“ Og det var saaledes, som Scheichen sagde.

Saae man ud af det tredie Vindue, saa fik man Øie paa Nilen, der langsomt væltede sine majestætiske Bølger. Scheichen bad Sultanen ogsaa at aabne dette Vindue. Næppe havde han vendt sit Øie til Nilen, før han forfærdet foer tilbage, og hans Kinder bleve bedækkede med Frygtens Bleghed. „Nilens Bølger“, udraabte han, „have forladt deres Seng, og styrte i mægtige Strømme mod Byen og Paladset. Vi maae Alle drukne i Bølgerne.“

„Frygt Intet“, sagde Schahabeddin, „Nilen flyder igjen tæmmet i sin Seng.“ Kongen saae, at den Vise talede Sandhed, og hans Ansigt straalede af Glæde.

Nu aabnede Scheichen det fjerde Vindue. Herfra havde man Udsigt til en øde, ufrugtbar og stenet Egn. Intet Græs-

straa voxede paa Markerne, intet Træ, ingen Buſk var at ſee. Man øinede intet Andet end den eensformige, langstrakte, mørke Flade, et Billede paa Trøſtesløshed. Da Sultanen ſaae ud af dette Vindue og igjen var beredt paa et ſkrækkeligt Syn, ſmykkede et Smiil hans Anſigt og med Velbehag glattede han ſit lange, gniſtrende ſorte Skjæg. Iſtedetfor den ſørgelige Ørk viſte ſig for hans Blikke Vinbjerge med ſvulmende Frugter og en prægtig Have, ſom man næſten ikke kunde overſee, og hvorfra der opſteg ſød Duft og Vellugt. Tuſinde Blomſter og Blade med de livligſte Farver glimrede der, omſvævede af letbevingede Sommerfugle og blinkende Biller. Rislende Bække med kryſtalklart Vand ſnoede ſig i hundrede yndige Krumninger gjennem Haven. En ſkyggefuld Lund med Slyngplanter og høiſtammede Træer indbød til Spadſeregang. Skoven var oplivet af Sangfugle, der af fuldt Bryſt ſloge deres Triller i den blaae Luft. Nattergalen fløitede, Droslen ſang ſine ſødtonende Sange, Bogfinkerne ſloge deres Triller og med qviddrende Jubel ſteg Lærken op imod den blaae Himmel, indtil den næſten var forſvundet for det ſøgende Øie.

„Hvilken Pragt“, udraabte Sultanen henrykt, „hvilken deilig Have, hvilken yndig Lyſtſkov! hvor jeg glæder mig til hver Dag at kunne vandre der. Hvor disſe løvfulde Træer indbyde mig med deres Skygger, hvilke henrivende Timer vil jeg ikke drømme bort under deres Grene.“

„Hold inde, Sultan“, afbrød Scheichen ham, „ſtyr din Glæde, thi aldrig vil dit Øie igjen faae hiin Paradiishave at ſee.“ Med disſe Ord lukkede han Vinduet, og med Bedrøvelſe ſaae Sultanen, at den hele prægtige og ſkjønne Have i et Nu forſvandt, og at den ſørgelige Ørk igjen i ſin Uendelighed laae for hans Blik.

„Herre“, vedblev Scheichen, „jeg har ladet Dig ſee nogle Mirakler, og du begriber ikke, hvorledes de ere frembragte. Men alt dette er dog Intet mod det, ſom du nu ſkal erfare, hvis du vil betroe dig til mig. Befal dine Tjenere, at de ſkulle bringe et Badekar fuldt af Vand herind.“

Sultanen gav Befaling, og ſnart ſtod Badekarret i Salen.

„Nu, o Herre, lad dig klæde af og lægge i Badet," sagde Schahabeddin.

Sultanen, der nysgjerrig ventede paa det nye Uuder, der var lovet ham, lod Alt taalmodigt foretage med sig. Da han laae i Badet, sagde Scheichen: „Duk nu dit Hoved i Vandet, og løft det strax op igjen."

Sultanen adlød, og i samme Øieblik var han borte fra sit Værelse og Badekarret, og laae nøgen og hjælpeløs paa Sandet ved Havets Bred. Han forbausedes, forfærdedes og raabte: „Troløse Scheich, benytter du kun din Magt til at bortføre mig fra mit Rige, og styrte mig i den meest fortvivlede Elendighed og Ulykke? Jeg har havt Tillid til dig, og du har paa en saa skammelig Maade bedraget mig. Vee dig, hvis jeg kommer tilbage paa Thronen! Min Hævn skal knuse dig!"

Saaledes jamrede og klagede Sultanen længe, og udstødte Forbandelser mod Scheichen og mod sig selv. Men endelig steg Solen høiere og høiere, og Heden blev saa utaalelig, at Kongen maatte tænke paa at søge Beskyttelse mod den og faae Noget til at bedække sin Nøgenhed med. Han reiste sig fra Jorden og lod sine Øine løbe rundtom. Da saae han i nogen Frastand en stor og tæt Skov og nogle Brændehuggere, som der i deres Ansigts Sved fældede Træer og huggede Brænde. Han besluttede at anraabe deres Medlidenhed og gik med hurtige Skridt hen til disse Folk. De forbausedes, da de saae det nøgne Menneske komme hen til dem, men Sultanen raabte hurtigt: „I Mænd der, hvis I kunne føle Medlidenhed, saa viser Barmhjertighed mod mig i min Ulykke. Jeg er en Kjøbmand og har lidt Skibbrud. Havet har opslugt al min Eiendom, og jeg kunde ikke frelse Andet end det usle nøgne Liv. Med Nød og Næppe holdt jeg mig oppe ved Hjælp af en Planke, og Vind og Strøm dreve mig til denne Strand."

Brændehuggerne følte Medlidenhed og forbarmede sig over ham. Den ene gav ham et Par gamle Sko, en anden et Par Beenklæder, af den tredie fik han en pjaltet Kjole, og Sultanen iførte sig Alt, saa godt han kunde. Derpaa førte Folkene ham til en nærliggende By, som laae bag et Bjerg. Kongen takkede dem venligt, Brændehuggerne overlode ham derpaa til hans

Skjebne og gik bort. Nu stod da den mægtige Herfker, som befalede over flere Millioner Undersaatter, her langt borte fra sit Rige udenfor en fremmed By, uden Raad eller Hjælp. Han, der eiede skjønne Klæder i hundredevis, havde næppe en pjaltet Kjole til at slaae om sin Krop. Han, der var vant til at spise af Guld- og Sølvfade havde ikke en Brødskorpe til at stille den meest piinlige Sult. Den ulykkelige Konge stod længe udenfor Porten og stirrede følesløs og tankeløs paa de prægtige Bygninger, høie Taarne og Byens Ringmure. Endelig tog han Mod til sig, vandrede ind i Gaderne, og gik uden Plan snart til Høire, snart til Venstre, indtil han træt og mødig blev staaende udenfor en Vaabensmeds Huus og saae paa, hvorlunde Svende og Drenge svang de store Hammere for at smedde de mægtige rødglødede Jernstænger. Mesteren bemærkede ham, og da Sultanen saae meget træt og udmattet ud, gik han ud til ham, og indbød ham i sin Stue, for at han kunde vederqvæge sig med Spise og Drikke. Kongen betænkte sig ikke paa at modtage denne Indbydelse. Da han havde spiist sig mæt, udspurgte Smeden ham om hans Haandværk og Omstændigheder, og tilbød sig tillige at staae ham bi med Raad og Daad. Kongen fortalte ham alt det, han havde sagt til Brændehuggerne, thi han ønskede ikke, at han i sin Fornedrelse skulde gjenkjendes som Konge. Da Sultanen havde endt sin Fortælling, sagde den brave Mester: „I har maattet udstaae en stor Ulykke, men dog bør I takke Allah, at han idetmindste har frelst Eders Liv fra Skibbruddet. Timelige Goder og Rigdomme, som I har mistet, kunne erhverves igjen. Hvis I har Lyst til at blive boende i denne By, hvis Sæder og Skikke ikke ere ugunstige for Fremmede, saa vil jeg give Jer et Raad. Gaa hen til de offentlige Bade for Fruentimmer, sæt Jer paa Trappetrinet ved Indgangen, og spørg enhver Qvinde, som træder ud, om hun er gift. Svarer een af dem Nei, saa maa hun, ifølge Landets Love, tage Eder til Ægtemand. Hvis altsaa Lykken er Eder gunstig, kan I maaskee faae en smuk og riig Kone og leve lykkeligt og tilfreds."

Sultanen takkede Smeden for hans Raad og besluttede at følge det. „Hvad kan jeg gjøre bedre," sagde han, „end at

sætte min Lid til Gud? Han alene veed, hvad der er godt og tjener til mit Bedste."

Smeden viste ham nu Veien til Badene, tog Afsked med ham og gik igjen hjem. Sultanen sad ikke længe alene. Mange Qvinder gik lidt efter lidt forbi ham, gode og onde, smukke og stygge. De besvarede Alle hans Spørgsmaal med Ja. Nu aabnede Døren sig igjen, og en ung Dame traadte ud, der forekom Sultanen meget smuk og venlig af Udseende. Han tiltalte hende og sagde: „Er I gift, min unge Dame?" Fruentimmeret studsede, saae paa ham med et stolt Blik, og betragtede ham fra Top til Taa. Vistnok var Sultanens Udseende ikke synderligt anbefalende, naar man betragtede hans Klædedragt. Han havde en pjaltet og sønderrevet Kjole paa. Damen var pyntet med en prægtig guldvirket Kjole, Diamanter funklede i hendes Haar, og et Guldbelte var spændt om hendes Liv. Endelig svarede hun: „Nei, Herre! jeg er ikke gift," saae endnu engang med store Øine paa Sultanen og skred med sin Terne stolt og langsomt forbi. Kongen undrede sig derover. Han tænkte, nu har Smeden vist løiet mig Noget for og har ikke holdt sig til Sandheden. Thi hvorfor var ellers den skjønne Jomfru gaaet bort fra mig, da hun jo dog ikke var gift? Medens han spekulerede herpaa, kom en prægtigtklædt Slave gaaende, hans Øine syntes at søge Nogen. Han fik Øie paa Sultanen, gik hen til ham og sagde: „Jeg gaaer og søger efter en Fremmed med pjaltede Klæder og et fattigt Udseende, jeg troer at have fundet ham i Eder. Staa op og følg med mig. Vær uden Frygt, det vil ikke være til Eders Skade." Sultanen anede Sammenhængen med denne Indbydelse, stod op og fulgte med Slaven gjennem flere Gader til et prægtigt Palads. Her blev han ført ind i et Værelse, der forenede den største Pragt med den meest udsøgte Smagfuldhed. Ved Væggene stode Divaner af rødt Fløiel broderet med Guld, og Slaven bød Sultanen ved Tegn at sætte sig ned, indtil hans Herskerinde kom. Det varede heller ikke længe, før hun traadte ind, og Sultanen gjenkjendte i hende den Dame, hvis Opførsel havde været ham saa paafaldende. Hun bad ham med Venlighed være velkommen, og snakkede længe med ham. Endelig sagde hun, at han nu, ifølge Landets Love, var hendes Herre og

Ægtemand. Sultanen var meget fornøiet dermed, og skjøndt han var særdeles tilfreds med hendes Godhed, kunde han dog ikke afholde sig fra at spørge, hvorfor hun udenfor Badene havde viist sig saa stolt imod ham. Damen svarede: „Skik og Brug her i denne By tvinge os til udenfor Huset at tee os stolt. Men hjemme ere vi derfor ogsaa saameget mere venlige."

Dette var Sultanen da tilfreds med og bad sin Kone nu at forsyne ham med anstændige Klæder, for at han ikke mere skulde have nødigt at skamme sig ved sig selv. Damen gik bort med det Løfte, at hans Ønske strax skulde blive opfyldt. Der kom ogsaa snart nogle Tjenere, som bragte ham en Mængde af de skjønneste Dragter. Han udsøgte sig omhyggeligt en Paaklædning og stod snart paa det Herligste smykket og ventede paa, at hans Kone skulde komme tilbage. Da hun endelig kom ind igjen, forbausedes hun over Sultanens forandrede Udseende, og var overmaade tilfreds med sin Ægtemands Skjønhed og Anstand. De gik derpaa begge ind i et andet Værelse, som overgik det første i Pragt, og satte sig ved et Bord, som var dækket med de fineste og meest velsmagende Spise- og Drikkevarer. Medens Sultanen her gjorde sig tilgode, tonede fra et Sideværelse den herligste Musik, Sangere traadte ind og sang med henrivende Stemme de deiligste Sange til Ære for deres Herskerinde. Derpaa nærmede sig nogle Dandserinder og udførte de yndigste Lege og Dandse. Sultanen var over al Maade lykkelig.

Paa denne Maade levede Sultanen med sin Kone hele syv Aar i Pragt og Herlighed, og hvert Aar skjenkede hans Kone ham en Søn og en Datter. Men som nu Alting faaer en Ende, saa slap ogsaa Konens Skatte op; alle hendes Rigdomme forsvandt, som om de vare blevne til Støv og Aske. Hun var nødsaget til at sælge alle sine mange Slaver og Slavinder, sit smukke Huus, sine Kostbarheder, kort sagt Alt, hvad hun endnu eiede, for at kunne holde Livet i sin Mand og de fjorten Børn. Men snart var ogsaa denne sidste Hjælpekilde udtørret, og Sultanen og hans hele Familie havde Intet at stille deres Sult med. Da sagde hans Kone til ham: „Kjære Mand, vi ere komne i den dybeste Elendighed. Saalænge mine Skatte strakte til, har

du svælget i Lediggang og Vellevnet, nu er den Tid kommen, da du skal arbeide og drage Omsorg for at ernære din Familie."

Skjøndt Sultanen var meget ærgerlig og bedrøvet derover, saa indsaae han dog, at hans Kone havde Ret, og Smeden faldt ham ind, der for syv Aar siden havde været hans Frelser i Noden. Han gik hen til ham og sagde: „Du seer nu her mig igjen uslere, end du saae mig første Gang ved min Ankomst til denne By. Jeg er gift, har fjorten Børn og veed ikke, hvordan jeg skal ernære dem." Smeden rystede paa Hovedet og spurgte Sultanen: „Forstaaer du et Haandværk?" Den stakkels Sultan forstod Intet. „Naa da", sagde Smeden og tog to Guldstykker op af Lommen, „tag disse Penge, gaa hen og kjøb dig for dem to Bæreseler; begiv dig derpaa hen til den Plads, hvor Lastdragere søge Arbeide. Vent der din Skjebne." Da Kongen ikke vidste at finde anden Udvei, gav han efter for den haarde Nødvendighed, og snart stod han med sine Bæreseler færdig til at bære Byrder, og bad de Forbigaaende om Beskjæftigelse. En Kjøbmand hørte hans Ord, befalede ham at følge med og overleverede ham en tung, stor Kiste, som han skulde besørge til hans Huus. Med Møie og Besvær fik Kongen denne Byrde paa Ryggen. Selerne skar ham i Skuldrene og foraarsagede ham heftige Smerter. Han vaklede stønnende og sukkende under Kisten og var hjertelig glad, da han igjen kunde sætte den fra sig. Kjøbmanden betalte ham i Løn en Ubetydelighed, som han modtog og bragte hjem til sin Kone. Da Konen havde faaet Pengene, sukkede hun og sagde, at hans Familie vilde døe af Sult, hvis han ikke hver Dag idetmindste kunde bringe ti Gange saa meget hjem.

Det gjorde Kongen meget ondt, thi han ansaae det for aldeles umuligt at fortjene Saameget, og han gik tungsindig og fuld af Bekymring udenfor Byen og ned til Havets Bred der, hvor han for syv Aar siden nøgen og hjælpeløs var kastet hen paa Sandet. Her græd han bitterligt, og forbandede sin Ulykke og Scheich Schahabeddin. Da han endelig ved mange Taarer havde lettet sit Hjerte og Sind, huskede han paa, at han før sin Morgenbøn burde foretage Renselsen. Han klædte sig af og dukkede ned i Havets Vand. Da han igjen reiste Hovedet af

Vandet, vidste han slet ikke, hvorledes det var fat med ham. Han forbausedes og saae sig vantro omkring, — thi han befandt sig igjen i sit eget Palads og i sit eget Badekar. Scheich Schahabeddin stod ved Siden af ham og rundtomkring stode hans Tjenere. Sultanen gned sine Øine, og vilde ikke troe sine egne Sandser. Endelig udraabte han: „Du grusomme og utro Scheich! i hvilken Elendighed har du styrtet mig? har du ikke Frygt for den Synd saa skjændigt at behandle din Herre og Konge?“

„Hvad er det, du siger, o Herre“, sagde den vise Schahabeddin, „i dette Øieblik dukkede du Hovedet i Vandet, og reiste det strax op igjen.“

Men Sultanen vilde ikke troe ham, blev meget vred, fortalte sine Hændelser om sin Kone og de fjorten Børn, og at han var bleven gift for syv Aar siden. Men Scheichen smilede og sagde: „Spørg dine Tjenere, om jeg har løiet. De ville bekræfte mit Udsagn. Men erkjend nu, o Herre! Guds Almagt, der ved min svage Kraft lod dette Underværk skee, og tvivl ikke længere om den vidunderlige Reise, som Mahomed, den store Prophet, med Engelen Gabriel foretog gjennem de syv Himle.“ Sultanen forbausedes, og da han ikke længere kunde tvivle, løftede han sine Hænder og udraabte: „Tilgiv mig, o store og barmhjertige Gud! at jeg har næret Tvivl om din Almagt. Aldrig skal min Sjæl vende tilbage til de gamle Vildfarelser.“

Den vise Scheich velsignede Sultanen, og vandrede tilbage til sin Eensomhed. Men Sultanen regjerede siden som en from og trofast Fyrste, hans Folk velsignede ham, og hans Minde blev æret og agtet, selv efter at han forlængst i Fred var bortgangen.

De tre Prindser.

Der var engang en Sultan, der herskede over et stort Land; han havde uhyre Rigdomme i sit Skatkammer og talrige Hjorder af Faar, Kameler og Hornqvæg. Denne Sultan blev dødsyg; da han følte sig Døden nær, lod han sine tre Sønner kalde til sig, og sagde med svag Stemme til dem: „Mine elskede Børn, jeg maa nu snart dø, og jeg har ladet Eder kalde, for i Forveien at dele alle mine Eiendomme mellem Eder, for at I, naar jeg er begravet, skulle leve i Fred og Enighed med hinanden, ligesom i min Levetid. Derfor vil jeg, at du, Achmet, som den Ældste, naar jeg er død, skal bestige Thronen og herske over mit Rige. Du, min Jusuf, skal tage mine Skatte i Guld og Juveler, og din Arvelod, Ali, skal være Hjorderne, der adspredte i Landet græsse paa Sletterne, hvor der er frugtbarest. Værer føielige mod hinanden, mine Børn! og værer enige, enige, enige!“ Ved disse sidste Ord sank han tilbage paa sit Leies Puder og var død. Nu græd de tre Brødre og sørgede smerteligt over ham, og begravede ham med stor Pomp og Pragt. Men da Achmet derpaa vilde bestige Thronen og gribe Regjeringens Tøiler, saa vilde hans Brødre ikke vide mere at sige af deres salig Faders sidste Ord; de gjorde begge To den ældste Broder Herredømmet stridigt, og hver af dem sagde: „Jeg vil være Sultan.“ Achmet var forstandig, og vilde ikke, at der skulde opstaae en Borgerkrig af denne Strid; han sagde derfor: „Kjære Brødre! Jeg vil gjerne for Fredens Skyld give Afkald paa min gode Ret. Men lad os dog gaae hen til Sultan Soliman i Kaschgar og forelægge denne vise og mægtige Hersker vor Tvist til Afgjørelse. Men hans Dom maae vi uden Modsigelse underkaste os, og nu spørger jeg Eder derfor, om I ere tilfredse med mit Forslag?“ „Ja“, raabte Jusuf og Ali, „vi ere tilfredse dermed!“ „Godt“ vedblev Achmet, „saa lader os ikke nøle med at udføre vort Forehavende, for at der kan komme Ro og Fred i Landet.“

Næste Dag smykkede de tre Brødre sig, spændte deres Vaaben

om, satte sig paa raske Heste og rede ud af deres Hovedstads Port paa Veien til Soliman. Efter nogle Dagsreiser øinede de langt borte Taarnene i Kaschgar; da deres Heste vare trætte, og deres Reises Maal laae dem saa nær, stege de af Sadlerne og leirede sig ved en muntert rislende Bæk, der klar og gjennemsigtig slyngede sig hen i en blomstrende Eng. De havde ikke hvilet længe, før en Kameeldriver kom til dem og spurgte, om de ikke havde seet en belæsset Kameel løbe, som var sluppet fra ham. „Jeg har ikke seet den," sagde Achmet, „men den maa være løbet her forbi, den er paa den ene Side belæsset med Sukker og paa den anden Side med Bly." „Jeg har ikke seet den," sagde Jussuf, „men dog veed jeg, at den er blind paa det venstre Øie." „Jeg har heller ikke seet den," sagde Ali, „men den halter paa det høire Bagbeen, det er sikkert." „Hvad for Noget, I Kjæltringer!" skreg Kameeldriveren, „ville I nægte, at I have stjaalet mit Dyr? hvorledes kunde I ellers vide, at det halter og er halv blind? giv mig det strax igjen, eller jeg anklager Eder for Sultanen." „Klag du kun", raabte Brødrene med een Mund, „klag i Allahs Navn og kom, vi ere færdige til at følge med dig." De stege strax til Hest og fulgte virkelig med Kameeldriveren til Sultanen. De bleve alle Fire førte ind, og Kameeldriveren sagde: „Hr. Sultan, jeg anklager disse tre Mænd, thi de have stjaalet en belæsset Kameel fra mig og have beskrevet mig Ladningen og det Hele. Desuagtet nægte de og paastaae, at de slet ikke have seet Dyret." „Forsvarer Jer", sagde Sultanen til Brødrene. Achmet tog Ordet: „Herre, I vil troe os paa vort Ord, at vi ikke kunne være Tyve, naar jeg siger Jer, at vi ere tre Prindser. Denne Mands Kameel har jeg ikke seet, men dog veed jeg, at den paa den ene Side var belæsset med Sukker, og paa den anden med Bly. Jeg bemærkede nemlig tæt ved den Plads, hvor vi udhvilede efter vor Reise, et Sted, hvor Græsset var ganske nedtraadt og nedligget, og af denne Plets Størelse kunde jeg slutte mig til, at en Kameel for kort Tid siden havde ligget der. Nu saae jeg paa den ene Side af denne Plet en utallig Mængde Fluer, men lige overfor ikke en eneste, og deraf sluttede jeg let, hvad Dyret havde været belæsset med." „Jeg," vedblev Jussuf, „bemærkede

paa en Fodsti ikke langt fra os, at Græs og Blomster kun vare afgnavede paa den ene Side af Stien, men at den anden Side syntes urørt. Deraf sluttede jeg, at Kamelen ikke havde kunnet see med det ene Øie." „Og jeg", saa talede Ali, „betragtede Dyrets Fodspor, og fandt, at de tre af dem vare trykkede lige dybt i Jorden, men at den fjerde Fod næppe havde efterladt et Spor. Deraf maatte jeg slutte, at hiin Kamel var halt paa det høire Bagbeen." Sultanen var ganske forbauset over Prindsernes Skarpsindighed, og sagde til Kameeldriveren: „Gaa nu, gode Ven, og søg efter dit Dyr. Disse Folk have ikke taget det fra dig." Da skyndte Manden sig undseelig bort, og Prindserne forebragte Sultanen deres Stridighed og bade ham om hans Afgjørelse. „Imorgen vil jeg fælde Dom i denne vigtige Sag," sagde Sultanen, „men for idag maae I tage tiltakke i mit Palads og være mine Gjæster." Det maatte Brødrene nu finde sig i; de bleve førte til et prægtigt Værelse og om Aftenen kosteligt bevertede. Medens de sad ved Bordet og spiste, sagde Achmet: „En syg Qvinde har bagt dette Brød." Jusuf sagde: „En Tæve har ammet dette Kid." Ali sagde: „Og I kunne troe mig, kjære Brødre, at Sultanen af Kaschgar er et undersknidt Barn." Sultanen havde i et Sideværelse hørt, hvad Brødrene sagde, traadte pludselig ind i Stuen og spurgte i Vrede: „Hvor tør I vove at komme med saadanne Paastande, som jeg i dette Øieblik har hørt af Jer, og som ere fornærmelige for mig?" „Herre", svarede Achmet, „vi have kun sagt Sandheden, og hvis du vil spørge dig for, saa vil du blive overbeviist derom." Men Kongen gjorde hurtigt omkring, gik ind til sin Moder i Haremmet, talte hende haardt til, og truede hende med Døden, hvis hun ikke tilstod, om han var den forrige Sultans virkelige Søn eller ikke. Hans Moder forskrækkedes og tilstod nu, hvad hun saalænge havde fortiet. „Sultanen", sagde hun, „var ærgerlig over, at han ingen Efterfølger havde i Regjeringen, eftersom der ikke var født ham nogen Søn. Til min Skræk fødte jeg igjen en Datter, men til min Lykke fik Mundkokkens Kone samme Dag en Søn. Da jeg nu skjælvede og bævede for min Husbonds Vrede, byttede jeg hurtigt og i Hemmelighed min Datter for Kokkens Søn; og denne Dreng var du. Intet Men-

neſke vidſte Noget om Bedrageriet, og jeg begriber ikke, hvorledes du er kommet efter det." Sultanen gik videre, og indhentede Underretninger om Brødbagningen og Kiddet. Han hørte da til ſin Forundring, at en Tæve virkelig havde ammet Kiddet, og at Brødet ogſaa virkeligt var ſlaaet op af et ſygeligt Fruentimmer. Han begav ſig nu igjen hen til Prindſerne og ſagde: „Kjære Herrer og Venner! hvad I have paaſtaaet, er virkelig ſandt, jeg kan ikke nægte det. Men nu beder jeg Eder, ſiig mig dog, hvorledes I have erfaret mit Palads's Hemmeligheder." Prindſerne ſmilede, og Achmet, den Ældſte, ſvarede: „Hr. Sultan, da jeg brækkede Brødet her midt over, faldt det fra hinanden i Krummer. Deraf ſluttede jeg, at Deigen ikke tilbørlig maatte være æltet, og formodede med nogen Vished, at en ſvagelig Qvinde maatte have ſlaaet det op." Jusſuf, den Anden, ſagde: „Hr. Sultan, da jeg ſpiſte Kiddet, fandt jeg, at alt Fedtet endnu ſad paa Benene, og dog finder man dette hos ethvert andet Dyr, undtagen hos Hunden, tæt under Skindet. Deraf formodede jeg, at Kiddet maatte være ammet af en Tæve." Ali, den Yngſte, ſagde: „Hr. Sultan, eftерſom I er af ſamme Rang ſom vi, og dog ikke ſpiſte med os her ved Bordet, men lod os ſpiſe alene, af den Grund troede jeg, at I var et underſkudt Barn. Enhver arver ſin Faders Egenheder, og da Eders Fader, Sultanen, elſkede Selſkab, og gjerne var lyſtig og glad mellem Venner, ſaa ſluttede jeg deraf, at I ikke kunde være hans Søn, ſiden I elſkede Eenſomhed." Sultanen ſlog Hænderne ſammen over ſit Hoved af Forbauſelſe over Prindſernes Skarpſindighed og ſagde: „Men kjære Børn, ſiig mig dog, hvorledes komme I til at vælge en Fremmed til Voldgiftsmand angaaende Ting, der nærmeſt angaae Eder ſelv, og ſom Ingen bedre kan jævne end I ſelv? I ere alle Tre meget dueligere til at løſe vanſkelige Opgaver, end jeg; derfor raader jeg Eder, begiver Eder roligt igjen hjem, og holder Fred med hinanden." Da loe Prindſerne over ſig ſelv og deres Strid, rede igjen hjem og regjerede ſiden alle Tre ſammen i ſtørſte Eendrægtighed, deelte med hinanden i lige Dele Herredømme og Magt, Skatte og Hjorder, og deres Folk befandt ſig vel derved, thi de regjerede med Viisdom, Forſtand og Retfærdighed.

Sidi Numan og hans Hest.

Den store Chalif Harun al Raschid, sad en Dag mismodig og meget fortrædelig i sit prægtigt smykkede Værelse og kjedede sig overordentligt. Da lod han sin Vezir Giafar kalde og sagde til ham, at han skulde more ham med Noget og faae Tiden til at gaae. Veziren tog al den Munterhed til Hjælp, der stod til hans Raadighed, og gjorde, hvad han var istand til for at faae sin Herre og Hersker til at smile, men forgjeves, thi Chalifen gabede den ene Gang efter den anden og satte mere og mere et fortrædeligt Ansigt op. Giafar lod hente nogle Kronikefortællere, og lod ham forelæse af sjeldne Haandskrifter vidunderlige Æventyr og Reiser; Chalifen gabede. Han sendte Bud efter de bedste Harpespillere og Sangere, for at de skulde synge lystige Viser og slaae Strængelegen dertil; Chalifen jagede dem bort og gabede. Han bragte Dandserinder og lod dem springe, saa det var en Lyst; Chalifen laante dem ikke et Die, men gabede. Nu var Giafars Opfindsomhed udtømt, og han mistvivlede om at kunne befrie de Troendes Behersker for hans Mismod og Ærgrelse. Endelig faldt det sidste Middel ham ind, og han foreslog Chalifen forklædt at vandre gjennem Byen, for igjen engang at see, om Alt gik, som det skulde; dette hjalp. Glad sprang Chalifen op, tog en Dervischkutte paa, befalede Giafar at gjøre det Samme, og uden at Nogen mærkede eller saae det, listede de sig begge ud af Paladset, vandrede omkring paa Bagdads Gader, saae til Høire og Venstre, spøgede og loe. Da kom de til en stor Plads og fik Die paa mange Folk, som betragtede en ung Mand, der tumlede sin Hest omkring paa Pladsen og behandlede den meget grusomt og umenneskeligt. Han slog Dyret med sin Ridepidsk, saa at det steilede høit og Skummet stod det for Munden af Angst, han huggede Sporerne i dets Side, saa at der hver Gang strømmede Blod, der farvede Steenbroen ganske rød. Chalifens Ansigt glødede af Vrede, og hans Øine funklede, da han maatte see paa dette Plageri, dog beherskede han sig endnu saa vidt, at han kun hviskede til

Sidi Numan og hans Hest.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Giafar, at han nøie skulde lægge Mærke til, hvem den unge Tyrplager var, der paa offentlig Gade saa taabeligt raſede mod det ulykkelige Dyr, og at han skulde strax lade ham gribe og bringe til Paladset. Derpaa vendte han sig hurtigt om og gik stille hjem, thi det var ham umuligt længer at være Vidne til den unge Mands Grusomhed. Men Giafar adlød hans Befaling og gik efter Rytteren, da denne kort derefter reed hjem. Han bankede stærkt paa Døren, indtil en Slave aabnede den og spurgte ham, hvad han vilde. „Hvis du har dit Liv kjært, saa før mig øieblikkeligt til din Herre", lød Vezirens Befaling, idet han tillige gav sig tilkjende for Slaven. Denne bukkede sig dybt, bad Giafar høfligt at træde nærmere og førte ham strax til sin Herre. Giafar meddeelte den unge Mand Sultanens Forlangende; og denne nølede intet Øieblik med at adlyde, han tog sin Turban og fulgte med Giafar til Chalifens Palads, kastede sig paa Knæ for ham og spurgte ydmygt: „De Troendes Beherſker! hvad forlanger du af mig"? Men Chalifen tilkastede ham et vredt og meget alvorligt Blik og svarede med Heftighed: „Unge Menneske, jeg vil vide, hvad du hedder, og hvorfor du behandler din Hest saa grusomt, som jeg idag selv har været Vidne til"? Det unge Menneske tog Ordet og sagde: „Herre, tæm Eders Vrede og lad mig tale. Naar jeg har fortalt Eder min Historie, vil Eders Vrede forsvinde, og I vil med Retfærdighed kunne afgjøre, om jeg af Naturen er grusom, eller kun af Omstændighederne tvungen til Grusomhed. Jeg hedder Sidi Numan", vedblev han, „og jeg er Søn af en Juveelhandler i Bagdad, der ved sin Død efterlod mig saa mange Rigdomme, at jeg mageligt kunde leve deraf, uden at behøve at arbeide. Længe vogtede jeg mig for at gifte mig, som om jeg anede, at et Giftermaal maatte blive Spiren til min Ulykke og Aarsagen til de Lidelser, som siden virkeligt have rammet mig. Men tilsidst lod jeg mig dog overtale af mine Venner og beilede til en ung Pige, hvis skjønne Ansigt havde Udseende af Mildhed og Blidhed. Jeg førte hende hjem i mit Huus, viste hende den hele Indretning og sladdrede et Par Timers Tid med hende, indtil det var Tid at gaae tilbords. Jeg havde befalet min Kokkepige at sørge for gode og velsma-

gende Retter, og jeg saae, at hun punktligt havde efterkommet min Befaling, satte mig ved Siden af min Kone og haabede, at det vilde smage hende godt. Men hvor forundret blev jeg ikke, da hun ikke tog Andet paa sin Tallerken end en ganske lille Smule kogt Riis, trak et eget Bestik frem og med den mindste Gaffel, jeg nogensinde havde seet, ikke nød mere end tre fire Riiskorn og nogle smaa Krummer Brød, kort sagt ikke mere end en Spurv kunde spise. Trods alle mine Bønner og min venligste Nøden kunde jeg dog ikke bevæge hende til at nyde Mere, og jeg beroligede mig tilsidst ved den Tanke, at Maden maaskee ikke var efter hendes Smag. Vi stode op fra Bordet, og jeg førte min Kone ind i det for hende indrettede og meget zirligt smykkede Værelse. Derpaa gik jeg til Kokkepigen, skjændte dygtigt paa hende og bestilte bedre Retter til den næste Dag. Men det hjalp mig til Intet. Min Kone satte sig tilbords, tog det fordømte lille Bestik frem igjen og spiste ligesom forrige Dag intet Andet end nogle Riiskorn og tørre Brødkrummer; men nu blev jeg dog ærgerlig, og spurgte hende alvorligt, om min Mad maaskee forekom hende altfor slet, eller om hun maaskee troede, at jeg ikke havde Raad til at betale Saameget, som hun med god Appetit kunde spise, og udbad mig en aldeles oprigtig Forklaring. Men hun svarede næppe paa, hvad jeg sagde, og yttrede kun, at hun nu engang ingen Appetit havde, og at hun var vant til kun at spise Lidt. Naturligviis kunde en saadan Undskyldning umulig tilfredsstille mig, og jeg foresatte mig en Tid lang at have Øie med min Kone for om muligt at udforske den egentlige Grund til hendes Mangel paa Appetit. Dog lod jeg, som Ingenting var, og saae med største Rolighed paa, at hun vedblev at holde sig til et Par Riiskorn og faa Brødkrummer, og ellers ikke nød Noget.

En Aften lagde jeg mig tilsengs og lod, som om jeg var faldet i dyb Søvn. Da hørte jeg min Kone komme listende ind i mit Kammer, blive staaende ved min Seng, idet hun i nogen Tid betragtede mig. Jeg rørte ikke et Lem, trak ikke en Mine og syntes at ligge i fast Slummer. Min Kone lod sig skuffe og gik bort lige saa sagte, som hun var kommet. Øieblikkeligt sprang jeg som et Lyn ud af Sengen, tog hurtigt

nogle Klæder paa og listede mig sagte efter hende. Da jeg kom til Huusdøren, fandt jeg den halv aaben, gik udenfor og saae min Kone med hurtige Skridt ile hen til en Begravelsesplads, der laae ikke langt borte fra mit Huus. Forsigtigt sneg jeg mig efter hende, thi nu pintes jeg af den heftigste Nysgjerrighed, jeg var nemlig ikke istand til at begribe, hvad dog min Kone om Natten kunde have at bestille paa Begravelsespladsen. Hendes hvide Slør forsvandt endelig bag Døren, der ellers altid var lukket ilaas, men som nu af sig selv syntes at aabne sig for hende og igjen selv at lukke sig i; thi da jeg vilde lukke op, fandt jeg den tillaaset. Men denne Hindring kunde ikke standse mig, jeg svang mig med et rask Spring over Kirkegaardsmuren, saae mig forsigtigt om og speidede efter min Kone. Herre! tænk Jer min Rædsel, da jeg fik Øie paa hende i en muret Begravelse, hvor hun med Latter og Spøg underholdt sig med en Varulv. Varulvene ere nemlig Skabninger af det afskyeligste Slags, forhexede Skurke, hvis Sjæle efter Døden ikke engang faae Adgang til Helvede, men maae i frygtelig Ulveham streife om paa Jorden og nære sig af de Dødes Been. Derhos ere de i Besiddelse af stærk Trolddomsmagt og kunne tale som Mennesker. Da jeg saae min Kone saaledes sidde ved Siden af Varulven, var jeg nær faldet i Afmagt af Skræk. Men min Afsky blev forøget, thi det varede ikke længe, før Varulven skrabede en Grav op, trak et Liig frem og rev det i store Stykker. Dem tog han i Flaben, bragte dem til min Kone, og begge fortærede det væmmelige Maaltid og, som jeg af deres fornøiede Ansigter kunde slutte, spiste med god Appetit. Herre, jeg kan ikke beskrive Jer, hvad jeg følte, da jeg fik denne Afskyelighed at see. Nu kunde jeg rigtignok forklare mig, hvorfor min Kone spiste saa Lidt ved mit Bord, men Grunden dertil opfyldte mig med Rædsel. Dog beholdt jeg min Fatning, skjøndt kun med stor Anstrængelse, sprang igjen ud over Kirkegaardsmuren, vendte bedrøvet og fuld af Hævntanker tilbage til min Bolig, og var saa forsigtig igjen at lade Huusdøren staae saa vidt aaben, som jeg havde fundet den. Derpaa klædte jeg mig af, lagde mig hurtigt i min Seng, og lod, som om jeg sov. Denne Forsigtighed var meget god, thi kort efter hørte jeg min

Kone komme, hørte, at hun listede sig ind i mit Kammer og saae paa mig; da hun fandt mig sovende, gik hun til sit eget Leie. Den hele Nat kunde jeg slet ikke sove.

Da jeg næste Dag som sædvanligt gik tilbords, fandt jeg allerede min Kone siddende der; med sin lille Gaffel prikkede hun i Riisfadet og puttede nu og da et lille Korn i Munden. Herre, dette oprørte mig, og nu kunde jeg ikke længere holde mit Raseri tilbage i Hjertet, men sagde med Vrede og Haan: „Amine, er mit kogte og stegte Kjød da ikke mere velsmagende, end Kjød af Døde og Begravede? herud af mit Huus, du afskyelige Skabning! og vogt dig vel for, at mine Øine nogensinde faae dig at see, det vilde blive din Død!“ Næppe havde jeg udstødt disse Ord, før min Kones Aasyn paa den frygteligste og forfærdeligste Maade forandrede sig. Hun blev ganske blodrød i Ansigtet, Øinene trængte langt frem af deres Huler, og hun stirrede paa mig med rasende vilde Blikke. Pludselig greb hun en Skaal Vand, som stod paa Bordet, stænkede mig, før jeg kunde forhindre det, nogle Draaber i Ansigtet, mumlede hurtigt nogle Ord mellem Tænderne og raabte derpaa rasende: „Menneske, bliv til en Hund til Straf for din Nysgjerrighed.“ Øieblikkeligt gik hendes Ord i Opfyldelse, og til min Forbauselse saae jeg mig forvandlet til en firbenet Skabning. Førend jeg kunde fatte mig og flygte, greb min Kone en tyk Stok, og slog med Skjældsord og Forbandelser saa kraftigt løs paa mig, at jeg hylede af Smerte og endnu idag ikke kan begribe, at hun ikke paa Stedet slog mig ihjel. Med vidunderlig Behændighed sprang jeg fra den ene Side til den anden, over Borde og Divaner, ja endogsaa høit op ad Væggene for at undgaae de smertelige Slag. Men det hjalp Intet, de haglede ned over min Ryg, mit Hoved og mine Been, og jeg tudede, saa det var en Ynk. Endelig slap jeg ud af en Dør, rendte som besat ned i Gaarden og vilde ud af Bagporten. Den var ulykkeligviis lukket. Nu begyndte Dandsen igjen forfra i Gaarden, og Amine svang Stokken, til hun ikke mere kunde røre Armen. Da opfandt hun en List, kastede Kniplen bort, som saa lystigt havde bearbeidet mig, gik hen til Døren, aabnede den paaklem og havde sagtens ifinde at klemme mig ihjel, naar jeg vilde prøve

paa at løbe ud. Men i min Puddelskikkelse havde jeg dog beholdt Forstand nok tilbage til at gjennemskue hendes Plan, og jeg tog derfor mine Forholdsregler saa godt, at jeg narrede Amine, tog Leiligheden iagt og fløi med eet Spring ud af Gaarden. Bovestykket lykkedes ret godt, og jeg var saa heldig mellem Dør og Dørpost kun at efterlade et lille Stykke af min Hale, som min onde Kone ganske rigtigt fik klemt af. Saaret gjorde forfærdeligt ondt, og jeg løb hylende af Smerte ned ad Gaden. Dette hørte flere af mine daværende Kammerater, de overfaldt mig og bed mig saa dygtigt, at jeg tog alle mine Kræfter sammen og søgte i fuldt Fiirspring at løbe fra dem. Det lykkedes, og aandeløs styrtede jeg ind i en Slagters Bod, hvor jeg skjælvende af Angst og Smerte skjulte mig under en Bænk. Hundene forfulgte mig lige til Boutikens Dør, hvor jeg havde fundet mit Tilflugtssted, gjøede og hylede og gjorde saa længe en ugudelig Larm, til Slagteren blev utaalmodig og med Steenkast jagede dem alle bort. Paa den Maade var jeg for det Første i Sikkerhed. Men det varede ikke længe, thi min Beskytter var en snurrig Person og kunde slet ikke lide Hunde. Desuagtet gav han mig nogle Been, som jeg begjærlig gnavede, thi jeg var blevet overmaade hungrig. I min Hundeskikkelse smagte de mig ganske fortræffeligt. Men derpaa jog Slagteren mig ud af sit Huus, uagtet jeg bedende og tiggende saae paa ham, logrede med Halen, bukkede mig og indsmigrende krøb paa alle Fire for hans Fødder. Jeg maatte ud og afsted. Dog lod jeg mig ikke narre, passede godt paa og næppe vendte han engang Ryggen til, saa sprang jeg igjen ind i Boden og skjulte mig saa godt, at Slagteren ikke kunde see mig. Jeg blev liggende stille til det blev Nat, og overlod mig til de sørgeligste Tanker. Endelig fattede jeg den Beslutning modigt at bære mine Lidelser og haabe paa Forløsning.

Næste Morgen tog jeg igjen Leiligheden iagt, da jeg ubemærket kunde slippe bort, og rendte ud paa Gaden. Her blev jeg staaende, opsnappede begjærligt det Affald af Kjød og Been, som Slagteren kastede paa Gaden, og stillede fuldkommen min Sult. Derpaa gjorde jeg endnu et Forsøg paa at røre den ukjærlige Slagters Hjerte, sprang hen til ham, logrede og gjøede

og hoppede op ad ham. Men nu blev han for Alvor vred, tog en Stok, og før jeg saae mig for, gav han mig et Par Slag, saa jeg tudede, trak Halen mellem Benene og løb alt hvad jeg kunde. Jeg standsede udenfor en Bagers Bod, thi jeg saae Mesteren derinde, og hans Ansigt syntes mig godmodigt. Det var en venlig, tyk Mand med en kuglerund Mave og et Ansigt rødt og glindsende som Fuldmaanen. Han fik Øie paa mig, og da jeg saae meget artig og velopdragen ud, tog han en Kringle, kastede den med et velvilligt Smiil til mig og sagde: „See der du Fyr, det vil smage dig godt.“ Skjøndt jeg nu ikke var mere sulten, snappede jeg dog efter Kringlen, greb den i Luften med Tænderne, gjorde et meget fornøiet Ansigt, logrede livligt med Halen og gav den gode Bager min Taknemmelighed paa alle Maader tilkjende. Derpaa lagde jeg mig siirligt ned paa Jorden, tog Kringlen mellem Forbenene og gnavede lystigt paa den. Da jeg havde spiist den heelt op og saae, at Bageren endnu bestandigt saae efter mig, vilde jeg vise mig for ham fra min fordeelagtige Side, jeg stod altsaa op, og gjorde alle Slags Kunststykker for ham. Først sad jeg, derpaa dandsede jeg pent og net paa Bagbenene og fægtede derhos saa nydeligt med Forpoterne, at den tykke Bager loe og holdt paa sin Mave. Derpaa apporterede jeg net og hurtigt et Kringlebrædt, som han under sin Latter havde stødt ned af Disken, tog det siirligt mellem Tænderne og bragte ham det gaaende paa Bagbenene, saa at han med Magelighed kunde tage det fra mig; kort sagt, jeg udviklede en saadan Mængde af elskværdige Talenter, at Bageren tilsidst raabte: „Kom her, du snurrige Knegt, jeg vil beholde dig hos mig, og du skal ikke mangle Noget.“ Og som et Lyn sprang jeg hen til ham og strøg mig kjælende mod hans Knæ. Da klappede han mig venligt paa Ryggen og kløede mig bag Ørerne. „Du vil vel ordentlig sige Tak,“ sagde han. Jeg gjøede strax høit og lystigt og sprang op ad ham. „Naa, du er en meget lærvillig Fyr af en Puddel at være,“ sagde han forundret, tog mig ind i Stuen og anviste mig til Leie en varm og behagelig Plads bag Ovnen. Men jeg viste mig ogsaa taknemmelig for saamegen Kjærlighed, fulgte min gode Herre altid med Øinene og var stedse ved Haanden,

naar han trængte til min Tjeneste. Og naar han tog sin Turban for at gaae ud, saa behøvede han ikke først at raabe Ali, thi Ali var strax ved Haanden og sprang glad og logrende omkring ham. Han havde nemlig kaldt mig Ali og jeg vænnede mig snart til at lyde dette Navn. Kortsagt, jeg og den tykke Bager levede i Enighed, Fred og Venskab. En Dag traadte en Kone ind i Boden, kjøbte en Mængde Varer og gav min Herre sex Guldstykker derfor. Men der var en falsk Penge derimellem, som min Herre ikke vilde tage, og han trættedes desangaaende længe med Konen, som vedblev at paastaae, at Mønten var god, at hun ikke kunde give nogen anden, og at den var god nok for de slette Bagervarer. Min Herre blev tilsidst saa ærgerlig, at han raabte: „Qvinde, min Hund forstaaer sig bedre paa Penge end du, det vil jeg vædde paa.“ Han kaldte paa mig, og jeg sprang op paa Disken. Nu sagde han: „Hør Ali, blandt disse sex Guldstykker er eet falsk, søg det ud for mig.“ Jeg bukkede mig ned, søgte mellem Guldstykkerne, opdagede ganske rigtigt det falske mellem dem, skjød de gode tilside og ragede det slette frem med Poten. Min Herre og Konen stode stive af Forbauselse, og brød tilsidst ud i Udraab af Forundring og Overraskelse. Konen erkjendte sig overvunden, tog den falske Penge igjen, ilede hurtigt bort, og vilde nu med qvindelig Sladderagtighed fortælle sine Naboersker om den lærde Puddel, thi det laae hende altfor tungt paa Hjertet. Ogsaa Bageren gik ud af Huset, sammenkaldte sine gode Venner og Bekjendte i Nabolauget og fortalte dem saameget om min Duelighed, at de alle kom løbende, og medbragte falske Mønter, som jeg skulde søge ud mellem andre gode Pengesorter. Jeg gjorde mine Sager hver Gang rigtigt og tog aldrig feil, saa at de alle vare nærved at daane af Forundring, og den kloge Puddels Rygte i faa Dage var udbredt i hele Bagdad. Fra alle Byens Qvarterer strømmede der nu Kunder til min Herre, intet Menneske vilde hente Brød eller andet Bagværk uden tillige at see Prøver paa min Færdighed; paa denne Maade var jeg min Herre til stor Nytte, og han sagde selv tidt, at han i mig havde en sand Skat og en riig Guldgrube. Naturligviis var der Mange, som misundte ham min Besiddelse, og jeg bemærkede altfor snart, at

jeg havde god Grund til at være paa min Post, at jeg ikke uforvarende engang skulde blive snappet bort. Thi der var Mange, der lurede paa mig. En Morgen kom en gammel Kone ind i Boutiken, kjøbte nogle Varer, lod, som ogsaa hun var drevet af Nysgjerrighed, og lod et falsk Guldstykke søge ud for sig. Men under alt dette betragtede hun mig med speidende Blikke, og fæstede sit Øie saa opmærksomt paa mig, at det blev mig paafaldende, og jeg endogsaa kom paa den Tanke, at Konen maatte have en Anelse om min Forhexelse. Jeg var naturligviis stedse betænkt paa igjen at ombytte min Hundeskikkelse med en menneskelig, og derfor slap jeg ikke denne gamle Kone af Syne. Hun gik endelig ud, saae paa mig med et betydningsfuldt Blik og gav mig hemmeligen ved Vink at forstaae, at jeg skulde følge med. Men jeg havde endnu ikke rigtig Tro til Tingen, og blev med stor Selvbeherskelse liggende paa min Plads paa Disken. Men næppe var Konen gaaet fem, sex Skridt bort, saa vendte hun sig endnu engang om, gav mig et skjult Vink med hemmelighedsfuld Mine. Nu var jeg overtydet om, at Konen umuligt blot havde til Hensigt at stjæle, men at der snarere skulde foregaae noget Andet med mig, og saasnart min Herre vendte mig Ryggen, sprang jeg fra Disken ud paa Gaden og satte efter Konen, der strax dreiede om et Hjørne, saa at vi kom Boutiken affyne og ikke mere kunde blive opdagede og forfulgte. Vi gik gjennem flere Gader og kom tilsidst til et lille Huus, hvor Konen boede. Hun aabnede Døren, gik indenfor, kaldte paa mig og sagde: „Kom kun, du kloge Dyr, det skal ikke fortryde dig.“ Modig sprang jeg efter hende og fulgte hende ind i en Stue, hvor jeg fik Øie paa en ung Pige, som flittigt var ifærd med qvindelige Arbeider. „Her, min Datter“, sagde den Gamle, „bringer jeg dig den Puddel, der har vakt saamegen Opsigt i Bagdad, og jeg troer sikkert, at din Mening er rigtig, og at det stakkels Dyr ikke er Andet end et forhexet Menneske. Thi en sædvanlig Puddel kan umulig have saamegen Forstand, som denne her. Han forstod ethvert Vink og ethvert Ord, og fulgte mig altfor villig, saa at der bestemt maa stikke noget Særegent bagved. Det er umuligt, at jeg kan tage feil“. Datteren stod op, betragtede mig længe og sagde tilsidst: „Nei, Moder, du har

ikke taget feil, det skal jeg strax vise dig.“ Derpaa gik hun ud, hentede en Skaal med Vand, mumlede sagte nogle Ord, og stænkede endelig med Fingrene nogle Vanddraaber henover mig. Derhos sagde hun: „Menneske, født af Mennesker, bliv Menneske! Hund, født af Hunde, bliv Hund!“ og øieblikkelig stod jeg igjen der i min naturlige Skikkelse, Puddelen var som blæst bort, og Trolddommen var løst. Min Henrykkelse kan jeg ikke beskrive. Jeg græd af Glæde, kastede mig paa Knæ for Pigen, kyssede Sømmen paa hendes Kjortel og takkede hende med et Hjerte, som var nærved at springe af Fryd. „Siig mig,“ udraabte jeg, „hvordan skal jeg gjengjælde din Velgjerning? hvorledes kan jeg takke dig? jeg er din Skabning og tilhører dig! befal, jeg adlyder, jeg vil gjøre Alt, hvad du forlanger!“ Pigen bad mig være rolig, og bragte mig endelig saa vidt, at jeg kunde fortælle min hele Historie, som hun hørte paa med Opmærksomhed. Da jeg derpaa igjen brød ud i taknemmelige Udraab, sagde hun: „Ti stille, Sidi Numan, og tak mig ikke formeget. Jeg er belønnet nok, thi mit Værk var heldigt, og jeg har givet et godt Menneske tilbage til Verden. Lad os hellere overveie, hvorledes du igjen kan komme til din Eiendom og straffe din onde Kone, der var saa grusom at forvandle dig til en Hund. Jeg kjender Amine, din Kone, meget godt og veed saare vel, hvad hun er istand til, thi jeg har tilligemed hende faaet Underviisning i Trolddom. Desværre anvender hun sin Magt kun til onde Gjerninger og maa derfor gjøres uskadelig. Jeg vil see til, hvorledes alt dette bedst kan opnaaes.“ Hun tang og gik ind i et Værelse ved Siden af. Imidlertid snakkede jeg med hendes Moder om Et og Andet, hun fortalte mig, at hendes Datter ved sin Trolddomskunst allerede havde udrettet meget Godt, og at hun aldrig havde gjort en slet Brug deraf. Jeg hørte alt dette kun med et halvt Øre, thi jeg var saa opsat paa at faae min Skjebne aldeles afgjort, og ventede med piinlig Følelse efter den unge Dame, hvis Navn var Zobeide, da hun jo havde lovet mig sin Hjælp. Endelig kom hun ind igjen med en lille Flaske i Haanden og sagde: „Sidi Numan, jeg har seet efter i mine lærde Bøger, og der fundet, at din Kone i dette Øieblik er gaaet ud, og først om nogle Timer vil

komme hjem igjen. Bøgerne sige mig ogsaa, at Amine har anstillet sig meget bedrøvet over din Forsvinden og fortalt til Tyendet, at du ved Bordet var bleven kaldt ud og var gaaet ud af Huset. Du havde ladet Døren staae aaben, og en Puddel var sprungen ind i Spisestuen, som hun med velfortjente Prygl igjen havde jaget bort. Denne Opdigtelse er altfor troværdig og snild til at Nogen et eneste Øieblik kunde tvivle om dens Sandhed, og dine Tjenere ere derfor meget bedrøvede over din Udeblivelse, og søge dig overalt, naturligviis forgjæves, thi det kan ikke falde dem ind, at du skulde være en Puddel. Men din Kone spiller den Sørgende, og ikke den ringeste Mistanke falder paa hende. Mit Raad er nu, at du skal gaae hjem, gaae ind i Amines Kammer og der oppebie hendes Tilbagekomst. Saasnart hun aabner Døren, skal du pludselig træde hende imøde. Hun vil blive forskrækket og i den første Bestyrtelse søge at undflye, uden at huske paa sin Trolddomsmagt. Hæld hende da strax den mørkerøde Vædske, som er i denne Flaske, ned ad Ryggen, og udraab disse Ord: „Modtag Straffen for din Ondskab!“ Derpaa vil du faae at see, hvad der skeer. Følg nøiagtigt mit Raad, og Alt vil lykkes.“ Zobeide tang, gav mig Flasken, og jeg skyndte mig hurtigt hen til mit Huus, og var saa heldig, uden at blive bemærket, at slippe ind i min Kones Kammer. I piinlig Forventning stod jeg der henved to Timer, da hørte jeg, at Amine kom op ad Trappen, gik gjennem Forsalen, aabnede Døren til sin Stue og kom derind. Pludselig traadte jeg hende imøde, og lige som hun saae mig, udstødte hun et høit skingrende Skrig af Skræk, blev som et Liig, vendte sig og vilde løbe bort. Men jeg holdt allerede min lille Flaske i Beredskab, og med de Ord: „Modtag Straffen for din Ondskab!“ hældte jeg hende den røde Vædske ned over Ryggen; strax stod Amine for mig forvandlet til en Hest og rystede af Angst og Skræk over hele Legemet. Uden at lade Dyret komme til Fatning sprang jeg til, greb det i Pandelokken og trak det hurtigt ned i Gaarden og ind i Stalden. Her lagde jeg en stærk Kapsun paa det, og havde nu Spillet vundet. Men til Straf for Amines Slethed og Ondskab rider jeg nu Hesten dygtigt hver Dag, og I, de Troendes Beherskere, vil indrømme,

at denne Straf ikke er for grusom, men kun den retfærdige Løn for en saa utrolig Forbrydelse. Zobeide, min Frelserinde, blev senere hen min Hustru, og jeg lever endnu lykkelig og tilfreds med hende, thi i hende har jeg fundet Himlen paa Jorden." Her taug Sidi Numan og ventede paa, at Harun al Raschid skulde sige sin Mening. Chalifen indsaae nok, at Sidi Numan ikke var strafskyldig og sagde efter nogen Betænkning: „Sidi Numan, du er uden Brøde. Men betænk dog vel, om ikke din Kone er straffet nok, naar hun fremdeles maa forblive i Dyreskikkelse, saalænge hun lever. Hvis du vil høre paa mit Raad, saa skal du ikke mere pine hende, men nøies med at have gjort hende uskadelig, saa at hun ikke kan tilføie dig noget Ondt mere." Dette lovede Sidi Numan meget gjerne, og Chalifen lod ham gaae med Forsikkringer om sin Naade og overøst med Foræringer. Men Harun al Raschid undrede sig meget over den unge Mands besynderlige Skjebne og raabte tilsidst: „Allah il Allah, Gud er stor, og der foregaaer vidunderlige Ting paa denne Jord."

Abu og Niutyn.

For mange Aar siden levede der i Bagdad en fattig, fattig Mand, der næppe kunde fortjene saameget Brød, at han kunde friste sit usle Liv dermed. Men han var meget from og gudfrygtig, levede slet og ret, vogtede sig for enhver Synd, og gjorde Intet, som stred mod Guds Bud. En Dag besluttede han at forlade Byen og at drage til en fremmed langt fraliggende Egn; thi han haabede dog tilsidst paa et andet Sted at kunne tilkjæmpe sig en bedre Lod. Han omgjordede altsaa sine Hofter, folgte sine usle Eiendele, vandrede med een Zecchin i Lommen ud af Porten og gik langsomt og tankefuld den Skjebne imøde, der var ham bestikket. Da han havde tilbagelagt omtrent en Miilsvei, indhentede en Vandrer ham med hurtige Skridt,

hilste ham og spurgte, hvor hans Reise gik hen. Abu fortalte den Fremmede aabenhjertigt sine Hensigter og sagde, at han vilde søge Lykken, thi af sig selv vilde den ikke komme til ham. „Naa da," sagde den Fremmede, som hed Niutyn, „det er ogsaa min Hensigt, kom, lad os reise sammen og føre fælleds Kasse." Han overleverede Abu ti Zecchiner, det var hans Formue. Nu havde de tilsammen i det Hele elleve Zecchiner, ansaae sig rige som Konger, og vandrede muntert og rask fremad. En Dag, da de havde gjort en møisommelig og besværlig Reise, kom de til en stor By, hvor de udenfor Porten af en Tigger bleve anmodede om en Almisse. I sin Hjertensglæde og rørt af Medlidenhed gav Abu ham en heel Zecchin. Men nu blev Niutyn meget vred, skjændte dygtigt paa sin Reisekammerat og sagde: „Du Taabe, hvor kan du saa tosset ødsle med vor Formue. Løb alene, og giv mig mine Penge igjen, thi jeg vil ikke have mere med dig at gjøre!" Han snappede ham Pengene ud af Haanden og gik sin Vei. Der stod nu den stakkels Abu, han havde ikke en Hvid i Eie, og saae med Bedrøvelse efter sin haardhjertede Ven. Endelig tog han Mod til sig, vandrede ind i Byen, og gik ind i en Moschee, hvor han længe og ivrigt holdt Bøn og bad Allah at forbarme sig over ham. Han blev den hele Dag i Moscheen og Natten med. Men næste Dag drev Sulten ham ud, tungsindig løb han op og ned af Gaderne og haabede at faae en Almisse af de Forbigaaende. Men Ingen gav ham Noget uopfordret, og til at tigge havde han ikke Mod. Da saae han, at en Slave ikke langt fra ham aabnede en Huusdør og kastede ubrugelige Levninger af Mad paa Gaden, for at Hundene kunde æde dem. Da ilede Abu hurtigt derhen, greb til Forundring for Slaven, der lagde Mærke til ham, nogle Been, satte sig stille hen i en Krog og gnavede begjærligt de faa Levninger Kjød af, som endnu sad paa Benene. Derpaa knælede han, og takkede Allah for det jammerlige Maaltid. Thi han var nøisom og ydmyg. Men Slaven beundrede hans Fromhed, ilede til Husets Herre og fortalte ham om Abu og Alt, hvad han havde seet. Hans Herre havde et meget mildt og velgjørende Hjerte, tog ti Zecchiner af sin Lomme og gav Slaven dem med den Befaling at

gaae ud og bringe den nødlidende Fremmede denne Foræring. Slaven adlød Befalingen og ilede ud paa Gaden. Men underveis faldt det ham ind, at ni Zecchiner dog egentlig ogsaa var nok for Abu, og lod den tiende glide ned i sin egen Lomme. Men hans Herre havde imidlertid stillet sig i et Vindue og saae, hvorlunde Abu modtog Foræringen og paalagde Slaven at bringe hans Velgjører tusind Taksigelser. Slaven gik bort, og med et glad Hjerte tællede Abu Guldstykkerne. Endelig begyndte han at lee høit og sagde: „Forunderligt! i Koranen staaer skrevet, det Gods, du giver til Fattige og Trængende, skal du igjen faae tifoldigt! og dog har jeg kun faaet ni Zecchiner for den ene, som jeg gav Tiggeren! men dog er jeg lige glad!“ Han puttede Guldet i Lommen og vilde gaae videre. Men Husets Herre havde hørt, hvad Abu havde raabt, og sendte hurtigt en Tjener bagefter ham og lod ham bringe ind til sig. Han spurgte nu Abu, om han virkelig kun havde faaet ni Zecchiner, og da han havde overbevist sig derom, lod han den bedragerske Slave give en dygtig Dragt Prygl, og vendte sig derpaa igjen til Abu, der maatte fortælle ham sit hele Levnetsløb. Han saae nu nok heraf, at Abu var en god og gudfrygtig Mand, fik megen Kjærlighed til ham og beholdt ham hos sig. Og da et Aar var forløbet, talte han alle sine Skatte og Rigdomme, tog en Tiendedeel deraf, forærede denne til Abu og sagde: „Ven og Broder! jeg har prøvet dig et heelt Aar igjennem og fundet dig duelig og retskaffen. Her forærer jeg dig den Tiendedeel af min Formue; tag den og giv dig til at drive Kjøbmandskab.“ Abu modtog Pengene, takkede ydmygt og fuld af Glæde, gik hen og leiede en Bod, indkjøbte Forraad, og besørgede med Flid og Omhyggelighed sine Forretninger. Efter et Aars Forløb var han den rigeste Kjøbmand i Byen, thi Allah havde velsignet hans Arbeide. Og han sad en Dag i sin Bod og saae ned paa Gaden, da saae han sin gamle Reisekammerat Niutyn komme gaaende, iført pjaltede Klæder, med blegt Ansigt og magert Legeme; han klynkede ynkeligt, anraabte alle Forbigaaende og bad med bønlig Stemme om en Almisse. Øieblikkelig stod Abu op, kaldte paa Niutyn, bad ham høfligt at træde ind i Boden og spurgte: „Min Ven, kjender du mig

ikke mere?“ Men Niutyn kjendte ham ikke, thi Abu var blevet en pyntelig Mand, var iført prægtige Klæder og saae ganske anderledes ud end dengang, da de havde reist sammen. Endelig gav Abu sig tilkjende, omfavnede den overraskede Niutyn, gav ham Klæder til at dække hans Nøgenhed med, lod ham vedervœge sig ved Spise og Drikke og sagde: „Kjære Ven og Broder! jeg har ikke forglemt vor tidligere Overenskomst, og Halvparten af mine Rigdomme tilhøre dig.“ Og næste Dag deelte han virkelig sin hele Formue i to lige Dele, overgav den ene til den troløse Ledsager, gav ham Anviisning til ligeledes at begynde en Handelsforretning, og understøttede ham med Raad og Daad. Han handlede saaledes høimodigt og ædelt og kunde vel have fortjent Niutyns Tak; men Verden lønner med Utaknemmelighed. Efter nogen Tids Forløb traadte Niutyn ind i Abus Huus og sagde med hykkelsk og smigrende Stemme: „Abu, jeg vil gjøre dig et Forslag. Lad os sælge alle vore Varer, tage Pengene og foretage store Reiser. Saa fortjene vi langt Mere end her i Byen og maae i kort Tid blive uhyre rige.“ Abu vœgrede sig længe, raadede Niutyn derfra, og forestillede ham, at de jo nu førte det behageligste Liv af Verden og aldrig kunde forlange det bedre; men Niutyn vilde ikke høre paa ham, thi det skjændige Menneske havde isinde at plyndre sin Velgjører, naar han havde lokket ham langt nok fra Byen, og vilde derpaa flygte med alle Rigdommene og lade Abu i Stikken, ja maaskee endog dræbe ham. Og han overtalte saalænge Abu, til denne endelig blev træt af at sige Nei, og skjøndt ugjerne gav efter for den falske Vens Ønske. Begge solgte strax deres Eiendomme, der indbragte en stor Sum Penge, satte sig derpaa paa Kameler og rede afsted paa Veien til Staden Musul, som var berømt for sin udbredte Handel. For at komme derhen maatte de reise over en stor Ørk. Midt paa denne Ørk kom de en Aften til en Brønd, besluttede der at opslaae deres Natleir, stege af Kamelerne og lode dem frit løbe omkring. Abu tørstede efter en Drik frisk Vand og haabede at finde noget paa Bunden af Brønden. Derfor sagde han til Niutyn: „Min Broder, du maa hisse mig ned i Brønden ved et Toug. Jeg vil tage Vandsækkene med ned, og fylde dem med Vand. Naar

jeg saa raaber til dig, maa du trække mig op igjen." Niutyn smilede og var strax villig dertil, thi i Stilhed havde han taget den Beslutning, aldrig igjen at trække Abu op af Brønden. Abu bandt Touget fast om Livet, greb Vandsækkene, og den falske Ven hissede ham ned i den dybe Brønd. Men saasnart han var kommet derned, skar han Touget over, slog en Haanlatter op og raabte: „Bliv nu dernede og døe." Og uden at betænke sig længe steg han op paa sin Kameel, tog den anden Kameels Grimeskaft i Haanden, ilede afsted og overlod den stakkels Abu til den grusomme Skjebne ynkeligt at sulte ihjel. Nede i Brønden bedrøvedes Abu over den formeentlige Vens Troløshed, dog forbandede han ham ikke, men tænkte, dette Mamon har forført ham, og forberedede sig paa at døe. Da Solen var gaaet ned, og den mørke Nat omhyllede ham, hørte han i sin Brønd to Anders Stemmer, der talede med hinanden. Den Ene sagde: „Endelig har jeg været saa heldig med Hensyn til Prindsessen i Mussul at forvirre hendes Forstand, saa hun nu er ganske vanvittig. Saaledes hævner jeg mig paa hendes Fader, som engang fornærmede mig blodigt. Intet Menneske kan helbrede hende for hendes Vanvid, hvis han ikke paa en Fredag under Gudstjenesten i Moscheen stænker Malurtvand i hendes Ansigt; det er det eneste Middel til Hjælp, men det falder Ingen saa let paa." Den Anden sagde: „Og jeg er endnu heldigere end du, thi jeg har i Bjerget Kaleb ved Mussul fundet en stor Skat af Juveler og Guld, men jeg har fortryllet den, saa at intet Menneske kan faae den i sin Magt, med mindre han paa Bjergets Top slagter en sneehvid Hane og bestænker Jorden med Blodet. Da aabner Jorden sig, og Skatten ligger der fri. Men jeg frygter ikke, thi hvem skulde vel falde paa at benytte dette Middel?" Anderne taug stille, fjernede sig kort efter og fløi fra Brønden op igjennem Luften. Men Abu havde lagt nøie Mærke til Alt, hvad de sagde, og bad hjerteligt til Allah om Frelse. Og det skeete, thi næste Morgen leirede der sig en stor Karavane, der vilde til Mussul, tæt ved Brønden for at forsyne sig med Vand. Abu hørte dem og raabte om Hjælp, saa høit han kunde. Hans Skrig blev hørt, og den gode fromme Mand blev befriet fra sit Fængsel. Kjøbmændene

i Karavanen spurgte ham, hvorledes han dog var kommet derned. „Ak," svarede Abu, „jeg kom her forbi igaar Aftes, jeg var træt, lagde mig paa Brøndens Rand og gled derned i Søvne." Han røbede ikke sin troløse Kammerat, Kjøbmændene troede ham paa hans Ord, toge ham med sig til Mussul, og forsynede ham med Alt, hvad han behøvede. Da Abu var kommet til et Karavanserai i Mussul, vederqvægede han sig først med Spise og Drikke, derpaa gik han til Sultanen og sagde til ham: „Hr. Sultan, Himlen har udrustet mig med Kraft, og jeg kjender et Middel der kan helbrede eders Datter for Vanvid. Jeg forlanger ingen Belønning derfor, men beder Jer kun at skjænke den stakkels Læge Livet, der idag paa eders Befaling skal henrettes!" Thi Abu havde paa sin Vandring hen til Sultanen seet mange Folk stimle sammen ligesom ved et Oprør, han havde spurgt om Grunden dertil og hørt, at en Læge skulde henrettes, der havde dristet sig til at ville helbrede Prindsessen, men dog ikke været istand dertil. Af den Grund maatte han døe. Men Sultanen saae meget strengt paa Abu og sagde: „Veed du ogsaa, at du selv vil miste Livet, hvis dit Forehavende mislykkes?" „Jo," svarede Abu, „det veed jeg nok, men desuagtet er min Villie fast, og Alt vil lykkes mig, hvis du opfylder mit Ønske!" Derpaa befalede Sultanen at opsætte Henrettelsen, førte Abu ind i et prægtigt Værelse og bevertede ham kosteligt. Men Abu sagde: „Sultan, lad der udgaae Befaling til, at hele Folket næste Fredag i Moscheen skal holde Bøn for Prindsessen, eders ulykkelige Datter, thi paa den Dag skal hun blive helbredet." Sultanen adlød, gik bort, anordnede til næste Fredag den høitideligste Gudstjeneste, og da Dagen kom, var Moscheen propfuld af Troende. Allesammen bade og anraabte de Herren om hans Velsignelse. Nu kom Sultanen og førte sin Datter ind i Moscheen og bagefter dem kom Abu. Under den almindelige Andagt tog Abu en Flaske frem med Malurtvand, hvormed han pludseligt bestænkede Prindsessens Ansigt; et skingrende Skrig hørtes tæt ved Siden af hende, Prindsessen reiste sig rank op, saae sig med klare, lyse Øine omkring, gjenkjendte sin Fader og alle Omstaaende, og Vanviddet var veget fra hende. Sultanen jublede af Glæde, omfavnede snart

sin Datter og snart Abu, og var saa henrykt, at de klare Glædestaarer trillede ham ned ad Kinderne. Under hele Folkets Jubelskrig gik endelig Sultanen med sin Datter og Abu tilbage til sit Palads og spurgte den undergjørende Fremmede: „Abu, hvorledes skal jeg takke dig? forlang Halvparten af mit Rige, du skal faae den. Forlang mit Liv, det er dit! forlang hvad du vil, Alt skal være dig bevilget!“ Men Abu forlangte hverken Sultanens Rige eller hans Liv, han havde ganske andre Tanker i Hovedet og sagde: „Hr. Sultan, hvis jeg da skal modtage en Belønning, nuvel, saa giv mig eders Datter, Prindsessen, til Kone, thi hun behager mig overordentlig meget.“ Sultanen svarede: „Der, tag hende, du har vel fortjent hende.“ Og Abu omfavnede Prindsessen fuld af Glæde, kyssede hende og sagde derpaa: „Hr. Sultan, I har bevist mig stor Naade og gjort mig Gjengjæld som en ægte Konge, thi I troede, at jeg var fattig og ikke havde en Skilling i Lommen, og gav mig dog eders Datter til Hustru. Men pas vel paa, imorgen skal I see mine Rigdomme, og I skal selv tilstaae, at der i Verden ikke findes noget Lignende. Giv blot Befaling til, at man bringer mig en sneehvid Hane.“ Sultanen smilede, og troede slet ikke, hvad Abu snakkede om Rigdomme, thi han havde allerede hørt, at han fattig og trængende var kommet til Mussul med Karavanen; men han føiede sig efter sin Svigersøns Villie og lod ham strax bringe en sneehvid Hane. Nu gik Abu ned og hentede ti Kameler fra den kongelige Stald, hængte store Kurve over deres Ryg og drog næste Morgen, før det dagedes, i al Stilhed og ubemærket op paa Bjerget Kaleb udenfor Mussul; da han var kommet op paa Spidsen, tog ham Hanen, skar dens Hoved af med sin Kniv og lod dens Blod dryppe paa Jorden. Da aabnede Bjerget sig med stort Brag og ligefor hans Fødder laae der Skatte, der langt overgik hans egen Forventning. Diamanter glimrede ham imøde saa store som Dueæg, Rubiner og andre Ædelstene, som endnu vare større, og Stænger af det fineste Guld, der veiede mange Centner. Hans Sjæl glædede sig nu og hans Hjerte loe i hans Liv; med megen Besværlighed læssede han Skattene paa Kamelernes Ryg, og Byrden var saa tung, at Dyrene havde Møie med at

bære den og stønnede under den tunge Byrde. Derpaa drev han Kamelerne ned til Byen, og lige ind i Sultanens Palads, og da han stod i Gaarden raabte han saa høit, han kunde: „Heida, Hr. Svigerfader, vær saa god at komme herned!“ Da Svigerfaderen kom, viste han ham sine Rigdomme og fuld af Forbauselse udraabte Sultanen: „Ved Allah! hvis alle Konger i Verden kastede deres Juveler i Hob, saa vilde det ikke udgjøre halvt saameget som det, der ligger paa disse Kameler!“ Men Abu tog Ordet og sagde: „Godt, Hr. Svigerfader, jeg vil forære Jer disse Smaating.“ Da smidskede Sultanen ikke lidt, loe i Skjæget og sagde: „Velan, min Søn, jeg modtager Foræringen og takker hjerteligt. Men nu skulle vi ogsaa holde Bryllup idag, du skal blive min kjære Søn, og naar jeg engang dør, skal du, saa sandt Gud hjælpe mig, arve mit Rige.“ Og det skeete, som han sagde, der blev holdt et lystigt Bryllup, og Abu var blevet Prinds og kunde leve i Herlighed og Glæde. Og det gjorde han da ogsaa og nægtede sig ingen Ting. Nu hændtes det en Dag, at han sad i et Vindue i sit prægtige Palads og saae ud og betragtede Menneskenes Færd paa Gaden. Da opdagede han blandt Andre en Mand, han var pjaltet og elendig og gik omkring og tiggede. Men da han tog ham nøiere i Øiesyn, opdagede han, at denne Stakkel ikke var nogen Anden end Niutyn, hans troløse Ven og Reisekammerat. Han sendte strax sin Livdrabant ned paa Gaden og befalede ham at bringe Tiggeren op til ham. Drabanten ilede ned, greb Niutyn, førte ham ind i Abus Stue og gik bort igjen. Abu spurgte: „Hvem er du?“ „Ak, naadige Herre“, svarede Niutyn, „jeg er et stakkels ulykkeligt Menneske, jeg er blevet overfaldet af Røvere, der plyndrede mig, pryglede mig og lode mig knapt beholde Livet.“ Abu saae derpaa skarpt paa ham og raabte: „Kjender du mig ikke mere?“ Niutyn gjenkjendte ham ikke, og Abu vedblev og sagde: „Naa da, tænk dig om, jeg er din Velgjører og Ven, Abu, som du har behandlet saa forræderisk og vilde lade sulte ihjel i en dyb Brønd. Seer du, din Ondskab har ikke hjulpet dig noget, men mig har den opløftet til Ærens Top. Derfor vil jeg tilgive dig og gjengjælde Ondt med Godt.“ Nu fortalte han Skurken sit Æventyr, hvorlunde Aanderne i Brøn-

den ubevidst havde betroet ham deres Hemmeligheder. Derpaa lod han Niutyn bringe i et Bad, lod ham toe og paaklæde og antog ham igjen til Selskaber og deelte sin hele Herlighed med ham. Men Niutyn blev betaget af den bittreste Misundelse, han kunde næppe holde ud at være Vidne til sin Velgjørers Lykke og tilsidst faldt det ham ind: siden Brønden har bragt ham Lykke, saa vil den vel ogsaa bringe mig Lykke. Maaskee sige Aanderne mig endogsaa et Middel til at fortrænge Abu fra hans Lykke og sætte mig i hans Sted.

En Morgenstund forlod han virkelig Abus Slot, ilede ud til Brønden, lod sig selv med et Toug glide derned og ventede at høre Aandernes Stemme. Og da Natten faldt paa, hørte han, at den Ene sagde: „Broder, een eller anden listig Fugl maa have beluret vor Hemmelighed, thi Prindsessen er igjen frisk.“ „Javist“, svarede den anden Stemme, „du har Ret, thi min Skat er ogsaa borte. Men hvorledes er det gaaet til? denne fordømte Brønd er vist Skyld i vor Ulykke, kom, lad os hurtigt skyde den til.“ „Ja“, sagde den første Stemme, „lad os gjøre det.“

Og næppe var dette sagt, før Aanderne fløi ud af Brønden, slæbte Klippestykker og store Stene hid, kastede Brønden til og knuste den troløse, lumske og misundelige Niutyn i hans egen Fælde. Saaledes fik han sin Løn. Men Abu levede lykkelig til sit Livs Ende; thi Himlen er retfærdig, den beskytter Dyden og straffer Lasten.

Prinds Achmet og Feen Paribanu.

Der var engang en Sultan, som havde en vidunderlig deilig Datter og tre Prindser, som vare hans Broderssønner. Disse Børn legede sammen, saalænge de endnu vare smaa, men da de bleve store, saa havde den Glæde en Ende. Prindsesse Amine maatte tilligemed sin Amme og sine andre Terner opholde sig i

et høit Taarn, og de tre Prindser, Husein, Ali og Achmet, maatte ogsaa være alene og kunde ikke mere besøge hende; de legede nu med hinanden og øvede sig flittigt i at fægte, brydes, skyde med Bue, gaae paa Jagt og ride, saa at de alle Tre voxede op og bleve med Tiden stærke og kraftige Ynglinge. De havde ogsaa alle Tre en meget god Characteer, kom godt ud af det med hinanden og kivedes aldrig, som andre Brødre altfor ofte pleie at gjøre. De vare alle Tre ret smukke, men Achmet, den Yngste, var dog den Smukkeste og Elskværdigste af dem alle, dog det vidste han ikke selv, og hans Brødre ikke heller. De levede lystigt og vel tilmode Dag ud og Dag ind, og paa den Maade, inden de saae sig for, var Husein blevet tyve Aar gammel, Ali nitten og Achmet sytten. Da faldt det Sultanen, deres Onkel, ind, at han engang vilde see dem, for at gjøre Prindserne et behageligt Forslag og sagde derfor til sin Kammertjener: „Hør du, hent mig engang de Tre!“ Anderledes kaldte han aldrig Prindserne, og alle Tjenerne vidste nok, hvem han meente med de Tre. Brødrene kom til Sultanen, allesammen blussende af Varme; de kom nemlig fra at have skudt med Bue, øvet dem i Bryden og Landsekasten; de hilste venligt paa Onkelen og spurgte: „Kjæreste Onkel, hvad skulle vi?“ „Kom engang her“, sagde Sultanen, „og hører ordentlig paa, hvad jeg vil sige Jer. I veed sagtens, at jeg engang skal døe, ligesom andre skikkelige Folk, og skjøndt jeg endnu er frisk og rask, saa gad jeg dog nok vide, hvem af Jer engang skal være min Efterfølger paa Thronen. Men nu skal Den være Konge, som faaer Amine, min Datter, til Kone. Siig mig nu, vil een af Jer Tre ægte hende?“ Men de tre Brødre elskede deres lille fordums Legekammerat lige høit, og alle Tre skrege derfor paa eengang: „Jeg vil have hende!“ Dette eenstemmige Skrig forekom Sultanen saa komisk, at han hjerteligt maatte lee derover og sagde tilsidst: „Ja hør nu, Børn, det er mig meget kjært, at I alle Tre ville have min Datter, men I indsee dog vel, at hun ikke kan være tjent med tre Mænd. Forstaae I ikke nok det?“ „Jo!“ sagde de tre Brødre. „Naa“, vedblev Sultanen, „saa maae vi see til, hvordan vi indrette Tingen. Det Bedste er, at I begive Eder paa

Veien saaledes, at den Ene rider tilvenstre, den Anden tilhøire, den Tredie ligeud i Verden, og den af Jer, som inden et Aars Forløb bringer den skjønneste Forære ing, han skal have Amine og blive Kronprinds. Ere I tilfredse med det?" „Ja!" sagde de alle Tre, og enhver tænkte ved sig: jeg skal nok opdrive det Bedste, og derpaa gik de igjen bort. Men Sultanen lod sin Staldmester komme og sagde: „Staldmester, du skal endnu idag udsøge mig de tre bedste af mine Gangere, og send mig saa Livskrædderen hid." Hofskrædderen kom, og Sultanen gav ham den Befaling: „Gaa strax hen og tag Maal af Klæder til de Tre, inden otte Dage maae de være færdige, ellers lader jeg dit Hoved hugge af. Men til Klæderne skal du tage det skjønneste Klæde og Silketøi, som du kan faae fat paa. Gaa nu, og send mig min Skatmester hid." Livskrædderen gik, og Skatmesteren kom hurtigt løbende. „Skatmester", sagde Sultanen, „gaa hen og bring mig fra mit Skatkammer tre smukke Pengepunge, som ere ganske eens, og put fire tusind Zecchiner vel talte i hver af dem. Skynd dig!" Skatmesteren skyndte sig alt hvad han kunde, og Sultanen lagde Pungene indtil videre i sit Pengeskab og tog Nøglen af, for at de ikke uformodet engang skulde løbe bort. Efter otte Dages Forløb bragte Skrædderen sit Arbeide, nedlagde med et dybt Buk tre prægtige guldbroderede Klædninger for Sultanens Fødder og sagde: „Hr. Sultan, her ere Klæderne, de ere blevne meget smukke, en Skjelm gjør det bedre, end han kan." Sultanen betragtede Alt nøie, han var tilfreds, gav Livskrædderen en smuk Ring til Tegn paa sin Naade og sagde: „Gaa nu, og lad de Tre komme herind, de drive vel igjen om paa Slotspladsen og gjøre dumme Streger." Livskrædderen fløi afsted som en Fugl, de Tre kom med Latter og Skrig ind og raabte: „Hr. Onkel, hvad har I at befale?" „Mine kjære Venner", sagde Sultanen, „nu er det paa Tiden, at I komme afsted. Jeg giver Jer hver en god Hest af min egen Stald, een af disse prægtige Dragter og en Pung med fire tusind Zecchiner til Reisepenge. Gjør Jer nu færdige, klæder Jer paa og rider ud i Verden." Prindserne lode sig ikke dette sige to Gange. De toge Klæderne, hver gik til sit Kammer, pyntede sig saa stolt han kunde og spændte sit bedste Sværd

om Livet. Paa een og samme Tid kom de tilbage, og Sultanen havde sin Glæde af deres mandhaftige og prægtige Udseende. Da Prindserne nu toge Afsked, omfavnede han den ene efter den anden med stor Kjærlighed, gav dem endnu nogle gode Lærdomme og velsignede dem. Derpaa tog han Pengepungene ud af Skabet, gav dem disse, og nu spankede de Tre med klirrende Sporer ned ad den brede Slotstrappe, satte sig paa de vrinskende, modige Heste og rede afsted. Sultanen stod i Vinduet og saae efter dem, saalænge han kunde øine dem, thi han holdt grumme meget af de Tre. Da han ikke længer kunde see dem, lagde han sig paa Divanen, græd sig først rigtig mæt og gik derpaa til Amine, sin Datter, og fortalte hende den hele Begivenhed. Men de tre Prindser rede imidlertid med freidigt Mod henad Veien. Enhver af dem sagde, jeg bringer sikkert det Bedste, og med Latter og Spøg drillede de hinanden indbyrdes desangaaende, indtil de efter tre Dages Forløb kom til en Korsvei. Her standsede de, og Husein sagde: „Kjære Brødre, lader os skilles ad her. Rider hen, hvor I ville, jeg rider lige ud.“ „Jeg rider tilhøire“, sagde Ali. „Godt“, sagde Achmet, „saa rider jeg tilvenstre, thi vende om vil jeg ikke.“ Og alle Tre raabte: „Idag om et Aar mødes vi atter her, hvis vi endnu ere ilive.“ Derpaa gave de hinanden Hænderne, trykkede dem dygtigt til Afsked, og rede tilhøire, tilvenstre og lige ud i den vide Verden. Prinds Husein havde oftere hørt meget tale om Byen Bisnagars mægtige Rigdom og store Handel, han vidste, at den laae midt i Afrika og tænkte, du skal ride ad den Vei til du kommer derhen. Træffer du underveis allerede paa noget Smukt og Udsøgt, saa kan du jo kjøbe det og spare Besværlighed nok, men i ethvert Tilfælde finder du i Bisnagar udmærkede Sager i Mængde. Og uden just at overile sig formeget reed han langsomt fra By til By, fra Landsby til Landsby, opholdt sig et Par Dage hist, udhvilede et Par Dage her og spurgte allevegne om Mærkværdigheder. Folkene viste ham ogsaa mange, men om der end stundom fandtes noget Smukt deriblandt, saa var det ham dog Altsammen ikke godt nok, og han tænkte, at han nok skulde finde noget Bedre. Af de tolv Maaneder vare allerede fem henløbne, da saae han ende-

lig endnu i lang Fraſtand Byen Bisnagars høie Taarne, der funklede og blinkede i Solens Straaler. „Det er nu ogſaa paa Tiden“, ſagde han til ſig ſelv, „thi nu maa jeg ſnart igjen vende om, ellers kommer jeg forſilde til vor Korsvei, og mine Brødre vilde komme til forgjæves at vente paa mig.“ Han ſporede ſin fyrige Heſt og i Galop gik det lige til Bisnagar. Nu var han der da, han reed gjennem lange prægtige Gader, beundrede de ſkjønne og høie Huſe og Paladſer tilhøire og tilvenſtre og ſyntes, at han aldrig i ſit Liv havde ſeet noget ſaa Herligt. Han holdt ſtille ved et ſtort Vertshuus, ſteg af Heſten, leverede den til en Staldknægt, der hurtigt var kommet ſpringende, og derpaa gik han ind i Huſet, gjorde ſig iſtand og pyntede ſig fra Overſt til Nederſt. Næſte Dag gik han ud paa det ſtore Torv, beundrede de deilige Ting af Guld, Sølv og Ædelſtene, der blanke og glimrende laae opdyngede i mange Butiker, og der var Meget, der behagede ham, men det var Altſammen dog ikke nok, og han mistvivlede allerede om at kunne bringe den bedſte Foræring hjem til ſin Onkel. Det ærgrede ham ganſke forfærdeligt, og han blev tilſidſt gnaven og modløs. Da kom der en jævn Mand gaaende op ad Gaden, ſom bar et gammelt ganſke uanſeeligt Teppe i Haanden og raabte ſaa høit, han kunde: „Den, ſom vil kjøbe dette Teppe, ſkal faae det for tre tuſind Zecchiner.“ Alle Mennesker loe rundtomkring, ſpottede Udraaberen og ſagde: „Hvem vil være ſaa dum, at give tretuſind Zecchiner for denne gamle Pjalt.“ Men Husſein formodede ſtrax, at dette Teppe maatte have ſkjulte Egenſkaber, og at det maaſkee netop var Noget for ham. Derfor gik han med lange Skridt hen til Udraaberen og ſpurgte: „Min Ven, ſiig mig dog, hvordan er det fat med dette Teppe? ſaadan uden videre kan det dog umuligt koſte ſaa mange Penge.“ „Naadigſte Herre og Prinds“, ſagde Udraaberen, „Teppet har en vidunderlig Egenſkab. Thi naar I lægger det ned og ſætter Jer paa det, ſaa behøver I kun at ſige, jeg vil der eller der hen, ſaa er I ſtrax paa Stedet. Det ſlaaer aldrig feil.“ „Naa“, ſagde Husſein, „det er ikke ſaa galt, og jeg vil kjøbe den Tingeſt, men vi ville førſt gjøre en Prøve med det, thi jeg lader mig ikke tage ved Næſen.“ „Ja gjerne, ja gjerne“, ſkreg Ud-

raaberen, „I skal faae Lov at gjøre en Prøve. Kom kun med, Hr. Prinds.“ Og han gik ind i en Bod, hvis Eiermand var ham vel bekjendt; Husein gik bagefter ham og tænkte, hvis Teppet holder Prøve, saa kan du lee begge dine Brødre ud, og ganske rigtigt, Teppet stod sin Prøve. Thi da Prindsen og Udraaberen i Kjøbmandens Stue satte sig paa det og begge sad fast derpaa, sagde Prindsen kun: „Jeg vil tilbage til mit Værelse i Vertshuset“, og i en Haandevending vare de begge der. Husein sprang op, jublede høit, hentede strax de tre tusind Zecchiner af Pungen og betalte Udraaberen til Hvid og Skilling. Denne gik bort med Pengene, men Prindsen loe, sang, jublede, sprang omkring i sin Stue, og raabte: „Nu skal Amine nok blive min Kone, og jeg Arveprinds og Sultan!“ og der var ingen Ende paa hans Jubel. Han vilde allerede sætte sig paa Tæppet og strax igjen seile hjem, men til al god Lykke betænkte han sig, det var jo endnu ikke Tid, og han havde jo endnu syv Maaneder at vente i. Imidlertid, tænkte han, kan du endnu see dig lidt om i Verden, du har nu den bedste Leilighed dertil. Han pakkede da sine Eiendele sammen, gav dem i Forvaring til Verten og sagde: „Gjem dette kjønt for mig, til jeg kommer tilbage.“ Derpaa satte han sig paa Teppet og sagde: „Jeg vil til Peking!“ Næppe var Ordet sløiet ud af hans Mund, før han ogsaa var der og saae sig forundret om. Da han havde faaet Nok af Peking og hele China, sløi han et andet Sted hen, og saaledes bestandig fra Sted til Sted, indtil Tiden var omme. Han hentede nu først omhyggeligt sine Sager fra Bisnagar, derpaa sløi han som i en Haandevending til Korsveien og ventede der paa sine Brødre, der endnu ikke vare ankomne.

Prinds Ali var imidlertid redet paa Veien tilhøire og overveiede bestandig, hvilken Mærkværdighed han vel kunde kjøbe. Men trods al hans Overveielse faldt der ham Intet ind; han overlod sig endelig til den gode Lykke og besluttede at reise til Schiras i Persien. Underveis indhentede han en stor Karavane, han holdt sig til den, og man drog langsomt henover Bjerg og Dal, Bække og Floder, og tilsidst endog over en stor Ørk. Dette faldt ham inderlig suurt, thi om Dagen brændte Solen

paa hans Hoved, saa at han af Heden næsten var bleven farvet sort og saae ud som en Neger, og om Natten havde han ingen Ro, men maatte passe paa at vogte for Løver, Tigere, Panthere og andre vilde Dyr, der sagte listede sig frem og ofte ganske uformodet anfaldt Karavanen. Ved saadanne Leiligheder kunde han rigtignok vise sig tapper nok, han dræbte med sit gode Sværd mangen Løve og kløvede Hovedet paa mangen Tiger, saa at han indgjød Kjøbmændene i Karavanen sømmelig Respekt for hans Styrke og Tapperhed, og næsten blev anseet og behandlet som det hele Togs Anfører. Men dog behagede det Hele ham ikke synderligt, og han var glad, da de efter tre Maaneders Forløb havde naaet Schiras. Her bad en Kjøbmand ganske venligt og høfligt Prindsen om ikke at tage Qvarteer i et Gjæstgiversted, men hellere at komme i hans Bolig, hvor han skulde faae det efter Behag. Det var ikke Prindsen imod, og han gik med. Næste Dag gik han omkring paa Torvet og støvede omkring i alle Boutiker for at indkjøbe Rariteter. Han fandt Nok, men bestandig ikke det Rette, og gik endelig igjen hjem uden at have kjøbt saameget som en Knappenaal. Den følgende Dag bar han sig lige saadan ad og Dagen derpaa med, og saaledes søgte og søgte han to hele Maaneder uden at finde Noget. Nu blev han tilsidst fortvivlet og tænkte paa at søge sin Lykke et andet Sted og vilde reise bort igjen. Allerede havde han ladet sin Hest trække frem; den stod allerede sadlet og optømmet for Døren, og han vilde kun endnu sige sin Gjæsteven Farvel, da traadte denne just ind i hans Stue i Følge med en Mand, der i Haanden bar et Rør af Elfenbeen, næppe tre Tommer langt. „Her bringer jeg Jer noget Smukt, min Prinds“, raabte Kjøbmanden, „men det er rigtignok en Smule dyrt; dog I har jo Penge nok, og Noget for Noget. See engang paa dette Rør.“ Prindsen tog Røret, betragtede det fra Overst til Nederst, men kunde ikke opdage noget Deiligt derved og sagde endelig: „Hvad skal saa den Tingest koste?“ Nu tog Manden, hvem Røret tilhørte, tilorde og sagde: „Naadigste Herre, jeg kan ikke sælge Røret under tretusinde Zecchiner, ikke en Skilling ringere.“ „Hvad“, skreg Prindsen, „er I fra Forstanden, eller troer I, at jeg er en Gjæk og saadan uden videre vil lade mig tage

ved Næsen af Jer? See til, at I kommer afsted, eller jeg skal give Jer et Livfuld Hug uden Zecchiner, ganske gratis!" „Aa", sagde Manden, „rolig og ikke saa hidsig, min lille Prinds! lad mig først komme tilorde, og hvis I da ikke kjøber Røret, saa kan I lade det være. Jeg skal nok andetsteds blive af dermed, og har slet ingen Brug for Jeres Prygl. See engang ind ad den ene Ende og tænk saa paa, hvad I ønsker at see, og I vil øieblikkelig see det saa tydeligt, som om I stod i dets Nærhed. Har I forstaaet mig?" Prindsen tog Røret, saae i den ene Ende og bemærkede der et Glas og ligeledes for den anden Ende. „Naa", tænkte han, „her vil jeg faae noget Smukt at see", og troede ikke et Ord, af hvad Manden sagde. Dog føiede han ham, satte Røret for Øiet og tænkte, jeg vil see min Onkel. Og ganske rigtigt, han saae ham midt blandt sine Ministre i Statsraadet, og han syntes at være munter og vel tilfreds. Røret var nær faldet ham af Haanden af Forbauselse. Derpaa kigede han efter Amine, og fandt hende i det gamle Taarn leende og spøgende mellem sine Damer, og han frydede sig over hendes glade Udseende. Og han lod alle sine Bekjendte komme for, og de viste sig alle paa hans Vink. Nu vendte han sig til Manden og sagde: „Min bedste lille Mand, dette Rør giver jeg ikke Slip paa, thi det er mig af langt større Værdi, end I forestiller Jer, see her er tretusind Zecchiner, alle runde og blanke." Men han omfavnede sin Vert fuld af Henrykkelse og skreg: „Ha, hvor jeg skal udlee begge mine Brødre! saadan et Rør finde de aldrig i deres Livs Dage, og dets Lige findes ei i Verden. Amine maa og skal blive min Kone, og jeg Kronprinds og Sultan!" Han jublede i Eet væk, saa at hans Gjæsteven ordentlig blev bange og troede, at han havde mistet Forstanden. Det var nu rigtignok ikke Tilfældet, men halvtossет var han af lutter Glæde, det er sikkert. Et Par Maaneder blev han endnu i Schiras, morede sig der uden Ængstelse og Bekymring, og da det endelig var paa Tiden at reise bort, besteg han sin Hest og travede lystigt afsted til den bekjendte Korsvei. Paa den bestemte Dag kom han ogsaa lykkelig derhen; han saae sin Broder Hussein allerede sidde der, og raabte til ham langt fra med høi Latter: „Jeg har vundet, jeg har vundet, jeg har

den bedste Foræring til den gamle Onkel." Husfein smilede og tænkte: kom kun nærmere, stakkels Gjæk! det vil snart vise sig, hvem der har det Bedste.

Ali og Husfein havde maattet søge længe, før de kunde finde nogen Foræring. Den gode Prinds Achmet lykkedes det bedre. Han reed sørgmodigt hen ad Stien tilvenstre, da han havde forladt sine Brødre, vendte sig ofte om og saae efter dem, saalænge han endnu saae deres Fjerbuske paa Turbanen vaie i Luften, og da han ikke mere kunde see dem, steg han af Hesten, lod den løbe frit omkring, satte sig paa Jorden og græd bitterligt over Skilsmissen. Medens han endnu sad der, kom der en lille Mand gaaende og blev staaende foran Achmet, uden at denne bemærkede det. „Lille Prinds, lille Prinds!" sagde han endelig, „hold op at græde og sørg ikke altfor meget. Om et Aar seer du begge dine Brødre igjen friske og muntre. Vær rolig, lille Prinds! vær rolig og kom med mig til mit Huus, jeg holder af dig, du skal nok befinde dig vel hos mig, og jeg vil ogsaa forære dig noget Smukt og Nyttigt, kom kun med." Her taug Manden, klappede Achmet paa Kinden og trøstede ham saa kjærligt og godmodigt, at Prindsens Taarer standsede og han endnu halv grædende dog allerede maatte smile. Han reiste sig op, kaldte paa sin Hest og sagde: „Lille Mand, hvad er du for Een, og hvad vil du mig egentlig?" „Ja", sagde den lille Mand, „det skal du nok faae at vide, kom kun med." Achmet førte sin Hest ved Tøilen og fulgte med Manden henimod en Bjergkløft, som laae næppe en Fjerdingvei fra dem. De gik ind i Kløften og hen mellem himmelhøie Klipper, indtil de traadte ind i en lille yndig Dal. Denne Dal var meget liflig og fornøielig at see, den saae ud som et stort Blomsterbed. Glatte Klippevægge omringede den, saa at der var Læ mod Storme og Nordenvinde, og paa den Maade herskede der i Dalen et evigt Foraar. „Her ville vi standse", sagde den lille Mand til Prindsen, „træk dit Sværd og hug imod Klippevæggen." Achmet adlød, huggede mod Klippen, saa at Gnisterne fløi, og øieblikkeligt aabnede sig en bred Revne i Væggen og en prægtigt smykket, glimrende Hule laae for Prindsens Øine. „Her ville vi boe, indtil du igjen skal til Korsveien. Indret dig nu mage-

ligt.“ Saaledes talte den lille Mand; Prindsen fandt sig vel deri og tænkte, du kan jo en Stund see paa disse Løier, naar du ikke længere har Lyst, kan du jo gaae din Vei. I Hulen stode to smukke Senge med røde guldbroderede Gardiner og bløde Puder, og da det blev Aften, lagde Achmet sig i den ene og den lille Mand i den anden Seng, og de sov begge til den lyse Morgen. Da de igjen vare staaede op og havde klædt sig paa, sagde den lille Mand: „Achmet, nu maa du gjøre mig en Tjeneste. Vil du det?“ „Aa ja“, svarede Prindsen, „meget gjerne, hvis jeg bare kan og mine Kræfter ikke ere for svage dertil.“ „Naa da, saa sæt dig her ved Siden af mig“, sagde den lille Mand, „jeg vil sige dig, hvad du har at udrette. Seer du, jeg er Dvergekongen Myggedræber og har for lang Tid siden og med megen Møie indrettet denne Hule for mig. Da den nu var færdig, og jeg vilde boe her, kom en stor Slange krybende til mig, truede mig og sagde: „Hør, du lille Myggedræber, hvis du bilder dig ind, at du har bygget denne smukke Hule for dig alene, saa tager du meget feil. Jeg er Slangekongen Frøbider og vil tage Hulen i Beslag for mig, saa ofte det lyster mig, see altsaa strax til, at du kommer afsted, ellers opsluger jeg dig med Hud og Haar. Om et halvt Aar kan du komme igjen, da reiser jeg bort, og til jeg kommer tilbage fra Reisen skal du bevogte Hulen for mig og holde Alting blankt og pent. Forstaaer du mig?“ Hvad skulde jeg gjøre? saameget det end ærgrede mig, saa maatte jeg bort og overlade den stygge Frøbider mit smukke lille Huus, thi jeg var altfor svag til at kunne jage ham bort. I Forgaars var det halve Aar forbi, og Frøbider har tiltraadt sin Reise, saa at jeg igjen tør boe i Hulen. Nu beder jeg dig med dit Sværd at hugge Hovedet af den gamle Slange, saasnart den kommer igjen. Saa er den død, og jeg har Fred. Til Belønning giver jeg dig en deilig Foræring, som du med Ære kan være bekjendt at give din Onkel, saa at du ikke skal staae til Skamme for dine Brødre. Vil du gjøre, hvad jeg beder dig om?“ „Ja“, sagde Prindsen, „det skal skee, og jeg skal nok gjøre det af med Frøbiderен.“ Nu var Dvergekongen glad og fordrev Prindsen Tiden med alle Slags Løier og bevertede ham den ene Dag

kosteligere end den anden. Saaledes forløb Tiden hurtigt, og den Dag nærmede sig allerede, da de tre Brødre skulde mødes paa Korsveien; men Slangen kom ikke, og Prinds Achmet kunde tilsidst ikke bie længer, men fik fat paa sin Hest, der lystigt sprang omkring i den lille Dal og vrinskede, lagde Sadel og Bidsel paa, og da Alt var færdigt, gik han endnu engang tilbage til Hulen og rakte Myggedræber sin Haand til Afsked. „Bi endnu et Øieblik", sagde nu den lille Dvergekonge, „kom blot her, seer du, jeg forærer dig dette Æble til Belønning for din gode Villie. Slangen kommer ikke igjen, og hvis den kommer, kan jeg nok selv dræbe den eller jage den bort. Jeg vilde kun sætte dig paa Prøve, om du ogsaa havde Hjerte nok til at hjælpe mig i Nøden. Du har staaet din Prøve godt, og det vil gaae dig vel i Verden, hvis du bevarer dit Hjerte for Synd og onde Tanker. Dette Æble her har meget gode Egenskaber, du maa holde det høit i Hæder og behøver ikke at skamme dig derved. I mange Nætter og med meget Arbeide og Møie har jeg tilberedet det, men det lønnede ogsaa Umagen, thi naar du holder det for Næsen af et Menneske, som ligger for Døden, og han indaander den Duft, som udstrømmer fra Æblet, vil han strax blive rask. Æblet helbreder enhver Sygdom, af hvad Navn nævnes kan. Gjem det derfor forsigtigt, kom hid og giv mig et Kys, og nu lev vel, vi sees vel nok endnu engang i Livet. Prindsen tog Dvergekongen paa sin Arm, takkede for det lægebringende Æble og klappede og omfavnede Myggedræber med stor Kjærlighed og Venlighed. Derpaa gjemte han Æblet godt og reed hen til Korsveien, hvor han til sin Glæde allerede saae Husfein og Ali sidde.

Brødrene modtoge ham med Jubel, og de vare alle Tre glade over at see hinanden igjen levende. Enhver af dem fortalte nu med stor Selvtilfredshed om sin Foræring til Onkelen, Alle sagde de, jeg har det Allerbedste, og haabede at vinde Prisen. Men dog vilde i Begyndelsen Ingen af dem rigtigt ud med Sproget og sige, hvori egentlig Foræringen bestod, og nu drillede de hinanden saalænge, til Husfein tog sit Teppe frem og sagde: „Dette uanseelige Teppe er det Bedste, thi det kan i et Øieblik bringe mig herfra til Verdens Ende." „Hvad vil

det sige", sagde Ali, og tog sit Rør frem af Lommen, „saamange Omstændigheder behøver jeg ikke at gjøre. Naar jeg vil see, hvad der foregaaer ved Verdens Ende, saa kiger jeg kun gjennem mit lille Rør og seer Alt saa tydeligt, som om jeg var lige i Nærheden." „Det er ikke sandt", sagde Husein. „Hvis du ikke vil troe mig", gjentog Ali, „saa lad kuns være. Men du kan jo overbevise dig selv, see engang gjennem Røret og forlang at see, hvad du vil, saa staaer det der strax." Da tog Husein hurtigt Røret og raabte: „Velan, saa vil jeg see Amine, som dog skal blive min Kone." Han satte Røret for Øiet, saae deri og med et Jammerskrig slap han det af Haanden, saa det faldt paa Jorden. „O Gud, o Gud!" skreg han, „Prindsessen ligger for Døden, hun er dødssyg. Hendes Damer staae omkring hende og græde og sukke, saa det er en Ynk. Nu er al vor Umage spildt." „Stop lidt", sagde nu Achmet, „det skulde gaae forunderligt til, hvis jeg ikke skulde kunne helbrede Prindsessen, thi jeg har her et lille Æble, det er som et Slags Medicin, der selv kan overvinde Døden. Kom blot hurtigt, lad os sætte os tilhest og sætte afsted saa hurtigt, de kunne løbe. Naar vi blot komme til rette Tid og der blot er en eneste Gnist af Liv tilbage i hende, saa vil hun igjen komme sig." „Ak du gode Gud", jamrede Husein, „førend vi kunne komme, er hun forlængst død, hun ligger jo allerede paa det Yderste." „Naa", sagde Ali da, „saa kan du jo probere dit Teppe og lade det gjøre sine Kunster; hvis du ikke har løiet os Noget for, maae vi jo strax være der." Da sprang Husein op og raabte fuld af Glæde: „Ja, det er sandt, sæt Jer kun med mig paa Teppet, der er Plads nok." De skyndte sig at stige af Hestene, som de lode løbe, hvor de vilde, satte sig fast paa Teppet og raabte alle Tre paa eengang: „Vi ville til Prindsesse Amine." Ganske rigtigt, næppe havde de sagt Ordene, saa vare de ogsaa paa Stedet, midt i Stuen, mellem de grædende Qvinder. Prindsessen saae allerede ganske dødbleg ud, kunde ikke røre et Lem og var netop lige ved at døe. Da tog Achmet hurtigt sit Æble frem af Lommen og holdt det under Amines Næse; men næppe havde hun indaandet dets Duft, saa reiste hun sig med klare Øine op, smilede og sagde: „Lovet

og priſet være Allah, jeg er igjen blevet raſk.“ Nu var der ſtor Glæde paafærde, Brødrene omfavnede hinanden og raabte jublende: „Vi have frelſt Amine!“ derpaa løb de til Sultanen og raabte allerede i lang Fraſtand: „Glæd dig, hun er raſk igjen.“ Den gamle Konge blev meget glad, thi han troede allerede at have miſtet ſin Datter. Da nu den førſte ſtore Glæde havde lagt ſig, ſagde Sultanen: „Naa da, I gode Prindſer, hvad have I bragt mig til Foræring, kom nu frem med Jeres Pillerier. Den, ſom har det Bedſte, faaer Amine til Kone og bliver efter Beſtemmelſen Kronprinds.“ Nu traf Huſſein ſit Teppe frem, Ali tog ſit Rør og Achmet ſit Æble frem af Lommen, og alle Tre raabte med een Mund: „Her, Høiſtærede Hr. Onkel, her er det Bedſte, thi det har frelſt vor Prindſeſſe“, og Enhver af dem overleverede ham ſin Foræring. Sultanen modtog de vidunderlige Ting, lod ſig underrette om deres Egenſkaber, betænkte ſig længe og ſagde tilſidſt: „Hør, veed I hvad, dette er en ganſke aparte Sag, og der vil vel ikke komme Andet ud deraf, end at Ingen af Jer har vundet. Thi hør nu vel efter: Havde Ali ikke havt ſit Rør, vilde I ikke have vidſt, at Amine var ſyg, og hun vilde været død, før I kom her; havde Huſſein ikke laant ſit Teppe til Reiſen, vilde hun været død og begravet længe, førend I ankom her; men hverken Teppet eller Røret vilde paa den anden Side have hjulpet Noget, hvis Achmet ikke havde havt ſit Æble, thi dette har forjaget Døden og igjen helbredet Prindſeſſen. Siig nu ſelv, om ikke den Ene af Jer har ligeſaa megen Ret ſom den Anden? Der er altſaa ikke nogen anden Udvei, vi maae ſee at finde paa noget Andet, thi I kunne ikke forlange, at jeg ſkal gjøre To Uret, for paa deres Bekoſtning at gjøre den Tredie lykkelig. Kunne I begribe det?“ „Ja“, ſvarede de alle Tre, „det begribe vi, og der er Intet at gjøre ved. Men ſiig ſtrax, hvad vi nu ſkulle udføre.“ „Ja“, ſagde Sultanen, „det vil jeg ſige Jer. Imorgen tidlig ville vi gaae udenfor Byen, Enhver af Jer ſkal tage en Bue med og Den af Jer, hvis Piil ſkyder længſt, han ſkal have min Datter, blive Kronprinds og holde Bryllup ſamme Dag. Ere I tilfredſe med det?“ „Ja“, ſvarede de tre Brødre og gik ud, toge uden Opſættelſe deres

Buer frem, spændte nye, stærke Strænge paa og haabede hver for sig at gjøre det bedste Skud. De vare alle Tre lige stærke og lige veløvede i alle ridderlige Kunster. Den næste Morgen strax efter Solens Opgang drog Sultanen med Brødrene ved sin Side, og efterfulgt af hele Hofstaten, tilhest ud paa en bred Slette, hvor Skydningen skulde foregaae. Alle stege af Sadlerne og vare fulde af Forventning. Hussein, den Ældste, havde det første Skud. Han stillede sig paa sin Plads, støttede Foden fast mod Jorden, tog en Piil, spændte med Kraft sit Vaaben, og i en stor Bue fløi hans Piil pibende og surrende hen gjennem Luften. „Et godt Skud", sagde Sultanen, „lad os see, hvem der gjør det bedre." Ali traadte frem, skjød, og see, hans Piil fløi dog endnu bedre end Husseins og faldt et godt Stykke længere borte ned paa Jorden. „Godt gjort", sagde Sultanen, „Hussein har tabt. Nu, Achmet, slink frem, og viis ogsaa dine Kunster." Achmet traadte modigt frem, og uden lang Nølen skjød han løs. Med vidunderlig Hurtighed fløi hans Piil afsted langt forbi Husseins og Alis, bestandig længer bort, og faldt ikke ned igjen og var endelig forsvundet, og intet Menneske vidste hvor. Alle Tilskuere forbausedes og undrede sig, og Sultanen sagde: „Den Yngste har altsaa sagtens stukket Øer ud og kan lee ad Øer." Han reed frem for at hjælpe til at søge Achmets Piil. Men han og de andre Folk søgte og søgte vel over en Time, Pilen var borte, de fandt den ikke. Det var slemt, thi saa havde Ali vundet. Achmet ærgrede sig sort, dog det kunde ikke hjælpe ham til Noget. Det gjældte nu engang om den Piil, der blev fundet. Uden længere at opholde sig ved at søge vendte Hofstaten med den lykkelige Ali i Spidsen tilbage til Hovedstaden, og selvsamme Dag blev Brylluppet holdt. Men Hussein og Achmet kunde ikke være Vidner dertil, thi de havde begge elsket Prindsessen meget høit, og lode sig derfor ikke see ved Brylluppet. Hussein forlod Byen for stedse, begav sig op paa et nærliggende Bjerg, hvor der boede Dervischer, og blev selv en Dervisch. Men Achmet satte sig tilhest, reed igjen ud paa Sletten, hvor Skydningen var foregaaet, og vilde endnu engang see efter sin Piil; thi det var ham altfor ubegribeligt, hvor den kunde være blevet af. Han

reed stedse fremad, saae sig slittigt om tilhøire og tilvenstre og ligeud, og tænkte bestandig, jeg vil og maa finde den. Tre Timer havde han saaledes redet, da kom han til en bred, høi Klippevæg og tænkte, hvis Pilen er fløiet herhid, maa den være sprunget tilbage fra Klippen. Langsomt reed han langs med Klippevæggen, og ganske rigtigt, der laae Pilen i Sandet, Spidsen var ordentlig blevet bøiet og krum af Stødet, og Achmet sagde: „Sandelig, saa langt har endnu intet Menneske skudt, og det kan ikke gaae ret naturligt til.“ Han stak Pilen i sit Kogger, saae endnu engang op og ned ad Klippevæggen og tænkte paa det sælsomme Skud. Da saae han pludselig i Klippen en Dør, som han ikke før havde bemærket, og blev saa nysgjerrig, at han steg af Hesten og nærmede sig Døren. Den stod kun paa Klem og var ikke i Laas. Uden Betænkning stødte han den op, gik derind og kunde nu see ned ad en snever Gang, som han modigt betraadte og derpaa gik videre. Nu kom han til en anden Dør, ogsaa den aabnede han og blev nu af Forundring staaende som en Støtte, thi en prægtig Sal laae for ham. Det havde han ikke ventet. Noget saa deiligt som denne Sal havde han i hele sit Liv aldrig seet. Væggene vare heelt af Guld, alle Borde og Stole, Gulvet og Alt, hvad han saae, var af Guld og saa blankt poleret, at det ordentligt lynede, og Achmet maatte holde Haanden for Øinene for ikke at blive blændet. Med vaersomme og usikkre Skridt gik han endelig ind i Salen og tænkte, at der dog nok vilde komme et eller andet Menneske, der kunde vise ham tilrette, ja han vilde hellere udsætte sig for de største Farer, end forlade Salen uden at have tilfredsstillet sin Nysgjerrighed. See, da gik der en Dør op og ind traadte en vidunderlig deilig Dame med et stort Følge af Pager og Hofdamer, Alle i den meest glimrende Paaklædning. Damen holdt en Lilie i Haanden, paa hendes Hoved glimrede en Diamantkrone. Hun svævede hen til Achmet, som stod der stum af Forundring, tog ham ved Haanden og sagde: „Kjære Prinds, jeg seer, du er forbauset over Alt, hvad du her har for Die, du har ikke ventet at finde denne Pragt bag denne raa, steile Klippe. Men du vil ikke undre dig mere, naar du faaer at vide, at jeg er Feen Paribanu, og dette er mit Slot.

Du vil endnu dvæle her længere og endnu faae prægtigere Ting at see end denne Sal, thi jeg vil gjøre dig til min Ægtefælle og til Konge over al denne Herlighed. Er du tilfreds dermed?“ Achmet vidste ikke, om han var vaagen eller drømte, og maatte først igjen samle sine Tanker, før han kunde svare. Endelig stammede han endnu ganske forvirret: „Min kjære Fee Paribanu, vistnok gad jeg gjerne blive din Husbond, men siig mig dog blot for Himlens Skyld, hvordan jeg er kommet herhid, og hvorfra kjender du mig? thi jeg har jo dog aldrig i mit Liv seet dig.“ Da tog Feen ham ved Haanden, førte ham til en Divan og sagde: „Det vil jeg nok sige dig, kjære Achmet. Jeg kjender dig og dine Brødre allerede fra Eders Barndom af, thi Eders gode Moder var min bedste Veninde. Da hun døde, sagde hun til mig: „Paribanu, pas godt paa mine Børn.“ Det lovede jeg hende gjerne og havde et vaagent Øie med Eder. Men du, Achmet, var mig altid den kjæreste af de Tre, og da du blev stor og stedse holdt dit Hjerte reent, da besluttede jeg, at du skulde faae Deel i den største Lykke, som kan times en dødelig Mand, og udkaarede dig til min Ægtefælle. Det var mig, som spillede Jer Røret, Teppet og Æblet i Hænderne; det var mig, som ved den lille Dverg lod dig lokke til Hulen, hvor du kunde opholde dig roligt og uden Fare; og endelig var det ogsaa mig, der bevingede din Piil og lod den flyve lige til Klipperne over os, hvor den stødte paa og faldt paa Jorden. Thi jeg vidste meget godt, at du vilde løbe efter den for at opsøge den. Saaledes gik det ogsaa, paa den Maade er du kommet herhid, og du skal leve i Herlighed og Glæde, saalænge det behager dig.“

Feen tang, og fuld af Fryd og Glæde sagde Achmet: „Naar Tingen forholder sig saaledes, saa kan jeg sagtens finde mig deri, og vil aldrig i mit Liv forlade dig mere.“ Og selvsamme Dag holdt han Bryllup, ægtede den skjønne, mægtige Fee Paribanu, og forekom sig selv som det lykkeligste Menneske paa Jorden. Feen viste ham sit underjordiske Rige, førte ham hele Dagen omkring og havde sin Glæde af hans Forbauselse, som stedse voxede, jo mere han saae og jo længere de skrede frem. Feernes hele Rige lignede en uendelig Have fuld af de

skjønneste Blomster og sjældneste Træer. En Mængde Paladser stode deri. Et var heelt af Guld, det havde han først seet, et andet var af Sølv, det tredie af Staal, det fjerde af Krystal og ganske gjennemsigtigt, det femte af lutter Rubiner, og bestandig det ene skjønnere end det andet. Dette behagede Prinds Achmet overmaade meget, han levede et heelt Aar hos Feen og kjedede sig ikke en eneste Dag. Endelig tænkte han dog engang igjen paa sin gode gamle Onkel, følte stor Længsel efter at besøge ham og gik til sin Kone og sagde: „Kjære Paribanu, jeg kunde have Lyst til at gjøre en Reise hen til min Onkel. Vil du tillade mig det?“ „Meget gjerne“, svarede Feen, „men kun under den Betingelse, at du ikke siger ham, hvor du boer, ikke heller at du har ægtet mig, ellers kan det blive din Ulykke. Lov mig det, og kom snart igjen.“ Prindsen lovede det helligt og høitideligt, og strax aabnede Feen Klippen og førte ham sagte ud. Her ventede allerede en Mængde Tjenere med de skjønneste Heste paa hans Ankomst, og en Vaabendrager fremførte en herlig sneehvid Hest, som han selv skulde ride paa. Han satte sig op, tog Afsked med sin Kone, og derpaa gik det i susende Galop henad hans Onkels Hovedstad til, og alle Tjenerne bagefter ham. Han kom snart derhen, ilede op ad Paladsets Trapper lige ind i sin Onkels Værelse og omfavnede ømt den gamle Mand, som slet ikke vidste, hvad han skulde sige, og den ene Gang efter den anden udraabte: „Min Dreng, min kjære Dreng, hvor kommer du dog fra, hvor har du været saalænge? jeg troede allerede at du for længe siden var død!“ derhos klappede og kysede han ham, og hans Glæde var meget stor. Endelig kom han lidt til Ro og sagde: „Men fortæl mig dog nu, hvor du har været saa længe? Du maa have havt Lykken med dig, thi du seer prægtig nok ud!“ Men Prinds Achmet tænkte paa sit Løfte og svarede kun: „Kjæreste Onkel, jeg tør ikke sige dig Mere end, at jeg er det lykkeligste Menneske i Verden, og hvis du holder rigtigt af mig, saa spørg mig ikke mere, thi jeg kan dog ikke svare.“ Nu slog den Gamle sig tiltaals. Prinds Achmet blev tre Dage hos ham, og da han reiste, lovede han snart at komme igjen, thi han havde havt det saa godt hos sin Onkel. Derpaa

reed han igjen tilbage til Feen, sin Hustrue, der med Glæde modtog ham.

Han besøgte fremdeles den Gamle hver Maaned, thi Paribanu havde selv bedet ham derom, og han bevarede sin Hemmelighed saa omhyggeligt, at Ingen kunde opdage, hvor han kom fra. Som et Lyn kom han, og som et Lyn forsvandt han. Den gamle Onkel vilde ikke have taget nogen Forargelse videre deraf, og vilde bestandig have fundet sig deri, hvis han ikke havde havt to Vezirer, som vilde ophidse ham mod Achmet. Den Ene sagde hver Dag: „Hvem veed, hvad Prindsen fører i Skjoldet. Hvorfor vil han ikke ud med Sproget? Pas paa, Hr. Sultan, han vil dog engang berøve Eder Riget og støde Jer fra Thronen." „Javist", sagde den Anden bekræftende, „saaledes forekommer det ogsaa mig. Langt herfra kan han ikke boe, det er sikkert, thi see bare paa ham; naar han stiger af Hesten, er der næppe et Støvgran at see paa hans Klæder, og Hestene ere saa muntre og saa lidt trætte, som om de først nylig kom fra Stalden. Prindsen hverver sig vist et Parti i Folket, og der vil nok snart blive Opstand og Oprør i Landet." „Aa hvad", svarede Sultanen da altid, „Achmet er en god Dreng og har ikke isinde at tilføie mig noget Ondt." Men Vezirerne holdt ikke op, de snakkede ham bestandig Noget for, indtil de endelig havde faaet ham saavidt, at han dog blev en lille Smule mistroisk, især da Achmet ikke lod det mindste Ord falde om sit Ægteskab og sine Forretninger, men bevarede sin Lykkes Hemmelighed trofast i sit Bryst. Nu lod Sultanen en Dag en Kone kalde til sig, som var meget berømt for sine Trolddomskunster og sagde til hende: „Qvinde! slaa op i dine Hexebøger og bring mig inden tre Dages Forløb Besked om Prinds Achmet, min Brodersøn. Thi jeg vil vide, hvor han opholder sig, og hvad han tager sig for." Konen lovede at adlyde og efter tre Dages Forløb kom hun igjen med et glad Ansigt og sagde: „Hr. Sultan, jeg har opdaget Alt, saaledes og saaledes staaer Sagen," og nu fortalte hun Sultanen den hele Historie. Sultanen vilde i Begyndelsen slet ikke troe hende, i den Formening, at den gamle Hex vilde trække sig ud af Sagen ved Løgn. Men da hun svoer høit og dyrt og tilbød sit Liv i Pant for

Sandheden, saa blev han vaklende i sin Tro og raabte endelig: „Qvinde, hvorledes vil du bevise din Beretning?“ „O min Gud“, sagde Konen, „Hr. Sultan, det er jo ikke saa vanskeligt, I behøver jo kun selv at spørge Eders Brodersøn, saa vil I jo nok høre, hvad han siger. Han vil vist ikke benægte det, og hellere strax tilstaae Alt. Hvis I da ikke faaer Beviset i Haanden, saa kan jeg ikke hjælpe Jer mere, og I maa see til, hvor I kan bedre faae Sagen opklaret, end hos mig.“ Derpaa gik den gamle Kone bort og var ganske vred over, at han ikke vilde troe hende. Men Sultanen lod strax sine to Vezirer kalde og sagde til dem: „I Bagvadskere og Æreskjændere! hvor tør I vove at vække Mistanke hos mig mod min kjære Brodersøn. I vare ikke bedre værd, end strax at blive hængte, da vilde I idetmindste holde Eders lumske Tunge i Tømme. Veed I vel, at min kjære Prinds Achmet er gift med Feen Paribanu og hver Dag lever i Herlighed og Glæde? I maae vide, at han slet ikke tænker paa at ophidse mit gode Folk og støde mig fra Thronen! Forstaae I mig?“ Vezirerne stode nu der ganske forlegne og skammede sig begge, saa at de bleve ganske purpurrøde i Ansigterne og vare nærved at synke i Jorden af Undseelse. Dog fattede den Ene af dem sig snart, paatog sig igjen en kjæk og forvoven Mine og raabte: „Hr. Sultan, vi veed rigtignok ikke noget om det, som I her vil bilde os ind, men veed I ogsaa, om Eders Efterretninger ere sikkre? tilgiv os naadigst, hvis vi tvivle en Smule derom, thi endnu aldrig i mit Liv har jeg hørt, at en Fee skulde have ægtet et Menneske, og jeg paastaaer, at den hele Historie er Løgn og Bedrag, og jeg bliver fast ved min Mening, at Prinds Achmet tragter Jer efter Livet. Opgiv ham dog engang tre ret vanskelige Ting, som han skal bringe Jer. Hvis han har en Fee til Kone, vil det lykkes ham, og ellers ikke, og vi kunne da strax see, hvem der har Ret, enten I, Hr. Sultan! eller Eders underdanigste Tjenere.“ Her taug Veziren stille, og Sultanen sagde: „Godt, det vil jeg gjøre, jeg vil følge Eders Raad. Men Gud naade dig, hvis Prinds Achmet er uskyldig! Jeg lader dig da hænge op ved Benene. Men nu skal du selv udtænke tre rigtig vanskelige Ting, som Prinds Achmet skal udføre, for at du ikke siden skal sige, at

der er skeet dig Uret." „Velan Hr. Sultan," vedblev da Vezziren, „saa vil jeg da nævne Jer tre Ting. Forlang først af Prindsen, at han skal bringe Jer et Telt saa lille, at det kan gjemmes i den hule Haand, og dog saa stort, at Eders hele Krigshær kan leire sig derunder. For det Andet skal han bringe en Krukke, der lige til Randen er fyldt med Livsens Vand. Og for det Tredie skal han fremstille for Jer en lille Dverg, der ikke er høiere end to Fod, men med et Skjæg idetmindste halvtredsindstyve Alen langt. Hvis han bringer disse tre Ting, saa maa I tage vore Hoveder, Hr. Sultan, og vi ville indrømme, at I har Ret, og I maa kalde os Bagvadskere og Løgnere. Men kan han ikke det, saa have vi Ret, og han maa uden Naade døe for Bøddelens Haand. Men indtil da Levvel." Med disse Ord gik begge Vezirerne trodsigt bort og lode Sultanen staae, der var færdig at blive sort af Ærgrelse. „Naa", sagde han endelig, „kan Gutten gjøre det, saa kan han mere end spise Kirsebær." Derpaa gik han tilsengs.

Prinds Achmet, der ikke havde den ringeste Anelse om al denne Sladder og Bagvadskelse, kom da engang igjen ridende freidig og vel tilmode, for at besøge sin gode gamle Onkel. Men denne løb det koldt ned ad Ryggen, da han saae den glade Prinds og tænkte paa, hvilke Nødder han skulde give ham at knække, og han var selv forfærdelig bange for at komme frem med Sproget. Achmet bemærkede endelig hans Urolighed og spurgte: „Kjæreste Onkel, hvorledes er det fat med dig idag?" Sultanen trak Veiret dybt, tog endelig Mod til sig og fortalte ham tilsidst uden Omsvøb, hvad han havde hørt af de to Vezirer, hvorlunde han var kommet i Kiv og Kjævleri med dem, og hvad Bagvadskerne tilsidst havde forlangt, nemlig Teltet, Livsens Vand og Dvergen. „Du kan troe mig, kjære Dreug", tilføiede han, „jeg har ikke tvivlet om dig noget Minut og bestandig betragtet dig som min kjære Brodersøn og Ven. Men hvis det er sandt, at den mægtige Fee Paribanu er din Kone, saa viis mig den eneste Godhed og lad hende skaffe de tre Ting, for at de onde Vezirer kunne faae deres Løn. Vil du gjøre det, min bedste Dreng?" Prinds Achmet, der fuld af Forbauselse havde hørt paa alt dette, smilede venligt til sin Onkel og sagde:

„Jeg vil ride hjem og tale derom med min kjære Hustrue, Feen. Hun holder lige saameget af mig, som jeg af hende, og hvis det staaer i hendes Magt at opfylde min Bøn, hvad jeg ikke tvivler om, saa seer du mig imorgen igjen. Jeg vilde gjerne allerede før have sagt dig Alt og fortalt dig, hvorlunde jeg er kommet til min Lykke, men Paribanu vil ikke have det. Nu veed du det alligevel. Bi kun til imorgen, saa skal jeg nok bringe dig Beviser, der skulle betage de onde Vezirer Lysten til for Fremtiden at bagvadske mig og binde dig Løgne paa Ærmet om mig. Lev vel, til vi sees, kjæreste Onkel! og stoel paa mig.“ Uden længe at nøle, satte han sig paa sin raske Ganger, og ilede tilbage til Feernes Rige. Hans Kone havde endnu slet ikke ventet ham, hendes Glæde var derfor meget stor, og hun kom ham saa venlig og kjærlig imøde, da han traadte ind, at han strax meddeelte hende Alt, hvad han havde hørt af Sultanen. „Kan du da forskaffe mig de tre forlangte Ting, Paribanu?“ spurgte han tilsidst. „Ja, kjære Mand,“ sagde Feen, „det kan jeg meget let, og du skal ogsaa faae dem. Det er en Lykke, at min Broder idag just er kommet her i Besøg, thi han er netop to Fod høi, og har et Skjæg paa over tredsindstyve Alen. Hvis dette ikke havde truffet sig saaledes, saa vilde det have seet slemt ud med Dvergen, men de to andre Sager ere Ubetydeligheder. Et Telt, som det man forlanger, ligger for lang Tid siden ubrugt i mit Skatkammer, og af Livsens Vand have vi i Slotsgaarden en heel Brønd fuld.“ Hun befalede en Terne at hente Teltet, og hun bragte det ogsaa strax, og det var saa lille, at hun aldeles kunde skjule det i den hule Haand. Men udenfor Slottet spændte hun det ud, og det strakte sig, blev stedse større og tilsidst saa stort, at to Krigshære havde kunnet finde Plads derunder. Prinds Achmet vidste slet ikke, hvad han skulde sige, og var uudtømmelig i at yttre sin Forbauselse og Beundring. Feen smilede kun og sagde: „Kjære Mand, saadanne Ting finder du her i tusindviis og kan ved Leilighed engang betragte dem.“ Derpaa gik de tilbage til Slottet, og Feen Paribanu sendte Bud efter sin Broder og lod ham sige, om han ikke vilde komme til hende, thi hendes Mand, hans Svoger, var kommet tilbage fra Byen og ønskede at tale med ham. Men til sin Mand sagde hun, at han endelig

maatte være rigtigt høflig imod ham, thi han var rigtignok en meget skikkelig Person, men han kunde ikke udstaae, at man loe og spottede over, at han var saa lille, og blev ved saadan Leilighed strax saa vred, at intet Menneske var sikker for hans Jernkølle, som han altid havde hos sig som en lille Spadseresтok. Men den lille Spadseresтok veiede idetmindste femhundrede Pund, og hvor den faldt, der voxede intet Græs mere, saa at han var ikke at spøge med. Dvergen kom, og hvem var det — ingen Anden end Achmets Ven og gode Bekjendt, Myggedræber fra Hulen. Siden de havde seet hinanden, havde han ladet sit Skjæg groe over tredsindstyve Alen langt, og han bar det i Fletninger snoet om Livet, saa at det saae ud, som om han bar et fast Harnisk. Thi Skjægget var saa tæt og glimrende som Metal. De gamle Venner bleve overordentlig glade ved at see hinanden igjen, og Myggedræber spurgte endelig, om han ikke i Et eller Andet kunde være sin kjære Svoger til Tjeneste. Nu fortalte Achmet ham da de onde Vezirers Forlangende, og at han saa gjerne vilde gjøre sin gamle Onkel den Glæde, at ydmyge de slette Mennesker, og hvis det ikke var Myggedræber imod, saa bad han ham næste Morgen at følge med ham til Sultanen. Myggedræber hørte opmærksomt paa alt dette, betænkte sig et Øieblik og sagde derpaa: „Achmet, jeg følger med dig, det forstaaer sig af sig selv, thi du er min kjære Svoger og Ven. Men det siger jeg dig i Forveien, jeg slaaer sandsynligviis Vezirerne ihjel, naar jeg seer dem, thi de ere ikke andet end Utøi og ikke værdige til, at Solen skinner paa dem; Himlen være dem naadig, hvis de ville gjøre sig musige.“ Nu tang Myggedræber, men hans lille Ansigt var, medens han talede, af Vrede blevet ganske rødt, hans Øine lynede, og med sin Kølle stødte han mod Jorden, saa at hele Paladset rystede i sin Grundvold. Men Feen beroligede ham snart, han blev igjen venlig og snakkede, spøgede og drev alle Slags Løier til den sildige Aften.

Næste Morgen tog Prindsen Teltet, Krukken med Livsens Vand, og vækkede derpaa Myggedræber, som endnu laae i dyb Søvn. Klippen aabnede sig, og snart rede Vennerne paa hurtige Heste, ledsagede af deres Tjenere, til Sultanen. Dver-

gen havde taget sin Kølle med og hængt den paa Sadelknappen. Da de kom til Paladset, hørte de, at Onkelen allerede havde begivet sig til Statsraadet. „Det er ret godt," sagde Achmet til Myggedræber, „saa træffe vi begge Vezirer strax hos ham." De stege af Hestene, og gik uden Ophold strax ind i Statsraadssalen og lige hen til Sultanen. Næppe saae denne sin Brodersøn, før han steg ned af Thronen, omfavnede ham, og raabte: „Er du der, kjæreste Dreng! bringer du nu ogsaa virkelig de vidunderlige Ting med til mig?" „Ja, kjære Onkel!" sagde Achmet, „jeg medbringer Alt, hvad du forlangte. Her er Teltet; see her, det er saa lille, at jeg kan skjule det i Haanden, og dog saa stort, at to Krigshære kunne finde Beskyttelse derunder. Vi ville strax engang prøve det her i Salen." Han opstillede Teltet paa Gulvet og begyndte at udfolde det. Det voxede under hans Hænder, udvidede sig, og i to Minutter naaede det fra den ene Ende af Salen til den anden; alle Vezirer og Kongens Raadgivere og den hele Livvagt kunde staae derunder. Sultanen glædede sig derover som et Barn, men de to onde Vezirer bleve dødblege og skjælvede i deres Hjerter. „Hvad sige I nu?" raabte Sultanen til dem og saae paa dem med et bistert Blik. „Vi ville først see Livsens Vand," svarede de med Frækhed. Nu tog Prinds Achmet Krukken frem, gav den til Sultanen og sagde: „Her er det, og Krukken er fuld lige til Randen." Derpaa tog han Myggedræber ved Haanden og sagde: „Her er ogsaa Dvergen, ikke mere end to Fod høi; han har et Skjæg over tredsindstyve Alen langt, og han er min egen Svoger. Du seer, kjære Onkel, jeg har løst mit Løfte og bragt Beviislighederne, og nu maae ogsaa Vezirerne døe." „Ja, min Søn, det skulle de, thi jeg har sagt dem det forud, og jeg vil strax lade Bøddelen komme." Da Vezirerne hørte dette, bleve de grebne af Dødsangst, de faldt paa Knæ for Sultanen og bade saa ynkeligt for deres Liv, at Sultanens Hjerte følte Medlidenhed, og han allerede var nær ved at tilgive dem. Da sagde Myggedræber: „Nei ikke paa den Maade, Hr. Konge, som Arbeidet er, saa maa Lønnen være; disse Karle have hele deres Liv gjort mere Ondt, end de kunne svare for i Himlen; jeg er ikke kommet her for Løier, eller for at see paa

Narrestreger, thi det forstaaer jeg mig kun slet paa, og jeg vil derfor hellere strax selv expedere de to Skurke til Helvede.“ Med disse Ord løftede han sin Jernkølle og slog med eet Hug Vezirerne ihjel, saa at de laae uden at røre et Lem. „Tag mig ikke dette ilde op, Hr. Sultan“, vedblev han, „disse Slubberter have ikke fortjent det bedre, og de vilde have foraarsaget Eder Ærgrelse og Kummer nok, hvis I havde skjænket dem deres Liv. Vær altsaa glad ved, at de nu ere borte; kom med, og lad os faae en dygtig Frokost, thi jeg er sulten!“ Hvad skulde Sultanen gjøre? Vezirerne vare nu engang døde og havde fortjent, hvad de fik; altsaa kunde han ikke blive vred og sagde: „Naa, lad det nu være godt saaledes, Sagen er afgjort, og Enhver er kommet til sin Ret.“ Han hævede Forsamlingen, begav sig med Achmet og Myggedræber til sine Værelser og lod en god Frokost sætte frem for dem, som Dvergen havde forlangt. Men i sit Hjerte var han meget glad og elskede Achmet mere end nogensinde før. Et Par Dage derefter anrettede han en stor Banket, hvortil han indbød alle Landets Fornemme, thi han vilde høitideligholde Achmets Andendagsbryllup. Til denne Fest hentede Achmet sin Gemalinde, Sultanen lod Husein komme, der endnu stedse var og vilde blive Dervisch, og Ali med sin Hustru Amine maatte ogsaa være med. Nu vare da Brødrene efter lang Tids Forløb igjen komne sammen; de kysfede og omfavnede hinanden og fortalte hinanden deres Hændelser. Husein sagde: „Mit Hjerte er fuldt af Fred og Ro, og Verdens Bekymringer trænge ikke ind i min Eensomhed. Jeg er lykkelig.“ Ali sagde: „Min gode Onkel har sat mig til Statholder over Provindsen Eran, og jeg og Amine, min Hustru, elske hinanden af ganske Hjerte. Jeg er lykkelig.“ Men Achmet greb Feen Paribanu ved Haanden, traadte hen mellem sine Brødre og sagde høit: „Men jeg er den Lykkeligste af Alle, thi den mægtigste og skjønneste Fee i Verden er min Hustru, hun elsker mig og opfylder alle mine Ønsker. Hvem er lykkeligere end jeg?“ Da udbrød den gamle Onkel, Sultanen, ganske fornøiet: „Jeg seer, at Enhver af Eder er tilfreds med det, han har, og det er det Allerbedste. Kommer nu og lader os være glade.“ Nu gik de hen

og høitideligholdt et lystigt Andendagsbryllup, holdt Gilde mange Dage og vare muntre og vel tilmode. Derpaa gik Enhver til Sit og tænkte: „Jeg er dog den Lykkeligste.“ Og saa er Historien ude.

Den pukkelryggede Døde paa Reiser.

Sultan Mahmud af Kaschgar stod en Morgenstund meget gnaven og mismodig op af sin Seng, thi han havde sovet slet. Han sendte sin Livtjener Jusuf hen til Hakim, som var Hofnar, med den Befaling øieblikkelig at vise sig for hans Aasyn, og at medbringe Løier og Morskab for at opmuntre hans Herre og forjage det onde Lune. Jusuf gik, kom tilbage og sagde: „Hr. Hakim, den Puklede, har hele Natten ikke været i Paladset, og da jeg nøiere spurgte mig for, saa lod man mig vide, at han igaar Aftes havde drukket nogle Glas Viin over Tørsten, og i al Stilhed listet sig bort uden at sige, hvorhen.“ Dette gjorde Sultanen endnu mere gnaven; han sendte strax mange Tjenere afsted rundtom i Byen for at opsøge den lille Pukkelryggede og bringe ham, hvor og hvordan de saa fandt ham. Tjenerne løb med lange Skridt ud af Paladset, og Enhver tænkte ved sig: „Hakim vil nok faae sin Ryg varmet, hvis vi finde ham.“ Men de fandt Hakim, og Hakim fik dog ingen Prygl, thi den lille Pukkelryggede var død. De kom nemlig til den Plads, hvor Forbryderes Henrettelse sædvanligviis fandt Sted, og saae der en stor Mængde Folk staae omkring Skafottet, og paa Skafottet selv Byens øverste Politidommer tilligemed nogle Bøddelknægte; de vare Alle i fuldt Arbeide. To af dem havde taget Liget af den lille Pukkelryggede under Armene, holdt det opreist, saa at det kunde sees af alle Folk, og fire Andre havde grebet fire af Byens Borgere, bandt deres Hænder med Reb paa Ryggen og lænkede dem. Men Politidommeren talte til Folket og sagde: „I Godtfolk, hører mig, Historien med den lille Pukkelryggede og disse fire Borgere forekommer mig saa

mærkværdig, at jeg end ikke vover at lade en eneste af disse Mænd hænge. Jeg vil gaae til Sultanen, vor naadigste Herre, og fortælle ham den besynderlige Begivenhed, som I ogsaa have hørt, og henstille Dommen til Hans Majestæts eget Skjøn." Han befalede derpaa uden videre Bøddelknægtene at følge med ham. To af dem bare Hakims Liig, de Øvrige toge de fire Borgere mellem sig, og nu gik hele Toget lige fra Skafottet hen til Sultanen. Hele Sværmen strømmede efter, skrigende og støiende. Men Politidommeren lukkede Paladsets Porte, lod Folket staae udenfor, og gik med sit Følge lige til Sultan Mahmud. Han kastede sig for Sultanens Fødder og sagde: „Herre, jeg beder, at I naadigst vil tilgive, at jeg uanmeldt vover at træde ind i Eders Værelse, men jeg maa nødvendigviis meddele Jer en mærkværdig Begivenhed." Sultanen bød ham ved et Vink at staae op og at tale, og Dommeren begyndte: „De Troendes Beherster! denne Morgen ganske tidlig kommer een af mine Betjente til mig og fører en christen Kjøbmand ved Armen og beretter, at han havde grebet ham i et Drab. Den Myrdede laae nede i Huset. Jeg sprang strax op, spurgte mig nøie for efter alle Omstændigheder, tog den Dræbtes Liig i Øiesyn, som ikke var nogen Anden end Eders Hofnar Hakim, og fandt tilsidst, at den christne Kjøbmand havde forbrudt Livet, thi han negtede aldeles ikke Mordet. Jeg gav strax Befaling til at slaae Skafottet op og begav mig derhen med den Fangne og Hakims Liig. Tillige lod jeg ved Udraabere Henrettelsen forkynde i alle Byens Gader, som det er Skik og Brug i vore Riger og Lande. Bøddelen er netop i Begreb med at hænge Kjøbmanden, da kommer der et Menneske løbende, skriger og raaber allerede langtfra: „Holdt, holdt! jeg er den Skyldige, jeg har dræbt den Pukkelryggede." Jeg kjender Manden, han er een af Eders Majestæts Leverandeurer, og jeg befaler ham at bevise sin Selvanklage. Han fortalte mig nu en meget sandsynlig Historie, og jeg maa indrømme, at han er den Skyldige, og giver Befaling til at hænge ham istedetfor Kjøbmanden. Bøddelen lægger ham allerede Strikken om Halsen, da kommer der endnu et Menneske løbende, som han var gal, og raaber: „Holdt, holdt! Jeg er Morderen." Manden stiger op paa Skafottet, begynder at fortælle og ganske

rigtigt, jeg maa ogsaa frikjende Leverandeuren, og vil nu lade Jødedoctoren, det var den Sidste, hænge op. Næppe har jeg givet Befaling dertil, saa er jeg nærved at faae et Slag, thi nu stormer der en Skrædder frem og paastaaer, at intet Menneske har fortjent Døden, og før Nogen skulde henrettes, saa vilde han hellere tilstaae sin egen Brøde, og nu fortæller han mig en Historie, som er altfor mærkværdig til, at jeg noget Øieblik kunde tage i Betænkning at forebringe Eders Majestæt den hele Begivenhed. Her staaer Skrædderen, her er Jøden, her Leverandeuren og dette er den christne Kjøbmand. Fæld nu selv deres Dom, naadigste Herre! thi jeg er saa forvirret, at jeg ikke veed, hvad jeg skal troe eller tænke."

„Hvis jeg skal dømme, maa jeg først høre", sagde Sultanen. „Kom altsaa hid, du Skrædder, og begynd din Fortælling, thi du er kommet sidst, og maa følgelig bedst kjende Begyndelsen til denne curieuse Historie." Skrædderen traadte frem, gjorde en heel Deel Buk og begyndte derpaa: „De Troendes Behersker! som I allerede har hørt, saa er jeg Skrædder. Jeg sidder igaar Aftes i min Boutik og syer meget ivrigt og flittigt, Sting i Sting, paa en Kaftan, som vor høiærværdige Iman skal have. Da kommer den lille Pukkelryggede op ad Gaden, han har en Tromme med sig og trommer af alle Kræfter. Udenfor min Boutik bliver han staaende, trommer et nyt Stykke og begynder tillige med en høist behagelig Stemme at synge og slaae Triller. Den lille Knægt morede mig overmaade meget med sin Tromme og sin Sang. Og jeg siger derfor til ham: „Lille Herre, vil I ikke træde indenfor og spise til Aften hos mig?" thi jeg vidste, at min Kone ogsaa vilde have sin Fornøielse af den lille Fyr. „Hvorfor ikke", sagde den Pukkelryggede, „det vil jeg nok gjøre, men du maa bare ikke lade mig vente længe, thi jeg er sulten. Lad Arbeidet ligge og kom." Jeg lukkede da min Boutik, og gik hjem med den lille Mand, og han gjorde der hjemme saa mange snurrige Streger og Løier, at jeg og min Kone sad i een Latter. Nu traf det sig til al Ulykke, at min Kone til Aftensmad havde kogt et Par store Gjedder og sat dem frem for os paa Bordet. Vi spiste og spiste, og Dvergen gjør endnu bestandig tusind løierlige Ansigter og er munter og vel

tilmode. Men pludselig bliver han dødbleg, og plump! falder han ned af Stolen og ligger paa Gulvet, saa lang han er. Den stakkels Djævel har faaet et stort Been i Halsen og er død. Jeg kan ikke beskrive Eders Majestæt min Forskrækkelse. Politi, Skafot og Strikke stode levende for min Sjæl og af Angst var jeg nær ved at krybe op ad Væggene. „Hvad skal jeg gjøre, hvad skal jeg gribe til", raabte jeg i Eet væk, „Allah il Allah! hjælp mig i Nøden, hvad skal jeg dog gribe til!" Jeg slog mig for Brystet og rev i mit Haar. Min Kone var i Begyndelsen ligesaa forskrækket som jeg, dog fattede hun sig snart og sagde: „Kjære Mand, hvis du holder af mig, saa vær et Øieblik forstandig, thi vi maae i ethvert Tilfælde skaffe os denne lille døde Pukkelryggede fra Halsen, og der er faldet mig Noget ind. Ikke langt herfra boer en Jøde, som er Læge, og han boer paa første Sal. Lad os slæbe den lille Karl derhen og lægge ham paa Jødens Trappe, saa ere vi ham qvit." „Kjære Kone, du har Ret," raabte jeg, „og du er klogere end jeg, lad os gjøre, som du siger. Tag bare fat paa den Pukkelryggede ved Benene, jeg skal tage ham fat ved Hovedet." Uden at nøle længere, svøbte vi ham i et stort Tørklæde og bare ham afsted til Jødedoctoren. Men Døren var allerede lukket i Laas, da vi kom derhen, thi det var blevet ud paa Natten. „Træk i Klokkestrængen", sagde min Kone. Jeg gaaer hen og ringer paa. Der kommer en Pige med en Lygte, lukker Døren op for os og spørger, hvad vi ville. „Herre Gud", siger jeg saa til hende, „vi bringe her et Menneske, som er dødssyg, for at Eders Herre kan tage ham i Cuur, gaa bare op til ham og hent ham strax. See her er en Zecchin, tag den med og giv ham den, for at han ikke skal troe, at vi forlange hans Hjælp for Intet." Pigen tog Pengene og gik. Strax griber jeg det lille pukkelryggede Liig, lister mig hurtigt og sagte op ad Trappen og stiller det saaledes paa de øverste Trin, at det ved den ringeste Berøring maa hvippe forover og styrte ned af Trappen. Derpaa tog jeg og min Kone skyndsomst Flugten og løb alt, hvad vi kunde til vort Hjem. Vor List var lykket os, vi behøvede hverken at frygte for Politi eller Skarpretter eller Skafot, og fulde af Glæde gik vi tilsengs. Men idag hørte jeg til min Forskrækkelse, at den stakkels Jøde-

doctor skulde hænges, og det foer mig gjennem Sjælen. Jeg kunde umuligt lade dette skee, men gik strax hen, og angav mig selv og sagde, paa den og den Maade er Sagen gaaet til. Det er den hele Historie, og Eders Majestæt kan troe mig, at jeg har berettet den rene Sandhed, og at i Grunden ingen Anden er den Pukkelryggedes Morder end han selv ene og alene." Skrædderen gjorde herpaa igjen en dyb Bukning og traadte tilbage. Men Sultanen vinkede Jødedoctoren hid og sagde: „Fortæl nu du, men lyv ikke, jeg lader dig ellers hænge op ved Benene." Jøden kastede sig paa Jorden, skjælvede og sagde: „Allernaadigste stormægtigste Herre, Høimodighedens og Naadens Sol, de Troendes Behersker! gid min Tunge visne, hvis den fremfører en eneste usand Stavelse, og jeg vil lade mig ophænge ved Benene, saa sandt Gud hjælpe mig, hvis jeg ikke fortæller Alt saaledes, som det er gaaet til med mig. Igaar Aftes kommer min Pige løbende ind til mig i Stuen, giver mig en blank Guldzecchin og siger til mig: „Herre, nede paa Gaden staaer der to Folk, som bringe et dødssygt Menneske, som I skal curere, og de have strax givet mig denne Zecchin, for at I ikke skal gjøre det for Intet." Da jeg seer Zecchinen, saa tænker jeg: „Stop, det er rige Folk, de maae ikke vente længe, de kunne give dig Noget at fortjene," og jeg løber ud af Stuen, som jeg gaaer og staaer, i Slobrok og Tøfler, og venter ikke paa Pigen, men løber ligesom blind og gal hen til Trappen og vil ned. Da støder min Fod i Mørket imod Noget paa Trappen, saa at jeg nær var snublet derover og plump, plump, triller det ned ad Trappen og bliver liggende nedenfor. „Du mine Fædres Gud!" tænker jeg da, „hvad er dog dette?" og skjælver af Skræk over mit hele Legeme. Jeg skriger efter Lys, saa høit jeg kan. Der bringes Lys, jeg gaaer ned, og der ligger den Syge, som jeg skal curere, han er steendød og rører ikke et Lem. „Vee mig, vee mig!" skriger jeg, „hvad skal det blive til? imorgen kommer hans Naade, vor Hr. Politidommer, og slæber mig i Fængsel, og jeg maa sidde paa Vand og Brød. O vee, o vee, du mine Fædres Gud, hvad skal der blive af? Moses og Propheterne, nu gjælder det min Hals!" Men min Tjenestepige, stormægtigste Hr. Sultan! er en klog og listig Person, og jeg

spørger hende: „Rachel, hvad skal jeg gribe til?“ Rachel leer og siger: „Herre! I maa skaffe den Døde ud af Huset. Her ved Siden af boer vor naadigste Sultans Hofleverandeur, stig ind paa hans Tag og kast den Pukkelryggede ned gjennem hans Skorsteen.“ „Rachel“, siger jeg og aander lettere, „Rachel, den Tanke er Guld værd, og jeg vil gjøre, som du siger.“ Jeg gaaer altsaa hen og opsøger et langt Reb og lægger det under den Dødes Arme. Derpaa tager jeg ham paa Skuldrene, Rachel hjælper mig hen over Tagene, og forsigtigt lade vi den Pukkelryggede glide ned i Skorstenen. Da jeg følte at han stod fast, trak jeg Rebet igjen op, og hurtigt listede jeg og Rachel os henover Tagene, jeg gik tilsengs og tænkte: Gud være lovet, Rachel og Propheterne have hjulpet dig. Men imorges hørte jeg, at min Hr. Nabo, Leverandeuren skulde henrettes, det faldt mig tungt paa Samvittigheden, og jeg tænkte ved mig selv, en Uskyldig skal ikke henrettes i dit Sted, jeg løb hen og angav mig selv, idet jeg raabte: Vee mig, vee mig! jeg er Manddraberen. Dette er min hele Historie, Hr. Sultan, og det er den rene Sandhed.“ Jøden traadte tilbage, Mahmud vinkede ad Leverandeuren, idet han befalede: „Nu skal du fortælle.“ Leverandeuren, en stærk og kraftig Mand, fortalte Følgende: „De Troendes Behersker! ved Siden af min Bolig har jeg endnu en anden Bygning, hvor jeg gjemmer mine Forraad. Her ligger der store Fade fulde af Olie og Fedt, Kjød og alleslags andre Varer. Jeg havde allerede for lang Tid siden bemærket, at Rotter og Muus tilføiede mig megen Skade, dog dette var en Ting, som ikke lod sig ændre. Men sidste Nat kommer jeg silde hjem, gaaer ind i mit Værelse, som støder tæt op til Magasinet og vil lægge mig tilsengs. Da seer jeg ved Maaneskinnet i Kaminen en mørk Gjenstand, gaaer nærmere til og seer et Menneskes Fødder. Herre, jeg er just ikke svag af Kræfter og ikke bange af mig! jeg blev altsaa ikke det Mindste forskrækket over Benene, men tænkte strax i første Øieblik: Stop, du er den Gavtyv, som har bestjaalet mig, og ikke Rotter og Muus, som jeg bestandig har skudt Skylden paa. Men bi lidt, min gode Ven, det skal bekomme dig ilde. Uden at betænke mig længe, henter jeg en dygtig Knippel, og med et Ryk trækker jeg

Karlen ved Benene ud af Kaminen, saa han ligger paa Gulvet, og nu tærsker jeg løs paa ham, alt hvad Tøiet kan holde, og siger ikke et eneste Ord, men varmer hans Rygstykker saa længe, som jeg kan røre Armen. Derpaa skjælder jeg ham ud for en Tyv og en Kjæltring og siger til ham, at han skal staae op og pakke sig, hvis han ikke ønsker endnu en Dragt Prygl. Men den lille pukkede Karl bliver liggende og rører sig ikke. Jeg støder ham i Siden med Foden; han bevæger sig ikke. Forbistret! tænkte jeg endelig, nu har du ovenikjøbet slaaet ham ihjel, jeg tænder et Lys, jeg betragter ham, og ganske rigtigt, der ligger den Karl, han er bleg som et Liig, allerede næsten kold og steendød. Min Skræk var ikke ringe. Jeg satte mig endelig hen for med koldt Blod at overveie, hvad der vilde være det Bedste at gjøre ved denne Sag. Men jeg kunde ikke finde paa Noget, som duede, jeg tog den ulykkelige Patron paa Skuldrene, bar ham ud paa Gaden og stillede ham ikke langt fra mit Huus, opretstaaende op til en Boutik. Til Lykke var der endnu Ingen paa Gaden, og intet Menneske bemærkede mig. Jeg gik hjem igjen og sagde: Allah Kerim, Gud er barmhjertig, for mig kan den Karl staae der til Verdens Ende. Derpaa lagde jeg mig tilsengs og sov ind uden Bekymring. Men nu imorges hører jeg, at man vil henrette en Kjøbmand, fordi han skulde have slaaet en lille pukkelrygget Mand ihjel. Det faldt som en Steen paa mit Hjerte, og jeg tænkte strax paa mit Æventyr om Natten og kunde ikke faae den Tanke ud af Hovedet: Det maa være den Pukkelryggede. Og saaledes forholdt det sig ogsaa. Jeg gik op paa Skafottet, og angav mig selv som skyldig i Drabet. Da jeg var ved at skulle hænges, kommer Jøden heldigviis og befrier mig. Det Øvrige har I hørt, naadigste Herre!" Leverandeuren bukkede sig lige til Jorden og traadte tilbage, men Sultanen vinkede ad den christne Kjøbmand og sagde: „Nu skal du fortælle."

„Mægtige Storsultan", begyndte Kjøbmanden, „jeg blev igaar Aftes indbudet til et lystigt Selskab af Troesbrødre, som jeg ikke ret vel kunde udelukke mig fra. Jeg begav mig altsaa derhen, og tilbragte en meget fornøielig Nat. Vinen fra Schiras blev ikke sparet, og saa tildrog det sig da, at vi Allesam-

men, da vi skiltes ad, noget usikkre paa Benene listede hjem. Den Ene tumlede til den ene Side, den Anden til den anden. Hvor jeg egentlig gik, veed jeg ikke, thi Gaderne, Husene, Himlen og den hele Verden syntes at dreie sig i en Kreds omkring mig. Desuden var det endnu temmelig mørkt. Endelig kom min Bevidsthed lidt efter lidt tilbage. Stop, tænkte jeg da, før du gaaer hjem, skal du tage dig et Bad, det vil gjøre dig godt. Jeg var mig allerede saavidt bevidst, at jeg tog den rigtige Vei til Badene, men den ubehagelige Usikkerhed i Gangen tabte sig endnu ikke. Da vilde min Ulykke, at jeg gjorde et Feiltrin, vaklede, traadte nogle Skridt fremad og styrtede endelig lige mod en Boutik og ned paa Steenbroen. I samme Øieblik faldt et tungt Legeme over mig, lige tvers over min Hals, og jeg tænkte bestemt, at jeg var faldet i Hænderne paa en Røver og Gavtyv. Jeg værgede mig rasende mod det formeentlige Angreb, kastede Karlen af Nakken, knyttede Næven og gav ham et Slag i Hovedet, saa at han strax blev liggende, og jeg maatte troe, at han var faldet lidt i Besvimelse ved mit Næveslag. Men min Forbittrelse var endnu ikke stillet, med begge Næver trommede jeg endnu dygtigt paa hans Hjerneskal og Pukkel. En Politibetjent traf mig just ifærd med denne Beskjæftigelse, ilede hen til mig og vilde holde mig tilbage og berolige mig. Men jeg stødte ham tilbage og raabte: „Den Slyngel har villet mig tillivs, Herre, gaa Jeres Vei og forstyr ikke ærlige Folk.“ Men Politibetjenten saae nøiere paa mit Offer og fandt, at han var død. Hr. Sultan, da blev jeg forskrækket! men skeet var skeet, og skeete Ting lade sig ikke forandre. Politibetjenten greb mig, tog Liget paa Ryggen, og førte mig til sin Herre, Politidommeren. Det Øvrige veed I, naadigste Herre.“ Kjøbmanden taug, og traadte tilbage, men Sultanen befalede: „Bring mig Liget hid.“ Liget blev bragt, og Mahmud saae, at det var hans lille Hofnar Hakim, den Pukkelryggede. Derpaa befalede han Doctoren at undersøge, om der virkeligt fandtes et Fiskebeen i Hakims Hals. Jødedoctoren trak sit Bestik op af Lommen, skar og skar, og raabte tilsidst: „Gud er stor, naadigste Hr. Sultan, her er Benet,“ og overleverede det til Sultanen. Men Sultanen sagde: „I Godtfolk, jeg seer, at I ere uskyldige, og I kunne drage

bort i Fred.“ Dette lode de sig ikke sige to Gange, men bukkede sig alle Fire lige til Jorden og gik bort saa hurtigt, de kunde. Men Sultanen befalede saa snart som muligt at begrave den lille Pukkelryggede, idet han med Latter sagde: „Han har i levende Live gjort dumme Streger nok, og kan selv efter Døden ikke lade være at holde Folk for Nar. Lad ham snart komme under Jorden, ellers vil han nok tilsidst blive levende igjen, uagtet han efter sin Død tre Gange er bleven slaaet ihjel.“ Da han havde sagt dette og leet, gik han sin Vei.

Albondocani.

Chalifen Harun al Raschid spadserede en Dag, som han ofte pleiede at gjøre, gjennem Bagdads Gader. Hans Storvezir Giafar ledsagede ham, og begge vare saa godt formummede, at man ikke let skulde kunne gjenkjende dem. De dreve omkring hist og her og kom ogsaa forbi en Sukkerbagers Boutik, der saae saa reenlig og pen ud, at Chalifen gik derind, lod sig give nogle smaa Kager, som laae færdige paa Disken, og som smagte ham saa godt, at han spiste dem med megen Appetit. Desuden var han bleven meget sulten af den lange Vandring. Bodens Herre havde behaget ham saa godt, at han huskede paa ham, da han var kommen tilbage til Paladset, og sendte øieblikkelig Bud hen til ham, lod kjøbe endnu et Hundrede af de smaa Kager, som havde smagt ham saa godt, og havde isinde at gjøre sin Gemalinde en Foræring dermed. Han modtog Kagerne, befalede at bringe et Sølvfad og lagde med egne Hænder de hundrede Smaakager smukt i Orden derpaa. Men under hver af Kagerne skjulte han et Guldstykke. Saaledes sendte han Fadet til sin Gemalinde og lod hende sige, hvis hun ellers havde et Ønske, saa maatte hun komme frem med det, saa vilde han gjerne opfylde det. Sultaninden mærkede, at hendes Husbond og Herre maatte være i meget godt og oprømt Lune og

bad da om tusind Zecchiner og om Tilladelse til at maatte gaae ud i Byen og besørge forskjellige smaa Indkjøb. Hun fik strax Zecchinerne tilligemed Tilladelsen. Uden Nølen kastede hun altsaa Sløret over sig, befalede en Terne at følge med og gik ud af Paladset. Hun gik meget omkring; det var en saare heed Dag, saa at hun tilsidst blev meget træt og mat og især tørstig. Paladset var endnu langt borte, hos de sædvanlige smudsige Vandbærere vilde hun ikke slukke sin Tørst, hun befalede derfor Pigen at banke paa det første det bedste Huus og bede om et Glas Vand. Ternen adlød og bankede paa ved et stort og smukt Huus. En ung, velklædt Mand aabnede Døren, traadte ud og spurgte, hvad Damerne ønskede. Tjenestepigen bad om et Glas Vand, og dette blev strax bragt og overleveret til Sultaninden. Hun modtog det, vendte sig om, stillede sig saaledes, at den unge Mand ikke kunde see hendes Ansigt, drak Vandet og gav med Tak Glasset tilbage. Derpaa skyndte hun sig igjen til Paladset. Da hun nu overveiede, hvordan hun kunde belønne den unge Mand for hans Tjeneste, faldt hendes Øine paa Fadet med Kagerne, som Sultanen havde sendt hende til Foræring, hun tog det og sendte det ved en Slavinde til den unge Mand, og havde i det næste Minut glemt den hele ubetydelige Begivenhed. Men den unge Mand var Sultanens Kammerherre, han heed Aladdin og var meget rig og anseet. Da Fadet blev bragt ham, satte han det tilside, og lod Damen formelde sin Tak; og saa tænkte han ikke mere derpaa. En Time derefter kom Vægteren i Qvarteret, som havde gjort ham adskillige smaa Tjenester, og Aladdin overdrog ham at udrette dette og hiint. Da han skulde gaae, tog Kammerherren Fadet, forærede Vægteren det og sagde: „Bring dine Børn dette, og lad dem spise Kagerne, det vil smage dem godt.“ Fuld af Glæde modtog Vægteren Foræringen, rendte lige hjem, og tænkte ved sig selv nu ville Drengene blive glade. Men hans Kone kom ham allerede imøde i Døren, tog Fadet af hans Haand, og da han havde fortalt hende det Hele, sagde hun ærgerlig: „Jo, det var noget net! saadanne Slikkerier due ikke for Børn, de maae spise Brød, og dermed Punktum. Du gaaer strax ud paa Torvet og seer til, om du kan faae solgt Kagerne tilligemed Fadet.“ Den

stakkels Mand føiede sig efter sin Kones Befaling, gik ud og bragte det smukke Fad til en Udraaber og sagde til ham: „Du, sælg mig dette Fad.“ Udraaberen modtog Fadet, stillede sig midt hen paa Torvet og skreg: „Hvem vil kjøbe Kager? Kager, Kager! de ere ganske friske og nylig komne ud af Ovnen. Hvem vil kjøbe Kager?“

Kagerne saae virkelig saa lækkre ud, saa at flere Folk trængte sig sammen om Udraaberen, og der blev gjort det ene Bud efter det andet. Handelen skulde allerede sluttes, da bemærkede een af de Omstaaende Chalifens Vaaben paa Sølvfadet og raabte forskrækket: „Godtfolk, tager eder iagt, Kagerne maae være stjaalne fra Chalifens Palads, thi her kan I see Fyrstens hellige Vaaben, ganske fiint stukket i Sølvet.“ Ved disse Ord listede den Ene efter den Anden sig ganske stille bort, og Udraaberen stod ganske alene med sit Fad. Uden at betænke sig længe fattede Manden den Beslutning selv at bære Fadet til Chalifen, for at han kunde være sikker paa ikke at blive straffet. Uden at blive opholdt kom han ind og sagde: „De Troendes Behersker! paa den og den Maade er det gaaet mig, og jeg vidste ikke nogen bedre Udvei end at forebringe eders Majestæt selv Sagen.“ Chalifen vidste ikke, hvordan han var faren, da han saae Fadet, som han selv med høistegne Hænder havde tilberedt for sin Gemalinde, og han blev grebet af Vrede over den Ringeagt, hvormed hans Venlighed og Godhed øiensynligt var bleven optaget af hende. Tillige vilde han bestemt vide, hvem der havde givet Fadet bort, og haabede endnu, at det var blevet stjaalet. Han sendte strax Bud efter sin Gemalinde og lod hende bede at skynde sig til ham. Damen kom, og med Heftighed spurgte Chalifen hende: „Har du foræret dette Fad bort?“ „Ja, naadigste Herre,“ svarede Damen skjælvende, „da jeg spadserede gjennem Byen,. lod jeg mig række et Glas Vand, og sendte den unge Mand, der viste mig denne Tjeneste, Fadet til Belønning.“ Denne Forklaring formildede Chalifen, men dog vakte det paa den anden Side hans Nysgjerrighed, og han ønskede at erfare, hvem den unge Mand var, hvis Tjeneste var blevet belønnet saa godt. Han sendte sine Tjenere ud og snart bragte de Aladdin, hans Kammerherre. „Har du

givet denne Dame Noget at drikke," spurgte Chalifen. „Ja, naadigste Herre!" „Har du seet hendes Ansigt, da hun løftede sit Slør for at sætte Glasset for Munden?" Istedetfor at sige Sandheden og svare Nei, sagde Aladdin ulykkeligviis: „Ja, naadigste Herre," og nu kjendte Chalifens Vrede ingen Grændser mere. Han lod øieblikkelig Bøddelen komme og befalede ham at hugge Hovedet af Kammerherren og Fyrstinden. Bøddelen kom, lagde et stort Læderteppe paa Jorden og uden at tale vinkede han ad Aladdin og lod ham forstaae, at han skulde knæle derpaa. Aladdin maatte adlyde, men endnu engang vendte han sig til Chalifens Hustru og sagde: „Naadigste Frue, jeg er Skyld i eders Ulykke. Jeg sværger, at jeg ikke har seet eders Ansigt, og jeg veed ikke, hvorledes et urigtigt Svar ganske mod min Villie kom over mine Læber. Tilgiv mig, naadigste Frue, I seer jo, at jeg ogsaa med Døden maa bøde for min Forseelse." Damen græd bitterligt, dog tilgav hun gjerne den unge Mand, svøbte sig derpaa igjen i sit Slør og ventede paa Bøddelens Dødshug. Aladdin lod binde for sine Øine og knælede ned paa det blodbestænkede Læderteppe. Allerede løftede Bøddelen sit Sværd, da sprang Aladdin op, rev endnu engang Bindet fra sine Øine, og raabte: „Herre! vær saa naadig at opsætte Henrettelsen endnu tre Dage, da vil der møde Jer et morsomt Æventyr, og jeg indestaaer med mit Hoved for, at I ikke vil angre den Opsættelse, jeg beder om, og som I vil indrømme mig." Aladdin sagde disse Ord med Sandhedens hele Overbeviisning, saa at Chalifens Vrede kjølnedes, og han sagde tilsidst: „Nuvel, i tre Dage skal Livet endnu være dig skjenket og ligeledes min Hustru. Men lyver du for mig, vover du at haane mig med Løfter, saa bed Himlen, at den vil lade dig døe, inden de tre Dage ere forløbne, for at undgaae min Vrede. Dit Huns er foreløbigt allerede givet til Priis for Plyndring og bliver endnu den Dag idag jævnet med Jorden."

Med alvorligt Ansigt gav Chalifen derpaa alle Tilstedeværende et Vink, at de skulde gaae, og vandrede majestætisk, som en tirret Løve, op og ned i sit Værelse. Den første af de tre Dage henløb, og der indtraf ikke Noget af Betydning. Men henimod den anden Dags Aften piintes Chalifen af Kjedsomhed,

og han gik hen og forklædte sig, trak ganske slette grove Klæder paa, satte en gammel pjaltet Turban paa Hovedet, hængte en Karabin om Skuldrene, en Dolk ved Siden, og sminkede sit Ansigt ganske bruunt. Han saae ud som en Bandit, og kunde uden Frygt for at blive kjendt gaae ud paa Bagdads Gader, skjøndt det endnu var ganske lyst. Han smuttede ud af en Bagport paa Paladset og besluttede i paakommende Tilfælde at kalde sig Albondocani. Det var nemlig Parolen, som han selv i Begyndelsen af Ugen i Statsraadet havde givet alle Officerer og Byens Embedsmænd, og naar han i Albondocanis Navn gav en Befaling, saa vidste Enhver, at det var Harun al Raschid selv, der var skjult under denne Maske. Uden bestemt Maal vandrede Albondocani hist og her omkring og kom ogsaa til Bagdads Bazar, en prægtig Bygning med mange Søilegange, i hvilke de fornemste Kjøbmænd udstille deres Varer til Salg. Her traf han en ung Mand, der meget ivrigt fægtede med Hænderne i Luften, og fortalte de Omstaaende en Historie og raabte den ene Gang efter den anden: „Forunderligt, uhørt, har man nogensinde hørt Sligt. Allah il Allah, det er ubegribeligt.“ Albondocani blev nysgjerrig, gik hen til den unge Mand og sagde til ham: „Herre, vær saa god at fortælle mig ogsaa det Vidunderlige, der synes at beskjæftige eder saa meget.“ „Meget gjerne, for Allahs Skyld,“ svarede Ynglingen, „seer I, der henne har en gammel Kone i to Timer ligget paa Knæ, hun rækker alle Forbigaaende sin Haand for at bede om en Naadegave, og derhos fremsiger hun udenad alle Kapitler af den hellige Koran saa flydende, at det er beundringsværdigt; men troer I vel, at nogen Eneste har givet hende en Skilling? seer I, Herre, det har vakt min Forundring.“ Chalifen gik hen til Konen og hørte en Stund opmærksomt paa hende. Han vilde allerede give hende en betydelig Gave, da hørte han, at hun med sagte Stemme sagde til en Kjøbmand, der gik tæt forbi hende: „Herre, vil I have en deilig ung Pige til Kone?“ Kjøbmanden studsede, saae forundret paa Konen og sagde endelig: „Hvorfor ikke, hvis hun virkelig er smuk, og jeg først kan faae hende at see.“ Konen reiste sig, vinkede ad Kjøbmanden og hviskede: „Følg med.“ Albondocani vilde see, hvorledes dette vilde

løbe af, og gik uden Betænkning efter dem uden at blive bemærket, thi det var allerede blevet ganske mørkt. Konen standsede ved et lille Huus, aabnede med en Nøgle Gadedøren og gik ind med Kjøbmanden. Som en Aal smuttede Albondocani bagefter dem. Gjennem en Stuedør glimtede et Lys, Sultanen listede sig derhen og gjennem et lille Vindue saae og hørte han Alt, hvad der foregik i Værelset. Han saae en ung Pige af fortryllende Skjønhed, som netop var i Begreb med at kaste sit Slør over Hovedet, idet hun bebreidende spurgte den gamle Kone, hvorfor hun saa uforsigtigt havde ført en Mand derind. „Vær blot rolig, kjære Datter," sagde den gamle Kone, „denne unge Mand vil ægte dig, og du behøver slet ikke at skjule dit Ansigt for hans Dine." Men til den unge Mand sagde hun: „Hvis du eier fire tusind Zecchiner til Morgengave, skal hun blive Din!" Da blev Ynglingen forskrækket og svarede: „Saa mange Penge eier jeg ikke, men jeg vil gjerne offre min hele Formue for at komme i Besiddelse af den skjønne Jomfru, men Alt hvad jeg har, er to tusind Zecchiner!" „Hvad for Noget," skreg den Gamle, „er du saadan en fattig Pjalt? saa see til, at du kommer afsted, thi her er Intet mere at hente for dig. Gaaer ikke det Menneske der prægtigt klædt, og naar det kommer til Stykket, saa har han ingen Penge i Lommen. Afsted, marche, ud af Huset, saadanne Folk kan jeg ikke bruge." Den stakkels Kjøbmand stod bestyrtet der og var saa forlegen ved den Gamles Skjælden og Smelden, at han slet ikke kunde finde paa at sige et Ord og tilsidst i Taushed maatte liste af. Chalifen udenfor Døren kunde næppe bare sig for Latter, dog smuttede han hurtigt ud af Huset, før den stakkels fortumlede Kjøbmand aabnede Døren, og ventede saalænge, til han var gaaet op ad Gaden, og man ikke mere hørte og saae Noget til ham. Men derpaa dundrede han med sin Karabinkolb saalænge paa Døren, indtil den gamle Kone skjældende og smeldende lukkede op for ham. „Naa, naa, bare rolig," sagde Albondocani. „Jeg er en Beiler og vil ægte din Datter; nu nys mødte jeg en ung Mand, han har fortalt mig, hvad der er hændet ham i dit Huus, og har sagt mig, at han ikke kunde betale de fire tusind Zecchiner. Men jeg har Penge nok, og jeg siger dig, lad mig blot straxt

komme ind i Huset, ellers gaaer det dig ilde.“ „Du Gavtyv,“ skreg den gamle Kone, „du elendige Hallunk, troer du da ikke, jeg kan see, af hvad Slags du er. Gaa hen og tag først en anstændig Kjole paa og kom saa igjen. Hvor har du da dine Penge, Slyngel? Ja i Munden? skynd dig at komme bort, og hold mig ikke op her!“ Hun vilde allerede smække Døren i. Men under lydelig Latter skjød Chalifen hende uden videre tilside, tog hende ved Haanden og førte hende trods hendes Modstand ind i Værelset, hvor den unge Pige sad. „Du kan jo dog først see til,“ sagde han derpaa, „jeg kan jo strax betale dig de fire tusind Zecchiner i rede Penge.“ „Saa,“ sagde Konen, „naa, saa tæl dem op her; hvis du kan det, saa er Pigen jo rigtignok din.“ Chalifen trak strax en fyldt Pengepung op, kastede den paa Bordet og sagde: „Her, gamle Hex, er Pengene, og snarere mere end mindre, og gaa nu strax til Kadi og lad ham komme herhen, thi han skal strax vie mig til din Datter.“ „Aa, ja hvorfor ikke,“ raabte den Gamle, „hvad bilder I Jer ind? nu skulde vel Kadien strax komme løbende og lade sig forstyrre af enhver Spidsbube? gaa I selv derhen, jeg skal nok tage mig iagt. Jo, det vilde være noget net!“ „Qvinde,“ sagde Chalifen alvorligt befalende og med truende Miner, „du gaaer øieblikkelig hen og siger til Kadien, at han strax skal indfinde sig, at Albondocani ventede paa ham, og at han ikke maatte forglemme at tage Papir og Pen med. Hører du? Gaa nu!“ Denne alvorlige Befaling kyste den Gamle, og hun gik. Dog mumlede og knurrede hun endnu bestandig ved sig selv og tænkte, „hvis Kadien adlyder denne Befaling, saa maa min Svigersøn idetmindste være en Generalkjæltring.“

Da hun kom ind i Kadiens Bolig, saae hun ham tilligemed andre Retsbetjente sidde ved et langt grønt Bord, og Alting gik saa stille og høitideligt til, at hun ganske tabte Modet, og ikke vovede at udrette sit Ærinde. Hun klemte sig ganske stille mod Væggen, og var saa forlegen, at Kadien tilsidst bemærkede hende og raabte med raa Stemme: „Hvad vil du, Qvinde?“ „Ak Gud, ak Gud, Hr. Kadi!“ sagde den gamle Kone, „bliv bare ikke vred, men hjemme i mit Huus er der en Mand, som

næsten med Vold og Magt har jaget mig herhid og har paalagt mig at sørge for, at I strax skulde komme til ham og tage Papir og Pen med, da han vilde ægte min Datter." „Og hvem er den Uforskammede, som vover at gjøre saadanne Fordringer? Bastonade skal han have for sin Frækhed!" skreg Kadien saa rasende, at den gamle Kone med Skjælven og Bæven næppe kunde stamme: „Allerbedste, deilige Hr. Kadi, han hedder Albondocani." Men nu sprang Kadien saa hurtigt op, at hans Stol styrtede om og sagde kun: „Kom, kom, kom, saa hurtigt som muligt!" Han lod Alting staae og ligge, som det laae, og svarede ikke paa sine Collegers Spørgsmaal og Tiltale. „Gaa bare foran, gode Kone, gaae foran," sagde han. Den gamle Kone gik foran, men hun kunde ikke længer holde sin Tunge itømme, nu da hun havde seet, at Kadien var saa hurtigt ved Haanden, da hun nævnede sin Svigersøns Navn, og sagde: „Hr. Kadi, Albondocani har vist engang ved Leilighed smurt Jer dygtigt, og nu er I bange for nok en Dragt Prygl. Meget Mod har I ikke, saameget er vist." „For Allahs Skyld, ti stille, kjæreste Kone," sagde Kadien, „lad os blot see til at komme hurtigt afsted." De skyndte sig altsaa i Taushed videre og traadte snart ind i Stuen, hvor Albondocani ventede paa dem. Kadien mærkede nok, at Chalifen ikke vilde være kjendt, og hilsede ham derfor kun høfligt og ydmygt uden at nævne hans Titler. Albondocani befalede ham at opsætte Ægteskabscontracten. Kadien satte sig ned ved et Bord, tog sit Blækhorn frem og greb efter Papirtasken, men til Ulykke havde han glemt Papiret. I sin Angst og for ikke at opholde Sagen længere, rev han uden Betænkning et Stykke af sin hvide Kaftan og nedskrev i al Hast Contractens sædvanlige Formler. Den gamle Kone saae denne Opførsel fuld af Forbauselse, hun kunde ikke styre sig længere og raabte ganske høit: „Allah, hvad er det? min Svigersøn maa være den største Røvercapitain i Verden, ellers kunde denne svaghjertede Kadi ikke være saa bange for ham og strax rive sit Kjoleskjød af, fordi han har glemt en Stump Papir. Men er det dog ikke," vedblev hun, „aldeles skammeligt, at jeg skal give min kjære Datter bort til saadan en Erkegavtyv og Kjæltring! Ak, hvis dog min Mand levede

endnu! han vilde nok have viist saadant Pak Vinterveien!" Saaledes skjændte, klagede og jamrede hun i Eet væk, indtil Chalifen brød ud i en lydelig Latter og endelig befalede hende at tie. Endogsaa Kadien maatte tage alle sine Kræfter sammen for i Chalifens Nærværelse at bevare Anstanden. Endelig var Contracten færdig, og Kadien overleverede den til Chalifen i dybeste Ærbødighed. Derpaa pakkede Dommeren sit Skrivetøi igjen sammen og vilde med dybe Buk gaae bort. „Nei holdt," skreg den gamle Kone, „bi dog et Øieblik, min Svigersøn vil dog sagtens betale Jer for eders Umage." „Vist ikke," sagde Chalifen, „gaa nu bare, min gode Mand," og Kadien gik. „Hvad for noget," skreg Konen igjen, „altsaa saadan en smudsig Gnier er I, at I ikke engang vil betale, hvad I dog efter Lov og Ret er skyldig at betale? I er mig en net Fyr, skammer I Jer ikke! havde jeg dog aldrig seet Jeres skabede Person!" Chalifen loe bestandig, og fandt sig med største Sindsro i alle disse Skjældsord og Beskyldninger. Endelig sagde han: „Kjære Fru Svigermoder, nu vil jeg gaae hjem og ikke komme igjen før imorgen Aften. Pas imidlertid omhyggeligt paa min unge Kone og lad hende ikke mangle Noget. Imorgen ganske tidlig skal jeg sende nogle smaa Foræringer til hende, og lade nogle Arbeidsfolk komme, som skulle pynte Huset op og gjøre Alting net og blankt. Lad dem altsaa komme til allevegne." „Godt godt," raabte den Gamle, „jeg veed nok, hvad du vil, du vil nu gaae hen og endnu i denne Nat stjæle, røve og plyndre, hvad du imorgen vil forære bort. Gaa, og gid du aldrig kom igjen!" Chalifen gik og ilede til sit Palads. Næppe havde han i Hast skiftet Klæder, før han lod en Mængde af de bedste Haandværkere kalde, saasom Malere, Snedkere, Tapetserere, Marmorarbeidere og mange Andre, og sagde Følgende til dem: „Imorgen ved Daggry gaaer I hen i den og den Gade og spørger efter det Huus, hvor en Kone boer, der hedder Arafa. Dette Huus skulle I smykke fra øverst til nederst paa det Kosteligste, sparer hverken paa Guld eller Marmor, og lad det blive saa smukt som muligt. Men til Middag maa Alt være færdigt, ellers lader jeg ved Bøddelens Knegt Hænderne hugge af Jer Alle, saamange som I ere. Drager Jer dette til Minde. Skulde

Konen falde paa at spørge Jer, hvem der sender Jer, saa skulle I svare, at det er hendes Svigersøn Albondocani, og forresten ikke sige et Ord. Spørger hun om min Stand og Forretning, eller efter noget andet Saadant, hvad det saa end er, saa skulle I svare, at I vide det ikke. Kortsagt, I maae paa ingen Maade røbe, at Chalifen har sendt Eder. Forstaae I mig? Den, som handler imod denne Befaling og røber det Mindste, bliver korsfæstet, saa sandt jeg er de Troendes Beherfker." Ja, for at gjøre disse Folk endnu mere livlige, lod han Enhver af dem give en dygtig Bastonade under Fodsaalerne. De vare nu Alle fulde af Iver og lovede høit og dyrt bogstaveligt og paa et Haar at opfylde Befalingen. Næste Dag før Solopgang vare Alle ogsaa paa Benene, og begave sig, forsynede med alt det Nødvendige, til Arafas Bolig. „Hvad ville I her?" sagde den gamle Kone. „Vi ville oppynte Eders Huus." „Hvem har sendt Jer, I Dagtyve?" „Eders Svigersøn!" „Hvad veed I vel om min Svigersøn, ere I maaskee ogsaa saadanne Gavtyve, som han selv er?" Folkene svarede Intet, begyndte deres Arbeide, og bankede, hamrede, og hængte Tapeter op, alt hvad Tøiet kunde holde. „Siig mig dog engang, Godtfolk," begyndte den Gamle igjen, „veed I ikke, hvad for en Næringsvei min Svigersøn driver?" „Nei," svarede Alle, „det vide vi ikke." „Naa da, saa siig mig idetmindste, hvad han hedder." „Albondocani!" raabte Folkene, vedbleve at arbeide og svarede paa alle andre Spørgsmaal alene, at de vidste ikke mere. Den Gamle blev tilsidst ganske ærgerlig og tænkte: „Saameget er sikkert, denne Albondocani maa være et skrækkeligt Menneske, og maa indjage alle Folk Frygt, thi Ingen vil ud med Sproget eller sige, hvori egentlig hans Haandværk eller Forretning bestaaer. Det kan ikke være Andet, dette Menneske er den grusomste Røverhallunk af Verden." Imidlertid arbeidede Folkene meget flittigt, og snart var deres Forretning fuldbragt. Gulvet i det lille Huus var blevet belagt med de deiligste blankpolerede Marmorplader, Væggene vare behængte med Silketapeter og smykkede med herlige Billeder, for Vinduerne hængte der tunge guldvirkede Gardiner, de prægtigste Meubler stode i smuk Orden rundt om i Værelset, Alting

glimrede og blinkede af Guld, Sølv og Ædelstene, og kortsagt Alt var færdigt, og Folkene skyndte sig til Chalifen, fik af ham rige Belønninger og gik glade og fornøiede hjem. Men Chalifen lod strax Lastdragere komme, belæssede dem med kostbare Klæder til sin Gemalinde, med Huusgeraad, Alt af Guld, betrukket med Silkestoffer og Brokader og smykkede med de prægtigste Broderier, og befalede Bærerne at bringe alle disse Ting til Konen Arafa, og ikke at sige eller yttre Andet, end at hendes Svigersøn Albondocani sendte det. Den gamle Svigermoder stod i Begyndelsen maalløs af Forbauselse, da disse nye Foræringer ankom, og spurgte tilsidst Folkene, om de ikke gik feil, og maaskee skulde bringe disse Pragtsager til et andet Huus? „Nei, nei!“ sagde Bærerne, „Hr. Albondocani har sendt os med den Befaling til eder, at I med disse Klæder skal smykke og pynte hans Kone, thi iaften vilde han selv komme. De øvrige Stoffer og Kostbarheder skulde I gjemme i Kister og Kasser, thi de tilhørte alle eders Datter.“ Og uden at opholde sig længere, pakkede de Stofferne og Klenodierne ud, lagde dem paa Borde og Stole og gik igjen bort. „For Allahs Skyld,“ tænkte den gamle Kone, „hvormeget maa min Svigersøn ikke allerede have stjaalet sammen, siden han kan gjøre saadanne Foræringer.“ Derpaa ilede hun ud til sine Naboerske og bad dem at hjælpe hende med at faae Huset lidt i Orden og de mange kostbare Foræringer pakkede sammen paa et passende Sted, før Aftenen kom. Naboerskerne bleve nysgjerrige og løb med. Men hvor forbausedes de ikke, da de traadte ind i det før saa usle og elendige Huus. „Gud bevares, Nabomoder,“ skrege de, „hvad er dog her foregaaet? Jeres Hytte er jo forvandlet til det skjønneste Palads, Alting glimrer og blinker jo her. Ak, hvor her er blevet deiligt. Der maa være Hexeri med i Spillet. Ak, see disse deilige Billeder, disse herlige Tapeter, disse prægtige Gardiner, Alting tungt af Silke og Brokade. Nabomoder, hvorledes er det gaaet til?“ „Det har min Svigersøn Altsammen ladet gjøre idag i et Par Timers Tid,“ sagde Konen. „Hvadfornoget?“ skrege Naboerskerne, „Jeres Svigersøn? hvem er da det? hvor er han kommet fra? er han riig? hvad tager han sig for, hvad er han?“ „Ak, du

gode Gud", sagde Konen veemodigt og ydmygt, „jeg troer ikke, at han driver det hæderligste Haandværk. Han vil rigtignok ikke ud med Sproget, dog forekommer det mig næsten vist, at han er en Røver." „Aa, Snak vel, Nabomoder, en Røver? Naa, saa maa I for Guds Skyld bede ham om, at han vil skaane Husene i vor Gade for sine Gavtyvestreger." „Vær I kuns ikke bange", sagde den Gamle, „hos Jer er der da sagtens ikke Meget at hente, og min Svigersøn er nok en anderledes Karl, end saadan en Slubbert med langre Fingre, der ikke gjør Andet end at tømme Folks Lommer. Han driver det i det Store, det kan I være overbeviste om."

Medens de endnu saaledes sladdrede og snaddrede frem og tilbage, kom der en lang Række af Chalifens Tjenere i Forklædning, som i store Kurve frembar en Mængde Retter, Konfekt og søde Drikkevarer og sagde til den gamle Kone: „Qvinde, Eders Svigersøn sender Eder her Noget at spise og drikke og befaler Eder ikke at spare derpaa, men at gjøre Jer en glad Dag og med Glæde sidde tilbords med Veninder og Naboersker. Men hans Kone skal have det Bedste af Alt." „Men siig mig dog", raabte den Gamle ved dette nye Beviis paa sin Svigersøns Magt og Rigdom, „siig mig dog, hvem er dog egentlig min Datters Mand?" „Han hedder Albondocani", sagde Tjenerne, „Andet veed vi ikke om ham." Derpaa pakkede de deres Kurve ud, satte Stegene, Syltetøierne, Posteierne og Sukkersagerne paa Bordene og gik bort. Men Naboerskerne gave sig ifærd med Retterne og proppede sig dygtigt. Dog vare de endnu beskedne nok til at sætte de bedste Fade tilside for Albondocani og hans Kone, og slet ikke at røre dem. Allesammen løftede de Albondocani til Himlen. „Saadan en Svigersøn gad jeg nok have", sagde de, „Røver mig hist og Røver mig her, naar han bare har Penge nok og gjerne vil ud med dem. Leve Albondocani!" Kort sagt, de vare saa henrykte over Pragten i det lille Huus og over den kostelige Bevertning, at de udbrøde i overstadige Lovpriisninger, og udbredte snart i hele Qvarteret, at Arafas deilige Datter havde ægtet en berømt og umaadelig riig Røver. Dette Rygte kom ogsaa hiin unge Kjøbmand for Øre, der med en lang Næse maatte

gaae bort efterat have beilet, fordi han dengang ikke havde været istand til at udrede de fire tusind Zecchiner. Den gamle Kones Fornærmelser og de Skjældsord, med hvilke hun havde viist ham ud af Huset, vare endnu i for friſk Minde hos ham, til at han skulde have glemt dem, og da han desuden var af et hævngjerrigt Sindelag, gik han hurtigt og jublende til Qvarterets Politidommer og sagde til ham: „Hr. Politidommer, i denne Aften vil I kunne gjøre en god Fangst. Enken Arafa har kobblet sin Datter til en berygtet Røvercapitain, og jeg veed, at denne Skurk allerede har ladet bringe en uhyre Mængde Skatte til hendes Huus, og naar det bliver mørkt, vil han selv begive sig derhen. Befal nu Eders Officianter omtrent Klokken ti i al Stilhed med deres Folk at indfinde sig ved Jeres Huus, omring derpaa Enkens Hytte, og hverken Gavtyven eller det store Bytte kan undgaae Eder. Jeg for min Part forlanger intet Andet, end at man udleverer mig den unge Pige, som Kjæltringen har ægtet.“ Politidommeren var altfor glad over denne Efterretning, til at han skulde nægte at opfylde denne Betingelse, og den unge Kjøbmand gik bort med det Forsæt henimod Aften at være ved Haanden, for at modtage sit skjønne Bytte. Aftenen kom, Natten blev mørk, og henimod Klokken ti reiste Politimesteren sig og gik udenfor sin Dør. Her ventede allerede fire hundrede Politisoldater paa ham, anførte af Officererne Schamam og Hasan, og tillige stod den unge Kjøbmand hos dem. Dommeren steg tilhest, og Toget satte sig i Bevægelse med Fakler, Blus og Lygter. Snart kom man hen til Arafas Huus og besatte den hele Gade. Schamam gik hen til Døren paa det beleirede Huus, og slog med en stor Jernkølle saa kraftigt paa den, at den rystede i sine Hængsler og dundrede. „Holla“, sagde han, „luk op, Gamle! her er Politiet!“ Schamam var en rigtig Satans Karl, og den grusomste og blodgjerrigste af alle Politibetjentene. Da derfor den stakkels Kone i Hytten hørte denne Larm og Schamams Skrig, var hun nærved at døe af Angst og Skræk og rystede over hele Legemet. Dog var hun fast bestemt paa ikke at lukke Døren op. Schamam ventede udenfor et Øieblik. Endelig blev han utaalmodig, vendte sig til Politidommeren og brølede: „Hvorfor behøve vi at staae

udenfor som Narre; skal jeg ikke slaae Døren istykker? den holder ikke længe, og jo før vi trænge ind, desto snarere faae vi fat i Byttet og fange Røveren!“ Dommeren vilde allerede give sit Bifald dertil, men da traadte Hassan, den anden Officeer, frem, han var et godt og blødhjertet Menneske, og han raadede ham derfra. „Herre“, sagde han, „betænk vel, hiin Kjøbmands Udsagn er paa ingen Maade endnu beviist, og vi staae her udenfor en Enkes Huus, som ikke engang har en Mand til Beskyttelse og altsaa saameget mere trænger til Lovens Beskyttelse. Gjør, hvad I vil, men jeg vadsker mine Hænder.“ „Aa hvad“, skreg Schamam, „Kjæltringen sidder vist derinde, og Fanden skal tage ham, hvis der ikke bliver lukket op. Heida“, raabte han igjen og dundrede med sin Kølle igjen paa Døren, „heida, gamle Hex, vil du lukke Døren op? hvis du ikke kommer strax, slaaer jeg den i tusind Millioner Stykker. Luk op, luk Røverhullet op, Elendige!“ Inde i sin Stue hørte den gamle Kone alt dette og skjælvede som et Espeløv. „Ak, store Prophet!“ jamrede hun, „nu have vi Politiet paa Halsen. Den fordømte Røvercapitain, han er Skyld i det Hele. Hvad skal jeg dog gjøre, hvad skal jeg gribe til!“ Men hendes Datter var slet ikke saa bange og søgte paa alle Maader at indgyde Moderen Mod. „Moder, gaae hen til Døren“, sagde hun, „og siig, at her var ingen Røvere, og at man skal lade os være i Ro. Luk bare Døren fast til, og lad Ingen komme ind, maaskee faae vi snart Hjælp.“ Den gamle Kone tog Mod til sig, og da det et Øieblik blev stille paa Gaden, skreg hun ud: „Hvad ville I her, her er kun to Fruentimmer, som ikke have begaaet nogen Forbrydelse.“ „Luk op, luk op, gamle Skræmsel!“ raabte Schamam og slog med fordoblede Slag paa den stærke Dør; „luk op, her staaer Politiet; din Hytte er et Røverherberge, og vi ville rense den smukke Rede. Luk op, siger jeg, eller vi slaae dig og din Datter for Panden!“ Men den ulykkelige gamle Kone skjød Saameget for Døren, som hun kunde, hun svoer høit og dyrt, at hun ingen Røvere havde i Huset, og at hun paa ingen Maade vilde lukke op. Derpaa gik hun igjen til sin Datter og begyndte at græde af lutter Angst og sukkede: „Ak, hvis dog din Fader endnu levede, eller blot din Broder var

her, da vilde Ingen saa let vove saaledes at forurolige os. Naar bare den ulykkalige Albondocani ikke kommer, de rive ham i Stykker, og hjælpe os kan han dog ikke. Ak, store Prophet, hvad skal der blive af alt dette!“ Schamam brølede imidlertid paa Gaden som et vildt Dyr, overøste Beboerne i det beleirede Huus med de gemeneste og skjændigste Skjældsord og slog bestandig med sin Kølle paa Døren, saa det knagede og bragede: „Lad os stikke Ild paa Hytten“, raabte han, „kom her, Folk! slaae Vinduesskodderne istykker, hvad skulle vi længere betænke os paa. Nu rask!“ Men Hassan modsatte sig endnu bestandig, advarede Folkene og raabte: „Stop lidt endnu, vi krænke Loven og overskride vor Myndighed. Angivelsen kan være falsk, jeg beder Jer, styrer Eders Raseri, det kan have de slemmeste Følger.“ „Aa Snak“, raabte Schamam, „vi røgte vort Kald, hvad komme de usle Qvinder derinde os ved. Gaa afveien, du Blødhjerte! her trænge vi til Dristighed og Bestemthed. Gaa hen og tag Skjørter paa, det passer bedst for dig!“ Men Hassan blev fast, holdt igjen af alle Kræfter, og forhindrede, at Døren blev slaaet istykker, saalænge han kunde. Det var en Lykke, at den var tømret af Egetræ og beslaaet med stærke Jernskinner. Endnu i nogen Tid kunde den nok udholde Schamams Kølleslag.

Imidlertid havde Chalifen, da det var blevet Nat, igjen taget sine Banditklæder paa og vandrede ukjendelig og upaaagtet henimod det omringede og bestormede Huus. „For Pokker!“ tænkte han, „hvad er det for en Støi her i Gaden“, og gik hurtigt derhen, blandede sig mellem Soldaterne og hørte, hvorledes Schamam brølede og rasede, og Hassan søgte at berolige ham. „Bi du“, tænkte han, da han saae Schamams Opførsel, „bi du, jeg skal ikke glemme dig, din nedrige Slyngel, du skal dyrt betale din Frækhed.“ Han saae sig om allevegne og søgte at naae Indgangen til Huset. Men alle Kroge vare besatte af Soldaterne. Men tæt ved Siden af det lille Huus fik han Øie paa et Palads, der tilhørte en Officeer i hans Livvagt, Emiren Junis, og han haabede fra Taget paa dette Palads let at kunne komme ned paa det flade Tag af Hytten. Han gik altsaa uden Betænkning hen til Paladsets Dør. En

kjæmpemæssig stor Slave traadte ham her imøde, overfusede ham og spurgte, hvor han vilde hen. Men Chalifen var en mægtig og stærk Helt, og med en tordende Stemme, der sittrede af Vrede, spurgte han igjen: „Hvad kommer det dig ved, elendige Slave, skynd dig nu afsted, og kald mig paa din Herre!“ Slaven skjælvede for Chalifen og hans flammende Øine, flygtede ind til sin Herre og skreg: „Herre, derude staaer en Mand, mægtig som en Løve, og han befalede mig med tordnende Stemme at kalde Jer ud!“ „Ha, hvad er det, du siger?“ raabte Emiren rasende, „hvem vover at fornærme mine Slaver?“ og i Vrede sprang han op, greb en Stridsøxe, stormede ud for at knuse den Forvovnes Hoved, og brølede af Raseri: „Hvor er du, hvor er du, Ulyksalige?“ „Her, Junis!“ sagde Albondocani med Ro og Værdighed. Som truffet af Lynet styrtede den mægtige Emir til Jorden, thi han havde strax gjenkjendt Chalifens Stemme, og raabte: „Herre, tilgiv, tilgiv, og befal over mit Huns og min Person.“ „Du forsømmelige og utro Tjener, hørte du ikke den Allarm i Gaden? veed du ikke, at fattige, uskyldige og hjælpeløse Qvinder her tæt ved Siden af dig blive forfulgte og ængstede af nederdrægtige Embedsmænd? og du bliver liggende paa Divanen, uden at røre dig? er det din Iver i Tjenesten? svar!“ „Naadigste Herre“, sagde Emiren, „jeg vil strax — —“ „Nei“, sagde Harun, „jeg vil selv afgjøre Sagen, da jeg nu engang er her. Hjælp mig op paa det flade Tag af det lille Huns, men uden Nølen, hurtigt, hurtigt!“ Emiren hentede strax Strikkestiger og Toug, hjalp selv Chalifen ned fra sit Tag og bad tusind Gange om Forladelse. „For denne Gang kan du slippe“, sagde Chalifen, „jeg vil tilgive dig“, og steg uden at opholde sig fra det flade Tag ned ad en Trappe og kom til en lukket Dør, der førte ind til den Stue, hvor begge Fruentimmer nu sad, og græd og lyttede skjælvende til Støien derude paa Gaden. Midt paa Døren var der en stor rund Aabning, gjennem hvilken Chalifen kunde overse Alt. Han glædede sig over den Pragt, der nu herskede i det lille Værelse, han blev næsten blændet af den Glands, der rundtom strømmede ham imøde fra Væggene og Bohavet og den rige Forgyldning, og tænkte ved sig selv, Haandværkerne have gjort deres

Sager godt. Derpaa hørte han en Stund paa, hvorlunde den gamle Kone skjændte og ikke levnede sin Svigersøn Ære for to Skilling, og glædede sig over, at hans unge Hustru, hendes Datter, derimod tog ham dygtig i Beskyttelse og bestandig forsvarede ham mod alle Moderens Beskyldninger. „Hvis han bare var her", sagde Datteren, „han vilde vist alene kunne jage det Pak bort, han seer saa heltemæssig og kjæk ud." Det glædede Chalifen ikke lidt, og for at gjøre sig bemærket, tog han en lille Steen og kastede den saa behændigt, at han med den slukkede eet af de Lys, som stode paa Bordet. „Hvad er nu det?", sagde den Gamle, „gaaer nu ikke Lyset ud paa engang." Hun tog det og tændte det igjen. Men Chalifen slukkede endnu eet, et tredie, et fjerde, og ramte tilsidst den Gamle paa Haanden. Hun saae forundret op og fik Øie paa Chalifen. „Ak, Allah! der er jo din Mand", sagde hun til sin Datter, „i ingen Ting fornægter han dog sit Røverhaandværk, han kommer over Tagene istedetfor ind ad Døren. Denne Gang er det godt, thi derude vilde de nok have slaaet Kløer i ham. Skynd dig noget at komme bort", vedblev hun, „der udenfor staaer Politiet og søger efter dig, og de ville nok spille net med dig, hvis du falder i deres Hænder. Det kommer der af at leve som en Røver og Gavtyv." „Luk bare op", sagde Chalifen, „jeg skal nok jage dem bort." „Der kan du see, Moder", raabte Pigebarnet med Glæde, „har jeg ikke nok sagt det, at han nok vilde hjælpe os ud af vor Forlegenhed." Og hun sprang strax op og lukkede ham ind. Chalifen traadte ind, omfavnede Pigebarnet venligt og hviskede til hende: „Vær ikke bange, jeg er hos dig." „Nu Gamle", sagde han derpaa høit, „bring mig nu Noget at spise, thi jeg er sulten." „I vil spise?" skreg den Gamle, „jeg troede dog, Appetitten nok kunde forgaae Jer, naar I tænker paa Politiet, I Landstryger!" „Gjør nu ikke saameget Væsen, ophold mig ikke", lød Chalifens Befaling, „jeg gjør, hvad der behager mig, og bryder mig ikke om Politiet saameget som saa!" og med den største Sindsro gjorde han sig tilgode, og med Latter og Spøg sad han tilbords med sin Hustru henved et Qvarteers Tid. Den Gamle var imidlertid nærved at døe af Angst; thi Schamam brølede udenfor Huset som en Besat og dundrede be-

ſtandig paa Døren. Endelig begyndte dette dog at blive Chalifen for beſværligt; han traf en Ring af Fingeren, overleverede den til den Gamle og befalede hende at give Ringen til Politidommeren og ſige ham: „at Ringens Herre var i hendes Huus og paalagde Dommeren, ſtrax at komme med begge ſine Officerer og medbringe Stokke til Baſtonade.“ „Jeg ſkal nok tage mig iagt“, ſagde den gamle Kone, „hvad bilder I Jer dog egentlig ind? tænker I, at Politiet har Reſpect for en ſaadan Kjæltrings Ring, ſom I er. Den ſlemme Schamam vil ſikkert ikke ſaa hurtigt ſtikke Piben ind, ſom Kadien igaar Aftes, han vil ſnarere ſtrax overfalde mig og tage Livet af mig. Jeg lukker ikke op, gaa ſelv hen, hvis I har ſaameget overflødigt Mod.“ „Gode Moder“, ſagde Albondocani, „undſlaa dig ikke og gaa derhen. Politimeſteren kjender mig, han vil adlyde, det indeſtaaer jeg dig for. Gaa, kjære Kone!“ „Naa, for mig gjerne“, ſagde den Gamle, „jeg vil probere paa det. Men det er ſikkert, hvis I ogſaa kan faae Bugt med Politimeſteren, ſaa er I den meeſt ſtorartede Kjæltring paa Jorden, og jeg vil gaae med i Eders Røverbande og lægge mig efter at ſtjæle og røve.“ Med disſe Ord gik hun og ſkreg: „Hr. Schamam, Hr. Schamam!“ „Hvad vil du, fordømte Hex?“ raabte Officeren. „Ja, Herre Gud, hvad er det egentlig I forlanger, Hr. Schamam?“ ſpurgte den Gamle igjen. „Vi ville have fat paa Kjæltringen, gamle Hex! Jeres nette Svigerſøn, og hvis I ikke ſtrax lukker op, ſaa hugger jeg Jer i Stumper og Stykker!“ „Hr. Schamam, min Svigerſøn har her leveret mig en Ring til Politimeſteren, han ſkulde ſee paa den, og jeg ſkulde tillige lade ham vide, at Ringens Herre er i mit Huus.“ „Hid med Ringen!“ ſagde Dommeren til Schamam. Den Gamle aabnede Døren ganſke forſigtigt kun ſaameget, at hun kunde kaſte Ringen udenfor, hvorpaa hun hurtigt igjen lukkede den. Schamam tog Ringen op og rakte den til Politimeſteren. Næppe havde denne ſeet paa den, ſaa blev han bleg ſom et Liig og ſkreg: „Allah il Allah, det er ude med os!“ „Dumt Vaas“, ſkreg Schamam, „lad mig ſee den Tingeſt!“ tog den af hans Haand og traadte hen til en af Faklerne for at betragte Ringen. „Død og Helvede“, brølede han forfærdet, „Chalifen

er inde i Huset, det vil svie til os." Han svinglede af Skræk hid og did. Ganske forknyt listede han sig hen til Døren og sagde saa blidt som muligt: „Kjæreste Madame, bedste Madame, hvad har I at befale?" „Aha", jublede den Gamle, „har Piben nu faaet en anden Lyd, I Køtere? Ringens Herre befaler Politimesteren at komme herind og at bringe begge sine Officerer med samt Stokke til Bastonade. Forstaaer I mig?" „Ja vi gjøre, kjæreste lille Moder", sagde Politimesteren meget forknyt, „vi skulle strax adlyde." Men den Gamle lod nu Døren staae aaben og gik igjen ind i Stuen. „Gud være lovet", sagde hun, „Ringen har hjulpet, og I er den ubegribeligste Gavtyv, Hr. Svigerson, som endnu er forekommet mig. Men tænk Jer engang, hvorledes vilde det være gaaet os, hvis I ikke var kommet. Jeg tænker endnu med Gysen derpaa." Chalifen smilede kun og svarede Intet, thi i dette Øieblik traadte Dommeren tilligemed Schamam, Hassan og nogle Soldater ind i Værelset. Chalifen sagde strax til dem: „Tier stille, ikke et Ord! Du, Hassan, gaaer først over til Emiren Junis og henter ham hid" Hassan skyndte sig bort og kom tilbage med Junis. Chalifen befalede ham at give Dommeren og Schamam Bastonade, og Junis skilte sig saa vel ved sin Forretning, at Neglene sprang af Fødderne paa Delinqventerne, og Blodet sprang ud af deres Fodsaaler og farvede Marmorgulvet. „Og nu afsted med de utroe Embedsmænd til Fængselet", sagde Albondocani. „Jeg skal lære Jer I Skurke, at overfalde fattige hjælpeløse Qvinder og misbruge Eders Magt. I ere for stedse affatte af Eders Embeder. Men du, Hassan, indtager strax din Herres Plads, jeg udnævner dig til Politimester i dette Qvarteer til Belønning for din Besindighed og dit Maadehold. Gaaer nu Alle bort." Hassan kyssede Gulvet og takkede og derpaa gik de Alle hurtigt bort. Snart var ogsaa Gaden rømmet af Politisoldaterne, og udenfor var det saa stille og roligt, som om Intet var forefaldet. „Naa, hvad siger du nu, Moerlille?" sagde Chalifen smilende. „Forstaaer jeg ikke at straffe? Er du nu tilfreds?" „Ja", sagde den Gamle, „jeg er tilfreds, og jeg seer nok, at du er en meget mægtig Mand, og nu ønsker jeg Intet høiere, end at ogsaa

Chalifen, Harun al Raſchid, maatte faae ſin Løn for den Uret, han har tilføiet os. Hvis hans Grumhed og Deſpotie ikke var, ſaa vilde du trods al din Magt aldrig have betraadt mit Huus, om du ſaa havde været den ſtørſte og meeſt frygtede Røver!“ Harun, den Retfærdige, var ganſke overraſket ved ſaa uformodet og pludſeligt at høre ſig anklaget og ſpurgte: „Moerlille, hvad har da Chalifen gjort dig?“ „Ak, kjære Søn! Chalifen har ladet vort deilige Huus ſløife og plyndre, han har ſat min Søn i Fængſel, og vil imorgen tidlig overlevere ham til Døden; han har udſat os for at døe af Sult og er nu ovenikjøbet Skyld i, at jeg har maattet give min kjære, deilige Datter ſom Kone til en ſaadan Gavtyv, ſom du er. Og alt dette kun til Straf for, at han har rækket Chalifens Gemalinde et Glas Vand, da hun var tørſtig. Er dette ikke ſkjændigt og gruſomt?“ „Hvad hedder din Søn?“ ſpurgte den forbauſede Herſker. „Han hedder Aladdin og var Chalifens Kammerherre.“ „Ah, nu huſker jeg“, ſagde Albondocani, „han er ſtraffſkyldig, fordi han ſaae paa Chalifens Gemalinde, medens hun drak.“ „Nei“, ſkreg den Gamle, „det er ikke ſandt, det kunde kun ſaadanne Spidsbuber ſige, ſom du og Chalifen. Han har ikke ſeet hende med et Øie, det kan jeg gjøre min Eed paa, thi jeg ſaae, hvorledes det Hele gik til, fra Vinduet, og jeg bemærkede, at Sultaninden vendte Ryggen til min Søn, da hun løftede Sløret for at drikke, og at hun allerede igjen var aldeles tilſløret, da hun vendte ſig om og gav Glaſſet tilbage.“ „Saaledes altſaa forholder Sagen ſig“, ſagde Sultanen, „nuvel, ſaa vær kun rolig, Moerlille, jeg ſkal tvinge Chalifen til igjen at give din Søn fri, og erſtatte ham enhver Skade og igjen indſætte ham i hans Æresposter. Du ſkal nok ſee.“ „Ei, du forvovne Gavtyv“, ſkreg den Gamle, „hvad bilder du dig dog ind? Her er ikke Talen om en lumpen Kadi eller Politimeſter, men her have vi med de Troendes Beherſker at gjøre. Han vil Pokkeren ikke bryde ſig om Gavtyvene og Røverne i hans Rige, det Eneſte ſkulde være, at han lod dem hænge op.“ Chalifen loe, men ſvarede ikke, og begav ſig kort efter igjen til ſit Palads. Men næſte Dag ſamlede han det hele Divan. Miniſtrene og Raadsherrerne, den hele Livvagt og alle andre Embedsmænd vare til-

stede, og den store Chalif selv sad i høitidelig Dragt paa sin Throne og opløftede sin Stemme og befalede: „Fører den fangne Aladdin hid.“ Aladdin blev ført ind. Uden Frygt skred han hen til Chalifen, og denne sagde: „Aladdin! Din Herre og Mester, Chalifen Harun, kaldet den Retfærdige, har gjort dig Uret, thi du er uden Brøde. Jeg indsætter dig i Kraft af min Myndighed igjen i alle de Æresposter, som du før beklædte, før du faldt i Unaade hos mig, og befaler dig at gaae til min Skatmester og frit at fordre godtgjort, hvad du har lidt Skade paa Eiendom og Formue. Han vil erstatte dig Alt. Men for at holde dig skadesløs for dine Lidelser, saa modtag her denne Æreskjortel og denne Æressabel, og sid for Fremtiden hver Dag ved min høire Haand i Statsraadet.“ Med disse Ord lod han ham overrække disse Kostbarheder, steg ned fra Thronen og omfavnede ham for hele Forsamlingens Øine. Ganske bedøvet af Herskerens Naade styrtede Aladdin for hans Fødder, kysede hans Kjortels Bræm og raabte med Glædestaarer: „Herre, dit Navn være priset for Alverden i Evighed, thi i Sandhed, du hedder ikke blot den retfærdige Harun og vise Chalif, men du er det virkelig.“ Derpaa stod han op og maatte sætte sig paa høire Side af Herskeren, indtil Samlingen var hævet. Derpaa skyndte han sig hjem, saa hurtig han kunde, for at forkynde Moderen den Lykke, som var vederfaret ham, og troede at finde hende i den dybeste Elendighed og største Fattigdom. Men hvor blev han ikke forbauset, da han traadte ind i det prægtigt smykkede Huns og den meest fuldendte Pragt og rigeste Glands straalede hans Øine imøde. Men han kom ikke længe til at gruble derover, thi hans Moder fik Øie paa ham, og var ude af sig selv af Henrykkelse, da hun saae, at hendes Søn var fri og givet hende tilbage, og hun omfavnede ham saa inderligt og fast, som om hun aldrig vilde slippe ham. Ogsaa hans Søster var inderlig glad og sprang omkring i Stuen af Glæde. Aladdin maatte da nu fortælle, hvorledes det var gaaet ham, og da han havde endt sin Fortælling, spurgte han: „Men kjære Moder, siig mig dog nu for Prophetens Skyld, hvem har dog overøst Jer saa rigeligt med Udstyr og Foræringer, medens jeg var langt borte fra Jer? Jeg

meente at finde Jer i Bedrøvelse og Fattigdom, og nu seer jeg lutter Pragt og Herlighed. Jeg beder dig, tal! Er det Troldom eller Drøm?" „Ingen af Delene, kjære Aladdin", sagde Moderen, „det er Alt Virkelighed og min Svigersøns Værk." „Hvad siger du, din Svigersøn; hvem er da saa hurtigt blevet din Svigersøn uden min Tilladelse og mit Bifald? Du spøger vel, Moder? hvorlænge er det siden, og med Hvem?" „Siden igaar", sagde den Gamle forknyt, „ak, og med en — jeg er næsten bange for det — med en Røvercapitain." „Med en Røver?" skreg Aladdin forbittret. „Moder, hvor kunde du tillade det? Ægteskabet er ugyldigt, jeg opløser det. Hvor er den Skurk, som har listet sig herind, jeg skal tugte ham, som han fortjener!" „Stille, stille, kjære Søn", sagde Moderen. „hør først paa mig." Og nu fortalte hun i Orden, hvorledes Alt var gaaet til, hvor mægtig denne besynderlige Røver maatte være, da Alle adløde hans Befalinger, og hvorlunde han nu endogsaa maatte have tvunget Chalifen til at give Slip paa sit Bytte og sætte Aladdin i Frihed. Aladdin hørte med stor Forbauselse derpaa, og kunde ikke løse denne Gaade og sagde tilsidst: „Hvad hedder da denne store Røver og Gavtyv, kjære Moder?" „Han hedder Albondocani", sagde en Stemme udenfor Døren, „eller ogsaa Harun al Raschid, Chalif af Bagdad og alle Troendes Behersker." Og med disse sidste Ord traadte Røvercapitainen selv ind i Stuen; Aladdin kjendte ham strax, kastede sig for hans Fødder, kyssede hans Kjortels Bræm, og kunde kun stamme: „Herre, med hvilken Naade overøser I ikke vort Huus!" Chalifen smilede, bød ham staae op, og spurgte den gamle Kone, der stod affides bleg og skjælvende: „Naa, Moerlille, er du nu tilfreds med Gavtyven og Kjæltringen og Røveren, og hvad du ellers har skjældt ham ud for?" „Naade, Naade, mægtige Herre", skreg den Gamle, „tilgiv en Vanvittig, som ikke kjendte Jer, Naade, min Sjæls Behersker!" „Vær rolig", sagde Chalifen godmodig, „Alting er jo nu godt og i Orden, og jeg er ikke det Mindste vred paa dig. Kom nu og før mig til min kjære Hustru." Det gjorde den Gamle strax, og Datteren var heller ikke vred over, at Røveren havde forvandlet sig til en Chalif. Alle begave sig derpaa snart til

Paladset, bleve modtagne med Hæder og Festlighed, og levede i Pragt og Herlighed til deres Dages Ende. Aladdin blev Storvezir og vedblev bestandig at være Chalifens Yndling, thi han tjente ham trofast og redeligt, og elskede af ganske Hjerte sin Herre og Hersker, den retfærdige Chalif.

Abu Mahomed, den Lade.

Harun al Raschid sad en Morgen beskjæftiget med Skriveri og andet Arbeide i sit Værelse, og var saa flittig, at han næppe hørte, at hans unge Gemalinde Zobeide ganske sagte traadte ind og beskedent blev staaende ved Døren, indtil det vilde behage hendes Herre og Gemal at høre paa hende. Harun fordybede sig dog mere og mere i sine Forretninger og vendte ikke Øiet bort fra sine Bøger. Da sagde Zobeide tilsidst: „Kjære Harun, vil du være saa god blot et Øieblik at høre paa mig?“ Chalifen sprang op, omfavnede sin Hustru og spurgte hende venligt, hvad hun ønskede. „Kjæreste Mand“, sagde Zobeide, „seer du her, jeg har gjort mig al mulig Umage for at brodere dig et rigtigt smukt Pandebaand af Guld, Perler og Diamanter, og nu, da det er færdigt, og der kun mangler en eneste Steen i Midten, som netop skulde danne det Heles Krone, er jeg ikke istand til at finde en dertil passende Diamant, og hele min Umage er spildt, hvis du ikke kan skaffe mig en saadan. Jeg beder dig derfor meget at vise mig denne Tjeneste.“ Chalifen tog Baandet og betragtede det fra alle Sider. Det var saa overmaade smukt og kunstigt broderet, at han strax lovede at opfylde Zobeides Ønske. „Gaa du kun“, sagde han, „jeg skaffer dig Diamanten. Det vil sagtens koste lidt Umage, thi Stenen maa være saa stor, at jeg i mit hele Skatkammer ikke troer at finde nogen passende. Men nu ville vi see. Stol blot paa mig, men tag mig det nu ikke ilde op, at jeg igjen sætter mig til mit Arbeide, thi jeg har meget at be-

ſtille.“ Zobeide ilede glad og veltilfreds bort, thi hendes Bøn var jo bevilget. Men Chalifen ſkrev og læſte igjen, ſaa at Sveden løb ham ned ad Panden. Næſte Morgen lod han alle Juvelerer i Byen Bagdad komme til ſig og ſpurgte efter en Diamant, ſom kunde være ſtor nok til Pandebaandet. Men Juvelererne ryſtede paa Hovedet og ſagde: „Naadigſte Herre, en ſaadan Diamant finde vi ikke i hele Bagdad, Ingen har nogen Saadan uden Abu Mahomed Alkeslan, den rige Godseier i Balſora. Han har nok af dem og kan hjælpe Eders Majeſtæt ud af Forlegenheden.“ „Abu Mahomed Alkeslan?“ ſpurgte Chalifen, „har jeg ikke før hørt Noget om dette Menneſke? Har han ikke faaet Tilnavnet Alkeslan, den Lade, formedelſt ſin grændſeløſe Dovenſkab? og han ſkal eie ſaa umaadelige Skatte?“ „Ja, Herre“, raabte Juvelererne, „thi Lykken har paa en vidunderlig Maade været med ham, og han er ſikkerlig den rigeſte Mand i Eders Majeſtæts Stater.“ Chalifen befalede ſtrax en Tjener at kalde paa Mesrur og lod Juvelererne gaae. „Mesrur“, ſagde han til denne, der havde Overopſynet over Slaverne, „du ſkal ſtrax gjøre dig færdig og reiſe til Balſora. Der lader du dig føre til Abu Mahomed Alkeslan og anmoder ham om paa ſtaaende Fod at begive ſig til mig. Jeg ønſker at lære denne Mand at kjende.“ Mesrur bukkede ſig mod Jorden og tiltraadte ſtrax ſin Reiſe. Men Chalifen begav ſig til Zobeide og ſagde: „Kjære Barn, jeg haaber ſnart at kunne forſkaffe dig Diamanten.“ Derover blev hun meget glad. Efter en kort Reiſe ankom imidlertid Mesrur tilligemed ſit Følge til Balſora, og gav ſig der næppe Tid til at ſkifte Klæder og tage et Bad, i den Grad ſkyndte han ſig at udrette Chalifens Ærinde. Han fandt ſnart Abu Mahomeds Bolig; Alverden kjendte den rige Godseier. Mesrur traadte ind til ham og ſagde: „Herre, Chalifen Harun al Raſchid ſender mig til Jer og beder Jer, ſtrax i mit Selſkab at ſkynde Jer til Bagdad, da han ønſkede at tale med Jer.“ Abu Mahomed var meget gjerne villig til at adlyde Herſkerens Villie og Befaling, dog bad han om een Dags Opſættelſe for at gjøre ſig færdig til Reiſen og ordne ſine Sager, medens han var borte. Et ſaa billigt Forlangende kunde

Mesrur ikke afslaae. Derpaa bad Godseieren saa indstændigt Afsendingen at tilbringe denne Dag i hans Huns, at Mesrur heller ikke kunde afslaae ham dette Ønske. Han blev strax ført ind i en Sal, der fra øverst til nederst var glimrende smykket og fremviste den rigeste Pragt af Guld, Ædelstene og Draperier. Et udsøgt Maaltid blev bragt ind, og Mesrur saa ypperligt bevertet, at Dagen gik som et Øieblik. Næste Morgen var Abu Mahomed færdig til Reisen, satte sig paa et kostbart smykket Muuldyr og begav sig i Følge med Mesrur paa Veien til Bagdad. Reisen var heldig, og det varede ikke længe, før Minareterne i Bagdad glimrede dem imøde, og snart naaede de Byen og travede lige til Chalifens Palads. Harun saae Mesrur komme med sin Ledsager, og var saa ivrig for at opfylde sin Gemalinde Zobeides Ønske, at han strax sendte Bud og lode de Reisende kalde til sig, før de endnu fik Tid til at klæde sig om og vise sig for Herskeren i passende Pragt. Mesrur førte Abu Mahomed til Chalifen, og de Reisende bleve af ham modtagne meget nedladende og venligt. Efter de første Hilsener sagde den rige Godseier: „De Troendes Behersker, jeg har medbragt nogle smaa Foræringer til Eders Majestæt. Vær saa naadig at modtage dem.“ Med disse Ord tog han en lille Kasse op af Lommen, og fremtog en Mængde Kleinodier, der satte Chalifen i den største Forbauselse, thi aldrig havde han seet saa yndige og nydelige Smaating. Det var flere smaa Træer, bedækkede med Blomster og Blade og Frugter. Men Stammerne og Grenene paa disse Træer vare af det fineste Guld, Bladene af Smaragder, Bomsterne og Frugterne af Rubiner, Saphirer, Diamanter og Perler. Disse smaa Træer glimrede og funklede, kastede Millioner Glimt og Straaler omkring sig og vare ganske herlige at see paa. Derpaa overrakte han Chalifen endnu andre enkelte store Ædelstene, blandt hvilke ogsaa nogle Diamanter af saadan Størrelse, som Zobeide netop saa inderligt havde ønsket. Derpaa aabnede han en anden Kasse og fremdrog deraf et Telt, heelt af Silke, og overalt broderet med herlige Stene og Perler. Stængerne, som støttede det, vare udarbeidede af meget sjeldent Træ og bedækkede med sirligt udskaarne Billeder. Tunge gyldne Fryndser

smykkede det og gjorde det endnu mere kostbart. Kort sagt, det var det prægtigste og smukkeste Telt, som nogensinde var seet paa Jorden. Chalifen forbausedes og vidste ikke, hvad han skulde sige. Men Abu Mahomed sagde: „Naadigste Herre, troe ikke, at Frygt har bevæget mig til at forære Eder disse kostbare Smaating. Intet Andet har bestemt mig dertil end den Ærbødighed, som jeg føler for Verdens viseste og retfærdigste Hersker, ikke Andet end den Høiagtelse, som Eders Majestæts kloge og kraftige Styrelse af Statsskibet har aftvunget mig. Eders Majestæt er værdig til at eie disse Foræringer, og derfor sømmer det sig ogsaa, at de komme i Eders Majestæts Besiddelse. Til Beviis for, at jeg taler Sandhed og ikke frygter Noget, beder jeg Jer at høre agtsomt paa mig. Jeg vil tvinge Murene til paa mit Vink at bøie sig, jeg vil tvinge Dørene til at aabne sig, uden at jeg berører dem, jeg vil samle en Flok af Fugle og tvinge dem til at istemme deres Sange, ene og alene ved mit Ords Magt." Abu Mahomed traadte hen til Vinduet og vinkede ud. See, da bøiede alle Byen Bagdads Taarne sig til Jorden som levende Væsener, og reiste sig strax igjen op. Han vinkede, og alle Paladsets Døre sprang op med Bragen, uden at Nogen var kommet dem nær. Han vinkede, og en utallig Mængde Fugle viste sig i Salen og begyndte at synge, saasnart han befalede det. Han vinkede, Dørene lukkede sig af sig selv, og Fuglene forsvandt. „Abu Mahomed", raabte Chalifen fuld af Forundring, „er I da virkelig hiin Mand, hvis Ladhed engang var berygtet i mine Stater, eller er I en Aand fra hiin Verden, der er kommet hid for at ydmyge os?" „Naadigste Herre, jeg er virkelig hiin Dovne og Lade, som I maaskee har hørt tale om. Men min Historie er saa besynderlig, at det maaskee kunde more Jer at høre den. I har over mig at befale, Chalif." „Fortæl, fortæl", raabte Harun, „jeg døer af Nysgjerrighed." Og Abu Mahomed begyndte: „Min Fader var Saarlæge og en saa duelig Mand, at han næsten bestandig var beskjæftiget med sine Patienter udenfor Huset, saa at han kun lidet eller slet ikke kunde tage sig af min Opdragelse. Min Moder derimod var altfor blød og eftergivende og lod mig i Alting have min Villie. Saaledes kom det da, at jeg voxede

op i den grændseløseste Dovenskab, thi der var Ingen om mig, der kunde eller gad holde mig til nogen nyttig Beskjæftigelse. Jeg var saa lad, at jeg næsten aldrig stod op af Sengen, saa doven, at jeg næsten forbandede den kjedelige Spisning, fordi det kostede mig Møie at bevæge Kjævebenene, saa doven, at jeg bestandig blev liggende, hvor jeg engang laae, og om saa Solen paa mit Leie havde brændt mig sort, saa vilde jeg ikke have reist mig for at søge Skygge, og var heller død af Hede, før jeg skulde røre Haand og Fod til Bevægelse. I al denne Lad=hed var jeg netop blevet femten Aar gammel, da min Fader døde, og efterlod mig og min Moder i den største Trang. Jeg var altfor doven til at arbeide, og for at friste vort Liv maatte altsaa min Moder lade sig feste som Tjenestepige for at for=skaffe det Nødvendigste. Jeg blev liggende paa den lade Side, og skammede mig ikke det Mindste over min Dovenskab, thi jeg var endogsaa altfor doven til at skamme mig. Men dette blev dog tilsidst for broget for min gode Moder og en Dag traadte hun ind til mig, just som jeg laae i sød Slummer paa Jorden i vor Gaard, rystede mig og sik mig vaagen og sagde: „Abu, staae op, jeg har her med Nød og Møie sammensparet fem Sølvpenge, og jeg vil, at du med dem skal forsøge paa at ud=rette noget Nyttigt. Vor lærde og godmodige Scheich Abul Mozaffer staaer netop i Begreb med at reise til China. Gaa hen til ham og bed ham, om han for disse fem Pengestykker vil kjøbe og medbringe dig Noget derfra. Det aner mig, min Søn, at det vil blive os til Nytte at bære os saaledes ad.“ Jeg svarede slet ikke, men dreiede blot Hovedet og blev liggende. „Dovenkrop, afskyelige Dovenkrop“, skreg min Moder forbittret, „seer du, hvis du ikke strax staaer op og adlyder, saa sværger jeg dig til, jeg forlader dig, og du kan for mig gjerne sulte og tørste ihjel, jeg bryder mig ikke mere om dig og overlader dig til din grændseløse Dovenskabs Følger.“ Nu var der ikke Tid til at spøge, thi jeg indsaae nok, at min Moder virkelig var vred, og jeg vilde altsaa hellere forsøge en Anstrengelse, end aldeles at blive forladt af hende. „Naa, naa, kjære Moder“, gryntede jeg, „vær bare ikke saa vred, kom og hjælp mig, nu staaer jeg jo op.“ Og med den jammerligste og ynkeligste

Stønnen reiste jeg mig langsomt op og græd af Forbittrelse over de Møisommeligheder, som min Moder efter min Mening læssede paa mig. Thi jeg var virkelig det dovneste Dyr i Verden. Derpaa bad jeg hende ynkeligt om at klæde mig paa og putte mine Fødder i Skoene. Hun gjorde alt dette med utrættelig Taalmodighed, og da jeg endelig var i en saadan Tilstand, at jeg nogenlunde kunde vise mig paa Gaden, greb hun mig ved Armen og deels trak, deels bar mig ned til Havnen, hvor Scheichen just stod i Begreb med at gaae ombord og tiltræde sin Reise til China. Jeg traadte hen til ham og stønnede: „Herre, vil I være saa god, at tage disse fem Sølvstykker med Jer og for dem kjøbe mig Noget i China og tage det med til mig?“ Scheichen blev forundret over denne Bøn og spurgte sine Ledsagere, om de kjendte mig. „Ja“, sagde een af dem, „det er Abu Mahomed Alkeslan, den største Dovenkrop i Verden, og det er vist den første Gang i hans Liv, at han har kunnet bequemme sig til at gaae ud, thi jeg har endnu aldrig seet ham paa Gaden.“ „Ja saa“, sagde Scheichen og smilede, „saa maa denne overordentlige Kraftanstrengelse ogsaa belønnes. Kom hid med dine Penge, dovne Slyngel. Jeg vil see, om jeg kan være dig til Nytte.“ Jeg gav ham de fem Pengestykker, Scheichen gik ombord og seilede snart i rum Sø. Jeg gik ærgerlig hjem, og laae og snuede ligesom før al min Tid hen, et Monster paa Dovenskab. Abul Mozaffer tilbagelagde Veien til China lykkeligt og uden Uheld, besørgede sine Forretninger og vendte efter nogle Ugers Forløb igjen tilbage paa Veien til Balsora. Allerede var Skibet tre Dagsreiser borte fra China, da det pludseligt faldt Scheichen ind, at han ganske og aldeles havde glemt at anvende de fem Sølvpenge til et Indkjøb for mig.

Abul Mozaffer var en Mand af Ord og uden at betænke sig et Øieblik, befalede han strax Capitainen at vende Fartøiet og styre tilbage til Chinas Kyst. „For Himlens Skyld, Herre, hvorfor dog det?“ spurgte Capitainen. „Vi ere jo allerede idetmindste tredsindstyve Mile fra Kysten, og vi ville have usigelig megen Kamp med Vind og Veir, hvis vi skulle vende om, ja vi kunne let udsætte os for Døden, hvis vi gjøre det.“

Paa Skibet befandt sig endnu mange andre Kjøbmænd med kostbare Varer, ogsaa disse raadede Scheichen til at opgive sit Forsæt. „Nei vist ikke“, sagde dog den skikkelige Mand, „jeg har nu engang lovet Abu Mahomed at kjøbe Noget, og en ærlig Mand holder sit Ord. Vend Skibet, Capitain!“ Men de bekymrede Kjøbmænd traadte sammen og tilbøde sig tilsidst, at enhver af dem til Skadeserstatning for mig Dovenkrop vilde betale ti Sølvpenge, hvis Scheichen ikke vilde opholde Reisen. „Velan da“, sagde Abul Mozaffer, „jeg tager imod Tilbudet, thi det forekommer mig, at Abu Mahomed kan være tilfreds dermed, og Reisen kan altsaa fortsættes!“ Scheichen modtog Afløsningssummen og indsamlede en ikke ubetydelig Kapital til mig. Reisen gik videre. Paa Veien kom de forbi en Ø, hvor der blev drevet stor Handel med Perler, og da nogle Kjøbmænd havde Forretninger her, saa lagde man bi, og en Baad med Passagerer blev sat i Land paa Øen. Scheichen gik i Land med, morede sig ved at spadsere frem og tilbage i Bazaren og betragte de herlige Varer, som hist og her i prægtigt smykkede Boutiker vare lagte til Skue. Her saae han ogsaa en Bod, der tilhørte en Mand, der handlede med Aber, og morede sig ved de mange Abers Spring og Grimasser; deels sad de i Bure og deels sprang de omkring i Boden ved lange tynde Kjæder. Blandt disse var der en Abe, der saae skabet og usel ud og sad og saae tungsindig ned paa Jorden. Saasnart Boutikens Herre vendte Ryggen, anfaldt alle den ulykkelige Abes Kammerater den og sloge og bede og krabsede den, uden at den kunde værge sig imod deres overlegne Antal. Naar Herren igjen vendte sig om, lode de grusomme Plageaander strax, som om de slet ikke havde gjort noget Ondt, som om ingen af dem var veget bort fra sin Plads eller havde tilføiet Nogen den mindste Skade. Abu beundrede Dyrenes Snuhed, dog følte han ogsaa Medlidenhed med den forfulgte Abe og besluttede at kjøbe det usle skabede Dyr. „Stop“, tænkte han, „det var en Foræring til Dovenkroppen, Abu Mahomed“, og gik hen og bød Boutikens Herre fem Sølvpenge for Aben. „Tag ham kun“, sagde Manden, „det er et unyttigt Kreatur, jeg vil være glad ved at blive af med ham.“ Abul Mozaffer tog Aben, betalte for den, bragte Dyret ombord paa

Skibet og tøirede det paa Dækket. Kort efter havde ogsaa Kjøbmændene endt deres Forretninger, og man styrede nu til en anden Ø, hvor man drev meget Perlefiskeri. Medens de seilede forbi, saae Scheichen fra Skibet af en Mængde Dykkere, som dristigt sprang i Havet og bleve hele Minutter paa Bunden. Naar de igjen kom op, havde de Hænderne fulde af Perlemuslinger. Aben, som stod paa Dækket, betragtede ogsaa dette Spil, Driften til Efterlignelse begyndte mægtigt at røre sig i den, og pludselig, før Nogen kunde forhindre det, rev den sig løs, styrtede som et Lyn ned fra Dækket og dukkede under i Havets Bølger. Scheichen blev forskrækket derover og raabte: „Ak, hvad vil min Dovenkrop sige, naar det Dyr saa jammerligt er omkommet, som jeg har tilhandlet mig for hans fem Solvpenge.“ Men see der, Aben kom igjen op, holdt flere Perlemuslinger i Poterne, klavrede med mærkværdig Hurtighed igjen op paa Dækket og rakte Scheichen Muslingerne; derpaa lagde den sig igjen rolig paa sit gamle Sted og lod sig taalmodigt binde igjen ved Lænken. Scheichen glædede sig over Abens Tilbagekomst og brækkede for Løiers Skyld de Muslinger istykker, som han havde faaet af Aben. Og han fandt i hver af dem fem herlige Perler af stor Værdi. „Ei“, sagde han, „du er mig en flink Abe, disse Perler ville være vor Dovenkrop velkomne, og mit Handelsskab forekommer mig dog ikke saa slet endda.“ Han gik ned i Kahytten med Perlerne og gjemte dem ved Siden af de Pengepunge, der allerede vare blevne Abu Mahomeds Eiendom. Reisen blev imidlertid fortsat uden Ophold. Pludselig brød en mægtig Storm løs, jagede uimodstaaeligt Skibet fremad og drev det endelig hen til en Kyst, som var bebot af sorte Menneskeædere. Tæt ved Stranden stod Skibet fast, Stormen lagde sig øieblikkeligt, og de Sorte seilede i store Baade derud, toge hele Skibets Mandskab saavelsom alle Passagerer tilfange og førte dem bort med sig. Selv Aben forglemte de ikke. De fortøiede Skibet taaleligt ved Strandbredden, de Fangne bleve i Lænker og Baand bragte til en Landsby, der laae tæt ved Stranden, og indtil videre Natten over indespærrede i en stor Stald. Morgenen derefter skulde de slagtes, steges og fortæres af de Vilde. Med Jammer og For-

bandelser ventede de Alle deres Skjebne. Men ved Midnat hørte Scheichen, hvorlunde der blev kradset paa deres Fængsels-dør og den tilsidst blev aabnet. Der traadte Een ind, dog var det altfor mørkt, til at man kunde see, hvem det var. Sagte listede det sig hen til Abul Mozaffer, og hvem var det saa? Aben. Det snilde Dyr løste uden at nøle med Tænder og Poter Scheichens Baand og vinkede ad ham, at han skulde gaae. Men imidlertid vare ogsaa de andre Fangne vaagnede og saae, at Abul Mozaffer var befriet fra sine Lænker. „Allah været priset", raabte de, „Himlen har befriet dig, fromme Mand, kom og hjælp ogsaa os." „Ja", sagde Scheichen sagte, „Himlen har gjort det ved denne Abe, som jeg har kjøbt til Abu Mahomed. Til Tak derfor lover jeg at forære Dovenkroppen tusind Guldstykker, thi han er egentlig Aarsag i vor Frelse." „Det lover jeg ogsaa", raabte en Anden, „jeg med", en Tredie, „jeg med", en Fjerde, og saaledes Alle hele Rækken igjennem. Næppe havde Aben hørt dette, før den ogsaa gav sig ifærd med de andre Lænker, og det varede ikke fem Minutter, før alle de Fangne vare befriede. Strax listede de sig sagte ud af Stalden gjennem Landsbyen, hvor Alt laae i den dybeste Søvn, og skyndte sig ombord paa Skibet, der lykkeligviis endnu ikke var plyndret af de Vilde. Hurtigt spændte de Seilene ud og med gunstig Vor flygtede de fra den Kyst, der saa ulykkeligt havde truet dem med en grusom Død. Saasnart Fartøiet var kommet i rum Sø, mindede Abul Mozaffer Kjøbmændene om deres Løfte, og modtog i Forvaring til mig omtrent tredsindstyve Punge, hver paa tusind Zecchiner. Han selv lagde een til og tænkte: „Dovenkroppen vil lee, naar han seer, hvor gode Renter hans fem Sølvpenge have baaret." Vind og Strøm bleve de Reisende gunstige, og efter flere Dagsreiser ankrede de tilsidst lykkeligt paa Rheden ved Balsora. Scheich Abul Mozaffer havde altid været saa yndet i Balsora, at Efterretningen om hans Hjemkomst som en Løbeild gik gjennem Byen. Paa den Maade kom det ogsaa min Moder for Øre, hun skyndte sig hjem og raabte til mig: „Abu, staae op, Scheichen er kommet hjem, gaa nu hen og spørg ham, hvad han har kjøbt til dig?" „Ak, Moder", sukkede jeg, „jeg er saa søvnig, jeg er saa træt,

gaa selv til ham, jeg har desuden lidt Feber." „Du har Feber, min Dreng, ak, aa det stakkels Barn, ikke sandt, heftig Feber har du? Dovenskabsfeber, Slubbert! bi lidt! jeg skal snart curere dig, jeg har et godt Lægemiddel derimod." Hurtigt greb hun en Stok og gav mig et Par dygtige Rap over Armene, saa at jeg, ved Allah! strax fik mine Lemmers Brug og stod op. Feberen var borte. I største Skynding, hurtigere end nogensinde før i mit Liv, gik jeg ned til Havnen og saae paa, at Abul Mozaffer forlod Skibet og med høi Jubel blev modtaget af den store Folkemængde. Smilende og hilsende gik han gjennem Sværmen, som til Høire og Venstre gjorde Plads for ham, og fik i Forbigaaende ogsaa Øie paa mig. „Heida see der, mit Dovendyr", sagde han til mig, „kom hid og bær denne Abe hjem, som jeg har kjøbt til dig. Jeg kommer strax efter, gaa imidlertid foran." Jeg tog Aben paa Armen og ilede hjem til min Moder. „See engang her, hvilke Frugter dit tossede Raad har baaret", skreg jeg til hende, „det er et net Dyr, denne Abe! er det nu ogsaa Noget for fem Sølvpenge? kom nu en anden Gang, Moder, og siig, at jeg skal staae op og gjøre Forretninger, jeg skal vise Jer Vinterveien. Det er mig en net Handel!" Saaledes skjældte og smeldede jeg i Eet væk og havde ingen Anelse om, hvad der endnu skulde komme. Men det varede ikke længe, før Scheichen traadte ind i vor usle Stue, mange Tjenere og Slaver fulgte bagefter ham, og de vare alle tungt belæssede med Poser og Kurve fulde af Guld. Nu gjorde jeg da store Øine, og i Særdeleshed da den gode Mand sagde: „Seer du, Abu, alt dette tilhører dig", og fortalte mig, hvorledes det Hele var gaaet til. Hr. Chalif, det var mig, som om mit hele Væsen havde forvandlet sig, da jeg saae disse Rigdomme og fik haandgribelig Vished om, at de tilhørte mig. Jeg faldt paa Knæ for den gode og ædle Scheich, takkede ham med hede Taarer, og lovede høit og helligt, i Fremtiden ved Flid og Agtsomhed at fortjene den Lykke, som Himlen havde overøst mig med. „Gjør det, min Søn", sagde Scheichen, og gik bort for at undgaae min Taknemmelighed, der endnu bestandig gav sig Luft i Ord. Endelig kom jeg til Fatning og overveiede, hvad jeg nu bedst skulde foretage mig med mine

Rigdomme. Jeg tænkte snart paa Dette, snart paa Hiint og besluttede endelig at kjøbe Godser og Landeiendomme og drive og dyrke dem. Jeg udførte dette Forsæt og levede siden i Flid og Arbeidsomhed."

„Aben, som jeg egentlig skyldte min Lykke, syntes lidt efter lidt at faae mig meget kjær, og jeg behandlede den omhyggeligt og venligt. Jeg lod den sidde ved Siden af mig ved Bordet og gav den selv Spise og Drikke og tog den endogsaa om Natten med ind i mit Kammer, hvor den havde sin egen bløde Seng staaende ved Siden af min. Men mærkværdigt var det, at den hver Morgen forsvandt og hver Middag kom tilbage og ved sin Tilbagekomst hver Gang overleverede mig en Pung med tusind Zecchiner. Dette vedblev en Tidlang regelmæssigt saaledes, og jeg blev lidt efter lidt saa umaadelig riig, at jeg næsten ikke vidste, hvad jeg skulde gjøre med alle disse Peuge. Jeg kjøbte derfor stedse store Landgodser og vidtløftige Eiendomme, og omgav mig med en sand Hær af Slaver. En Eftermiddag strax efter Maaltidet, sad Aben som sædvanligt ved Siden af mig paa Sophaen og betragtede mig med besynderlige Blikke. Det var mig paafaldende. Men hvor forfærdet blev jeg ikke, da den pludselig aabnede Munden og talede: „Abu Mahomed Alkeslan, bliv ikke bange, jeg er ingen sædvanlig Abe, men en Aand, og har paataget mig denne Abeskikkelse for at gjøre dig lykkelig. Jeg har saa temmelig været heldig deri, og du mangler nu intet Andet end en god og smuk Kone. Hende vil jeg ogsaa skaffe dig, hvis du vil lyde mine Ord." Jeg fattede mig lidt af min Forbauselse og stammede: „Tal, mægtige Aand, jeg vil gjøre Alt, hvad du befaler!" „Velan," vedblev Aben, „Scheriffen i denne By har en Datter, som er den yndigste Frøken paa Jorden og god som en Engel. Hun alene er værdig til at gjøre din Lykke fuldkommen. Gaa hen til Scheriffen og siig til ham: Herre, giv mig eders Datter til Kone! Hvis han gjør Indvendinger og spørger efter din Herkomst, saa skal du sige: Her er mit Stammetræ! og kaste en Pung med tusind Zecchiner i hans Skjød. Saa vil han ikke vægre sig ved at tage dig til Svigerson. „Kjæreste Abe," raabte jeg henrykt, „hvorledes kan jeg gjengjælde dig din Godhed?" „Gjør, som jeg sagde dig,"

sagde Aben, „saa skal jeg nok forlange min Belønning, og den skal ikke falde dig til Besvær.“ Uden at nøle længere, ilede jeg til Scheriffen og bar mig netop saaledes ad, som Aben havde befalet mig. Og ganske rigtigt, Alt lykkedes, i selvsamme Time blev jeg gift, og behøvede ikke at gjøre Andet end at udbetale Scheriffen tituſind Guldstykker som Morgengave til Bruden. Det var mig en Smaating. Lykſalig og henrykt stormede jeg hjem, faldt Aben om Halsen og dandsede af Glæde omkring i Stuen. „Naa da,“ sagde Aben venlig, „dine Ønsker ere altsaa opfyldte, og, som det lader, behager din Kone dig.“ „Hun er en sand Engel og saa blid og deilig,“ raabte jeg fuld af Henrykkelse. „Velan da,“ sagde Aben, „nu vil jeg sige dig, hvad du kan gjøre for mig. Ved Siden af det Værelse, hvor du for Fremtiden vil sove med din Kone, er der et ganske lille Kammer, paa hvis Dør der hænger en Kobberring og under Ringen et Knippe Nøgler. Een af Nøglerne aabner Døren. Naar din Kone sover fast, saa luk Kabinettet op og gaa derind. Derinde vil du finde et Jernskriin, paa hvis fire Hjørner der vaier fire fortryllede Flag. I Skrinet staaer et Bækken af Kobber, fyldt med kostbare Ædelstene og Metal. Bækkenet bliver bevogtet af en sneehvid Hane, som staaer midt derpaa. Tæt ved Siden af ligger et Sværd. Du har nu intet Andet at gjøre end at gribe Sværdet og hugge Hovedet af Hanen. Derpaa sønderhugger du ogsaa de fire Flag, vælter Skrinet om og gaaer igjen til din Kone. Saa er dit Værk fuldbyrdet, og du har rigeligt belønnet mig for de Velgjerninger, som jeg har overøst dig med. Frygt ingen Fare, der vil ikke times dig noget Ondt. Siig, vil du opfylde min Bøn?“ „Ja,“ sagde jeg, „jeg vil gjøre det, saa sandt Allah hjælpe mig!“ Nu var Aben glad, og jeg spurgte ikke om Bevæggrundene til, hvad han paalagde mig at gjøre. Da jeg om Aftenen kom ind i min Kones Sovekammer, bemærkede jeg strax Ringen og Nøglerne, og tog mig vel iagt for ikke for tidligt at sove ind og derved forsømme Tiden. Endelig aandede min Kone jævnt og roligt i den fasteste Slummer, og jeg stod sagte op for at begynde mit Værk. Jeg tog Nøglen, aabnede Døren og saae Skrinet staae der, som det var beskrevet mig. Uden at betænke mig griber

jeg Sværdet, hugger Hovedet af Hanen og slaaer de fire Flag istykker. Derpaa vælter jeg Skrinet med saadan Larm, at min Kone i Værelset ved Siden af vaagner derved. Med et Skrig foer hun op, da hun saae Kabinettets Dør aaben og den Forstyrrelse, som jeg Ubesindige havde anrettet, og raabte forskrækket: „Allah, beskyt mig, ellers er jeg denne afskyelige Troldmands Offer!“ Medens hun endnu sagde de sidste Ord, viste sig pludseligt en kæmpemæssig Aand, rev min Kone, som skreg jammerligt, ud af Sengen og forsvandt, som han var kommet i et Nu. Jeg stod som ramt af et Lyn. Scheriffen, min Svigerfader, havde ligeledes hørt sin Datters Skrig, styrtede ind og vidste strax, hvad der var hændet mig, da han saae det lille Kabinets Dør aaben. „O, Abu Mahomed,“ raabte han, „hvad har du dog gjort? dette Skriin var en Talisman og den eneste virkelige Beskyttelse mod Angreb af den Aand, der viste sig og nu har røvet min Datter. Ak, min stakkels ulykkelige Datter, hvem vil udfrie dig!“ „Det vil jeg gjøre,“ sagde jeg bestemt, „jeg har ikke anet, i hvilken Sammenhæng denne Talisman stod til din Datter, og jeg seer nok, at jeg skammeligt er bleven bedraget af min Abe, og har ladet mig bruge som et Værktøi til hans Ænker. Jeg vil gaae hen og søge min ulykkelige Kone, og aldrig komme tilbage, med mindre jeg kan medbringe min gode Fatime.“ Det var endnu mørkt, da jeg bevæbnet med en Stav forlod min Hustrues sørgende Fader, vandrede ud af Byen og hele Dagen paa Maa og Faa over Marker, gjennem Skove. Det begyndte allerede at blive mørk Aften, men jeg vedblev bestandig at løbe.

Da Maanen stod op, befandt jeg mig i en Skov, og saa meget jeg end speidede og saae mig om, kunde jeg vidt og bredt ikke opdage noget Ly. Jeg besluttede mig allerede til at stige op i et Træ for at tage Natteleie der, da hørte jeg næppe hundrede Skridt fra mig en heftig Hvislen og Hylen. Uden Frygt gik jeg derhen til, og fik Die paa to store Kæmpeslanger, som vare i den hidsigste Kamp med hinanden. Den ene Slange var blodrød, den anden hvid som Snee. De omslyngede hinanden med deres Kæmpelegemer, knugede og bede hinanden og steilede stundom høit op i Veiret. Det var øiensynligt, at den

røde Slange var stærkere end den hvide, og rørt af Medliden-hed løb jeg hen, og gav uden at betænke mig med min Knippel den Røde et saa kraftigt Slag i Hovedet, at den strax døde og laae langstrakt paa Jorden uden Bevægelse. Den hvide Slange smuttede glad hvislende afsted, og kom strax derpaa til-bage med ti andre af samme Slags. De kastede sig over den dræbte Slange, sønderrevne den i tusind Stykker, og toge derpaa igjen Flugten. Medens jeg endnu stod der forundret over dette Skuespil, gjenlød pludselig en Stemme fra Skyerne og sagde: „Abu Mahomed, vær uden Frygt, Himlen er med dig!“ Forskrækket udraabte jeg: „I Allahs og Prophetens Navn, hvo er du?“ Strax stod en Aand for mig. Han var ombølget af et langt hvidt Klædemon, smilede venligt til mig og sagde med blid Stemme: „Abu Mahomed, jeg er Broder til den hvide Slange, som du har frelst fra en frygtelig Skjebne. Havde hendes Fjende, der ikke var nogen Anden end een af de frafaldne Aander, overvundet hende, saa vilde ingen Magt have kunnet udfrie hende fra de skrækkeligste Piinsler, og jeg er dig derfor i høieste Grad Tak skyldig. Jeg kjender din Skjebne, og jeg veed, hvad du har ifinde, og vil staae dig bi i enhver Henseende. Vær ved godt Mod, det vil sikkert lykkes dig, hvis du følger mit Raad. Foreløbigt ville vi see, hvor Fatime er ført hen af den nederdrægtige Abe.“ Med disse Ord stampede Aanden i Jorden og udstødte et gjennemtrængende Skrig. Øie-blikkelig viste sig en Skare Bevæbnede. „Hvor er Fatime?“ spurgte Aanden dem. „I Kobberbyen,“ svarede hele Flokken. Aanden vendte sig igjen til mig: „Velan, jeg vil ved een af mine Slaver lade dig bringe til denne By. Han fører dig af-sted gjennem Luften, og du har Intet at frygte, naar du blot vogter dig for at udtale Allahs Navn. Saasnart du gjør dette, lader Slaven dig falde, thi han er ogsaa en frafalden Aand, og kun ved Magt underkastet vort Herredømme. Vogt dig altsaa!“ Paa et Vink traadte Slaven frem, og jeg maatte stige op paa hans Ryg. Saasnart jeg sad fast der, foer han gjennem Luften med mig som en Stormvind og høit op over Skyerne. Snart tabte jeg Jorden afsyne og saae mig i et umaadeligt Rum, hvor Solen, Maanen og Stjernerne liig store

Bjerge dreiede sig om mig. Vi fløi forbi Himmellegemerne, stedse høiere, og endelig saa høit, at jeg kunde lytte til Englenes Sang i Paradiset, og kunde høre Harpetoner, der syntes at trænge frem fra Himmelens Egne. Aanden, som bar mig afsted, forklarede mig Meget og fortalte mig uafbrudt de besynderligste Ting om Stjernerne. Thi han vilde fængsle min Opmærksomhed og hindre mig i, midt i disse talrige Underværker, at tænke paa Allah og udraabe hans Navn. Hans Forsigtighed var til ingen Nytte, thi see, pludselig svævede en Engel hen til os og befalede Aanden at standse. Skjælvende adlød denne. Engelen var iført en azurblaa Klædning, og lange gyldne Lokker bølgede om hans Hoved, og hans Aasyn straalede som af et himmelsk Lys. Han bar en Landse i Haanden, hvoraf der udfoer Gnister, og han sagde: „Abu Mohamed, siig, der er ingen anden Gud end Gud, og Mahomed er hans Prophet! eller jeg gjennemborer dig med denne Landse.“ Forfærdet i min inderste Sjæl stammede jeg Ordene efter, og pludselig gjennemborede Engelen Aanden med Landsen, forvandlede hans Legeme til Aske og forsvandt. Men jeg styrtede uopholdelig fra Himlen ned til Jorden. Uden at faae Hjælp vilde jeg sikkerligt været knust, men den hvide Slanges Broder var usynlig fulgt efter os og havde sagtens forudseet Ulykken og min Glemsomhed. Førend jeg altsaa faldt paa Jorden, opfangede han mig blidt i sine Arme, og lagde mig forsigtigt ned, thi af Faldet havde jeg dog tabt Bevidstheden. Men under hans Hænder kom jeg mig snart igjen. „Abu Mahomed,“ sagde han, „du har ikke agtet mine Advarsler, vogt dig vel for endnu engang at være ulydig, jeg vilde da ikke kunne frelse dig. Staa op og følg mig.“ Jeg stod op, og gik efter Aanden, som viste mig en Byes Mure, der vare meget høie, og heelt af Malm. „Her,“ sagde han, „er Kobberbyen, og inden for dens Mure lever Fatime nu. Følg denne Kildes Løb, den vil føre dig til en Have, hvor din bortførte Hustru venter paa at befries af dig. Dette Sværd gjør dig usynlig for Byens Beboere. Vogt dig vel for at lægge det fra dig, det vilde være din visse Død. Gaa nu og vær uden Frygt. Min Hjælp vil du ikke mere trænge til og desaarsag siger jeg dig for stedse Levvel.“ Med disse Ord

trykkede han min Haand, saae endnu engang venligt paa mig og var forsvundet. Jeg tog Sværdet fast i Haanden og fulgte Bækkens Løb. Den førte mig til en Aabning i Kobbermuren, der var stor nok, til at jeg kunde komme igjennem. Jeg smuttede ind, gik et Stykke hen langs med Muren og kom endelig ud i en herlig Have. Her saae jeg Fatime, som sørgmodig og grædende sad paa en Eng. Fuld af Henrykkelse rendte jeg hen til hende og raabte: „Fatime, græd ikke mere, din Frelse er nær."

Med et Glædesskrig sprang Fatime op, løb mig imøde og styrtede fuld af Henrykkelse til mit Bryst. „Allah være priset," sagde hun endelig, „jeg har dig igjen og er ikke mere bange." Derpaa fortalte hun mig, at den skrækkelige Abe, der virkelig ikke var Andet end en ond Aand, havde ført hende til denne Have for at tvinge hende til at blive hans Kone. Hun havde standhaftigt vægret sig. I Vrede var engang den Yttring undsluppet Aben, at den kun behøvede at kalde paa Aanderne i den Søile derhenne for at lade dem rive hende istykker, hvis hun endnu længere vilde modsætte sig, thi hiin Søile indeholdt Talismaner for hans Magt. „Hvor er den?" afbrød jeg Fatime. „Derhenne," svarede hun, og pegede paa en Søile, som ikke stod langt fra os. „Der sidder en Ørn paa den, og hvis du kan bemægtige dig denne Fugl, saa er Troldmandens Magt brudt, og du har ham selv i din Magt. Men Søilen bliver bevogtet af fire Løver, og hvorledes vil du uden at blive sønderrevet komme derhen?" „Vær uden Frygt," sagde jeg, „Løverne gjøre mig ikke Noget, thi de kunne ikke see mig." Uden at nøle gik jeg hen til Søilen, Løverne rørte sig ikke. Jeg greb Ørnen, som uden Modstand lod sig fange, og kom med den tilbage til Fatime, der fuld af Forbauselse og Glæde havde været Vidne til, at mit Vovestykke lykkedes. „Nu," sagde Fatime, „behøver du kun at befale Ørnen at hidkalde Aanderne, og de ville øieblikkeligt komme og være dig aldeles underdanige." Og saaledes skeete det. Aanderne forsamlede sig omkring os, og den Største sagde: „Herre, hvad befaler du?" „Bring mig og min Kone strax til Balsora," sagde jeg. Øieblikkeligt tog man med Blidhed fat paa os og i et Nu vare vi

i Balsora i vort Sovekammer. Jeg havde holdt fast paa Ørnen og taget den med, og lukkede den strax inde i det lille Kabinet, hvor før den anden Talisman havde staaet. Der var den sikkert gjemt og bevaret. Derpaa ilede jeg med Fatime til hendes Fader Scheriffen, og vi holdt en saa deilig Gjensynsfest, at jeg ikke kan beskrive det. Den Gamle græd af Glæde, omfavnede henrykt sin Datter og mig, thi han havde frygtet for aldrig at see os mere. Paa den Maade vare vi Alle blevne lykkelige, og jeg havde nu intet Andet at gjøre end at straffe den troløse Abe, der havde foraarsaget vore Ulykker og Lidelser. Uden at sige et Ord gik jeg ind i mit Kammer og ind i det lille Kabinet til Ørnen, lod den hidkalde Aanderne og befalede dem strax at bringe mig Aben hid. I en Haandevending var min Befaling opfyldt, Aben stod skjælvende og bævende for mig. „Usling," sagde jeg til den, „paa saadan Maade altsaa behandler du den Ven, der havde Tillid til dig, og gjerne udrettede Alt for at opfylde de Ønsker, som du med Lumskhed og Grusomhed udtænkte til hans Fordærvelse? men Hævnens Time er kommet, og aldrig mere skal du bedrage noget Menneske, som du har bedraget mig." Uden at bryde mig om dens Jammer og Bønner, indespærrede jeg den i et Kobberkar, tillukkede det med et Blysegl og lod det af mine tjenstfærdige Ånder nedsænke i Havet, hvor det er dybest. Der vil den lige til Verdens Ende have Tid til at angre sine Misgjerninger. Men jeg, o, de Troendes Behersker! har siden den Tid levet lykkelig og tilfreds med min Kone Fatime. Vi behøve ikke at nægte os noget Ønske, thi mine Ånder opfylde Alt. Alverdens Rigdomme og Skatte staae til min Raadighed, thi jeg befaler kun, og mine Ånder adlyde og bringe mig, hvad jeg vil have. Himlen har begunstiget mig, naadigste Herre, og jeg gjør efter Evne alt Muligt for ikke at vise mig Allahs Naade uværdig." Her sluttede Abu Mohamed, ellers kaldet Alkeslan, Dovenkroppen, sin Fortælling, der ikke lidet havde moret Chalifen. Uden Betænkning modtog han nu de rige Foræringer, som Abu Mohamed, den mægtige Aandernes Behersker, havde bragt med, og overøste ham til Gjengjæld med Hæderstegn og Beviser paa sin Agtelse og sit Venskab. Efter at have tilbragt

flere Dage i Herlighed og Glæde vendte Alkeslan tilfreds tilbage til Balsora og vedblev til sit Livs Ende at bevare sin Hengivenhed og Kjærlighed til Chalifen. Paa sin Side tænkte Chalifen ofte paa Mahomed, thi han var kommet til at holde meget af ham, og hans Hjerte var fuldt af Venskab for ham.

Padmanaba og Hassan.

I Byen Damaskus boede engang en Limonadehandler, som havde en Stedsøn ved Navn Hassan. Ynglingen var atten Aar gammel, og saa elskværdig som muligt. Hans Ansigt var deiligt som Dagen, hans Skikkelse rank og kraftig som Skovens Palmetræ, og naar han slog Luthen og istemmede Sange, klang hans Stemme saa liflig og smeltende, at den henrykkede alle Mennesker. Hans Faders Bontik var derfor altid fuld af Gjæster, der underholdt sig med Hassan og havde deres Glæde af den unge Mands aandrige Svar og muntre Sange. En Dag sang Hassan netop en smuk Sang og accompagnerede den meget kunstigt med Luthen. Da traadte der en ærværdig Olding, den berømte og vise Brahman Padmanaba, ind i Boutiken. Han lod sig give Limonade, lyttede med Fornøielse til Hassans Sang, og da Sangen var forbi, underholdt han sig længe med den kloge Yngling, der behagede ham overmaade meget. Tilsidst gik han igjen bort, men kun for næste Dag igjen at indfinde sig. Han besøgte fremdeles daglig Boutiken, og betalte for det Glas Limonade, som han fik, hver Gang en Zecchin. Dette var tilsidst noget paafaldende for den unge Hassan, og han fortalte det derfor engang til sin Stedfader. „Naar Oldingen kommer igjen," sagde denne, „saa bring ham dog engang herop, for at jeg kan see, hvad der er ved ham." Padmanaba lod ikke længe vente paa sig, og Hassan bad ham strax med Ærbødighed og Høflighed at træde op til hans Fader, der ønskede at gjøre hans

Padmanaba og Hassan

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Bekjendtskab. Brahmanen var villig dertil, fulgte med Ynglingen og blev ført ind i et smukt Værelse, hvor Hassans Fader allerede ventede paa ham med en god Frokost. Hassan gik bort, og i Samtale med Padmanaba blev den Gamle saa indtaget af Brahmanen, at han bad ham at blive boende hos ham, og hvis han havde Tid dertil, meddele hans Stedsøn Hassan Noget af sin store Viisdom. „Jeg vil opfylde dit Ønske," sagde Padmanaba, „thi det er et Paradiis paa Jorden altid at være mellem gode Venner." Brahmanen lod sine Eiendele bringe hid og boede fra den Dag af hos Hassans Fader. Hassan maatte bestandig være om ham, og Dag fra Dag kom han til at holde mere af Ynglingen. Engang sagde han til ham: „Hassan, jeg har længe holdt Øie med dig, og jeg troer nu, at du er istand til at modtage de Lærdomme, som jeg vil berige din Aand med. Klæd dig paa og gjør dig færdig, for det Første ville vi gjøre en Spadseretuur udenfor Byen. Du skal faae Ting at see, som ville sætte dig i Forbauselse." Hassan skyndte sig at adlyde denne Opfordring, og snart vandrede han ved sin Vens Haand ud af Porten og henimod en lille Skov, hvis kjølige og vederqvægende Skygge vinkede og indbød dem. De kom til en Brønd, der lige til Randen var fuld af Vand. „Paa Bunden af denne Brønd," sagde Padmanaba, „ligge umaadelige Skatte skjulte, og jeg har bestemt dem til dig, Hassan, og forærer dig dem." „Skattene ligge her under Vandet?" spurgte Hassan. „Saa vil din Foræring kun hjælpe mig lidt, thi hvorledes skal jeg komme til dem." Brahmanen smilede, tog et Stykke Papir, skrev to Bogstaver derpaa og kastede Bladet paa Vandfladen. Til Hassans Forbauselse syntes Vandet strax at dampe bort, det forsvandt aldeles og en Trappe viste sig, paa hvilken de Begge stege ned i Brønden. En Kobberdør med en Laas af Staal standsede dem. Padmanaba nedskrev en Bøn, berørte med denne Laasen, den aabnede sig, Døren sprang op, og en viid Hal laae for den forbausede Hassan og hans Ledsager. I Hallen stod en kæmpemæssig Neger og støttede sin Haand paa en blændende hvid Marmorblok. Ved deres Indtrædelse løftede han Blokken med Næven, som om han vilde knuse de Forvovne med den. Padmanaba

sagde kun et Ord, aandede paa Negeren, og denne styrtede til Jorden. Uden Ophold gik de videre og kom fra Hallen ud i en stor Gaard. Her stod lige i Midten af det vide Rum et herligt Tempel med straalende Kupler og gjennemsigtige Taarne, thi det var heelt bygget af Krystal og glimrede som en Ædelsteen. Udenfor Templets Dør laae to ildsprudende Drager. Forfærdet ved at see dem raabte Hasan: „Lad os flygte, de ville brænde os til Aske, hvis de see os!“ „Vist ikke,“ sagde Padmanaba smilende, „vær ikke bange.“ Han mumlede en Besværgelse, og Dragerne forsvandt. Nu sprang Templets Dør op af sig selv, de skrede derind, og Hasan forbausedes paany; thi i Krystaltemplet saae han endnu et andet mindre, der heelt var af Rubiner, og istedetfor Knappen paa Minareten glimrede deroppe en Karfunkelsteen, sex Fod lang og to Fod tyk, fra hvilken der udstrømmede et Lys, klarere end Solens. Døren, som var udhugget af en eneste Smaragd stod aaben, saa at de kunde see ind i det Inderste af Rubintemplet og saae der en prægtig Sal. Ved Indgangen bleve de modtagne af sex yndige Jomfruer og hilsede med Sang og Harpeklang. De gik forbi dem og ind i Salen. Hasan var ude af sig selv af Forbauselse, da han saae sig om. Salens Loft var af Porphyr og besaaet med Perler og Diamanter, der funklede som Stjerner, Gulvet var af Guld, og Væggene af Rubiner. Fra Salen gik de ind i et mindre, men ligesaa glimrende Værelse. Her laae i det ene Hjørne en Dynge Guld, i det andet en Dynge Rubiner, i det tredie stod en Sølvkrukke og i det fjerde laae en Bunke sort Jord. Men i Midten af Værelset stod en gylden Katafalk med en Liigkiste af Sølv, hvis Laag var aabent. I Kisten laae en Mand udstrakt, som om han slumrede, paa Hovedet havde han en prægtig Diamantkrone. Over hans Fødder hængte en Sølvtavle ned fra Loftet og paa den stod med flammende Bogstaver: Menneskenes Liv er Søvn, deres Opvaagnen er Døden. „See her,“ sagde Padmanaba til Hasan, „dette er Liget af Jordens mægtigste Fyrste, der engang har herskket over hele Asiens og Afrikas Folkeslag. Det var ham, der for Aartusinder siden lod denne underjordiske Bygning opføre, og begav sig herhid, da han følte, at hans Endeligt nær-

mede sig. Han var mægtig i al Trolddom, han var det viseste Menneske, som nogensinde har levet. Og dog maatte han døe, thi al menneskelig Magt er kun Svaghed, og synker hen i Støv ligeoverfor Allah." Derpaa viste han ham Skattene rundtomkring. Han blev staaende ved Jorddyngen i det ene Hjørne. „See engang paa denne Dynge Jord" sagde han da, „af dette uanseelige Stof ere alle de Skatte opstaaede, som du her seer. Naar du befugter denne Jord med dette Vand, som staaer der i Sølvkrukken, og kun tager en Haandfuld deraf, kan du med den forvandle alle Ægyptens Metaller til Guld og alle Flintestene til Juveler af enhver Art. „Vidunderligt, vidunderligt," stammede Hasan. Padmanaba vedblev: „Jeg har endnu ikke sagt dig alle de udmærkede Egenskaber, som denne Muldjord har, den besidder endnu mange flere. Den er istand til at fordrive alle Sygdomme, alle Menneskenes Pinsler. Naar du ligger for Døden og synes at være uden Redning, saa synk blot et eneste lille Korn af denne Jord, og du er strax sund igjen som forhen og stærkere end nogensinde før. Ja, naar du guider dine Øine med denne Jord, saa kan du see alle Aander mellem Himmel og Jord, og de maae adlyde dit Vink. Seer du, alle disse Skatte vil jeg dele med dig. Troer du nu, at jeg elsker dig?" „Mægtige Mester," sagde Hasan, „hvor kan jeg nære nogen Tvivl derom, og hvorledes skal jeg takke dig?" „Elsk mig," sagde Padmanaba rolig, „saa er jeg tilfreds. Bliv mig tro og forraad mig aldrig, saa vil det gaae dig godt. Udsøg dig nu nogle Klenodier og kom saa med, du skal overlevere dem til din Fader, som et Beviis paa mit Venskab for dig." Hasan samlede sig en Mængde Rubiner og Diamanter og med et Hjerte fuldt af Taknemmelighed vandrede han ved den venlige Brahmans Side tilbage gjennem Salene, Hallerne og Gaarden, op ad Brøndens Trappe og hjem. Saasnart de forlode Brønden fyldtes den igjen med Vand. Hasans Stedfader var nærved at blive tosset af Glæde, da hans Søn overrakte og forærede ham de Skatte, som han havde bragt med, han opgav strax sin Limonadehandel og levede fremdeles i Overflod og Herlighed. Men Padmanaba underviste Hasan nu som før i allehaande gode Videnskaber. Men nu var det

saa uheldigt, at Hasans Stedmoder var en meget gjerrig og nærig Kone. Denne usle Qvinde var ikke tilfreds med de Skatte, som hendes Søn ved Padmanabas Godhed fik, men hun vilde eie Alt, hvad Brønden skjulte af underjordisk Gods og Rigdom. Derfor sagde hun engang til Hasan: „Hør, kjære Søn, naar vi vedblive at leve saa lystigt og ødselt som nu, saa vil det Par Ædelstene, som du har medbragt, meget snart forsvinde; da ville vi igjen være nødte til at skjære vort fattige Brød tyndt, og det vil falde os meget tungt.“ „Aa hvad,“ sagde Hasan, „vær kuns uden Frygt, naar Stenene ere brugte op, saa henter jeg med Padmanabas Hjælp nogle andre og bringer tillige en Haandfuld med af den vidunderlige sorte Jord.“ „Det er Altsammen godt nok, lille Søn,“ sagde den gamle Hex, „men hvem indestaaer dig vel for, at Brahmanen, din gode Ven, ikke gaaer hen og dør, før vi see os for? hvad have vi saa? hvorfor beder du ham ikke hellere at lære dig alle de smaa Kunststykker, som ere nødvendige, for uden Fare at stige ned i Brønden? har han bestemt alle Skattene dernede til dig, saa maa han ogsaa forskaffe dig fri Adgang.“ „Ak, Moder,“ sagde Hasan, „jeg er bange for, at Padmanaba bliver vred, naar jeg kommer til ham med en saadan Anmodning.“ „Prøv idetmindste paa det, min lille Søn,“ bad den Gamle. „Hvis han ikke har Lyst deril, saa vil han jo nok sige det.“ Og hun overtalte ham saalænge, at Hasan gik hen og bad Brahmanen at lære ham Alt, hvad der var nødvendigt til uden Fare at kunne nærme sig Skattene. Padmanaba elskede Ynglingen saaømt, at han ikke var istand til at afslaae hans Bøn; paa et Blad opskrev han ham ganske nøiagtigt alle Forskrifter, Bønner og Besværgelses-Formularer, og underviste ham saa omhyggeligt, at en Feiltagelse ikke mere var mulig. Hasan takkede, løb strax til sin Moder og sagde: „See, her har jeg Nøglen, og nu kan du være uden Bekymring.“ Efter nogle Dages Forløb lod den onde Qvinde igjen sin Søn kalde til sig og sagde: „Hør, jeg har talt med din Fader, og vi have besluttet, at vi idag ville stige ned i Hvælvingen og hente et Forraad af Skatte. Du maa altsaa føre os derhen.“ „Ja,“ sagde Hasan, „det vil jeg gjøre.“ „Fremdeles have vi besluttet“, vedblev Hexen,

„at tage Brahmanen Padmanaba af Dage, saasnart vi have faaet Vished om, at han har lært dig det rette Sprog. Thi hvem kan vide, om han ikke meddeler Hemmeligheden til andre Folk. Du, Hassan, skal støde ham Sværdet i Brystet!“ „Hvadfornoget,“ skreg Hassan, „jeg? Jeg skal dræbe ham? Min Ven, den Mand, der har overøst os med Godhed og Lykke, ham skulde jeg dræbe? det gjør jeg aldrig i mit Liv, aldrig! før skal jeg dræbe mig selv!“ Den gamle Hex overtalte ham, bad, truede, befalede, — Hassan blev standhaftig. Endelig kaldte hun ogsaa sin Mand, hans Fader tilhjælp. Men ogsaa denne søgte forgjæves at rokke sin Søns Fasthed. „Naa godt,“ sagde han tilsidst, „hvis du ikke vil, saa lad det være, vi maae finde os deri. Dog den Tjeneste kan du vel nok gjøre mig engang at lade mig see det Blad, som Brahmanen har givet dig.“ Heller ikke dette vilde Hassan. „Hvorledes,“ raabte hans Fader da, „gjengjælder du os saaledes alt det, vi have gjort imod dig? have vi ikke taget dig op, da du som en Tigger laae omkring paa Gaderne? have vi ikke givet dig Klæder, Mad og Drikke og Opdragelse?“ Det havde de vistnok gjort, men kun af Egennytte, og fordi de meget godt kunde bruge Hassan i deres Forretning. „Nuvel,“ sagde Hassan tilsidst, „jeg vil ikke vise mig utaknemmelig, jeg vil give Jer Bladet, men tilsværger mig ogsaa ikke at tilføie den gode Padmanaba noget Ondt.“ „Vi sværge!“ skrege de onde Stedforældre hurtigt, skjøndt de paa ingen Maade havde isinde at holde Eden. Da tog Hassan Bladet frem og gav det fra sig. Men næppe havde hans Stedfader faaet det i Haanden, før han kastede sig over Hassan, slog ham til Jorden, bandt og kneblede ham og sagde: „Saa, bliv nu liggende her og lad dig hjælpe af din Ven, hvis du kan.“ Han slog en Haanlatter op og forlod tilligemed sin onde Kone Værelset. Døren lukkede han ilaas, og derpaa skyndte han sig tilligemed Qvinden ud til Brønden for at stjæle Skattene. Om Natten vilde han derpaa hemmeligt myrde Brahmanen. Men Allah vaagede over Hassan, og hans Standhaftighed blev belønnet. Endnu i selvsamme Time erfarede Padmanaba nemlig ved en tjenstfærdig Aand Alt, hvad der var foregaaet, og de Gamle vare derfor næppe komne

ud af Huset, før han allerede ilede til Hassan, og befriede ham fra hans Baand. „Staa op og følg med mig, min kjære og trofaste Søn," sagde han med Venlighed og Kjærlighed, „kom med og see, hvorledes Utaknemmelighed og Nærighed faae deres Løn." Hassan reiste sig, og begge gik ud. — Limonadehandleren var imidlertid tilligemed sin onde Kone ilet ud til Brønden, han tørstede efter de Rigdomme, som laae skjulte der, og som han nu havde Nøglen til. Uden Frygt eller Anelse om Fare kastede han Bladet i Brønden, Vandet forsvandt, og Trappen blev synlig. Fulgt af sin Kone steg han ned i Brønden, og for den Vises Talismaner sprang Laasen og Døren op, Negeren styrtede til Jorden, de ildsprudende Drager forsvandt, og Indgangen til Templet var erobret. Begjærlig kastede Stedmoderen sig over de Skatte, som hun saae rundtom, og belæssede sig saaledes med dem, at hun stønnede under Byrden. Det Samme maatte hendes Mand gjøre. Han tog dygtig til sig af Rubiner, Guld og Diamanter, og da han havde samlet nok, gik han pustende og stønnende tilligemed sin Kone igjen tilbage til Udgangen fra Underverdenen, Brøndtrappen. Men næppe vare de komne ud af Templet i Gaarden, før to mægtige Løver brølende traadte dem imøde med opspærret Gab og glødende Øine, og en Stemme lød ned fra Luften: „Usle, nedrige Forrædere, Døden skal være Løn for Eders Skjændselsdaad!" Og i samme Øieblik anfaldt Løverne dem og i to Minutter vare de sønderrevne og døde. Men Padmanaba og Hassan svævede paa en Vogn af Skyer ned fra Luften, hvorfra de havde været Vidne til de onde Stedforældres sørgelige Endeligt, skaffede Ligene ud og begravede dem. Men Hassan vedblev at staae i Gunst hos Brahmanen Padmanaba, der undervиste ham i alskens Viisdom og gjorde ham mægtig over Luftens og Jordens Aander. De levede mange Aar lykkeligt med hinanden, og Hassan angrede aldrig, at han havde modstaaet den onde Stedmoders Fristelse og holdt fast ved det Gode og Rette.

De tre Søstre.

I Persien regjerede for mange Aar siden en Sultan, som hed Chosrn Schach og var en god og omhyggelig Regent. Ligesom Chalifen Harun al Raschid holdt han af at forklæde sig og vandre omkring paa sin Hovedstads Gader og hist og her lytte til, om hans store Statsmaskines Hjul ogsaa bestandig befandt sig i god Stand. Dette vidste Statens Embedsmænd og Tjenere meget godt, og opfyldte derfor punktligt og nøiagtigt deres Pligter. En Aften, da det allerede var ganske mørkt, vandrede Sultanen saaledes med sin Storvezir omkring i et Qvarteer, hvor der kun boede fattige Folk i smaa lave Huse. Da hørte han, at man talte og loe høit og livligt i eet af Husene, han blev nysgjerrig, og gjennem en bred Sprække i Vinduesskoddet kigede han ind i en lille Stue, hvor tre unge Piger netop sad ved Aftensbordet og snakkede med hinanden. „I ere altsaa de lystige Folk, der gjøre en saadan Støi, at man kan høre den ud paa Gaden", tænkte Sultanen og blev staaende for at lytte. Da hørte han, at den Ældste af de tre Søstre sagde: „Kjære Børn, veed I hvad, jeg kunde nok ønske, at Sultanens Hofbager vilde tage mig til Kone. Saa skulde jeg leve lystigt og ikke spise Andet, end det fineste Brød, som alene bliver bagt for Sultanens Mund" „Aa hvad", sagde den Anden, „saa gad jeg dog hellere ægte Sultanens Mundkok. Han maa tilberede de kosteligste Lækkerier til Herrens Taffel, og han skulde komme til bestandig at give mig det Bedste at spise. Hvor det skulde smage godt!" Den Yngste, en deilig Pige, og meget smukkere end hendes Søstre, smilede til disse Ønsker og raabte spøgende: „Naar man da engang skal ønske, saa vil jeg ogsaa ønske mig Noget tilgavns. Hvad skal jeg med en Bager eller en Kok, saadanne Folk kan man hver Dag faae. Jeg vilde være selve Sultanens Hustru. Da kunde jeg leve i Pragt og Herlighed og kunde altid faae de deiligste Klæder og Alt, hvad mit Hjerte ellers kunde begjære." Sultanen loe ad disse Ønsker, og de behagede ham saameget, at han i sit Hjerte beslut-

tede at opfylde dem alle tre. Uden dog at forraade disse Tanker befalede han blot sin Vezir omhyggeligt at tage Kjending af Huset, hvor de tre Søstre boede, og ganske tidligt næste Morgen at føre dem til ham. Derpaa gik han med sin Vezir igjen hjem til sit Palads og lagde sig til at sove. Næppe var Solen staaet op næste Dag, før Storveziren allerede vandrede hen ad Gaden til de tre Søstre, befalede dem i Sultanens Navn at følge med og bragte dem uden Omstændigheder ind i Paladset for sin Herres Aasyn. Sultanen morede sig et Øieblik ved de tre Pigers Forlegenhed, som slet ikke vidste, hvorledes de vare komne til den Ære at turde vise sig for Sultanen, og sagde endelig venlig og smilende: „Hør, Pigebørn, fortæl mig dog engang de Ønsker, som I have gjort igaar Aftes, da I vare saa fornøiede og glade.“ Ved disse Ord bleve de alle Tre endnu mere forlegne, end de allerede vare, de sloge Øinene ned, bleve som et dryppende Blod, og vovede ikke at fremføre et Ord. „Naa, naa“, vedblev Sultanen, „værer nu ikke saa undseelige og ængster Jer ikke, thi seer I vel, jeg vil opfylde Eders Ønsker. Du, Naide, den Ældste, vilde jo have min Hofbager til Mand, seer du, der staaer han allerede, og er med Glæde beredvillig til at føie sig efter dit Ønske.“ Og paa et Vink af Sultanen nærmede Bageren sig, som hidtil ærbødig havde staaet afsides, og rækkede Naide sin Haand. „Du, Amine“, vedblev Sultanen, „seer her din tilkommende Ægtefælle, min Mundkok, han vil gjerne tage dig tilægte og endnu idag skal Bryllluppet holdes.“ Mundkokken traadte frem og rakte, ligesom Bageren, sin Brud Haanden. „Og nu du, min kjære Fatime“, sagde Sultanen smilende, „skal ikke gaae tomhændet bort, og da du nu engang ikke vil have nogen anden Mand end mig selv, Chosru Schach, saa maa jeg vel føie mig efter din Villie, og gjøre dig til min gode Hustru og Sultaninde.“ Med disse Ord reiste han sig, steg ned fra Thronen og omfavnede den af Glæde skjælvende Fatime, der slet ikke vidste, om hun drømte eller var vaagen, og rødmende skjulte sit Ansigt ved Sultanens Bryst. Bageren og Kokken gik bort hver med sin Brud, og som Sultanen havde lovet, blev der selv samme Dag holdt Bryllup; før det var Aften, vare de tre Søstre blevne Koner og deres

Ønsker ligesom ved et Underværk bragte i Opfyldelse. Fatime, Sultaninden, var lykkelig og glædede sig som et Barn over sin Lykke. Men hendes to Søstre, Naide og Amine, sad hjemme hos deres Mænd og ærgrede sig begge to ganske forfærdeligt, de bleve ganske gule og grønne i Ansigtet af Misundelse over deres Søster, Sultaninden, thi de unde paa ingen Maade den uskyldige Fatime hendes Lykke. Nogle Dage efter deres Bryllup traf de sammen i et offenligt Bad, her udøste de deres Hjerte for hinanden og meddeelte hinanden deres Had og Misundelse over den stakkels Fatime, som ikke havde den ringeste Anelse om Alt dette, og endnu elskede sine Søstre ligesaa ømt, som dengang, da de alle Tre levede sammen, fattige og ubemærkede i det lille Huus. De to misundelige og ondskabsfulde Koner lagde Raad op sammen, hvorledes de kunde forbittre Fatime hendes Lykke, og vilde gjerne have gjort Alt for at styrte hende ned fra hendes Høide dybt i Støvet. Men der faldt dem ikke Noget ind, som kunde befordre deres slette Hensigter, og med forøget Had og Misundelse gik de endelig hjem. De traf senere hen ogsaa ofte sammen, baade i deres Hjem og i Badene, og bestandig gav Fatimes store Lykke og Misundelsen derover dem et uudtømmeligt Stof til deres Samtaler. Men trods alt dette Had besøgte de dog ofte deres Søster, anstillede sig stedse venlige, ømme og kjærlige, og holdt deres onde Sind dybt skjult i deres Hjerter. Saaledes var der omtrent forløbet et Aar, da bleve begge de misundelige Søstre en Aften meget silde i Hast kaldte til Fatime, Sultaninden, for at komme hende tilhjælp, da der forestod hende en alvorlig Time. Og førend Natten var forbi, havde Sultaninden bragt en deilig Prinds til Verden, og Ingen uden Naide og Amine havde været tilstede derved. Dette var en meget gunstig Leilighed for de onde Søstre til at give deres Had frit Løb, og med faa Ord bleve de enige om at udføre deres onde Forehavende. Medens Fatime sov, toge de den lille Dreng ud af Vuggen og uden at røres ved hans Skjønhed og Ynde svøbte de ham hurtigt i gamle pjaltede Svøb, lagde ham i en Kurv, bare Kurven hurtigt, og uden at Nogen saae det, ned i Paladsets Gaard, gjennem hvilken der strømmede en bred Kanal, og kastede ham uden Barmhjertighed

i Vandet. „Der vil den Skiftning vel omkomme“, sagde de, og løb ubemærkede igjen op i Fatimes Kammer. Men de bildte Sultanen ind, at hans Gemalinde havde bragt en død Hund til Verden, og de viste ham ogsaa virkelig en Hund. Nu blev Sultanen meget ærgerlig, skjændte paa hele Verden, kunde kun med megen Møie slaae sig tiltaals, og vilde allerede forstøde sin Gemalinde, som var ganske uskyldig og ligesaa utrøstelig som han selv. Men hans Ministre og Vezirer beroligede ham dog tilsidst, og han maatte finde sig i sin Skjebne, saa godt han kunde. Paa et Bedrageri tænkte han slet ikke, thi han troede, at hans Gemalinde var inderlig elsket af sine Søstre. — Imidlertid svømmede Kurven med den lille forstødte Prinds langsomt hen ad Kanalens Bølger, og ankom til Slotshaven, da det allerede var ganske lyst, og Solen stod paa Himlen. Paa denne Tid gik tilfældigviis Opsynsmanden over Sultanens Haver langs med Kanalen og fik Øie paa Kurven, som svømmede paa Bølgerne. Hurtigt greb han en lang Stang med en Hage paa, løb til, traf Kurven til Bredden og fandt med stor Forbauselse den lille Prinds i den, hvis spæde Ansigt saae smilende ud, og hvis klare Øine betragtede ham. „For Allahs Skyld“, raabte han, „du stakkels Barn, hvem har været saa grusom at forstøde dig og saaledes overlade dig til Tilfældet. Bi lidt, min Søn, du skal ikke omkomme og forsmægte eller opsluges af vilde Dyr, jeg skal nok sørge for dig.“ Og han tog Kurven, bar den hjem til sin Kone og sagde fuld af Glæde til hende: „See her, hvilken Fisk jeg idag har fanget i Kanalen.“ — Men nu var Opsynsmanden en meget riig Mand og vidste næppe Ende paa sine Skatte. Allerede i flere Aar havde han været gift, levede lykkelig og tilfreds med sin Kone og kunde tilfredsstille alle sine Ønsker. Kun eet Ønske var nægtet ham af Allah, — han havde ingen Børn og længtes dog saa inderligt derefter. Derfor glædede han sig saameget over sit Fund og sagde meget oprømt: „Seer du, kjære Kone, Himlen har sendt os denne Dreng, og vi ville tage os af ham og pleie ham, som om han var vor egen Søn. Du er vist enig med mig heri, kjære Kone? ikke sandt?“ Med et Hjerte fuldt af Glæde og moderlig Kjærlighed tog hun Barnet i sine Arme,

trykkede det ømt til sig, kjærtegnede det og var ganske og aldeles enig med sin Mand. Nu var da altsaa Prindsen i sikker og god Behold, han blev kaldt Bahman, voxede lystig og sund og trivedes herligt ved sine Pleieforældres omhyggelige Kjærlighed. Et Aar efter denne Begivenhed fødte Sultaninde Fatime igjen en Dreng. Ligesom den første Gang satte de onde Søstre Barnet ud, kastede det i Kanalen, viste Sultanen en Kattekilling og bildte ham ind, at den var født af hans Gemalinde. Nu blev Sultanen igjen meget vred, og lod sig kun med megen Møie igjen bringe til Forstand af sine Vezirer. Men paa de to onde Søstre faldt der ingen Mistanke, de loe i Hemmelighed og triumpherede. Lykkeligviis opfiskede Opsynsmanden over Haverne dog ogsaa denne lille Dreng, bar ham hjem og bragte ham til sin Hustru, der med Glæde tog sig af ham ligesom af Prinds Bahman og opklækkede ham med Kjærlighed. De kaldte ham Pervis. — Efter et Aars Forløb blev Sultaninden tredie Gang forløst, denne Gang med en lille Prindsesse. Det stakkels Barn blev ligesom Brødrene kastet i Kanalen, og ligeledes lykkeligt opdaget, taget i Beskyttelse og opdraget af Havernes Opsynsmand. Men de onde Søstre sagde til Sultanen, at Fatime havde bragt et Stykke Brænde til Verden, og viste ham en uformelig Blok. Chosru Schach troede denne Løgn ligesom de forrige, og hans Vrede kjendte nu ingen Grændser mere. Trods hans Vezirers Raad og Bønner, trods sin ulykkelige Gemalindes bede og bittre Taarer, lod han tæt ved Indgangen til Hovedstadens største Moschee bygge et Kammer med aabne Vinduer og befalede at indespærre den uskyldige Fatime deri og at isøre hende uldne Bodsklæder. Men det blev paalagt Byens Beboere, at Enhver, som gik ind i Moscheen, skulde spytte hende i Ansigtet og overøse hende med Skjældsord og Forbandelser. Den, som ikke holdt sig denne Befaling efterrettelig var hjemfalden til samme Straf. — Og det skeete, som han befalede. Kammeret blev bygget, og Fatime indespærret der. Bevæbnede Vægtere stode derhos og passede paa, om Alle efterkom Sultanens Villie ved at udskjælde og forhaane Fatime og spytte hende i Ansigtet. Den Ulykkelige bar sin Skjebne med Hengivelse og Taalmodighed og var stærk i Følelsen af sin Uskyldighed.

Men Byens Beboere følte saamegen Medlidenhed med hende, at kun sjældent Nogen besøgte Moscheen, der før altid var fuld, og Templet stod tilsidst ganske forladt og øde. Ingen vilde mishandle den stakkels Sultaninde. — Men de to misundelige Søstre havde da endelig naaet deres Maal. Fatime var ydmyget og laae i Støvet. Men desuagtet var Offeret for deres Had i Hjertet lykkeligere end de, thi den onde Samvittighed lod dem ikke have Ro, den pinede dem Dag og Nat og forbittrede dem enhver Time. Forbrydelse og Misgjerning vil altid finde sin Løn, og Intet er saa fiint spundet, at det jo engang kommer for Dagen. Vi skulle nu see, om ikke Sultaninde Fatimes Uskyldighed til rette Tid vil blive aabenbar.

Der forløb det ene Aar efter det andet, og Opsynsmandens Pleiebørn voxede op, blomstrende og kraftige som unge Træer. Da sagde Faderen en Dag: „Hør, kjære Børn, en Miilsvei fra Byen vil jeg lade bygge et smukt Palads, som vi for Fremtiden ville boe i. Jeg bliver gammel og mener, at det nok er paa Tiden, at jeg nu kan ende mine Dage i Ro.“ Det vare hans Kone og Børnene vel tilfredse med. Og selvsamme Dag lod Faderen allerede komme en stor Mængde Arbeidsfolk og to Bygmestere, og overlagde med dem omhyggeligt, hvorledes det nye Slot bedst burde indrettes. Da Alt var vel overveiet og overlagt, begyndte Bygmestrene strax at bygge, og før et Aars Forløb stod Bygningen færdig og glimrede vidt ud i Landet og var saa herlig og prægtig at see til som et Feepalads. Rundtom prangede en Have med de deiligste Blomster, den strakte sig til alle Sider næsten i en Miils Omkreds, og tæt ved Haven, kun adskilt derfra ved et Jerngitter, laae der en vidtløftig skyggefuld Dyrehave, hvor Raadyr, Hjorte, Harer og Ræve og endnu mange andre Dyr muntert sprang omkring og græssede. Her kunde de to Prindser og deres Søster efter Hjertenslyst gaae paa Jagt og tumle sig dygtigt om. Det gjorde de da ogsaa, da den gamle Pleiefader endelig flyttede ud med dem, og tog sit smukke Slot i Besiddelse og boede og holdt Huus der. Tillige maatte Prindsernes Lærere flytte ud med paa Slottet, thi den Gamle holdt strengt paa, at Børnene fik god Lærdom, og ikke alene i at fægte, skyde med Bue og ride fik de Undervis-

ning, men ogsaa i alle andre Kunster og Videnskaber. De inddeelte derfor deres Dage i Morskabs- og Læretimer, og befandt sig vel derved. Aarene fløi forbi dem som Minuter, og de følte aldrig Noget til Kjedsomhed eller Tidslede. Da Prinds Bahman var blevet tyve Aar gammel, døde den gode Pleiefader saa pludseligt, at han næppe fik Tid til at give sine Børn sin sidste Velsignelse. Døden overraskede ham saa hurtigt, at han ikke engang kunde komme til at aabenbare dem Hemmeligheden angaaende deres Fødsel, og de maatte derfor nu som før anse sig som hans virkelige Børn, og havde ikke den ringeste Anelse om deres høie Fødsel. Et heelt Aar begræd de den gode Fader, der havde elsket dem saa inderligt og opdraget dem saa omhyggeligt, og besluttede derpaa ogsaa fremdeles at holde trofast sammen og aldrig at forlade Slottet og flytte andetsteds hen. „Thi", sagde de alle Tre, „vi staae nu ganske alene i Verden, vi have ingen Slægtninge og ingen Venner, og ere os ogsaa selv fuldkommen nok." Deres Pleiemoder var nemlig ogsaa allerede forlængst død, endogsaa før de flyttede fra Hovedstaden ud til det nye prægtige Slot. — De havde saaledes en Tidlang fredeligt og enigt holdt Huus sammen, da kom der en Dag, da just Prindserne Bahman og Pervis vare paa Jagt, en gammel Kone haltende til Slottet, og bad i Guds Navn om en Almisse. Prindsesse Parisade løb strax hen, hentede Brød, Viin og Steg, indbød venligt den Gamle til at sidde ned og bevertede hende rigeligt. Derpaa viste hun hende Slottets prægtige Værelser, førte hende omkring i Haverne, viste hende den store Lystskov og spurgte hende tilsidst, om hun ikke syntes godt om alt dette. „Jovist, aa jo, kjære lille Jomfru", sagde den Gamle, „det er Altsammen prægtigt og deiligt, og man kunde misunde dig og dine Brødre. Men, kjære Barn, der mangler dog endnu tre Ting i Haven. Hvis du kunde faae dem, saa vilde den være uden Lige paa Jorden og den deiligste Have, som der er til. Men, men, de tre Ting faaer du ikke, om du saa gjør dig nok saamegen Umage, og om du vilde anvende nok saamange Penge og Rigdomme derpaa." Parisade blev meget nysgjerrig og spurgte den Gamle: „Siig mig, Moerlille, hvad er da det for vidunderlige Ting, som du berøm-

mer og priſer ſaa høit og ſætter over alt Andet?“ I Førſtningen vilde den gamle Kone ikke ud med Sproget og ſagde: „Min kjære Datter, ſpørg ikke derom, thi det kunde koſte dig dit Liv. Nei, nei, jeg ſiger det ikke, thi du har bevertet mig godt, du har pleiet mig venligt, og du er et godt Barn, derfor vil jeg ikke være Skyld i din Undergang.“ Men Pariſade holdt ikke op med at bede og tigge og ſmigrede den Gamle ſaalænge, ſaa hun endelig maatte give efter og ſagde: „Godt, kjære Barn, ſiden du endelig med Vold og Magt vil vide det, ſaa vil jeg nævne dig de tre Ting. Men giv ikke mig Skylden, hvis der heraf ſkulde times dig en Ulykke, thi jeg har nokſom advaret dig. Seer du, det Førſte og Bedſte er den talende Fugl. Den er klogere end alle Mennesker og beſvarer ethvert Spørgsmaal, ſom man forelægger den, og naar man følger dens Raad, ſaa faaer enhver Sag det bedſte og lykkeligſte Udfald. Tillige ſynger den ſaa uſigelig deiligt, at alle Sangfugle fra hele Egnen komme flyvende for at høre den og ſynge med den. Det Andet er det klingende Træ. Naar du af dette Træ blot har en lille Qviſt og planter den i din Have, ſaa voxer Qviſten ſnart op til et ſtort Træ, med tuſind Grene og guldfunklende Blade og Blomſter. Naar ſaa Vinden blot ſagte aander hen over disſe Millioner Blade, ſaa klinge de alle ſom Sølvklokker og tone liſligt og henrivende ſom Harper og Engleſtemmer. Men det Tredie er det ſpringende Vand. Naar man blot kaſter en eneſte Draabe deraf i et Bækken, bliver dette øieblikkelig fuldt lige til Randen, hvor ſtort det ſaa er. Naar Bækkenet er fuldt, ſaa hæver ſig midt deri en Straale af funklende Vand, ſpringer høit op i Luften, danner tuſind Buer og Reg, ſtiger op og falder uophørlig ned igjen og er at ſee til ſom det kunſtigſte Springvand. Noget ſaa Prægtigt findes intetſteds ellers, thi Vandet blinker og ſeer ud ſom det reneſte Guld, og naar Solen ſkinner paa de ſpringende Straaler, ſaa blinke alle Draaberne ſom Diamanter og Rubiner, og Øiet blændes af al den Glands, der omgiver dette vidunderlige Springvand.“ Den Gamle tang, og Pariſade raabte ivrigt: „Moerlille! hvor disſe Ting maae være uſigelig ſkjønne! Ja, ganſke viſt, kun naar de ſmykkede og forherligede Haven, kunde den ſiges at

være fuldkommen. Siig mig hurtigt, hvor disse vidunderlige Ting findes." „Naar du følger den Vei, som fører forbi dit Slot, og paa en hurtig Hest fortsætter Reisen i tyve Dage, vil du komme til en gammel Eneboer. Spørg ham, og han vil nøiagtigt vise dig hen til det Sted, som du søger" Med disse Ord reiste den Gamle sig, tog Afsked med Parisade og hinkede bort. Men Prindsessen ventede fuld af Utaalmodighed paa sine Brødre, og da de endelig henimod Aften kom hjem, meddeelte hun dem hurtigt, hvad hun havde erfaret af den gamle Kone. Hun sagde tilsidst: „Ak, hvis jeg ikke faaer disse tre Ting, dør jeg af Længsel og Sorg." „Vær ikke bedrøvet, kjære Søster", sagde Bahman, den Ældste af Brødrene, „imorgen vil jeg sadle min Hest og see til, om man kan faae fat paa disse vidunderlige Sager." Nu blev Parisade inderlig fornøiet og loe og dandsede af Glæde rundtom i Stuen. — Næste Morgen satte Prinds Bahman sig paa en fyrig Araberhest, og da han sad i Sadlen og tog Afsked med sine Søskende, trak han først en blinkende Dolk ud af Beltet, rakte den til Parisade og sagde: „Kjære Søster, saalænge Dolkens Klinge er blank og reen, saalænge er jeg ogsaa ilive; men saasnart den er rusten og blodigrød, saa har jeg ogsaa lidt den bittre Død." Derpaa galopperede han afsted, saa at Gangerens Manke fløi som i en Stormvind.

Han reed nitten Dage paa denne Vei saa hurtigt, som Hesten kunde løbe, og tog sig næppe Tid til at spise eller sove. Om Morgenen den tyvende Dag saae han en gammel, gammel Mand sidde udenfor en lille Hytte paa høire Side af Veien. Hans sneehvide Haarlokker faldt ned over hans Ansigt lige til Fødderne, et langt Skjæg skjulte hans Hage og Mund og graae Øienhaar hindrede Dagens Lys i at trænge ind i hans Øine. Prinds Bahman tænkte: „Ha, det er den Mand, som jeg søger, og som ifølge den gamle Kones Ord skal vise mig Veien." Han standsede sin Hest og sagde: „God Dag, gamle Fader; siig mig, hvor fører denne Sti hen?" Den gamle Eneboer løftede Hovedet og svarede, men Bahman kunde ikke forstaae et Ord deraf, thi Mandens Stemme blev dæmpet af det tykke Hovedhaar og Skjæg. „Hillemænd", raabte Prindsen og sprang

ned af Hesten, „jeg kan jo slet ikke høre et Ord, gamle Fader; tillad mig at rydde lidt op i din Haarskov.“ Oldingen nikkede, Bahman tog en Sax frem og klippede saalænge lystigt omkring i den Gamles Haar, saa at han igjen saae ud som et fornuftigt Menneske og ikke som en lodden Bjørn. „Jeg takker meget“, sagde den Gamle, „du har gjort dine Sager meget godt, og jeg vil nu gjerne gjengjælde din Velgjerning. Siig mig, hvad du ønsker.“ „Jeg vil vide, hvor jeg kan finde de tre vidunderlige Ting, den talende Fugl, det klingende Træ og det springende Vand“, svarede Bahman. „Lille Prinds, lille Prinds“, sagde Oldingen med advarende Stemme, „har du ogsaa vel betænkt, hvad du forlanger? disse tre Ting ere vanskelige at faae fat paa, og mange Prindser, Riddere og Svende have allerede hentet sig den bittre Død istedetfor de søde Skatte, og hvis du vil følge mit Raad, saa vend om og kom aldrig i dit Liv her igjen. Du har viist mig en Velgjerning, og jeg vilde gjerne betale dig Lige med Lige, derfor siger jeg endnu engang: Vend om, lille Prinds, vend om!“ „Nei, nei, Gamle“, raabte Bahman, „jeg viger ikke fra mit Forsæt, og jeg vil hellere døe, end komme hjem igjen med tomme Hænder. Mod i mit Bryst, og Gud min Trøst, og Armen stærk har fuldendt mangt et Værk. Siig mig ikke mere imod, Gamle, jeg maa have de tre vidunderlige Ting, hvor de saa ere at finde.“ Den Gamle smilede og sagde: „Naa da, du seer saa kraftig og dristig ud, maaskee lykkes dette lille Arbeide dig, saa vil jeg da i Guds Navn vise dig Veien derhen. Tag her denne Kugle, den er kun af Ibenbenholt og seer uanseelig ud, men naar du sidder tilhest og kaster den hen foran dig, saa løber den i Eet væk, til den bliver liggende ved et Bjerg. Oppe paa Toppen af denne Høi finder du den talende Fugl. Den sidder i et Buur, og naar du har faaet den i din Magt, vil den sige dig, hvor du skal finde det springende Vand og det klingende Træ. Begge Dele ere ikke langt borte fra Bjerget, og du kan uden Fare komme hen til dem og tage Saameget af hver Deel, som du vil. Ved Foden af Bjerget staaer du af Hesten, som du uden Bekymring kan lade staae, hvor den staaer, thi den vil ikke løbe bort; kryb derpaa op paa Toppen. Paa Bjerget vil du til Høire og Venstre,

foran og bag dig see en Mængde store sorte Klippeblokke, og ved hvert Skridt vil du høre Stemmer bag dig, som udskjælde dig, true dig, forbande dig og paa alle Maader søge at skræmme dig. Men enten du saa hører en Løve brøle eller Slanger hvisle bag dig eller noget Andet, hvad det saa er, saa vend dig for Guds Skyld ikke om efter det. Saasnart du vender Hovedet, er du fortabt og bliver øieblikkeligt forvandlet til en saadan sort Steen, som de, der allerede tilstrækkeligt bedække Bjerget. Derfor vogt dig." Prinds Bahman loe og sagde: „Den Ting skulle vi nok faae Ende paa, gamle Fader! giv mig bare Kuglen, og saa tusind Tak for god Besked." Han fik Kuglen og steg igjen tilhest. Derpaa nikkede han et Levvel til Oldingen og kastede Kuglen henad Veien for sig. Som en lille Muus løb den øieblikkelig foran ham og afsted med lige Hurtighed, og Prindsen maatte ride rask til for ikke at tabe den af Syne. Omtrent efter en Times Forløb blev den liggende stille. Nu sprang Prindsen af Hesten, kastede Tøilen over dens Hals, lod den rolig staae, hvor den stod, og steg derpaa uden at nøle opad Bjerget, der laae for ham og saae ud, som om det var besaaet med sorte Stene. Men næppe havde han gaaet tyve Skridt, før han bag ved sig hørte raabe: „Heida, Prinds Bahman, Prinds Bahman!" Prindsen foer sammen af Skræk, da han i denne Ensomhed hørte sit Navn, og paa et Haar nær havde han vendt sig om og seet tilbage, men til al god Lykke faldt det ham dog ind, hvorlunde Eneboeren havde advaret ham, og han vedblev at gaae videre. Men nu skreg igjen Nogle bagved ham: „Grib ham der, tag fat, tag fat, kom her din Skurk!" Andre raabte: „Seer I den Vovehals der, see, han vil hente Fuglen, griin ham ud, den Nar!" og strax skingrede en uopholdelig Latter, der forfulgte Prindsen som et Tordenveir. Atter Andre raabte: „Hvor vil du hen? staae stille, Usling! eller jeg gjennemborer dig med mit Sværd!" Andre sagde med Haan: „Lad være, lad være, lad dog den pene lille Dreng gaae, han vil sikkert hente Fuglen", og derpaa fulgte en Skoggerlatter. Men Prinds Bahman blev i Begyndelsen aldeles standhaftig og gik en Stund uden Angstelse videre, skjøndt han ikke var saa ganske let om Hjertet. Men jo høiere han steg, desto stær-

kere blev Larmen og Støien bagved ham og desto frygteligere og Skræk indjagende Stemmer lode sig høre. Det var, som om Helvede havde udspyet sine Beboere og sendt dem bagefter ham. Det bragede, knaldede, hylede og brusede saa forfærdeligt bagved ham, foran ham og ved Siden af ham, saa at den stakkels Prinds lidt efter lidt blev ganske ør i Hovedet. Han skjælvede og bævede over hele Legemet, Angstens Sved brød ud paa alle Kanter og tilsidst glemte han alle Advarsler, han vendte sig med et Rædselsskrig og vilde ned igjen af Bjerget for at undgaae al den Rædsel, som omringede ham. Men næppe havde han vendt sit Ansigt tilbage, før han faldt om og var blevet til en sort Steen, der uden Bevægelse, kold og stiv laae hos hans Forgængere, de øvrige Stene. Hans Hest nedenfor Bjerget faldt paa samme Tid om og blev ogsaa til Steen. Saaledes endtes hans Æventyr med Forskrækkelse.

Medens Prinds Bahman var paa Reisen, levede hans to Søskende hjemme som sædvanligt. Pervis gik paa Jagt, og Parisade besørgede imidlertid Aftensmaden. Naar Broderen saa kom hjem, vederqvægede hun ham med Spise og Drikke, og derpaa satte de sig begge paa en Divan, trak Dolken ud af Skeden, som Bahman havde efterladt til deres Beroligelse, og betragtede den. Nitten Dage blinkede Klingen reen og klar, og var at see til som en glimrende Solstraale. De to Søskende glædede sig hver Gang derover, thi de saae jo deraf, at deres Broder Bahman endnu befandt sig frisk og vel. Men da Parisade om Aftenen den tyvende Dag blottede Dolken, blev hun heftigt forskrækket, lod den falde af Haanden, skreg høit og græd, thi ak, Klingen var bedækket med Rust fra Overst til Nederst. „Gud i Himlen“, raabte hun, „Bahman er død.“ Pervis, der ikke blev mindre forskrækket, havde imidlertid taget Dolken op og betragtede den. „Bi lidt“, sagde han, „vor Broder er ikke død, thi Dolken er kun rusten, men ikke blodig. Han er sikkert kun forvandlet til et Dyr, eller til et Træ, eller til en Steen, og, hvis det er muligt, vil jeg udløse ham. Imorgen drager jeg afsted efter den talende Fugl, det klingende Træ og det springende Vand, thi jeg finder sikkert min Broder, hvor jeg finder disse Vidundere.“ Skjøndt Parisade raadede

ham til hellere at blive hjemme hos hende og ikke udsætte sig for de Farer, som Bahman havde maattet bukke under for, saa hørte Prinds Pervis ikke derpaa, men sadlede næste Morgen sin persiske Livhest og tog Afsked med sin Søster, hvis Øine strømmede over af de bittreste Taarer. „Ak“, jamrede hun, „jeg faaer vist heller ikke dig mere at see, jeg Ulykkelige!“ „Vær rolig, Parisade“, sagde Pervis og trak sin Dolk, idet han vedblev, „tag her denne Dolk, min kjære lille Søster, saalænge dens Klinge er blank og reen, saalænge er jeg ogsaa ilive. Dog, er den rusten og blodigrød, saa har jeg lidt den bittre Død.“ Og medens Parisade med strømmende Taarer og et Hjerte fuldt af Veemod sneg sig tilbage til sit eensomme Kammer, reed han afsted paa sin fnysende Hest, som en Fugl, der flyver over Sletten. Den tyvende Dag kom han til den gamle Eneboer, der, som altid, sad i Solskinnet udenfor sin Hyttes Dør, hensunket i Drømme. „Heida, Fader“, raabte Pervis, „har du ikke seet en Yngling, som for tre Uger siden maa være kommet denne Vei?“ „Ak, ja, ja“, sagde den Gamle og nikkede, „ham har jeg seet. Den kjære Ungersvend er jammerligt bleven forvandlet til en Steen. Jeg sagde ham det nok, men han vilde ikke høre paa mig, og loe ad mig! Ak Gud, ak Gud!“ Da Pervis hørte dette, spurgte han mere og mere, indtil han endelig fik den hele Ulykke at vide. „Staaer han da ikke til at frelse?“ spurgte han tilsidst. „Jo ganske vist“, svarede den Gamle, „naar blot Een faaer fat paa det springende Vand og dryppер en ganske lille Draabe paa Stenen, saa bliver den igjen til Menneske, Prindsen springer op fra Jorden og er sund og frisk som forhen.“ „Velan“, raabte Pervis, „saa vil jeg udløse ham. Giv mig Kuglen, gamle Fader.“ Han fik Kuglen, kastede den foran sig, lod den rulle afsted og reed bagefter, saa det peeb i Toldene. Han kom snart til Bjerget, hvor Kuglen blev liggende, sprang af Hesten og tænkte: „Du vil nok sørge for dig selv.“ Men han havde et altfor hedt Blod, og næppe havde han derfor gaaet tolv Skridt og hørt en haanlig Stemme skrige efter ham: „Stop, du Døgenigt! jeg skal lære dig at hente Fuglen!“ før han blev saa hidsig, at han glemte alle gode Advarsler, trak sit Sværd og vendte sig om for at tugte denne

Skrighals, og faldt strax til Jorden som en sort Steen. Nu var altsaa ogsaa hans Reise tilende, og det var ikke gaaet ham et Haar bedre end hans Broder Bahman, til hvis Frelse han var draget ud.

Imidlertid bad Prindsesse Parisade hver Dag til Gud, at det Vovestykke maatte lykkes, som nu ogsaa Pervis havde dristet sig ud til. Næsten hver Time trak hun Dolken, som hun bestandig bar hos sig, ud af Skeden og betragtede den ofte med Taarer, men stundom ogsaa med Haab om et lykkeligt Udfald. Men i ethvert Tilfælde havde hun fast besluttet selv at give sig ud paa dette Æventyr, hvis det ogsaa skulde mislykkes Pervis, og hun vilde hellere være død med Brødrene, end uden dem at hensmægte et eensomt og sørgeligt Liv. See, da var Dolken en Dag rusten fra Overst til Nederst ligesom Bahmans, og skjøndt den stakkels Prindsesse blev heftigt forskrækket derover, saa havde hun dog tilstrækkeligt holdt sig forberedt paa Ulykken, og besluttede nu strax og uden at nøle at udføre sit Forsæt og idetmindste vove et Forsøg paa at udløse sine Brødre. Hun tog nogle Klæder af sine Brødres Forraad og iførte sig dem, for at Ingen skulde falde paa den Tanke, at hun var noget Andet end en ung Ridder, der drog ud paa Æventyr. Derpaa satte hun sig paa en smuk Hest, der var saa let som en Fugl, og reed ad samme Vei, som Bahman og Pervis havde taget. Den tyvende Dag kom hun til Eremiten, spurgte ham ud og fik af ham den sorte Kugle, ligesom Brødrene, thi, ligesaalidt som de, lod hun sig afholde fra at opsøge den talende Fugl, det klingende Træ og det springende Vand. Hun anede nok, at hendes dyrebare Brødres Frelse var afhængig af, at hun kom i Besiddelse af disse Ting. Hun kastede altsaa Kuglen foran sig, reed modig bagefter den og kom snart til det truende, skjebnesvangre Bjerg. Førend hun steg derop, gjenkaldte hun sig endnu engang omhyggeligt alle de Advarsler, som hun havde faaet af den gamle Eneboer, og ved denne Leilighed fik hun til Lykke et godt Indfald. Hun tænkte ved sig selv: „Hvad, om jeg stoppede mine Øren til? saa vilde jeg dog kun kunne høre lidt eller slet Intet af al den Skrigen, Støien og Hylen, som gjør

det saa farligt at stige op paa denne Høi? det vil sikkert være godt!"

Som sagt, saa gjort! Hun tog noget Bomuld og stoppede sine Øren omhyggeligt til, derpaa knælede hun, bad Allah om Velsignelse, og betraadte derpaa fuld af Tillid til Gud stærk og modig den Sti, der førte op til Toppen, som jo nu skulde være Maalet for hendes Reise. Hun gik raskt fremad lige op ad Bjerget og saae hverken tilhøire eller tilvenstre, men bestandig ligened for sig paa de sorte-Stene, der laae for hendes Fødder, som om hun ved Synet af dem vilde mindes den Skjebne, der ogsaa var hende beredt, hvis hun vilde vove at vende Blikket tilbage. Hun hørte vel al denne Skrigen, Latter, Haan, Susen og Brusen ved Siden af sig og bag sig, men enhver Lyd naaede kun hendes Øren, som om de kom langt fra, og forstyrrede hende derfor slet ikke. Hun steg Skridt for Skridt, og tilsidst, hvilken Triumph og Glæde! saae hun Toppen og øverst deroppe paa et Alter den talende Fugl i et Buur af puurt Guld. Jublende skyndte hun sig hen til den, og skjøndt Fuglen med Tordenstemme skreg og skjændte: „Tilbage, tilbage, Ulykkalige! Du løber i din Undergang!" saa lod hun sig dog hverken skræmme eller holde tilbage, men greb hurtigt Buret og tog det ned fra Alteret. I samme Øieblik dundrede et Tordenskrald gjennem Luften, men derpaa var Alt stille og roligt, Faren var forbi og beseiret. Hvor jublede ikke Parisade! Først tog hun Bomulden ud af Ørerne, for at hun igjen kunde høre godt, og spurgte derpaa Fuglen: „Siig mig nu, mit lille Dyr! hvor finder jeg nu det klingende Træ og det springende Vand?" Fuglen, hvis Fjedre var overmaade deilige og glimrede som lutter Ædelstene, svarede strax med fløitende Stemme: „Lille Prindsesse, fra nu af er jeg din Slave, vil adlyde dig i alle Ting, altid raade dig til dit Bedste og sige dig Alt, hvad jeg selv veed. Seer du, mit Barn, hundrede Skridt tilhøire fra dette Alter er den Kilde, hvorfra det springende Vand, guldgult og klart sprudler frem; og hundrede Skridt tilvenstre derfra, i den lille Skov hist, staaer det klingende Træ, udbreder sine Grene til alle Sider, og er saa herligt at see til, at du ikke kan tage feil." Da Parisade havde hørt dette, løb hun hur-

tigt hen, fyldte en lille Flaske med Kildens kostbare Vand og gjemte den omhyggeligt paa sit Bryst, derpaa vendte hun sig til Skoven, hørte allerede langtfra en Susen som Harpetoner og Englestemmer, gik efter den liflige Klang og fandt snart det herlige klingende Træ, der stærkt og kjæmpestort strakte sine Grene mod Himlen. Hurtigt brækkede hun kun en lille Qvist deraf, thi hun vidste, at naar den blev plantet i Jorden, vilde den strax voxe op til et mægtigt Træ; hun gjemte Qvisten hos Vandflasken, og ilede derpaa tilbage til Fuglen, som hun imidlertid havde ladet staae paa Høien. Hun greb Buret, og jublende og med muntert Hjerte vandrede hun igjen ned af Bjerget, indtil hun kom til den første sorte Steen, som laae nærmest ved Toppen. Nu tog hun Flasken frem med det springende Vand, dryppede en Draabe paa Stenen, og see, øieblikkelig var Troldommen løst, fra Jorden reiste sig istedetfor Stenen en ung, kraftig Ridder, saae sig forundret om og bar sig ad som En, der er opvaagnet af en lang Søvn fuld af Drømme. Men Prindsessen gik videre, dryppede paa alle Stene og befriede alle de unge Helte, der her laae i en Søvn, værre end Døden. Tilligemed Ridderne og Prindserne vaagnede ogsaa deres Heste og vrinskede deres Herrer lystigt imøde. Jo længere Parisade kom nedad, desstørre blev ogsaa Sværmen af de Befriede, som alle fulgte hende Skridt for Skridt og med Forundring saae paa, hvorlunde lidt efter lidt de sorte Stene forsvandt og bleve til levende Mennesker. Endelig sprang ogsaa Bahman op og blandt de Sidste Pervis. Henrykte faldt begge Brødre deres Søster om Halsen, priste hendes Mod og kyssede hende af Hjertensgrund. Endelig var det hele Værk fuldendt, en Flok lykkelige unge Mænd omringede deres Befrierske og takkede hende med Ærbødighed for deres Frelse; de tilbøde sig Alle at ledsage hende og de to Brødre til deres Hjem. „Nei, vist ikke", sagde Parisade smilende, „drager kun Alle hen, hvor I ere komne fra, Eders Venner, Forældre og Søskende ville blive glade, naar de see Jer igjen." Til Afsked rakte hun Enhver Haanden og snart rede alle Prindser, Riddere og Svende til alle Sider hver til sit Hjemsted. Men den lykkelige Parisade og Prindserne Bahman og Pervis galopperede paa deres Heste

hen til Eneboerens Hytte for at takke ham for hans gode Raad og tage Afsked med ham for bestandig. Skattene, som vare erhvervede med saamegen Fare, førte Parisade vel forvarede hos sig. Da de kom til Hytten og søgte den Gamle, fandt de ham siddende udenfor Døren paa en blød Græsbænk. Hans Hænder vare foldede, hans Øine lukkede, og han syntes ikke at bemærke deres Ankomst. Og da de traadte nærmere til, saae de, at han blidt og roligt var indslummet og død. Men paa hans Aasyn var der et forklaret Smiil, og det saae ud, som om han havde afkastet en rigtig tung og trykkende Byrde.

Ved Siden af Hytten, hvor han saalænge havde boet og levet, gravede Prindserne en Grav, lagde ham i den kjølige Jord og holdt i Stilhed en Bøn. Derpaa rede de med deres Søster Parisade igjen afsted og hjem, hvor de efter tre Ugers Forløb lykkeligt og uden videre Æventyr ankom. Da de havde hvilet sig efter Reisens Besværligheder, lode de strax i deres Have bygge et prægtigt stort Marmorbækken, og da det var færdigt, hældte Parisade den Levning af Vandet, som var blevet tilbage i Flasken, ud i Bækkenet. Nu begyndte det paa engang at koge deri, det sprudlede og skummede og i faa Minuter var Bækkenet fyldt til Randen. En tyk Straale af det guldblinkende Vand skjød henved hundrede Fod op i Luften og deelte sig foroven i tusind enkelte Neg, Straaler og Millioner Perler, der funklede i Solens Lys som lutter Diamanter og Rubiner. Pladskende faldt endelig den gyldne Straale tilbage i Bækkenet, som en gylden Regn, men kun for strax at give Plads for en anden Straale, for en tredie og saa fremdeles, den ene efter den anden. Bassinet frembød et Skuespil, som man aldrig nogetsteds kunde see skjønnere. Derpaa gik Parisade videre, plantede Qvisten af det klingende Træ i Jorden, og strax voxede det siensynligt, udbredte sig, blev til en mægtig Stamme og udstrakte sine løvfulde Grene vidt omkring og blev høiere end alle de andre Træer i Haven. Og saasnart en blid Luftning bevægede Bladene, klang der fra dem himmelske Toner, der susede, fløitede og gjenklang, og det var, som om mange tusind Sølvklokker vare hængte der for at henrykke Øret med deres fortryllende Harmonier.

Nu var da Prindsessens Ønske opfyldt, hun følte sig meget lykkelig, lyttede hele Timer til det klingende Træes Musik, og betragtede det springende Vands funklende Buer og Straaler og sagde vel hundrede Gange om Dagen til sine Brødre: „Nu have vi det skjønneste Slot og den skjønneste Have i Verden.“ Prindserne svarede da: „Ja, det er sandt, og det kunne vi takke dig for.“ Men de levede fremdeles som før i Enighed og Fred, og naar de dog engang imellem angaaende een eller anden Ting ikke vare af samme Mening, saa gik de til den talende Fugl, der hængte udenfor Parisades Vindue, og ved sin Sang lokkede alle Fugle nær og fjernt fra ind i Haven, saa at den saae ud som et stort Fuglehuus, og forelagde den deres smaa Tvistigheder til Afgjørelse. Fuglen dømte altid meget viseligt og retfærdigt, de tre Søskende fulgte bestandig dens Raad og befandt sig lykkelige derved.

En Dag sagde Fuglen til Prindserne: „Skynd Jer noget, lad Eders Heste sadle og tag Eders Vaaben og rid paa Jagt ind i Skoven. Der ville I finde Sultanen, og snart spore de gode Følger deraf. Men skynder Jer, før det bliver forsilde.“ Prindserne adløde strax, bevæbnede sig og gjorde sig færdige og rede ud i den friske, grønne, skyggefulde Skov. Her kom de i en Huulvei, hvor de rede langsomt fremad. Da kom Sultanen fra den anden Side med sin Hofstat og fik Øie paa Brødrene, som rask og behændigt sprang af Hestene for knælende og med bøiet Hoved at vente paa Herskerens Komme. Sultanen kom nærmere, og da han saae de to prægtigklædte unge Mænd, tiltalte han dem, spurgte dem om deres Navne og indbød dem til at følge med ham og fortsætte Jagten i hans Selskab. Brødrene adløde denne Befaling med Glæde, satte sig igjen tilhest, og paa et Vink af Sultanen kom de til at ride ved hans Side, Bahman tilhøire og Pervis tilvenstre. Chosru Schach underholdt sig med de to Brødre angaaende forskjellige Ting og bemærkede snart af deres Svar, hvor kloge og lærde de vare, samt hvor vel underviste de vare i alle Videnskaber og Kunster. Han havde ret sin Glæde af Ynglingene og kom strax til at holde af dem. Tidt sukkede han stille og tænkte: „Hvis du bare havde saadanne Sønner!“ og havde ingen Anelse om, at

det jo var hans egne brave Sønner, der i den skyggefulde Skov rede ved Siden af ham under Egene og Bøgene. Medens de saaledes talte om Dette og Hiint, kom de til en stor Eng, der rundtom var omgivet af de herligste Træer, og med sin Rigdom af Skovblomster saae ud som et prægtigt vævet Teppe „Holdt", sagde Fyrsten, „her paa denne Plads er det jo altfor deiligt, og her ville vi ogsaa hvile og tage en Frokost." Med disse Ord sprang han af Hesten og kastede sig paa den duftende Grønsvær i Skyggen af en løvrig Platan. „Kommer hid", sagde han til Prindserne, „og sætter Jer hos mig, mine kjære unge Venner, og lader os ret nyde den deilige Morgenstund. De Andre berede imidlertid vor Frokost." Dermed meente han en Flok af Tjenere, der vare fulgte med og allerede vare ivrigt beskjæftigede med at udpakke og ordne de forskjellige Retter og Fødevarer. Medens nu Sultanen fortsatte sin Samtale med Ynglingene, som havde sat sig hos ham, hørte de paa eengang en dump Larm, ligesom en fjern Torden. De lyttede, og see, pludselig kom der ud fra Skovens Tykning med Brølen og Brummen en mægtig Løve og en kjæmpemæssig Bjørn gaaende ud paa Engen og gik ligehen til Platanen, under hvis Grene Chosru Schach havde valgt sit Hvilested. Da Sultanens Tjenere saae dette, lode de Alting i Stikken, og som rigtige Kujoner flygtede de skrigende af Angst til alle Sider. Men Bahman og Pervis sprang rask som en Lynstraale op fra Græsset, og idet de tilraabte den forfærdede Sultan, at han skulde være uden Frygt, grebe de hurtigt deres Landser og gik modigt og kjækt de frygtelige Rovdyr imøde for at kjæmpe med dem paa Liv og Død. Bahman gik imod Løven, som med store Spring satte ind paa ham. Da han var nær nok ved den, løftede han sin Landse, sigtede et Øieblik, kastede den derpaa saa sikkert og med saadan Kraft mod Udyret, at Spydet strax ikke blot gjennemborede Løvens Hoved med den tykke Manke paa, men endogsaa foer dybt ned i Jorden og spiddede det uhyre Dyrs Hoved fast til Grønsværen. Med tordende Brølen styrtede Skovenes Konge, den mægtige Løve, til Jorden og var et Øieblik derefter uden Liv; imidlertid havde Pervis tumlet sig med Bjørnen, der paa Bagbenene med truende løftede

Labber og vred Brummen var gaaet løs paa ham. Men det lykkedes ogsaa denne Prinds i faa Minuter, uden at blive saaret, at overvælde og beseire sin arrige Fjende. Thi skjøndt hans Landse splintredes af Bjørnens Labber som et Stykke Rør, da han vilde støde den i Dyrets Bryst og gjennembore det, saa kunde den store Bjørn dog ikke modstaae Prindsens mægtige Sabelhug, og efter kort fortvivlet Modstand styrtede den ligesom Løven med kløvet Hoved til Jorden, og farvede med strømmende Blodbølger Jorden purpurrød rundtomkring. Prinds Pervis stak igjen sit gode Sværd i Balgen og gik glad igjen tilbage til Sultanen. Han saae allerede sin Broder i Herskerens Omfavnelse, der af Glæde over sin Frelse overøste Prindserne med Velsignelser, med Priis og Berømmelse for deres Tapperhed, kyssede snart den ene og snart den anden og lovede, i Fremtiden at elske dem og betragte dem, som om de vare hans egne kjødelige Sønner. Prindserne hørte beskedent paa Sultanens Berømmelser og følte især Glæde over, at de havde været hans Frelsere i Nøden. Imidlertid forsamlede Sultanens Tjenere sig ogsaa igjen, og kom listende fra alle Sider, undseelige og ydmyge. Skjøndt de fortjente Straf, saa var deres Herre og Hersker dog altfor glad over at være sluppet ud af Faren, til at indlade sig med dem paa mange Ord og Bebreidelser for deres Feighed og Usselhed, men sagde blot, at de vare rigtige Slyngler og skulde see til, at de nu kunde blive færdige med Maden, da han og hans kjære Venner, de to Prindser, vistnok vare tilgavns sultne, han af Bekymring for dem og sig selv, og Hine af Kampen. Da skyndte Folkene sig, saameget de kunde, og snart var den hele Fare glemt, den mægtige Chosru Schach spiste og drak omkaps med Brødrene, og spøgede og loe med dem, som om de vare hans Ligemænd. Paa denne Maade svandt Timerne hurtigt og behageligt, og Sultanen gjorde endelig Anstalter til igjen at bryde op og vende tilbage til Hovedstaden. Han bad Brødrene om at følge med ham og tilbringe nogle Dage i hans Slot, men Prindserne afsloge det, undskyldte sig med, at de kun af den Grund ikke kunde modtage Indbydelsen, fordi de hjemme havde en Søster, der vistnok vilde være meget bekymret, hvis de bleve saalænge borte fra hende. „Nuvel

da", sagde Sultanen, „saa rider hjem og taler med hende, imorgen er der ogsaa en Dag. Men for at I ikke skulle glemme at sige til Jeres Søster, at jeg imorgen vil komme her for at hente Jer, saa giver jeg Jer her tre gyldne Kugler. De skulle opfriske Eders Hukommelse, hvis I skulde falde paa at glemme mig. Indfind Jer altsaa smukt til rette Tid her, forstaae I mig? Levvel, til vi sees!" Efter disse Ord reed han afsted med sine Tjenere og sendte langtfra endnu mange venlige og kjærlige Hilsener tilbage, til han ved en Krumning af Veien tabte Prindserne af Syne.

Disse tænkte paa deres Side nu ogsaa paa at skynde sig hjem for at fortælle Parisade deres Æventyr med Sultanen, og begave sig derfor ligeledes paa Veien. Parisade baade undrede og glædede sig over sine Brødres Beretning og sagde tilsidst: „Kom og lad os spørge den talende Fugl om dens Mening." De gik da alle Tre ind i Prindsessens Kammer, hvor den kloge Fugls gyldne Buur var hængt udenfor Vinduet, toge Buret ind i Stuen og forelagde Fuglen Sagen til Afgjørelse. Den betænkte sig ikke længe paa et Svar, men sagde: „Kjære Børn, at Alt vilde komme saaledes, som det er kommet, det har jeg meget vel vidst i Forveien, og I ville endnu nok faae at see, at Alt vil falde ud til det Gode. Iøvrigt er det nødvendigt, at Bahman og Pervis imorgen ledsage Sultanen og besøge ham. Men I maae ikke blive Natten over i Hovedstaden, men komme hjem igjen om Aftenen. Men førend I tage Afsked med Herskeren maae I bede ham næste Dag at beære Eder med et Gjenbesøg, og I behøve ikke at frygte for, at han vil afslaae Jer denne Bøn." Fuglen taug, og de tre Søskende fulgte nøiagtigt dens Raad. — Medens nu Bahman og Pervis næste Morgen rede ud i Skoven, traf Sultanen der og fulgte med ham til Byen, kaldte Fuglen paa Parisade og sagde til hende: „Kjære Parisade, gjør nu hurtigt dine Anstalter til at modtage Sultanen, thi du kan være ganske sikker paa, at han vil komme imorgen tidlig og besøge Eder. Anret et festligt Maaltid af alle Slags Spiser, paalæg din Kok at passe paa, at Alt gaaer rigtigt til, at Stegen ikke brændes, og Suppen ikke kommer for salt paa Bordet. Men især maa du befale

ham, at han skal lave en Ret, som skal sættes ligefor Sultanens Plads; nemlig et Fad med Agurker, fyldte med Perler." „Med Perler", raabte Parisade, „hvor kan dog et Menneske spise Perler?" „Gjør, som jeg siger dig", sagde Fuglen, „og bryd dig ikke om Noget, saa skal du nok see, hvad der vil komme af." Skjøndt Parisade rystede med Hovedet og ikke kunde begribe, hvad et Fad med Perler egentlig skulde være godt til, saa gik hun dog ud, kaldte paa Kokken, og befalede ham at tilberede Alt efter Fuglens Ønske og Villie. Tillige tog hun selv dygtigt fat, polerede Sølvtøiet, leverede Knive, Gafler og Dækketøi ud, og hjalp til at dække og pynte Bordet, lige til det blev Aften. Saa var Alting da færdig, og saae meget blankt og pynteligt ud. Derpaa gik hun til Fuglen og sagde: „Nu er Bordet dækket, som du vilde have det." „Godt, min Datter", sagde Fuglen. „Nu har du ikke Andet at gjøre, end at hænge mig i mit Buur op i et Vindue i den Sal, hvor der skal spises, og for at du imorgen ikke skal glemme det, saa gjør det hellere strax idag." Parisade adlød, bar Fuglen ind i Salen og hængte Buret i det Vindue, som var Sultanens Sæde nærmest. Strax efter kom hendes Brødre ridende. De havde nu saameget at fortælle om, hvorledes det var gaaet dem, at det blev ud paa Natten, og de kunde ikke blive færdige med at prise og berømme Sultanen, og de fortalte, hvor venligt han havde modtaget dem, hvor festligt han havde bevertet dem, og hvor kjærligt han havde talt, spøget og sladdret med dem. Tilsidst sagde de, at han næste Morgen ganske tidligt vilde komme, og havde i Sinde at blive hos dem hele Dagen. Da Parisade hørte dette, var hun hjertelig glad over, at hun allerede havde det Nødvendige i Orden og Beredskab til at modtage ham. Endelig gik de tre Søskende tilsengs og sov under blide Drømme roligt, til Solen stod op. De stode alle Tre op og iførte sig deres pragtfuldeste og skjønneste Klæder; og da det var paa Tiden, satte Bahman og Pervis sig tilhest og galopperede ud af Slottet for at møde Sultanen. De rede ikke noget langt Stykke, før de allerede saae den mægtige Herre komme og et stort Følge bagefter ham, og rede ham nu imøde, alt hvad Hestene kunde strække ud, hilste ham fulde af Ærbødighed og førte ham under muntre Samtaler

til Slottet. Her traadte Parisade Sultanen imøde, neiede dybt for ham, og Sultanen sprang af Hesten, omfavnede Prindsessen og kysede hende venligt paa Panden. Derpaa gik han med de tre Sødskende ind i Slottet, opad Trappen og ind i Spisesalen. Men hans Følge maatte blive nedenfor. Da Sultanen traadte ind i Salen, hørte han en Stemme, som høit og lydeligt udraabte: „Velsignet være din Indgang i dette Huus, de Troendes Behersker! thi her vil times dig en stor Lykke!“ Sultanen saae sig forundret om i hele Salen og saae intet Menneske der. Kun et Buur, hvori der sad en vidunderlig smuk Fugl, hængte i et Vindue. „Det kan dog ikke være Fuglen, der har talt?“ spurgte han. „Jo tilvisse, Hr. Sultan“, svarede Parisade, „Fuglen taler som et Menneske, klogt, en Smule klogere og visere end de Fleste, der bilde sig meget ind af deres Klogskab. Derhos synger den ogsaa ubeskriveligt deiligt.“ Sultanen gik overrasket hen til Fuglen og betragtede den. „Hr. Sultan“, sagde Fuglen videre, „paa mig er der ikke Noget synderligt at see, men lad Jer føre ned i Haven og forevise det springende Vand og det klingende Træ, saa vil I see de kosteligste Underværker.“ „Hvis I saa befaler, Herre“, sagde Parisade da, „saa vil jeg gjerne strax føre Jer derned.“ Og da Sultanen var blevet nysgjerrig, saa fulgte han villig med Prindsessen ned i Haven. Først førte Parisade ham til det springende Vand. Her stod Sultanen længe maalløs af Forundring og betragtede med store Øine dette Skuespil; aldrig hvilede Vandet, men uophørligt sprang det i Veiret, de guldgule Vandneg blinkede fra Øverst til Nederst og funklede i Solens Straaler. „O, hvor dette Syn er vidunderligt og eneste i sit Slags“, raabte han endelig, „noget mere Herligt findes vist ikke i Verden.“ Da han endelig havde seet sig mæt derpaa, førte Parisade ham til det klingende Træ. Træets søde og henrykkende Sølvklang fyldte hans Øren med Vellyst, og kun med Møie kunde han rive sig løs derfra, da Tjenerne og Lakaierne kom for at melde, at Middagsbordet var dækket, og Maaden anrettet. Han gik da med de tre Sødskende til Bordet og gjorde sig der tilgode. Blandt de mange kostelige Retter blev ogsaa hiint Fad rakt ham, hvorpaa de med Perler fyldte Agurker laae. Han tog een deraf og skar den istykker.

Men da Perlerne trillede ud paa hans Tallerken, forundrede han sig ikke lidt, saae paa Parisade og sagde: „Min kjære Frøken, hvad er dette for en sælsom Ret? Jeg har aldrig i mit Liv hørt, at man kunde spise Perler, ligesom Duer og Agerhøns.“ Førend Parisade kunde svare derpaa, opløftede den talende Fugl sin Stemme og raabte: „Ei, Hr. Sultan, hvor kan det falde Jer ind at undre Eder over saadan en ringe Ting? I har jo selv oplevet langt mere sælsomme Ting, thi det var jo Jer, der for mange Aar siden engang lod Jer bilde ind, at Eders Gemalinde istedetfor yndige Børn havde sat hæslige Hunde, Katte og Træklodse i Verden?“ „Min Gud“, sagde Sultanen, „skulde jeg da ikke engang kunne troe og sætte Lid til mine egne Svigerinder, min Kones Søstre? de have fortalt mig Alt dette.“ „De have skjændigen bedraget Jer og løiet for Jer, Hr. Sultan“, raabte Fuglen igjen, „og naar I atter kommer tilbage til Hovedstaden, saa lad dem kun uden videre paa mit An- og Tilsvar gribe og føre til Jer. Og hvis de saa ikke med alle Omstændigheder tilstaae Alt, hvad I strengt og alvorligt spørger dem om, saa vil jeg gjælde for den dummeste Fugl i hele Verden. Men vil I vide, hvor Eders tre Børn ere, saa see Jer blot om, de sidde alle Tre her tilbords med Jer.“ „Hvorledes!“ skreg Sultanen fuld af Henrykkelse og omfavnede de tre Søskende, „hvorledes? I ere mine Børn? I, som jeg allerede elskede, da mit Die saae Eder første Gang? Allah il Allah, gid du talte Sandhed, du kloge Fugl!“ „Ja tilvisse, Hr. Sultan, tvivl ikke derpaa, Alt er Sandhed“, sagde Fuglen, „og I kan troe mig paa mit Ord. Jeg veed ret godt, hvad jeg siger, og jeg lyver ikke for Jer.“ Da Sultanen hørte dette, omfavnede han igjen de tre Søskende, der vare ligesaa glade og overraskede som han, klappede og kyssede dem af alle Livsens Kræfter og var saa inderlig fornøiet, al de klare Glædestaarer trillede ham ned ad Kinderne. „Mine kjære, inderlig kjære Børn“, raabte han den ene Gang efter den anden, „hvor vil Eders Moder glæde sig, naar hun seer Jer, Eders gode Moder, som jeg saa uretfærdigt har forstødt, og som uden Brøde har maattet lide saa Meget. Hvor jeg er lykkelig, at jeg nu kan gjøre Alt godt igjen, hvor lykkelig er jeg, at I ere blevne saa

ſtore, ſaa ſmukke og flinke. Vær takket, Allah, for din Godhed og Naade!“ Da endelig Følelſernes Storm havde lagt ſig noget hos ham og Børnene, maatte Fuglen nøiagtigt og omſtændeligt fortælle, hvorledes Alt var gaaet til. Beretningen overtydede Sultanen fuldkomment om hans Lykkes Virkelighed, og da ogſaa den ſidſte ſvage Tvivl var udſlettet, ſagde Sultanen: „Mine dyrebare Børn, mit Hjerte brænder i min Barm af Vrede over den Ugjerning, der er begaaet imod os og Eders gode Moder, og jeg har ingen Ro mere paa mig, før de Onde ere ſtraffede og den Uſkyldige igjen kommet til Ære. Lader os derfor i Haſt vende tilbage til Hovedſtaden.“ Intet kunde være kjærere end dette for Prindſerne Bahman og Pervis og for Prindſesſe Pariſade, thi de længtes ſaa ubeſkriveligt efter Anſigt til Anſigt at ſee deres ſaa uſkyldige, forfulgte og haardt krænkede Moder. Derfor gjorde de ſig ſaa hurtigt ſom muligt færdige og rede i Sultanens Følge til Byen, der ikke laae langt borte fra deres Slot. De kom ſnart derhen, og ſom en Løbeild udbredte den Efterretning ſig ſnart blandt Folket, at Sultanen havde fundet ſine Børn og i høiſtegen Perſon vilde føre deres Moder, ſin Gemalinde, fra hendes haarde Fængſel tilbage til det prægtige Palads. Og ſaaledes forholdt det ſig ogſaa. Thi næppe var Sultanen ſteget af udenfor ſit Palads, før han gav Befaling til ſtrax fremfor Alt at gribe de to onde Søſtre; derpaa ſkyndte han ſig, ledſaget af ſine Børn, ſaa hurtigt ſom muligt hen til den ſtore Moſchee og ſin Gemalindes Fængſel, lod det aabne og omfavnede ſin uſkyldige Kone offentlig for alt Folket, kyſſede hende og ſagde: „Tilgiv mig, du Hellige og Tungtprøvede! Jeg har feilet og tilføiet dig Ondt, men mit Hjerte angrer dybt, og er igjen fuldt af Kjærlighed til dig, og jeg er villig til at underkaſte mig enhver Bod, ſom du vil paalægge mig til Straf for min Brøde. See, til Gjengjæld for dine Lidelſer bringer jeg dig her vore Børn!“ Da den gode Sultaninde hørte Sultanen ſaaledes tiltale hende, følte hun en himmelſk Glæde og tilgav ham gjerne al den Lidelſe, han havde tilføiet hende. Med Henrykkelſe omfavnede hun ſine Børn, græd af Glæde og kunde ikke ſige et Ord, thi hendes Hjerte var altfor fuldt. Med uendelig moderlig Kjærlighed betragtede hun

bestandig sine Børn, og trykkede den Ene efter den Anden til sit Bryst. Men rundtomkring stod en Mængde Folk, som havde seet paa Alt dette, og da de nu saae, hvor lykkelige Sultanen, hans Kone og hans Børn vare, da jublede de høit og nedbade Himlens Held og Velsignelse for dem. Men under hele Folkets Jubel begav Sultanen sig endelig med sin Familie tilbage til Paladset. Hvad Forældrene der have talt med deres elskede Børn, det veed Ingen at fortælle, thi de tilbragte hele Dagen alene med hinanden og overlode sig ganske til Gjensynets Glæder. Men at de have været tilgavns glade, inderlig lykkelige og fulde af Fryd, det kan man sikkert vide.

Næste Dag samlede Sultanen alle sine Vezirer og Raadgivere og lod de to onde Søstre føre frem, som nu blege af Angst og Rædsel ventede Følgerne af deres onde Gjerninger. Sultanen fortalte udførligt de Forbrydelser, som de Ulyksalige havde gjort sig skyldige i, og da Fortællingen var tilende, sagde han: „I mine Trofaste! fastsætter nu Dommen, hvorledes disse ondskabsfulde Qvinders Brøde skal straffes.“ Da stod alle Vezirer og Raadgivere op og raabte: „Herre, de have fortjent at blive bundne til vilde Hestes Haler og af dem jammerligt slæbes tildøde.“ Og saaledes skete det. Himlen straffede deres Ondskab, og de maatte lide en jammerfuld Død. Men Sultanen, hans ædle gode Gemalinde og hans tre Børn følte sig bestandig saa lykkelige, som om de vare i Paradis, og elskede hinanden, som Englene i Himlen.

Aladdin og den vidunderlige Lampe.

Der var engang en Skrædder, som boede i Bagdad og havde kun een Søn, som hed Aladdin. Denne Dreng duede til Ingenting, han var en doven og forsømmelig Knægt, og han trængte til at faae Prygl til Frokost, til Middagsmad og til Aftensmad, og det regelmæssigt hver Dag. Men det skeete des-

Aladdin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

værre ikke, og deraf kom det da, at han Aar for Aar blev mere forvildet, fra Morgen til Aften løb omkring paa Gaderne, sloges med Tiggerdrengene, ja gjorde endogsaa Nar ad gamle ærværdige Folk og drillede dem paa mangehaande Maader. Hans Fader foreholdt ham, hvad for en Døgenigt han var; men hvad hjalp det? hans Advarsler gik ind ad det ene Øre og ligesaa hurtigt ud af det andet, saa at Intet blev hængende i Hukommelsen. Da han nu lidt efter lidt var blevet stor nok til at lære et Haandværk, sagde hans Fader til ham: „Aladdin, fra imorgen af er du min Læredreng, forstaaer du mig? Gud naade dig, hvis du ikke forandrer dig og bliver flittig. Jeg siger dig, min Skrædderalen har før gjort mangt et forvildet Træ lige og mygt, og jeg har ikke i Sinde at skaane og forkjæle dig, men jeg vil maale din Ryg med den, saa ofte du ikke er ordentlig. Tag dig altsaa iagt.“ „Det er godt, det er godt!“ sagde Aladdin, og han løb ud til sine Venner, Gadedrengene, og sloges og tumlede sig med dem, til det blev Nat. Han tænkte slet ikke mere paa sin Fader. Næste Morgen vilde han igjen i al Hurtighed afsted som sædvanligt, men den Gamle havde passet godt paa, og da den lille kjære Søn vilde smutte ud af Døren, fik han ham fat ved Kraven og spurgte: „Stop, hvor vil du hen, Døgenigt? kom her, strax op paa Skrædderbordet, træd Naalen og sy flittigt, nu er det forbi med dit Dagdriveri.“ Hvad var herved at gjøre? den kjære lille Søn maatte op paa Bordet og færdes med Naal, Traad og Sax, saa godt det vilde gaae, thi den tunge Alen hængte truende paa Væggen; Aladdin havde allerede lært den meget godt at kjende, og fandt det derfor slet ikke ønskeligt at gjøre nærmere Bekjendtskab med den. En Stund syede han flittigt, men næppe vendte Faderen et Øieblik Ryggen, vips, kastede han Naal og Traad i Helvede, sprang ned af Bordet som en Hjort og borte var han. Naar han kom igjen, ventede ham rigtignok en Dragt Prygl, men dem rystede han af, som en vaad Puddel Vanddraaberne, og loe ovenikjøbet i Stilhed ad sin Fader. Saaledes forløb et Aar, da blev den Gamle syg og efter et Par Ugers Forløb var han død. Hans Kone indsaae ret godt, at Aladdin aldrig vilde lære noget Ordentligt, derfor solgte hun Skrædderværkstedet med alt Værktøi og

Tilbehør og fik Saameget derfor, at hun til Nød kunde leve deraf. Aladdin kunde nu fremdeles bære sig ad, som han vilde, thi nu havde han fuldkommen frit Spil. Den Eneste, der stundom hidtil indjog ham lidt Frygt, var nu ikke mere til, og hans Moder kunde ikke magte ham, om hun end havde villet, thi han var nu allerede en stærk og kjæk Yngling paa femten Aar. Hele Dagen igjennem drev han om paa Gaden, spildte sin Tid med Leg og Narrestreger og tænkte intet Øieblik paa, hvad der engang skulde blive af ham. Han var blevet en fuldkommen Døgenigt og Dagdriver. Da han saaledes som sædvanlig en Morgen legede med sine Kammerater paa en offentlig Plads, kom der en gammel Mand gaaende op ad Gaden, blev staaende ikke langt fra de Legende og saae en Stund paa deres Færd. Aladdin vakte hans Opmærksomhed, og han tænkte: den Knægt passer godt i min Kram. Han spurgte sig for hos nogle Kjøbmænd om alle Drengens Forhold og Omstændigheder, og da han havde samlet Efterretninger nok, gik han hen til ham, traf ham tilside og sagde: „Hør engang, kjære Ven, er din Fader ikke Skrædderen Mustapha?“ „Jo“, sagde Aladdin, „saaledes hed min Fader, men han er død for sex Uger siden.“ „Er han død“, jamrede den Gamle, „ak, saa kommer jeg dog forsilde, og jeg faaer altsaa ikke min gode Broder mere at see. Ja, du skal ikke forundre dig, jeg er din Farbroder, og kommer nu efter flere Aars Forløb og en lang Reise endelig tilbage til min Fødeby, hvor jeg vilde dele mine Rigdomme og Skatte med min kjære Broder. Da saae jeg dig her paa Gaden, og gjenkjendte dig strax; thi du ligner din Fader, som det ene Æg det andet. Netop saadan en smuk Dreng var han, som du, da han var i din Alder. Ak, at jeg skulde miste ham!“ Grædende og jamrende omfavnede han sin Brodersøn, der slet ikke vidste, hvad han skulde tænke om Alt dette, thi hjemme havde han aldrig hørt tale om en Farbroder. „Lever da din Moder endnu“, spurgte den Gamle videre, „og hvor boer hun?“ Aladdin gav ham Oplysning om Alt, og den Gamle greb tilsidst i Lommen, fremtog en Haandfuld Zecchiner, gav Brodersønnen disse og sagde: „See der, min Søn, bring denne Ubetydelighed til din Moder og bed hende at tilberede en god Aftensmad. I

Eftermiddag kommer jeg her igjen, mød mig saa her, saa vil jeg følge med dig hjem og lære min gode Svigerinde at kjende. Hils hende imidlertid fra mig og gaa saa, min Søn." Aladdin sprang afsted og løb ganske forundret og forbauset hjem. Men den Gamle var hverken Mustaphas Broder eller Aladdins Farbroder, men ikke Andet end en berømt, ondskabsfuld, afrikansk Troldmand, der var kommet til Bagdad for at tilvende sig en umaadelig Skat, der laae skjult ikke langt fra Byen. Men dette kunde han ikke udføre alene, og derfor havde han udseet Aladdin til at hjælpe sig, da han syntes ham meget passende dertil. Aladdin løb imidlertid hjem til sin Moder og raabte allerede langtfra: „Moder, jeg har opdaget den rigeste Onkel i Verden, see her, hvilken Mængde Penge han har givet mig, Alt dette skulde jeg give dig." Den gamle Kone kjendte ikke nogen Broder til sin Mand, og rystede paa Hovedet. „Knægt", sagde hun endelig forskrækket, „du har dog vel ikke stjaalet disse Penge?" „Gud bevares, Moder", sagde Aladdin, „hvor kan du troe saadant Noget. Som jeg siger dig, Farbroder er kommet og vil iaften besøge os og spise til Aften med os. Indret nu Alting ordenligt, thi det lader til, at Onkel har mange Penge." Den gamle Kone kunde tilsidst virkelig ikke gjøre Andet, anrettede altsaa et godt Maaltid, og beroligede sig med, at hun af Onkelen selv sagtens vilde faae Oplysning om det uventede Slægtskab. Om Aftenen kom Troldmanden, meget stadseligt pyntet og paaklædt, spadserende med Aladdin. „Altsaa her i dette Værelse", udraabte han med Taarer, „har min gode Broder Mustapha levet og arbeidet? O, hvor jeg er bedrøvet over ikke at see ham igjen. Hvor vilde han have glædet sig, naar jeg uventet havde kastet mig i hans Arme. Ak, kjære Svigerinde, jeg holdt altid saameget af din gode Mand, tilgiv derfor, at jeg saa hensynsløs hengiver mig til min heftige Smerte." Han græd, den gamle Kone græd ogsaa, og Drengen fulgte tilsidst ogsaa deres Exempel. Men lidt efter lidt fattede de sig alle Tre igjen. Troldmanden fortalte omstændeligt og vidtløftigt sine Æventyr, og digtede en meget sandsynlig og troværdig Historie. „Allerede for fyrretyve Aar siden", sagde Hykleren, „forlod jeg min gode Fødeby og Mustapha, og vandrede ud

i den vide Verden. Jeg har seet Alverdens Riger og Lande. Begge Indier, Syrien og Persien, Ægypten og Arabien, China og Tyrkiet har jeg gjennemvandret, og tilsidst opholdt jeg mig omtrent ti Aar i Afrika. Jeg har samlet store Skatte, og da jeg endelig meente, at jeg var riig nok, kom jeg igjen tilbage til Bagdad, for hos min kjære Broder at henleve mine Dage i Fred og Ro. Han er nu rigtignok død, men du, dyrebare Svigerinde, og du, Aladdin, I skulle gjøre mit Tab mindre smerteligt, jeg vil flytte ind hos Jer og holde godt Frændskab med Jer. Ville I optage mig blandt Eder, kjære Børn?" Hvem vilde ikke med Glæde modtage en riig Onkel, især naar han er rigtig rundhaandet? Den gamle Kone rakte ham Haanden, trykkede ham baade med Taarer og Smiil til sit Hjerte, og Aladdin sprang op, faldt ham om Halsen og raabte: „Hjertelskede Farbroder, bliv hos os, vi ville bære dig paa Hænderne." Sagen var altsaa afgjort til Alles Tilfredshed. „Men siig mig nu engang, Aladdin", sagde Onkelen videre, „hvad tager du dig for, hvad bestiller du, har du lært Noget tilgavns? siig mig det?" Aladdin taug stille, han skammede sig ved sit letsindige Liv og blev blodrød i Ansigtet; men Moderen sagde: „Kjære Hr. Svoger, Drengen har i sit hele Liv endnu ikke gjort Andet end dumme Streger, og er den største Dovenkrop. Han skulde lære Skrædderhaandværket hos sin Fader. Jo, kom der! han rørte ikke Naalen. Naar den Gamle vendte ham Ryggen, løb Knægten væk. Jeg har havt Kummer og Sorg nok af ham, og nu lader jeg ham gjøre, hvad han vil, for mig kan han i sin Alderdom hugge Steen eller døe af Sult, jeg vadsker mine Hænder! Jeg har givet ham Advarsler og Paamindelser nok." Aladdin sad som paa Gløder og vovede ikke at sige et Ord, thi hvad Moderen sagde, var altfor sandt. „Kjære Svigerinde", sagde Farbroderen, „ikke saa hidsig. Aladdin seer mig slet ikke ud til saaledes hele Dagen igjennem at ville gaae og drive. Det har sikkert kun ikke været efter hans Smag at sidde stille ved Skrædderiet, og det kan man endelig ikke fortænke ham i. Unge Mennesker maae rase ud, det veed jeg af egen Erfaring. Lad mig kun raade, Moerlille, jeg haaber, jeg nok skal finde paa en Bestilling, som han kan faae Smag for. For Exempel

saadan en Kjøbmandsboutik, Aladdin, hvad? det var vel ikke saa galt? en Handel med deilige Stoffer og smukke Klæder, ikke sandt? der har man Noget at bestille og fortjener en kjøn Skilling, der er ogsaa Afvexling ved, ogsaa lærer man Verden og Mennesker at kjende. Hvad synes du?" „Ak, du gode Gud, det havde jeg nok Lyst til", sagde Aladdin, „men Penge! hvor skal jeg faae Penge fra? jeg kan ikke ryste Zecchinerne ud af Ærmet eller stampe dem op af Jorden!" „Gjør dig ingen Bekymring desangaaende", sagde den kjærlige Onkel, „Penge har jeg mere end nok af, og det skal ikke komme mig an paa et Par tusind Zecchiner. Imorgen ville vi see til, hvad der er at gjøre ved Sagen, og foreløbigt sove paa det." Med disse Ord reiste han sig og tog Afsked, thi det var allerede blevet temmelig silde. Aladdin fulgte ham til hans Vertshuns, og vendte fuld af Glæde tilbage til sin Moder, hvis Hjerte endnu var fuldt af alle de Ting, som Troldmanden havde sagt. „Tak du Gud", sagde hun til Aladdin, „at han har sendt dig en saa brav Onkel. Det er en sand Lykke, thi ellers var der aldrig i dit Liv blevet Noget af dig." Næste Morgen ganske tidlig kom Troldmanden igjen spadserende og hentede sin Brodersøn. De gik fra den ene Boutik til den anden og talte her et Par Ord og hist et Par Ord; „thi", sagde Farbroderen, „du maa lære dine tilkommende Kolleger at kjende." Tilsidst kom de til En, der handlede med Klæder. „Seer du, Aladdin", sagde Troldmanden, „udsøg dig her en smuk Dragt, thi i denne Kofte kan du ikke længer løbe omkring. Vælg kun efter din Smag, det kommer ikke an paa Pengene, som du veed." Aladdin søgte og valgte og fik tilsidst en saa smuk Dragt, at det var en Glæde. Han maatte klæde sig om, og Onkelen betalte uden at prutte længe. „Kom her, min Dreng", sagde han, „og see dig engang i Speilet." Aladdin saae sig i Speilet og fandt sin Person saa fordeelagtigt forandret, at han rødmede over sit eget smukke Udseende og faldt af Glæde den gamle Troldmand om Halsen og raabte: „Kjæreste Onkel, hvordan skal jeg takke dig! Kom, lad os skynde os til min Moder, hun maa dog ogsaa see mig i min Stads. Hvor hun vil blive forundret!" Den gamle Mand smilede og føiede sig efter Alad-

dins Ønske. Moderen glædede sig over den smukke Yngling og takkede den gavmilde Svoger tusind Gange. „Ti stille, gode Kone", sagde Troldmanden, „jeg gjør det ikke for Intet, thi du maa indrømme mig en Bøn. Jeg har til i Aften indbudt nogle gamle Venner og Kjøbmænd til mig, og jeg vilde gjerne bevertе dem ret festligt. Nu maa du tillade, at din Aladdin gjør sig lystig med os, det er jo ogsaa nødvendigt, at han lidt efter lidt vænner sig til at omgaaes med Andre. Imorgen er det Fredag, og saa har jeg Lyst til i Selskab med denne Ungersvend at foretage en Vandring udenfor Byen, altsaa faaer du ham ikke igjen at see før imorgen Aften. Du vil vel ikke afslaae mig dette, thi hvad kan man om Fredagen vel bedre foretage sig, end at gjøre en lille Udflugt. Er du enig med mig deri?" „Javist, gaa kun", sagde Moderen, „men du, Aladdin, vær smukt artig, og gjør ikke din Onkel nogen Skam, hører du?" „Javist, Moder", raabte Aladdin, idet han gik, og fulgte med Troldmanden til dennes Vertshuus. Ved deres Ankomst fandt de allerede nogle Gjæster, de øvrige kom lidt efter lidt, og Alle bleve festligt bevertede. Aladdin var glad og munter, og morede hele Selskabet langt ud paa Natten ved sine Løier og lystige Indfald. Næste Morgen før Solens Opgang begave Onkelen og Brodersønnen sig paa Veien, og gik rask ud af Bagdads Port, bestandig mellem Haver og Paladser. Troldmanden viste sin Ledsager tusinde Ting og gjorde ham opmærksom paa alle de Mærkværdigheder og Skjønheder, som næsten ved hvert Trin viste sig for dem. „See her", sagde han, „hvorledes finder du dette Lysthuus, hvad synes du om hiin Bygning, om dette store Palads der og hisset det prægtige Slot? Betragt engang disse prægtige Træer og Blomster!" Aladdin vidste slet ikke, hvor han skulde vende Øinene hen, og morede sig saa godt, at han uden at føle Træthed bestandig gik videre fremad. Da de vare komne saa langt bort fra Byen, at Egnen blev eensommere, Paladserne og Slottene stedse færre, og tilsidst Bagdads Taarne endnu kun udtydeligt i det Fjerne saaes at blinke, da fortalte Troldmanden en Mængde forunderlige Æventyr og Historier, og Aladdin lyttede begjærligt til hans Ord, der søde og lokkende trængte sig til hans Øren. Veien førte stedse videre og

videre, indtil de kom ind i en lille ſnever Dal, der dannedes af af to middelmaadigt høie Bjerge. „Her ville vi gjøre Holdt, Aladdin“, ſagde Troldmanden, „og giv nu Agt, og hvis du har Mod i Bryſtet og Kjækhed, ſaa ſkal du faae Ting at ſee, ſom du aldrig i dit Liv, hverken vaagen eller i Drømme, har ſeet Mage til. Siig mig, vil du følge mine Anviisninger og for idag give dig i min Magt? jeg forſikrer dig, at du ikke udſætter dig for nogen Fare, og at du uden Frygt kan adlyde mine Befalinger. Du kjender mig, jeg mener det ærligt med dig.“ Aladdin var en kraftig og kjæk Yngling, Feighed var ikke hans Feil, og han havde ingen Anelſe om den formeentlige Vens onde Hensigter, altſaa ſlog han uden Betænkning til og ſagde trohjertigt: „Onkel, du har allerede viiſt mig ſaamegen Godhed, og jeg ſtoler ganſke paa dig. Siig mig, hvad jeg ſkal gjøre.“ „Det ventede jeg nok“, ſagde den Gamle, „og du ſkal ikke fortryde det. Gaa hen og ſank et Knippe Qvas, der ligger nok af det her rundt om, ſaa vil jeg imidlertid ſlaae Ild.“ Aladdin adløb, og bragte ſnart en ſtor Mængde tørre Grene, Qviſte og visſent Løv, og lagde det paa et Sted, ſom Troldmanden havde betegnet ham. Troldmanden ſlog Ild, antændte et Stykke Svovl og lagde det under Riisknippet, ſom ſnart ſtod i lys Lue. Derpaa fremtog han af Lommen et Pulver og kaſtede med to Fingre Lidt deraf i Ilden. En tyk Damp ſteg op deraf, og Troldmanden mumlede uafladeligt Trylleformler og Beſværgelſesord, ved hvis Kraft Dampen ſnart trak ſig til den ene, ſnart til den anden Side. Nu ryſtede Jorden ved et mægtigt Tordenſkrald, aabnede ſig, og en bred, blankpoleret Marmorſteen, med en Ring af Malm i Midten, laae frit for dem. Aladdin forfærdedes over alle disſe frygtelige Ting, og Nædſelen for Troldbommen greb ham ſaa heftigt, at han vilde tage Flugten. Men Troldmanden raabte „Holdt!“ og ſprang efter ham, „holdt, vi ſpøge ikke her, og du maa fuldbyrde, hvad du har begyndt. Forreſten vil jeg lære dig, for Fremtiden ikke uden videre ſaaledes at løbe bort.“ Med disſe Ord gav han den ſkjælvende Yngling et Slag paa Øret, ſaa at han ſtrax faldt til Jorden. „Kjæreſte Onkel“, jamrede han, „jeg ſkal aldrig i mit Liv gjøre det mere, ſlaae mig blot ikke.“ „Staa op“, befalede Troldmanden

ham formildet, „staa op, og vær ikke bange. Men gjør ikke saadanne dumme Streger tiere. Jeg staaer dig nu i Faders Sted, og du maa punktligt adlyde mig. Men du skal heller ikke gjøre det for Intet, nei, snart skal du see, hvilke Rigdomme og Skatte du kan komme i Besiddelse af.“ Aladdin samlede igjen alt sit Mod og sagde muntert: „Vær nu ikke mere vred, Farbroder, nu skal jeg gjøre mine Ting bedre.“

„Velan“, sagde Troldmanden, „saa hør opmærksomt paa, hvad jeg siger dig. Under denne Steen med Bronzeringen ligge de største Skatte skjulte, som der findes paa Jorden. Fra Verdens Skabelse af ere de dig bestemte, og heller ingen Anden end du kan løfte denne Steen af Stedet. Selv jeg, som dog har faaet den frem for Dagens Lys, tør hverken berøre den, eller stige ned ad den Trappe, som er skjult under den. Gaa nu hen til den og tag Stenen bort.“ „Onkel“, raabte Aladdin, „det kan jeg virkelig ikke, den er altfor stor og tung, ikke engang to Heste vilde slæbe den af Stedet.“ „Prøv det dog“, sagde den Gamle, „tag godt fat, og den vil nok give efter.“ Aladdin maatte adlyde, og ganske rigtigt, Stenen forekom ham næppe tungere end et Dunn, med Lethed løftede han den og aabnede Indgangen til Underverdenen. En Hule laae for ham, som en Trappe førte ned i. „Seer du, min Søn“, sagde Troldmanden, „ligesom dette er lykket dig, saaledes vil ogsaa det Øvrige lykkes dig, og du vil blive rigere end en Storsultan. For at du kan være saameget des sikkrere, saa sæt denne Ring paa din Finger, saa kan slet intet Ondt vederfares dig. Gaa nu ned ad denne Trappe i Hulen, der vil du finde en Dør, som du skal aabne, og derpaa gaae ligefrem gjennem tre store hvælvede Haller, i hvilke du rundtom vil faae Øie paa uhyre store gyldne Kar, som til Randen ere fyldte med Guld og Sølv. Men jeg raader dig ikke at røre Noget deraf, thi det kunde blive din Død. Alle Karrene blive omhyggeligt bevogtede af usynlige Aander, som ikke forstaae Spas. Vogt dig ogsaa for at stryge henad Væggene med din Kaftan og hold den tæt sammen om Livet. Pas vel paa det, jeg befaler dig det. Naar du er kommet ud af den tredie Sal, træder du ind i en stor prægtig Have fuld af Frugttræer med deilige Frugter. En Fodsti fører

igjennem den, følg denne, og du vil snart komme til et nydeligt gyldent Tempel, til hvilket tredive Sølvtrappetrin føre op. I Templet staaer der et Alter, og paa Alteret en lille brændende Lampe af ganske sædvanligt Jernblik, denne Lampe skal du tage, slukke Flammen og hælde den Olie ud, som den indeholder. Skjul den derpaa omhyggeligt paa dit Bryst. Pas godt paa Lampen, og tab den ikke. Har du gjemt den sikkert, saa kan du vende tilbage og behøver slet ikke at frygte Noget mere. Pluk Frugter af, saamange du vil, tag Guld og Sølv med, saameget du kan slæbe. Du skal selv beholde alt det og ikke bringe mig Andet end Lampen. Endnu engang indskjærper jeg dig, pas godt paa Lampen. Gaa nu, og naar du kommer tilbage, ere vi begge hovedrige."

„Det kan jeg nok finde mig i", sagde Aladdin. „Farvel, til vi sees, Hr. Onkel!" og hurtigt sprang han ned ad Trappen og forsvandt. Modigt vandrede han gjennem de tre første Sale, og saae hverken tilhøire eller tilvenstre efter Guldkarrene, for at han ikke skulde faae Lyst til at tage Noget deraf. Omhyggeligt holdt han sine Klæder til sig og var endelig saa lykkelig uantastet at komme ud i Haven. Under Jorden var det lige saa lyst som oppe paa Jorden, og derfor fandt han meget snart det lille gyldne Tempel, tog den gamle Bliklampe fra Alteret, hældte den Olie, hvormed den var fyldt, paa Jorden, og puttede den til sig. „Jeg kan aldrig begribe", mumlede han ved sig selv, „hvad rart der kan være ved den Lampe. Saadanne usle Tingester kan min Onkel jo kjøbe i Bagdad i hundredevis." Paa Tilbageveien skyndte han sig ikke saameget, men gav sig Tid til at betragte den deilige Have med de mange Træer. Mellem det mørke Løv glimtede Millioner Frugter ham imøde. Nogle vare gule, andre hvide, atter andre purpurrøde, grønne og blaae. Nogle vare dannede som Æbler, andre som Aprikoser, Ferskener, Blommer og Oranger. Men alle vare de næsten gjennemsigtige og blinkede som Stjerner. Aladdin fik Lyst til ogsaa at smage disse Frugter, der saae saa deiligt ud, og tænkte, at de maatte smage herligt. Mange Grene hængte saa dybt ned mod Jorden, at han kun behøvede at gribe til, og han plukkede da en Orange, som netop var ham nærmest. Han bed dygtig i den,

men see, hans Tænder glede af, og han mærkede, at alle disse smukke Frugter vare kunstigt forarbeidede. I Begyndelsen blev han ærgerlig derover, men trøstede sig dog snart og besluttede at bringe sin Moder en heel Deel deraf hjem. Han troede, at de bestode kun af farvet Glas og ikke havde nogen synderlig Værdi, men deri tog han meget feil. Thi alle disse prægtige Kunstværker vare lutter Ædelstene, saa kostbare, som de slet ikke mere findes paa Jorden. Et eneste af disse smaa Æbler var mere værd end et heelt Kongerige og aldeles ikke at opveie med Penge. De hvide Frugter vare Perler og Diamanter, de røde Rubiner, de grønne Smaragder, de blaae Saphirer og Amethyster og de gule Topaser. Men Aladdin ansaae dem, som sagt, for at være af Glas, og for at gjøre sin Moder en Glæde dermed puttede han alle Lommerne fulde og fyldte en stor Pose, som han havde taget med. Han var da snart saa belæsset, at han ikke kunde faae Plads til mere, og maatte nu igjen endelig tænke paa at gaae tilbage. Han forlod altsaa hurtigt den prægtige Have, skyndte sig igjennem de tre Sale, og løi igjen op ad Trappen, hvor han saae Solens Lys skinne. Men Veien op ad Trappen var dog en Smule snever, og Aladdin havde megen Møie med at krybe op ad den, eftersom de samlede Forraad ikke udgjorde en saa ringe Byrde. „Heida, Onkel", raabte han, „ræk mig din Haand herned og hjælp mig lidt at klavre op." „Naa, er du der, Aladdin", svarede Troldmanden fuld af Glæde, „det er herligt. Ræk mig først Lampen herop, saa vil jeg hjælpe dig. Hurtigt!" „Jeg maa først op af dette snevre Hul, Onkel", sagde Aladdin, „jeg kan ikke røre mig her og har alle Hænder fulde af smukke Ting og Frugter, hjælp mig først." Men Troldmanden var bange for, at Aladdin tilsidst skulde beholde Lampen, naar han igjen lod ham komme op i Daglyset, han hjalp ham derfor ikke op, men paastod, at han først skulde udlevere Lampen. „Det er mig ligegyldigt", sagde Aladdin endelig, da de allerede i nogen Tid havde snakket frem og tilbage, „jeg bliver siddende her paa Trappen, og udleverer ikke Lampen, før jeg er kommet op, om jeg saa skulde sulte ihjel her." Thi hans Onkels Utjenstagtighed havde gjort ham vred, og han var bleven trodsig og stædig. Men ved disse Ord blev

Troldmanden grebet af et usigeligt Raseri, thi det bestyrkede ham endmere i den Mening, at Aladdin havde i Sinde at forebolde ham Lampen, og med skrækkelig Stemme skreg han: „Velan, du Skurk, saa døe og vær levende begravet!“ Og næppe vare disse Ord undslupne hans Mund, saa mumlede han en Besværgelse mellem Tænderne, og før Aladdin kunde springe ud af Hulen, havde Marmorstenen med Bronzeringen, uden at være berørt, allerede igjen lukket Aabningen til Trappen, Jorden sløi hen derover, og Ynglingen var levende begravet, og givet til Priis for Hungersdøden. Troldmanden loe haanligt. Denne Mand var, som allerede sagt, slet ikke Aladdins Onkel, men ikke Andet end en lærd, men tillige ondskabsfuld Magier fra Afrika. Ved Hjælp af sin Trolddom og sine Punkteertavler havde han efter mange Aars Studium og megen Møie skaffet sig Vished om, at der i Nærheden af Bagdad i en underjordisk Have gjemtes en fortryllet Lampe, hvis Besiddelse skjænkede Herredømme over de mægtigste Aander. Naturligviis opbød han Alt for at faae den i sin Magt, og da han virkelig selv ikke turde betræde Hvælvingen, saa udvalgte han vor Aladdin til sin Hjælper, og troede let at blive færdig med det unge Menneske. Men hans Forhaabninger bleve til Intet, og han ærgrede sig kun over, at han havde givet Aladdin den kraftige Ring, der skulde beskytte ham mod alle Farer. Men det kunde Altsammen ikke hjælpe til Noget, trods al Ærgrelse og Fortrydelse over sin Overilelse og Hidsighed var der intet Andet for ham at gjøre end at vende tilbage til Afrika. Thi et andet Forsøg paa at aabne Hulen vilde sikkert have kostet ham Livet. Altsaa begav han sig paa Veien og drog tilbage til sin Hjemstavn i Afrika.

Den stakkels Aladdin sad imidlertid i den lille mørke Hule ligesom i en Grav, og troede uden Redning at være fortabt. Han græd, raabte, saa høit han kunde, paa sin Onkels Navn, og lovede høit og dyrt for Fremtiden altid at være lydig. Endelig stod han op og følte sig for ned til de tre Sales Dør; da han fandt den, var den lukket. Nu forsvandt den sidste Straale af Haab, jamrende og sukkende satte han sig paa Trappens Trin og græd bitterligt, indtil han sov ind. Efter to

Dages Forløb vaagnede han først igjen. „Ak“, raabte han og vred Hænderne, „var jeg dog aldrig vaagnet igjen, jeg Ulykkelige!“ Ved saa fortvivlet at vride Hænderne er han vel kommet til at gnide Troldmandens Ring, hvis skjulte Kræfter ikke vare ham bekjendte, thi pludselig blev Hulen oplyst af en klar Glands, en Aand stod for ham, kjæmpemæssig og frygtelig at see til, og raabte med mægtig Stemme: „Hvad er dit Forlangende? Ringens Aander ere beredte til at adlyde dig, og jeg er din Slave!“ Aladdin blev i Begyndelsen uhyre forskrækket, thi Aanden havde et forfærdeligt Udseende, og hans Stemme klang som en rullende Torden. Men snart fattede han sig igjen og sagde: „Kan du bringe mig ud af denne Hule?“ „Befal!“ sagde Aanden. „Godt, saa bring mig herfra og sæt mig udenfor Bagdads Mure“, befalede Aladdin. Da greb Aanden ham øieblikkeligt med sine lange Kløer, Jorden brast, og som et Lyn fløi Aanden afsted med Aladdin, og var i samme Øieblik paa det betegnede Sted. Her satte han ham sagte ned paa Jorden og spurgte: „Hvad forlanger du mere?“ „For Øieblikket Intet, jeg takker dig“, sagde Aladdin, „jeg vil kalde paa dig, naar jeg trænger til dig“. Da han havde sagt dette, forsvandt Aanden, og hans Herre gik, saa hurtigt han kunde, hjem til sin Moders lille Huus. Da han bleg og svækket af Sult og Træthed traadte ind i Stuen, sprang hans Moder op med et Glædesskrig, thi hun troede, at han var død eller dog idetmindste bortført af den onde Troldmand. Hun omfavnede ham med Glædestaarer, thi han var jo hendes eneste Barn; men Aladdin faldt halv afmægtig om paa Divanen og stammede blot: „Brød, Moder, Brød! jeg dør af Sult!“ Da løb den Gamle vever og hurtigt ud i Kjøkkenet, lavede i kort Tid et kraftigt Maaltid og satte det frem for Aladdin, som i tre Dage ikke havde faaet Noget at spise. Men nu spiste han, og aldrig i hans Liv havde det smagt ham saa godt. „Kjære Moder“, sagde han tilsidst, og lagde Kniv og Gaffel fra sig, „nu er jeg mæt, og nu vil jeg fortælle dig, hvorledes det er gaaet mig.“ Og nu aabenbarede han sin Moder den afskyelige Troldmands hele Slethed, fortalte hende alle sine Æventyr og sagde tilsidst: „Seer du, Moder, til Beviis for Sandheden har

jeg medbragt Lampen og en heel Mængde deilige Glasfrugter fra den underlige Have dernede." Han tog Lampen og Frugterne frem og rakte sin Moder dem. „Ei, ei", sagde hun, „det er jo ganske kjønne Smaating, men det er vist ikke Andet end farvet Glas, og den gamle Lampe har sagtens heller ikke nogen Værdi. Barn, du maatte hellere have medbragt et Par Haandfulde Penge, det havde været bedre." „Du har fuldkommen Ret, Moder", sagde Aladdin, „men jeg tænkte ikke derpaa. Men lad os nu gaae tilsengs, thi jeg er forfærdelig træt." De lagde sig begge til Hvile. Næste Morgen sagde Aladdin: „Moder, giv mig en god Frokost, thi nu er jeg igjen dygtig sulten." „Ak, min kjære Dreng", sukkede den gamle Kone, „jeg har Intet mere i Huset, ikke saameget som en Krumme Brød, og ikke en Hvid eier jeg. Men bi lidt, jeg har endnu en Smule Bomuld liggende paa Loftet, det vil jeg sælge." „Nei holdt, Moder", raabte Aladdin, „lad os hellere see at sælge den Lampe der, vi kunne dog ikke bruge den, og jeg faaer vel saa meget for den, at vi kunne leve deraf i nogle Dage. Spar din Bomuld til en anden Gang." Dette Forslag behagede den Gamle, og hun sagde: „Ogsaa godt, lad mig faae den gamle Tingest, jeg vil polere den lidt, saa seer den dog altid bedre ud." Og hun hentede en Klud og lidt Sand, og begyndte rask at gnide. Men da steg der ligesom op af Jorden en kjæmpemæssig og skrækkelig Aand frem, der saae endnu frygteligere ud end Ringens Slave. Med brølende Stemme raabte han: „Hvad er dit Forlangende? Lampens Aander staae beredte til at adlyde, og jeg er din Slave!" Den gamle Kone faldt i Besvimelse af Skræk, men Aladdin forstod allerede at omgaaes med Aander, han rev Lampen ud af hendes Haand og sagde uden Frygt: „Hør engang, jeg skal meget bede om, at du for Fremtiden taler blidere og ikke skræmmer Livet af Folk. Forstaaer du? Gaa nu og bring mig Noget at spise, thi jeg er sulten." „Herre", sagde Aanden med dæmpet Stemme, „din Befaling skal øieblikkeligt blive efterkommet. Men du maa vide, at naar man gnider stærkt paa Lampen, maae vi Aander, dine Slaver, skrige høit op, men naar der bliver gnedet sagte, tale vi ogsaa sagte som du." Med disse Ord forsvandt han, og kom efter

faa Secunders Forløb tilbage med et stort Sølvbækken og tolv Sølvfade, der vare fyldte med de kosteligste Retter. Han satte dem i den skjønneste Orden paa Bordet, hentede derpaa fiint Brød, et Par Flasker Viin og Glas, og forsvandt derpaa igjen. Aladdins Moder laae endnu i Afmagt, og havde ikke mærket det Mindste til Alt dette. Aladdin hældte hende Viin i Munden, stænkede hende i Ansigtet med Vand og bragte hende først med megen Møie tillive igjen. Hun reiste sig, stod op og saae med Forundring paa det rigtdækkede Bord og de kostelige Retter. „Aladdin", raabte hun forundret, „hvor komme alle disse Sager fra?" „Bryd dig ikke derom", sagde Sønnen, „kom bare først og spiis, saa skal du faae Alt at vide." De satte sig da begge To, og holdt et kongeligt Maaltid, thi Maden smagte dem ganske fortræffeligt. Endelig kunde Aladdin fortælle og sagde: „Som du vel kan begribe, kjære Moder, har Lampens Aand skaffet os disse Fade. Nu kan jeg godt indsee og begribe, hvorfor det var den gamle onde Troldmand fra Afrika saameget om at gjøre at faae fat paa Lampen. Den har sikkert endnu mange hemmelige Egenskaber, som vi slet ikke kjende. For det Første ville vi nøies med at benytte den til vort Livs Ophold, for at vi ikke skulle vække vore Naboers Misundelse og maaskee komme i Forlegenhed ved deres Snak. Lad os derfor ogsaa holde vor Skat i den dybeste Hemmelighed og ikke sige noget Menneske et Ord derom." „Gjør, hvad du vil, Aladdin", sagde Moderen efter nogen Betænkning. „Jeg vil hverken raade dig til at sælge Lampen eller til at beholde den. Men det siger jeg dig, tag den Tingest bort fra mine Øine, jeg vil ikke see den mere. Den var jo før nærved at tage Livet af mig." Aladdin svarede ikke, men tog sin Skat og skjulte den omhyggeligt paa Loftskammeret. „Jeg vil nok igjen ved Leilighed bruge dig", tænkte han, og talte ikke mere om den Ting. Nogle Dage efter vare Fadene tomme, og Smalhans var igjen blevet Kjøgemester. „Gaa dog hen", sagde hans Moder til ham, „og tag eet af de Fade, som Aanden har bragt og see til, om du kan sælge det." Men hun vidste ligesaalidt som Sønnen, at de vare af det reneste og fineste Sølv. Aladdin adlød, tog det mindste af Fadene under sin Kaftan, listede sig til

en Jøde og sagde: „Jeg har et Fad, vil I kjøbe det?“ Jøden tog det, betragtede det paa alle Kanter og saae ved første Øiekast, at det var af det fineste Sølv. „Hvad vil du have for det, min Søn“, spurgte han. „Giv mig, hvad det er værd“, svarede Aladdin. Dette Svar satte Jøden meget i Forlegenhed, thi nu vidste han ikke, om Aladdin kjendte Fadets sande Værdi, eller om han kunde snyde ham ved Kjøbet. Men han vilde dog gjøre et Forsøg, greb i Lommen, tog en Zechin frem og bød Aladdin den uden at sige et Ord. Han greb den og tænkte: „Her har du rigtig taget Jøden ved Næsen!“ thi han troede næppe, at Fadet var en halv Zechin værd. Fuld af Glæde løb han hjem og bragte sin Moder Pengene. Men Jøden loe i Skjægget, thi Fadet havde idetmindste en Værdi af tredsindstyve Guldstykker. Imidlertid levede Aladdin igjen godt, indtil Zechinen var brugt. Da solgte han igjen lidt efter lidt de øvrige elleve Fade og tilsidst det store Bækken, som han fik ti Zechiner for. Disse forsvandt nu ogsaa snart, og han maatte nu igjen tage sin Tilflugt til Lampen. I al Stilhed gik han op paa Tagkammeret, tog Lampen frem af sit Skjul, og gned den paa det samme Sted, som hans Moder allerede engang havde poleret. Øieblikkeligt stod Aanden for ham og spurgte: „Hvad er dit Ønske?“ „Bring mig strax Noget at spise igjen ligesom forrige Gang“, befalede Aladdin. Aanden bøiede Hovedet til Tegn paa Lydighed, forsvandt, og kom strax igjen tilbage med ti Sølvfade, et stort Sølvbækken, Viinflasker og Glas, dækkede Bordet pent og tog igjen Afsked. Aladdin og hans Moder gjorde sig nu tilgode, og havde i nogle Dage fuldtop. Men paany indfandt sig Nøden, og Aladdin vidste intet andet Raad end at sælge Fadene. Da han skyndte sig hen til den jødiske Bedrager, maatte han netop forbi en Guldsmeds Huus, der allerede tidt havde seet ham ile forbi med et Fad i Haanden og komme tomhændet tilbage. Manden kunde let begribe, at Aladdin solgte Fadene, og derfor kaldte han idag paa ham og bad ham at træde indenfor i hans Boutik. „Kjære unge Mand“, sagde den gamle, ærlige Guldsmed, „siig mig dog engang, hvorledes det forholder sig med de Fade, som du saa tidt bærer forbi mit Huus. Sælger du dem maaskee til Jøden

her i mit Nabolag?“ „Ja“, sagde Aladdin, „og han giver mig een Zecchin for Stykket.“ „Een Zecchin for et saadant Fad, som du der har i Haanden?“ sagde den Gamle med Forundring, det er dog vel aldrig muligt. Veed du da ikke, at disse Fade ere af det fineste Sølv og ere af betydelig Værdi? Gaa hjem og bring mig Alt, hvad du endnu har og vil sælge af slige Ting, jeg giver dig den fulde Værdi derfor efter Vægten, og bedrager dig ikke. Ethvert saadant Fad er fine tredsindstyve Zecchiner værdt mellem Brødre.“ Aladdin løb hurtigt hjem og hentede Fadene. Guldsmeden veiede dem og betalte Aladdin ærligt deres fulde Værdi, som beløb sig til to tusind Zecchiner. Saa riig havde han aldrig i sit Liv før været, og han forekom sig mere end en Konge. Men han var dog saa klog ikke at tale til nogen Anden end sin Moder om Handelen, og, da de begge vare nøisomme, levede de nu som før stille og tilfredse. Det Eneste, som Aladdin foretog sig, var nu mere at søge Omgang med Mennesker og stifte Bekjendtskab med lærde og dannede Folk. Paa denne Maade samlede han sig lidt efter lidt Kundskaber, lærte tillige at opføre sig vel, saa at Enhver maatte antage ham for den fineste Verdensmand. Sit tidligere dovne og ørkesløse Liv havde han ganske forsaget og blev med Tiden en klog og elskværdig ung Mand. Han var omtrent blevet atten Aar gammel, da han en Dag paa Gaden hørte, at der udraabtes en Befaling fra Chalifen, at Enhver skulde holde sin Boutik og Husdør lukket, og at Ingen maatte vise sig paa Gaden, indtil Sultanens Datter, Prindsesse Gulnare havde begivet sig til Badet og derfra vendt tilbage til Paladset. Denne Befaling pirrede Aladdins Nysgjerrighed, og han tænkte: „Du maa see Prindsessen, om det saa skulde koste dig din Hals.“ Strax gik han op i sit Tagkammer, gned Lampen for at kalde Aanden hid. Han viste sig ogsaa strax, og spurgte igjen: „Hvad er dit Ønske?“ „Hør, gode Ven, kan du ikke vise mig Prindsesse Gulnare?“ „Aa jo“, svarede Aanden, „jeg vil gjøre dig usynlig og bringe dig ind i hendes Stue.“ „Naa, saa viis mig, om du kan det“, befalede Aladdin; „før mig til hende og bring mig strax igjen tilbage.“ Og før han saae sig om, havde Aanden ført ham gjennem Luften og lige

ind i Prindsessens Stue. Her saae Aladdin Gulnare, Sultanens Datter, omringet af sine Hofdamer og Slavinder, men Ingen bemærkede ham eller hans Ledsager, og Aladdin havde Tid nok til nøiagtigt at see og betragte Alt. Han blev derpaa igjen af Aanden hurtigt ført tilbage til sit lille Kammer. Aladdin kom derhen, han vidste ikke, om han vaagede eller drømte, thi den deilige Prindsesse Gulnare havde gjort et saadant Indtryk paa ham, at hans eneste Tanke nu var den, hvorlunde han kunde komme til at eie hende. Men der faldt ham slet ikke noget Klogt ind, og han gik tilsidst til sin Moder og sagde til hende: „Kjære Moder, jeg er blevet saa forelsket i Prindsesse Gulnare, at jeg har fast besluttet at ægte hende. Gaa altsaa strax hen i Divanet til Sultanen og forlang hans Datter til Kone for mig.“ Den gamle Kone saae med store Øine paa sin Søn og brast endelig ud i høi Latter. „Kjæreste“, sagde hun endelig, „jeg troer du er bleven forrykt. Skulde jeg gaae til Sultanen? Man vilde kaste mig ud af Divanet, hvis jeg vilde vove at komme der uden en Foræring. Og hvad har du da at byde Sultanen for hans Datter?“ „Kjære Moder“, sagde Aladdin, „lee, saameget du vil, jeg vil ikke hindre dig deri; dog du vil vist gjøre mig den Tjeneste at frie til Gulnare for mig, hvis du ikke vil see mig døe af Sorg og Græmmelse. For en Foræring skal du ikke ængste dig, thi jeg vil blot sige dig, at hine smukke Frugter fra den underjordiske Have paa ingen Maade ere af farvet Glas, men tvertimod lutter kostbare Ædelstene. Jeg har i Juvelerernes Boutiker seet nok af lignende Stene, men intetsteds saa kostbare som vore. Hent et Sølvfad, Moder, vi ville lægge Frugterne deri, og du skal see, hvor prægtigt de tage sig ud.“ Den Gamle hentede et Fad, og Aladdin begyndte at ordne Frugterne efter deres forskjellige Farver og saa fordeelagtigt som muligt at lægge dem i Fadet. Da Fadet var fyldt, udstraalede de en saa blændende Farveglands, at den Gamle stod ganske henrykt og blændet af al den Pragt. „Seer du, Moder“, sagde Aladdin, „det havde du sagtens ikke troet. Tag i Allahs Navn Fadet, gaa hen til Sultanen, læg mit Ønske og denne Foræring for hans Fødder, og vær overbeviist om, at han vil give dig et venligt Svar.“

Aladdin holdt ikke op at bede og tigge saalænge, indtil hans Moder efter nogle Dages Forløb virkelig lod sig overtale til at gaae derhen. Hun svøbte et meget fiint Stykke Lærred om Sølvfadet med Frugterne, tog Knuden i Haanden og gik lige hen til Divanet. Hun samlede alt sit Mod, stillede sig blandt andre Folk lige overfor Sultanens Throne og saae ufravendt paa ham. Hun havde ikke Mod til at tiltale ham, og skjøndt Sultanen var en god Mand, saa pleiede han dog sjeldent af egen Drift at spørge om andre Folks Anliggender. Enhver, der havde overrakt et Bønskrift, blev kaldt frem, men Aladdins gamle Moder ikke. Endelig vare alle Referater færdige, alle Stridigheder jævnede, og alle Folk havde forladt Salen. Kun den gamle Kone stod endnu der lige overfor Sultanen, havde sit Tørklæde i Haanden og saae sig usikkert og forlegen om. Hun blev endelig bemærket af Sultanen, og han kaldte hende til sig og spurgte: „Gode Kone, hvad har du paa Hjertet?“ „Ak, naadigste Herre“, sagde den Gamle, „jeg har næppe Mod til i alle disse her forsamlede store Herrers Nærværelse at komme frem med mit Anliggende, og jeg beder Eders Majestæt ydmygeligst ikke at lade mig undgjælde, hvis min Ansøgning skulde forekomme Jer fræk og vanvittig. Jeg vil ikke sige et Ord, Herre! hvis jeg ikke forud har faaet Eders Tilgivelse.“ „Tal kun, gode Kone“, sagde Saltanen med Mildhed, „der skal ikke vederfares dig noget Ondt.“ Tillige gav han de forsamlede Raadsherrer og Rigets Store et Vink, og Alle forlode Salen og toge Afsked med dybe Buk. Ingen blev tilbage uden Storveziren. „Tal nu“, vedblev Sultanen, „du seer, vi ere uforstyrrede.“ Nu tog den gamle Moder Mod til sig, talte rask uden Omsvøb, og fortalte den mægtige Hersker om sin eneste Søn og hans Kjærlighed til Gulnare. „Herre Gud“, saa sluttede hun sin Tale, „den Stakkel dør vist af Sorg, hvis hans Bøn bliver afslaaet, som man jo vel kan formode. Tilgiv blot, naadigste Herre, den Dristighed, hvormed jeg henvender mig til Eders Majestæt. Hvad gjør ikke en Moder for sit eneste Barn?“ Sultanen havde virkelig et altfor godt Hjerte, til at han skulde kunne vredes paa den skikkelige Gamle, tvertimod var han ganske venlig og sagde: „Moerlille, vi ville see

til, hvad der er at gjøre ved denne Sag. Men viis mig nu, hvad du der har gjemt i Tørklædet." „Det er en lille Forære ring fra min Aladdin til Eders Majestæt", sagde den Gamle, løste Tørklædet op, afslørede Fadet og rakte Sultanen det. „Ah!" sagde Sultanen og sprang op, „det er jo noget ganske Kosteligt og Udsøgt. Saa skjønne Ædelstene har jeg i mit Liv endnu aldrig seet. Vezir, kom hid og betragt denne Pragt; synes du ikke, at denne Foræring er Prindsessen værdig?" Vezíren kom og forbausedes ikke mindre end hans Herre. Dog hviskede han til Sultanen: „Eders Majestæt vil dog vel ikke give dette ubekjendte Menneske Gulnare til Kone for et Fad Diamanter?" Vezíren havde nemlig selv en Søn, som han vilde see at faae gift med Prindsessen. Men ligesaa sagte hviskede Sultanen: „Vezir, en saadan Foræring som denne her kunne alle Verdens Konger ikke bringe sammen, det er det Skjønneste, der findes paa Jorden, og med Hensyn dertil kan jeg ikke lade denne Kone gaae hjem uden Haab, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg nødig vilde give min Datter til et ungt Menneske, der er født i Støvet, og som er mig aldeles ubekjendt. Siig mig, hvad skal jeg gjøre? hvordan skal jeg bære mig ad?" „Herre", sagde Vezíren, „siig til den Gamle, at hendes Søn skal faae Prindsessen, hvis hun kan bringe endnu en Foræring, som I selv maa bestemme. I kan jo indrette det saaledes, at det bliver den unge Mand umuligt at opfylde Eders Betingelser. Men lykkes det ham endda, ja, saa er han værdig til at blive Eders Svigerson." „Godt", sagde Sultanen, „dette Raad vil jeg følge." Han vendte sig derpaa til den Gamle og sagde: „Kjære Kone, gaa hjem til din Søn og siig til ham, at hvis han endnu idag kan sende mig til Foræring fyrretyve gyldne Bækkener med saadanne Frugter, som dem du nylig har bragt mig, og Bækkenerne bæres af fyrretyve sorte og fyrretyve hvide Slaver af udsøgt Skjønhed, saa skal han paa mit kongelige Ord faae Prindsessen til Kone og blive min Søn. Men kan han ikke dette, saa lad ham opgive alt Haab, thi jeg vil ikke for Intet kaste min Datter hen til en Skrædders Søn, der er een af mit Rigets ringeste Undersaatter. Gaa nu og siig ham det." Den gode gamle Kone forskrækkedes over denne Betingelse og troede,

at hendes Søn aldrig vilde kunne opfylde den, dog neiede hun med Ærbødighed for Sultanen og lovede at udrette sit Ærinde. Hun skyndte sig hjem, fortalte Aladdin alle Omstændighederne ved sin Audients og meddeelte ham udførligt Sultanens Fordring. Aladdin loe og sagde: „Kjære Moder, hvis Sultanen ikke forlanger andet end det, den Fordring kan jeg sagtens uden stort Besvær opfylde.“ Og hurtigt ilede Aladdin op i det lille Kammer under Taget, tog Lampen frem og begyndte at gnide den. Strax stod Aanden for ham og spurgte: „Hvad er dit Ønske?“ „Bedste Ven“, sagde Aladdin, „jeg er blevet saa forelsket i Prindsesse Gulnare, at jeg har bedet Sultanen, hendes Fader, om at give mig hende til Kone. Sultanen er heller ikke utilbøielig ttl at føie mig deri, men han forlanger blot nogle Smaating derfor, som du maa forskaffe mig. Han forlanger ikke Andet end for det Første fyrretyve Bækkener af det fineste Guld, fyldte med Frugter fra den bevidste underjordiske Have; for det Andet skulle disse bæres af fyrretyve rigtklædte og prægtigt pyntede sorte Slaver, og for det Tredie skulle de fyrretyve sorte Slaver fremtræde for Sultanen ledsagede af ligesaa mange hvide Slaver. See, det er det Hele, bring mig det.“ Aanden smilede, forsvandt, og efter faa Secunder kom han igjen og bragte det Forlangte. De mange Slaver fyldte hele det lille Huus og stode langt ud i Haven. „Naa, Moder“, sagde Aladdin, „her er det, som Sultanen har ønsket; skynd dig nu hurtigt hen til ham.“ Derpaa aabnede han Huusdøren og befalede ved et Vink Slaverne at følge med hans Moder. Par og Par skrede de langsomt og høitideligt ned ad Gaden. Paa Hovedet bare de sorte Slaver de gyldne Bækkener, der vare bedækkede med Tæpper af Sølvbrokade. De hvide Slaver gik ved Siden af dem. Da de Alle vare borte, lukkede Aladdin igjen Døren og ventede med Rolighed paa Virkningen af hans Sending. Men næppe vare imidlertid de første Slaver komne ud paa Gaden, før alle Folk bleve staaende og saae med Forbauselse paa den Pragt, hvormed de vare smykkede. Endnu førend de Alle havde forladt Huset, vrimlede der allerede en Mængde Folk om dem for at betragte det overordentlige og vidunderlige Skuespil, som et saa rigt og glimrende Tog frembød for

det forbauſede Blik. Slavernes Klædning var ſaa riig, at Kjendere vurderede hver enkelt Dragt idetmindſte til en Million. Slaverne ſelv vare af den herligſte og kraftigſte Vext og havde de ſkjønneſte Anſigtstræk. Enhver af dem ſaae ud ſnarere ſom en mægtig Konge end ſom Skrædderſønnen Aladdins Slave. Jo længere Toget ſkred frem, deſto ſtørre blev Folkemængden, der trængte ſig om det, deſto lydeligere bleve de Udraab af Forundring og Forbauſelſe, ſom man hørte allevegne. Den Ene beundrede den Mængde Diamanter og Rubiner, ſom glimrede paa Slavernes Klæder, en Anden deres Turbaner med vaiende Heirefjer og koſtelige Agraffer, atter en Anden de gyldne Bælter om deres Hofter, og endnu Andre deres ædle Anſtand og fjække Holdning. Gjennem flere Gader gik Toget lige hen til Sultanens Palads. Dørvogterne ſtode udenfor Porten, de ſaae de mange Folk, hørte deres Forbauſelſe, Skrigen og Raaben, og gjorde lange Halſe, til de fik Øie paa ſelve Slaverne. De troede at ſee et Tog af de rigeſte Fyrſter, og kaſtede ſig paa Knæ for den Førſte, der nærmede ſig, for at kyſſe hans Kjortels Flig. Men Slaven hindrede dem deri og ſagde alvorligt: „Vi her ere kun Slaver, vor Herre kommer førſt, naar det er Tid!“ og Toget gik forbi, hen igjennem Slotsgaarden og lige ind til Sultanen. Alle Slaver kaſtede ſig ned for hans Aaſyn, kyſſede Jorden, og nu traadte Aladdins Moder frem og ſagde: „Herre, ſee, din Befaling er opfyldt.“

Sultanen ſtod forſtenet og ſtammede endelig: „Allah il Allah, hvad er det? Hvor komme disſe Vidundere fra? Sligt er ikke før ſkeet, ſaalænge Verden ſtaaer! Vezir, hvad ſiger du?“ Saa nødigt end Veziren for ſin Søns Skyld vilde, maatte han dog tilſtaae, at Betingelſen var opfyldt, og at man nu ſagtens maatte give Aladdin Prindſeſſe Gulnare. „Ja“, raabte Sultanen, „det kan der ikke længere være to Meninger om, thi alle Verdens Konger vilde ſynke ſammen til Intet ved Siden af Aladdin, Muſtaphas Søn. Send Bud efter ham, han ſkal komme.“ Aladdins Moder reiſte ſig ſtrax, ilede hjem til ſin ſin Søn og meddeelte ham Sultanens Befaling. Men Sultanen lod de gyldne Bækkener med Ædelſtenene bære hen til ſin Datter og gik ſelv med for at more ſig ved Gulnares For-

bauſelſe og tilligemed hende at betragte Herlighederne nøiere. Aladdin var imidlertid fuld af Glæde over den Beſked, hans Moder bragte, og lavede ſig øieblikkeligt til at viſe ſig for Sultanen, det vil ſige, han gik op i Tagkammeret og kaldte paa Lampens Aand. „Hvad er dit Ønſke?“ ſpurgte Aanden, thi den var ſtrax paa Pletten. „Gode Ven“, ſagde Aladdin, „dine Slaver have været mig godt til Tjeneſte, og nu i dette Øieblik har Sultanen ladet mig ſige, at jeg ſkulde komme til ham og faae hans Datter. Nu maa du udſtyre mig med Alt, gjør nu dine Sager, ſaa godt du kan. Jeg ſtoler ganſke paa dig, thi det lader til, at du har en god Smag. Skynd dig, thi Kongen venter paa mig.“ „Vær uden Bekymring, Herre“, ſagde Aanden, „Alt ſkal ſkee i et Øieblik, og du ſkal blive tilfreds med din Tjener.“ Med disſe Ord greb han Aladdin og bragte ham til et prægtigt Bad, der ſtraalede af Marmor og Guld. En Mængde tjenende Aander vadſkede ham, gned ham, ſalvede ham med vellugtende Olie og gjennemdampede hans Haar med koſtelig Vellugt. Hans Aaſyn blomſtrede ſom en Roſe, da han havde taget dette Bad, og hans Lemmer vare mere ſmidige og ſpændige end før. Han havde aldrig følt ſig ſaa let og veltilmode. Nu bragte Aanderne prægtige Klæder og pyntede ham ſaaledes, at det overgik hans driſtigſte Forventninger. Da Alt dette var færdigt, førte Lampens Aand ham tilbage til hans Kammer og ſagde: „Min Herre og Meſter, udenfor Døren holde tyve Slaver paa ſneehvide Heſte, endnu rigere udſmykkede end de førſte, fiirſindstyve Kameler ſtaae ogſaa der med koſtbart Seletøi paa, og med Foræringer af alle Slags til Sultanen og din Brud. Din Moder er ogſaa derude, hun ſidder paa en arabiſk Pasgjænger af den ædleſte Race; ſex Qvinder ſtaae omkring hende og agte paa hendes Befalinger. For dig ſelv ſtaaer der en Ganger beredt, den deiligſte Heſt i Verden, aldrig har et menneſkeligt Øie ſeet noget Lignende. Desuden er der tillige Tjenere tilſtede med Punge fulde af Guldſtykker, ſom du kan lade kaſte ud blandt Folket. Siig mig nu, Herre, er du tilfreds med din Slave?“ „Du er en god og betænkſom Aand“, ſagde Aladdin, „jeg takker dig; du har gjort Alt bedre, end jeg kunde vente. Gaa nu, men du kan ſnart vente andre Be-

falinger!“ „Befal, og jeg adlyder!“ sagde Aanden og forsvandt. Imidlertid havde Rygtet om Aladdins Rigdom og Lykke allerede udbredt sig over hele Bagdad, og fuld af Forbauselse hørte Enhver, at han skulde ægte Prindsesse Gulnare. Det forekom Mange utroligt, men dog samlede hele Bagdad sig snart i Gaden, hvor hans Huus laae, og ventede paa hans Komme. Ingen misundte ham, thi i de sidste Aar havde han altid opført sig meget høfligt og tjenstagtigt mod sine Venner og Bekjendte; og da han nu traadte ud af Huset i den pragtfulde Dragt og med straalende Ansigt, blev han modtaget af Folket med tordnende Jubelraab og Alle skrege: „Leve Prinds Aladdin! Lykke og Velsignelse følge hans Fjed!“ Aladdin hilste rundtom, takkede tilhøire og tilvenstre saa venligt, at Folkets Jubel og Skrig stedse blev større, og alle Hjerter fløi den venlige Aladdin imøde. Endelig steg han tilhest, og nu gik Toget fremad. I Spidsen droge de tyve Slaver paa sneehvide Heste, derpaa kom Aladdin ved Siden af sin Moder paa en stolt Hest; bagefter ham kom de med Foræringer belæssede Kameler, og Tjenerne med Pengeposerne sluttede endelig det glimrende Tog, og kastede tilhøire og tilvenstre Zecchiner ud blandt den jublende Folkemængde. „Aladdin leve! leve Aladdin!“ raabte Folket, indtil Ynglingen var forsvundet i Sultanens Palads. Her traadte Sultanen ham hurtigt imøde, omfavnede ham og sagde: „Allah velsigne din Indgang, min Søn. Vær mig velkommen og modtag din Brud, Prindsesse Gulnare.“ Med disse Ord tog han Aladdin ved Haanden, og under Klang af Cymbler og Harper førte han ham gjennem Hoffolkenes Rækker til sin Datters Værelser, hvor hun ventede sin Brudgom. Aladdin gik straalende af Glæde hen til hende, knælede for hende, kyssede hendes Kjortels Flig og spurgte: „Gulnare, følger du gjerne og villig med til mit Huus?“ Prindsessen rakte ham sin Haand og sagde rødmende: „Aladdin, jeg adlyder min Faders Villie og stoler paa dig.“ Nu bleve Mollaherne kaldte hid og uden Ophold fandt Formælingen Sted.

Da nu Høitideligheden var forbi, sagde Sultanen: „Jeg troer, det er det Bedste, Aladdin! at du endnu med din Kone og din Moder bliver boende saalænge i mit Palads, indtil du

selv har ladet dig bygge et smukt Slot, thi i din lille Hytte kan du ikke føre Huus med Gulnare." „Kjære Fader", sagde Aladdin, „lad mig faae Tid til imorgen, saa skal du faae at see, hvad der i Nattens Løb er skeet. Gjør dig ingen Bekymring for Bolig, det skal jeg nok bringe i Orden. Lad os nu for Dieblikket være glade, til Aftenen kommer. Saa maa jeg rigtignok bort for at bringe nogle Forretninger i Orden, men imorgen er jeg igjen ved Haanden." Sultanen var vel tilfreds med dette, og gik med sine Børn ind i den store Forsamlingssal, hvor alle Vezirer, Rigets Raad og den hele Hofstat ventede paa dem og overøste det unge Ægtepar med Velsignelser og gode Ønsker. Derpaa gik man tilbords. Der var to Borde dækkede i Spisesalen. Det Største for Gjæsterne og Sultanens Hoffolk, det andet Mindre for Aladdin, hans Kone, hans Moder og hans Svigerfader. Her gik det nu lystigt til ud paa Natten. Jubelraab og Sang gjenlød i Hallen, og Alle glædede sig over det deilige unge Par, som selv, smilende og i stille Henrykkelse, lod Gjæsternes Jubel bruse om sig. Da det var blevet Nat, reiste Aladdin sig, tog Afsked med Sultanen og sin Gemalinde, og forføiede sig ubemærket hjem til sit Tagkammer til en vigtig Forretning. Her forekom det ham meget stille og eensomt, og hele den Dag, han nu havde oplevet, forekom ham som en Drøm. Men uden at nøle greb han efter Lampen, og kaldte paa sin tjenstfærdige Aand. Denne viste sig strax, som bestandig, med de Ord: „Hvad er dit Forlangende?" „Kjære Ven", sagde Aladdin til Aanden, „du har allerede idag overøst mig med saamange Foræringer, at jeg næppe vover igjen at falde dig til Byrde, og dog har jeg en meget stor Bøn at gjøre Dig." „Tal", svarede Aanden, „jeg adlyder dig gjerne og gjør med Glæde for dig, hvad jeg kan." „Velan", sagde Aladdin, „Prindsesse Gulnare er nu min Kone, og du indseer selv, at hun ikke kan boe med mig i dette lille Huus. Byg mig altsaa et smukt Palads ligeoverfor Sultanens Slot. Der er en stor herlig Plads. Om du vil bygge Paladset af Marmor, af Porphyr eller af Agat, det er mig ligemeget, det overlader jeg ganske til dig alene, thi du vil nok gjøre det godt; dog ønskede jeg nok, at du i andet Stokværk byggede mig en

smuk ganske firkantet Sal. De fire lige store Vægge i denne Sal maae heelt være opførte af Guld- og Sølvplader saaledes, at der ovenfor en Guldplade altid ligger en Sølvplade lige op til Loftet. I hver Væg skal der være sex Vinduer, hvis Karme allesammen, saanær som en eneste, der maa blive ufuldendt, saa herligt maae være smykkede med prægtige Ædelstene, at der paa Jorden endnu aldrig er seet noget Lignende af Glands og Rigdom. Til Ruderne selv tager du intet Andet end slebne Diamantskiver. Siig mig, kan du bygge mig et saadant Palads, og kan det være færdigt imorgen tidlig?" „Vær ganske rolig, Aladdin", sagde Aanden, „imorgen skal det staae færdigt og være efter dit Ønske." Med disse Ord forsvandt Aanden, og Aladdin lagde sig til Hvile. Hans Moder tilligemed hendes sex Hofdamer var blevet i Sultanens Palads. Næste Morgen før Solens Opgang stod Aladdin op af sin Seng, klædte sig hurtigt paa, puttede Lampen til sig, og skyndte sig ud for at at see, om hans Palads var bygget. Ja, der stod det, glimrende som en Sol, og var vidunderligt deiligt at see paa. Aladdin gik derind og blev modtaget af en Flok prægtigt smykkede Slaver og Tjenere, som bøiede sig til Jorden for ham. Han gik mellem deres Rækker og kom ind i det første Værelse. Her ventede allerede Aanden paa ham og sagde: „Aladdin er du tilfreds?" „Allah være priset, ja", sagde Aladdin, „der findes ikke flere Tjenere som du, og jeg maa prise dig og dit Værk." Da smilede Aanden, førte ham omkring i Slottet, viste ham alle Værelser og Sale, der alle vare saa overordentligt skjønne og prægtige, at Aladdin ikke vidste, hvilket han skulde give Fortrinet. Endelig bragte Aanden ham ind i den øverste Sal. Allerede Døren, som førte derind, var af massivt Guld og kiirligt og net indlagt med Diamanter og Saphirer. Men da han først traadte derind, troede han at see ind i et Hav af Glands og Lys, thi en saadan Pragt kunde næppe den dristigste Phantasie opfinde. Som han havde forlangt, vare Væggene byggede af blankpolerede Guld- og Sølvplader, og Vinduesskarmene glimrede, funklede og lynede af lutter Ædelstene. Salens Loft var smykket med de yndigste Malerier, og Gulvet belagt med kostbare Tepper. Aladdin kunde næppe komme sig af

sin Forbauselse og sagde tilsidst: „Du har overgaaet dig selv.“ Aanden sagde smilende: „Jeg kunde nok tænke mig, at det vilde behage dig her. Men kom igjen med mig, nu skal du see dine Sidebygninger.“ Han førte ham ud af Paladset ned i Gaarden, her saae Aladdin to Huse, det ene tilhøire, det andet tilvenstre og paa den fjerde Side en tredie Bygning. „See“, sagde Aanden, „her tilhøire ere dine Stalde, tilvenstre dit Skatkammer og ligeoverfor os en Bolig for dine Slaver og Tjenere.“ De gik først ind i Skatkammeret; her laae der store Dynger af møntet Guld, Bjerge af Diamanter og kostelige Perler og en stor Mængde Kunstværker, sammensatte af Guld, Perler og Juveler. Derpaa gik de ind i Staldene, og Aladdin saae her vel over hundrede Heste, alle af den ædleste Race fra Arabien og Yemen, og ingen af dem var Mindre værd end idetmindste en Million. De smukke Dyr stampede og vrindskede, og aade af Sølvkrybber deres Havre og Byg. Rigt Seletøi, Sadler og Bidsler hængte paa Marmorpillerne og glimrede med de rigeste Beslag. Endelig var Alt eftersee, og Aladdin takkede Aanden for hans Omsorg. Han hørte venligt paa ham, og sagde: „Tak mig ikke, jeg gjør Alt dette gjerne, og hvis du igjen trænger til mig, saa kald paa mig.“ Med disse sidste Ord forsvandt han. Det Første Aladdin nu havde at gjøre var at ile hen til sin Kone, sin Moder og sin Svigerfader. „Kom“, raabte han, „jeg maa dog vise Jer mit Palads, noget saa Deiligt have I alle ikke før seet.“ „Naa“, sagde den gamle Sultan, „det kan da ikke være saa farligt; hvad kan man vel udrette i en eneste Nat.“ Dog reiste han sig og gik med. Men han fik Øinene op, da han traadte ud af sit Slot og nu Aladdins Pragtbygning laae for ham. „Underværk over Underværk!“ skreg han, og slog Hænderne sammen over Hovedet. „Aladdin, hvorledes har du kunnet bringe dette istand? Allah il Allah, hvad seer jeg? hvorledes er det Palads kommet til at staae der?“ Og han løb hen til Slottet saa hurtigt, at de Andre næppe kunde holde Skridt med ham. Aladdin fremviste Alt, Værelser og Sale, Stalden og Skatkammeret og tilsidst ogsaa Guldsalen, Kronen paa det Hele. „Min Søn“, raabte Sultanen, da han saae Salen, „du er den største Hexe-

mester i Verden; denne Sal er et sandt Underværk!" „Naa, Gulnare", spurgte Aladdin, „siig mig, hvorledes finder du din Bolig?" „Kjære Mand", svarede hun, „jeg har altid anseet min Faders Palads for det herligste i Verden; men jeg seer nok, at det kun er en Hytte i Sammenligning med dette. Jeg vil vist blive meget lykkelig med dig her." Aladdin smilede fornøiet over denne Yttring, og kyssede sin deilige Kone paa Haanden til Tak for hendes Venlighed. Sultanen havde imidlertid seet sig rundt omkring og havde bemærket det ene Vindue, som paa Aladdins Befaling endnu var ufuldendt. „Kjære Søn", spurgte Sultanen, „siig mig, hvorfor denne herlige Sal ikke er blevet færdig? Var der ikke Tid dertil?" „Paa ingen Maade", sagde Aladdin med en smigrende Vending, „det var kun min Hensigt dermed at overlade dig, kjære Svigerfader, den Ære at have fuldendt dette Palads." „Hvis det har været din Mening, Aladdin", sagde Sultanen, „saa er jeg dig meget taknemmelig derfor og skal strax give hensigtsmæssige Befalinger desangaaende." Den Gamle følte sig meget smigret ved denne Aladdins Høflighed og Artighed, han lod virkelig Juvelerer og Guldarbeidere komme og befalede dem at forfærdige et Vindue ligesom de andre tre og tyve, der vare i fuld Stand. Juvelererne saae paa det Hele, rystede paa Hovedet og sagde: „Herre, saamange Ædelstene, som der behøves til dette Arbeide, kunne vi Alle tilsammen ikke opdrive." „Vel an", sagde Sultanen, „saa kunne I fra mit Skatkammer lade Eder udlevere, hvad I behøve; I skulle faae, hvad I forlange, men skynder Jer at blive færdige, ellers gaaer det Eder ilde." Derpaa gik Juvelererne og toge fat paa deres Arbeide. Men vi skulle snart seet, hvad der blev af.

Imidlertid førte Aladdin sine Gjæster ned til Spisesalen, lod sine Kokke og Hushovmestre komme og befalede dem at tilberede et kosteligt Maaltid. Derpaa sendte han Bud til alle Sultanens Vezirer og Embedsmænd, og lod dem indbyde til at besøge ham og indtage et Middagsmaaltid hos ham. Derpaa talte han med Gulnare, med Sultanen og med sin Moder om alle Slags Ting, og viste sig i Samtalen saa vittig og elskværdig, at han fortryllede Alle. Henimod Middag ankom Gjæ-

sterne, og nu blev der holdt et Gjæstebud, som der aldrig var seet Mage til i Bagdad. Alle Spisebordene vare af massivt Sølv, men Tallerkener og Fade, Knive og Gafler og den øvrige Borddækning var af det fineste Guld. De fineste Vine, Scherbet og andre forfriskende og kjølende Drikkevarer bleve baarne om af en ster Mængde Tjenere. Hvad Gjæsterne ønskede, fik de paa mindste Vink. Henrivende Sange gjenlød i Salen, thi rundtom paa prægtige Gallerier stode der Sangere og Sangerinder, som spillede paa Harper og Cymbler og opfyldte Luften med himmelsk Velklang. Men udenfor Slottet var der dækket tusinde Borde, ved hvilke Folket blev bevertet, og det ikke mindre kosteligt end Gjæsterne i Slottet selv. Ti kunstige Springkilder udøste Strømme af de herligste Vine i Overflod, der glimrede hvide og røde og sprudede blinkende Perler i Solens Straaler. Det halve Bagdad var her forsamlet, jublede og spiste og drak, og raabte Leve for Prinds Aladdin den ene Gang efter den anden. Henimod Maaltidets Slutning kom der Tjenere ud af Slottet med Sække fulde af Guld- og Sølvpenge og uddeelte dem blandt Folket. Dette satte Kronen paa Jubelen, og Folkemængden lod sig ikke længer styre, men de skrege saa høit og saa længe paa Aladdin, at han maatte træde ud paa en Balkon og vise sig for Folket med venlige Hilsener. Et tordnende Jubelraab modtog ham, Turbaner og Huer fløi i Luften, og alle Munde skraalede: „Prinds Aladdin, vor Velgjører, skal leve!" indtil han traadte tilbage og igjen forsvandt. Paa denne Maade gik da Livet hele otte Dage igjennem. Aladdin bevertede sin Svigerfader og Rigets Store i sit Palads og udenfor Paladset stode Bordene dækkede for Folket. Dette indtog alle Hjerter for ham, og hans Navn var paa Alles Læber. Men det var ogsaa det, han vilde, thi han tænkte: „Allah har ikke gjort mig mægtig og riig for mig selv alene, men ogsaa for mine Medborgere og Venner." Han glemte i sin største Lykke aldrig de Fattige og Nødlidende, og Ingen, som søgte Hjælp, gik bort fra hans Dør, uden at være trøstet og riigt begavet. I kort Tid kom det saa vidt, at enhver Indbygger i Bagdad, naar han rigtig kraftigt vilde paastaae Noget, altid brugte den Ed: „Saaledes forholder det sig ved

Aladdins Skjæg!“ Saa turde Ingen mere tvivle paa Sandheden uden at udsætte sig for at blive revet istykker.

De otte Fest- og Glædesdage vare forbi, og Aladdin var hjertelig træt af det larmende Liv. Han tog Afsked med sine Gjæster, levede en Tidlang alene for sig og med sin Kone, som han elskede høit, og med sin gode, gamle Moder, der snart havde vænnet sig til sin nye Stilling.

Omtrent sex Uger vare forløbne, da tænkte Aladdin igjen paa Juvelererne, som havde lovet at forarbeide det manglende Vindue i Guldsalen; han sendte Bud til dem og lode dem sige, at de skulde komme og bringe deres Arbeide med. De kom ogsaa, men —, de havde endnu ikke engang faaet den tiende Deel af Vinduet færdigt. „Kjære Folk“, sagde Aladdin, „jeg seer nok, at I vilde have nok at gjøre med Vinduet i hele Aar. Tag derfor Ædelstenene ud af Indfatningen og bring dem igjen til Sultanen. I skulle ikke plage Jer mere dermed.“ „Naadige Herre“, tog den Ældste Ordet, „vi vilde allerede have været langt fremmeligere med Arbeidet, men vi have ingen Ædelstene mere. See selv, hvilken Mængde der er anvendt derpaa. Nu ere vore egne slupne op, og Sultanen har heller ingen flere.“ Alt dette vidste Aladdin allerede; hans Hensigt var ogsaa kun fra Begyndelsen af ved Hjælp af dette Vindue at vise sin Svigerfader, hvilken uhyre Pragt der var ødslet paa hans Palads, og han gjorde derfor paa ingen Maade Juvelererne Bebreidelser, men smilede og sagde: „Gaa hen til Sultanen og siig ham, at jeg har befalet Jer at holde op med Arbeidet.“ Haandværkerne gik bort, men Aladdin kaldte paa sin Aand, og lod ham sætte Vinduet ind. Dette skete i to Secunder, og Salen var færdig. Imidlertid tilintetgjorde Juvelererne deres møisommelige Arbeide, bragte Ædelstenene tilbage til Sultanens Skatkammer og sagde til denne: „Herre, Aladdin har befalet os, at holde op med vort Arbeide og bringe Jer Eders Juveler igjen.“ Da sprang Sultanen op, lod Juvelererne gaae, løb selv over til Aladdin og sagde: „Kjæreste Svigersøn, vil du da ikke lade den smukke Sal bygge færdig? det vilde dog være Skade!“ „Den er allerede færdig, Hr. Fader; kom med og see selv!“ Aladdin gik foran, førte Sultanen til Vinduet og

sagde: „See her!“ Sultanen troede næppe sine egne Øine, thi Vinduet var færdigt. Aladdin havde i faa Secunder udrettet ti Gange saa meget, som de dueligste Kunstnere i Bagdad med Møie og Besvær i sex Uger havde kunnet. Forundret omfavnede Sultanen ham, kyssede ham paa Panden og sagde: „Aladdin, hvilken Mand er du ikke, du, som i faa Secunder kan frembringe de vidunderligste Kunstværker, hvortil sædvanlige Mennesker maatte anvende hele Aar? I Sandhed, du har ikke din Lige, og jo nøiere jeg lærer dig at kjende, desto mere er jeg nødt til at beundre og elske dig.“ Aladdin hørte paa Sultanens Roes og Berømmelse med stor Beskedenhed, og bad ham blot ikke at rose ham formeget, thi det var hans eneste Ønske at bevare sin gode Svigerfaders Velvillie og Kjærlighed. Rystende paa Hovedet og forundret gik den Gamle hjem.

Aladdin blev Dag for Dag mere yndet ikke blot af Sultanen, men ogsaa af Folket. Hvergang han gik ud eller reed en Tuur, lod han udkaste Guld blandt Byens Indvaanere. Var han paa Jagt, saa bar han sig ligesaadan ad med Landsbyernes Beboere. Hans Navn blev berømt i det hele Land, og dette saameget mere, som han ved enhver Leilighed aflagde Beviser paa sin personlige Tapperhed.

Paa denne Maade levede Aladdin flere Aar meget lykkeligt. Da var det, at den afrikanske Troldmand, hvis Ondskab havde hjulpet Ynglingen til hans Lykke, faldt paa at see efter, om Aladdin dengang virkelig var omkommet og sultet ihjel i Hulen, hvor han saa grusomt havde indespærret og forladt ham. Han tog derfor sine Punkteertavler og øvrige Tryllemidler frem, grublede længe, og see der, til hans Ærgrelse og Raseri maatte han see, at den af ham foragtede Skræddersøn levede i Pragt og Herlighed ved Chalifens Hof i Bagdad. Af sine hemmelige Bøger saae han, at han havde ægtet Prindsesse Gulnare; han saae, hvilket prægtigt Palads der var bygget af ham, og han saae endelig, at Alt dette kuns kunde være tilveiebragt ved Lampens Hjælp. Fuld af Arrigskab gik han hen, sadlede sin fuglelette Berberhest og svoer i sit Hjerte at ødelægge Aladdins Lykke og med List eller Magt at fravive ham Lampen, om han saa skulde offre sit eget Liv derfor. Hurtigt reed han fra By

til By, opholdt sig ikke noget Sted og kom endelig træt og mat til Bagdad, hvor han steg af i et Vertshuus. Her udhvilede han nogle Dage efter sin Reises Besværligheder. Derpaa gik han ud omkring, og spurgte sig for hist og her, og fik at vide, at Aladdin var paa Jagt og først efter nogle Dages Forløb ventedes tilbage. Dette var netop Troldmanden tilpas, og det kom nu kun an paa at faae at vide, hvor Lampen stod. Havde Aladdin taget den med, og bar han den hos sig, ja, da var der Intet at gjøre. Men han kunde jo ogsaa have efterladt den i sit Palads. Troldmanden regnede igjen og punkterede, og udfandt tilsidst, at Lampen stod i Paladset ovenpaa en Kamin i Guldsalen, og vilde være et let Bytte for Enhver, der kunde komme derop. Men hvorledes skulde han komme derop? det syntes ham først umuligt, men snart udtænkte han sig dog en List. Han gik til en Blikkenslager og kjøbte hos ham tolv nye smukke Bliklamper. Dem satte han paa et Brædt, tog dette i i Haanden og gik uden Ophold hentil Aladdins Palads. Da han var kommet i Nærheden deraf, raabte han af alle Livsens Kræfter: „Hvem vil sælge gamle Lamper for nye! Gamle Lamper for nye!“ Alle de, som hørte ham, loe ham ud og gjorde Nar af ham. Men han fandt sig i Alt dette. Folk maatte gjerne ansee ham for vanvittig, naar han blot kunde opnaae sit Diemed. Ulykkeligviis befandt Gulnare sig just i samme Time tilligemed en Kammerjomfru oppe i Guldsalen, og hørte der den Latter og Støi af Mængden, som spottede Troldmanden. Hun blev nysgjerrig, og sendte Kammerjomfruen ned paa Gaden for at faae at vide, hvad der var paafærde. Leende kom Hofdamen tilbage og sagde: „Naadigste Prindsesse, dernede staaer en halvtosset Mand paa Gaden og falbyder nye Lamper for gamle.“ „Du spøger vel“, sagde Gulnare, „hvor er det muligt?“ „Nei, det er ramme Alvor,“ raabte Kammerjomfruen, „jeg vil dog prøve paa, om Manden virkelig er saa gal at holde Ord, og give nye Lamper for gamle. See, naadigste Frue! her staaer saadant et gammelt Stykke, skal jeg gjøre Forsøget med den?“ „Aa ja,“ sagde Gulnare, „gjør det for Løiers Skyld.“ Kammerjomfruen tog altsaa Lampen, gik ned og viste Troldmanden den. Bedrageren saae strax, at det var den vidunderlige Lampe,

og hans Hjerte hoppede af Glæde. Hurtigt sluttede han Handelen, modtog den gamle Lampe, og undbrog sig saa hurtigt som muligt den Latter, der fra alle Sider skingrede efter ham formedelst hans formeentlige Dumhed. „Ja lee I kun, I Æsler“, raabte han, „den, som leer sidst, leer bedst.“ Da han var kommet udenfor Byen, undersøgte han Lampen nøiere og saae nok, at det var den rette. Troldmanden biede til det blev mørkt, og først henimod Midnat kaldte han med Heftighed paa Aanden. Denne viste sig strax med mørkt Aasyn og skreg: „Hvad er dit Ønske? jeg er Lampens Slave, befal og jeg adlyder!“ „Jeg befaler dig“, sagde Troldmanden med stolt Mine, „strax at flytte mig selv og Aladdins Palads med Alt, hvad deri befindes, til Afrika.“ Og næppe var Ordet kommet over hans Læber, før ogsaa Befalingen var opfyldt, og Aladdins Palads tilligemed hans elskede Gulnare stod i Afrika over tusind Mile fra Bagdad. — Da Sultanen næste Morgen efter denne ulykkelige Begivenhed vaagnede og var staaet op, gik han, som han pleiede, hen til Vinduet, saae over til Paladset, hvor hans Datter boede, vilde som sædvanlig raabe et Godmorgen til Gulnare, lukkede Vinduet op og saae, — men Paladset var borte. „Gud i Himlen,“ raabte han, „hvad skal det betyde? Hvor er Aladdins Slot blevet af? Ingen kan jo dog putte det i Lommen og gaae bort med det?“ Men al hans Forundring hjalp ikke, Paladset var og blev borte. Nu gjorde han Støi, kaldte paa sin Vezir og sagde: „Vezir, for Allahs Skyld, kom her, Slottet er borte, hvorledes er det gaaet til?“ Veziren kom og stirrede sig næsten Øinene ud; Paladset var borte. „Naadigste Herre,“ sagde han endelig, „jeg begriber ikke, hvorledes det er gaaet til. I maa spørge Aladdin selv derom, han maa sagtens vide det.“ „Javist, javist,“ skreg Sultanen, „han maa vide det. Men Gud være ham naadig, hvis han ikke igjen skaffer mig min Datter.“ Der blev strax sendt en Flok Politibetjente ud, som skulde opsøge Aladdin og bringe ham i Baand og Lænker til Chalifen; den Gamle var blevet forbittret, thi han kunde ikke troe Andet, end at Aladdin havde sluttet et Forbund med den Onde, og at denne nu uden videre havde borttaget Slottet. Da Aladdin nu lænkebundet blev ført til ham, overfusede Sultanen ham og

raabte: „Skurk, hvor er min Datter?“ „Hun maa være i mit Palads“, sagde Aladdin ganske rolig. „I dit Palads“, tordnede den Gamle, „see ud, hvor er det blevet af?“

Aladdin traadte hen til Vinduet og blegnede. Paladset var borte. „Allah Kerim, Gud er mægtig,“ raabte han, „Herre, det forstaaer jeg ikke. Himlen maa vide, hvor mit Slot er.“ „Himlen?“ skreg Sultanen, „du Skurk! hvad veed Himlen deraf? Den Onde veed det snarere, med hvem du har sluttet Pagt. Bekjend, eller du maa døe!“ „Herre,“ sagde Aladdin rolig og med Værdighed, „jeg veed ikke mere end I selv om denne skrækkelige Ulykke, og jeg er ligesaa forfærdet derover, som enhver Anden. Vil I dræbe mig, velan, saa er mit Hoved her, men jeg sværger Jer til, jeg døer uskyldig.“ Uden at blive rørt ved Aladdins heltemodige Hengivelse sagde Sultanen ikke et Ord mere til ham, men befalede med bistre Blik at kalde paa Bøddelen. Bøddelen kom, og Aladdin maatte knæle for at modtage Dødshugget. Allerede havde man bundet for hans Øine, allerede løftede Bøddelen sit brede Sværd og ventede kun endnu paa et Vink fra Sultanen for at hugge til, — da opstod der pludselig en frygtelig Larm udenfor Slottet, Køller og Øxer dundrede paa Paladsets Porte og et Skrig af tusind Stemmer gjenlød udenfor Vinduerne: „Død og Fordærvelse over Aladdins Mordere! Giv os Aladdin her! Vor Velgjører! Ned med Aladdins Fjender!“ Sultanen blegnede ved dette Skrig, thi alt Folket i Bagdad havde reist sig, da det Rygte som en Løbeild udbredte sig, at Aladdin, deres Ven og Velgjører, skulde døe for Bøddelens Haand. Enhver greb til det Vaaben, som laae ham nærmest, og Alle havde fast besluttet hellere selv at døe, end at taale, at Aladdin blev offret, thi om hans Uskyldighed var Enhver fast overtydet. Nu fik Aladdin altsaa sin Løn for den Kjærlighed, som han bestandig havde viist Folket, og hans Velgjerninger bleve ham gjengjældte. Thi i Angst og Skræk lod Sultanen strax Bøddelen gaae, lod Aladdin hurtigt løse af hans Lænker og bønfaldt ham indstændigt at berolige det oprørte Folk. Den ædle Aladdin tænkte ikke paa Hævn, men gik hen og talte til Folket og sagde: „Kjære Venner og Medborgere! I see, jeg er allerede fri, og der skeer mig intet Ondt.

Tak for Eders Kjærlighed og Troskab, maaskee kan jeg engang igjen gjøre Eder Gjengjæld. Gaaer nu hjem, Godtfolk, Faren er forbi." Nu jublede og skreg Mængden af Glæde, tilraabte Aladdin tusind Hilsener og skiltes ad. Sultanen var altsaa frelst ved den Mands Hjælp, som han saa grusomt havde villet berøve Livet. Aladdin traadte hen til ham og sagde: „Herre, jeg beder Jer at give mig syvretyve Dages Frist. Hvis jeg inden den Tid ikke skaffer Eders Datter og mit Slot igjen, vil jeg døe og overgiver mig selv i Eders Magt." „Denne Frist være dig tilstaaet," sagde Sultanen mørk, og Aladdin gik bort. — Aladdin kunde vel begribe, at kun Tabet af den vidunderlige Lampe kunde være Skyld i hans Ulykke, og han angrede bitterligt nogensinde at have lagt den fra sig. Han kunde blot ikke begribe, hvem der egentlig var kommet i Besiddelse af hans Skat. Paa den afrikanske Troldmand tænkte han ikke, thi han var jo kun en Dreng, da han havde gjort hans Bekjendtskab, og kunde næppe mindes sin Fjende. Men til Lykke havde han endnu den fortryllede Ring, der allerede før i Hulen havde gjort ham saa god Tjeneste, og uden at betænke sig greb han den og gned den dygtig. Strax stod Ringens Aand for ham og sagde: „Hvad er dit Ønske? jeg er beredt til at adlyde dine Befalinger som din Slave!" „Beian", raabte Aladdin, „saa siig mig, hvor det Palads er, som jeg lod bygge her i Bagdad og bring det strax tilbage paa sin gamle Plads!" „Herre", svarede Aanden, „den Befaling kan jeg ikke opfylde, thi det staaer ikke i min Magt! dette maa du paalægge Lampens Aand." „Det er slemt," sagde Aladdin, „thi Lampen har jeg ikke mere. Kan du da ikke bringe mig til det Sted, hvor Paladset nu staaer?" „Befal, Herre, og jeg adlyder," svarede Aanden. Aladdin befalede, og øieblikkelig stod han udenfor Paladset, lige under Gulnares Vinduer. Skjøndt det næsten var blevet mørkt, da han kom, gjenkjendte han dog strax den smukke Bygning, og hans Hjerte bankede af Glæde, naar han tænkte paa, at han snart skulde see Gulnare igjen og maaskee atter komme i Besiddelse af sin forrige Magt. For det Første steg han op i et Træ, for at tilbringe Natten der, thi han vovede ikke at gaae ind i Paladset, da han ikke kunde vide, om den nuværende Eier var hjemme og

venligt stemt imod ham. Men saasnart det gryede ad Dag, gik han op og ned udenfor Gulnares Vinduer og haabede, at hun skulde faae Øie paa ham. Hans Haab bedrog ham ikke. Prindsesse Gulnare var vant til at staae tidlig op og var forlængst vaagen, naar hendes Bortfører, den gamle slemme Troldmand, endnu laae i Dynerne. Medens hun klædte sig paa, stod een af Kammerpigerne og saae ud af Vinduet, fik Øie paa Aladdin og raabte: „Prindsesse! Eders Gemal er dernede.“ Hurtigt sprang Gulnare til Vinduet og fuld af Henrykkelse gjenkjendte hun sin Aladdin. Hun raabte, vinkede ad ham og sendte strax en Terne ned, som ad en hemmelig Trappe maatte føre ham op. Saaledes mødtes da igjen de trofaste Ægtefæller og græd af Glæde. Endelig sagde Aladdin: „Kjæreste Kone, fremfor Alt maa jeg nu for din egen Lykkes Skyld spørge dig, om du ikke veed, hvor den gamle Lampe er blevet af, der stod paa Kaminkarmen i den gyldne Sal?“ „Ak, Aladdin,“ sagde Gulnare, „jeg veed nu saa godt, at vor hele Ulykke hidrører fra Tabet af denne Lampe. Den gamle Troldmand, som har bortført mig, har Lampen.“ Og nu fortalte hun ham udførligt, hvilken List Troldmanden havde anvendt for at komme i Besiddelse af Lampen, og at han nu bestandig bar den gjemt paa sit Bryst og aldrig noget Øieblik lod den komme fra sig. Aladdin betænkte sig et Øieblik og sagde endelig: „Gulnare, Lampen maa jeg i ethvert Tilfælde have igjen, det være saa ved List eller Magt. Men siig mig, hvorledes er Forholdet mellem dig og Troldmanden?“ Hans Kone begyndte at græde og fortalte ham, at den hæslige Skifting hver Dag overhængte hende, for at hun skulde ægte ham, og at han allerede havde truet hende med Døden, hvis hun ikke snart sagde Ja. „Godt“, sagde Aladdin, „han skal, saa sandt Allah lever, høste Døden for sin Frækhed. Men naar han idag kommer til dig, og igjen truer dig med Bryllluppet, saa stil dig an, som om du havde overvundet din Modbydelighed derfor og ikke mere var hans Ønsker imod. Overtal ham venligt til at blive hos dig og spise med dig. Tag saa Leiligheden iagt til at kaste i hans Drikkeglas et Pulver, som jeg endnu idag skal bringe dig, og saa vil du see, hvad der skeer. Medens han er hos dig, maa du skjule mig i et

Sideværelse; naar det er Tid, vil jeg træde frem." Gulnare var enig med ham i Alt dette. Men Aladdin listede sig ubemærket ud af Paladset, gik til en nærliggende By og kjøbte der hos en Apotheker et Pulver, som indeholdt en stærk, hurtigtvirkende Gift. Derpaa gik han igjen op ad den hemmelige Trappe, gav Gulnare Pulveret og skjulte sig i Sideværelset. Næppe var han der, før han hørte den onde Troldmand komme, og hans Hjerte skjælvede af Raseri og Vrede, da han gjenkjendte hans Stemme og maatte høre, at denne Usling bestormede hans Kone med Bønner om at ægte ham. Men han betvang sin Forbittrelse og trøstede sig med Udsigten til snart at faae Hævn. Gulnare havde imidlertid saa godt indrettet sin Opførsel mod Troldmanden, at han næsten blind løb i Fælden, der var stillet op for ham. „Kjære Herre", sagde hun, „jeg seer nu dog lidt efter lidt, at det er gjort mig umuligt at komme tilbage til Bagdad hos min Fader. Eders udholdende Kjærlighed rører mig, og jeg troer nok, at det tilsidst vil lykkes Eder at vinde mit Hjerte. Bliv hos mig idag og spiis i mit Værelse. Maaskee lykkes det Eder lidt efter lidt hos mig at udslette Mindet om Aladdin, min Ægtefælle; maaskee er han allerede forlængst død, og jeg vil fra nu af hellere prøve paa at være glad, end tidlig og silde at hengive mig til den piinlige Sorg."

Troldmanden, der ingen Anelse havde om Aladdins Nærværelse, hørte med Henrykkelse disse Ord, som trængte sig saa sødt og smigrende til hans Øre. „Prindsesse," raabte han og sank paa Knæ for hende, „jeg er Eders Slave, gjør med mig, hvad I vil." Nu talte Gulnare venligt til ham, indtil han førte hende tilbords. Hun nødede ham flittigt til at drikke, og da den gamle Skurk gjerne vilde vise sig føielig imod hende, drak han det ene Bæger Viin efter det andet, indtil han næsten var ganske beruset. Nu kastede Gulnare hurtigt og ubemærket Pulveret i hans Bæger og sagde: „Herre, dette Bæger maa I endnu tømme paa mit Velgaaende, og min Haand skal være Eders Løn." Og begjærlig greb Troldmanden det gyldne Bæger, satte det til Munden og tømte det til sidste Draabe. Men før han endnu kunde sætte Bægeret igjen paa Bordet, begyndte Giften allerede at virke; som truffet af et Lyn sank han sammen,

udstødte et Skrig og styrtede død til Jorden. Der laae han paa sine Gjerninger. Hurtigt sprang Gulnare Aladdin imøde, som allerede traadte ud af Sideværelset, da han havde hørt Skriget og sin Fjendes Fald. Han rev Troldmandens Kjortel op, og fik Øie paa den kostelige lille Lampe og greb den fuld af Henrykkelse. „Gulnare", sagde han, „nu er Alt vundet, og vi skulle snart igjen være i Bagdad." Han befalede de tilstedeværende Tjenere at gaae bort og snakkede med den lykkelige Gulnare, indtil det begyndte at blive mørkt. Derpaa bad han ogsaa hende at begive sig til Ro og sagde: „Kjære Kone, imorgen skal du vaagne med Glæde, gaa nu og stol paa min Magt." Gulnare gik med let Hjerte til sit Kammer og var snart indslummret til søde Drømme. Og da Alt laae i dybeste Søvn, tog Aladdin sin Lampe frem, betragtede den med Glæde og hidkaldte derpaa Aanden. Denne kom med smilende Aasyn og spurgte: „Min gode Herre og Hersker! skal jeg igjen bringe Paladset til Bagdad?" „Ja", sagde Aladdin venlig, „saa hurtigt som muligt." Aanden forsvandt, og Aladdin kunde kun af en let Rystelse slutte sig til, at Paladset blev løftet og strax igjen sat ned i Bagdad. Derpaa gik han ogsaa selv tilsengs og slumrede snart ind. — Medens alle disse Ting gik for sig, sad den gamle Sultan hjemme sædvanligviis meget bedrøvet ved Vinduet, og saae den hele Dag igjennem over til den Plads, hvor Gulnares Slot havde staaet. Sin Heftighed og Vrede mod Svigersønnen havde han for længe siden fortrudt, og ønskede med Længsel igjen at have ham hos sig. Han græd Dag og Nat de bitreste Taarer over at have mistet sin Datter, Gulnare, og kunde ikke trøste sig over Tabet af hende. Efter en saadan søvnløs sørgelig Nat gik han ogsaa en Morgen som sædvanlig fra Sengen hen til Vinduet, og vilde som sædvanlig stirre over til det Sted, hvor hans Glæde og Lykke før havde hjemme. Han løftede de matte Øine og saae med Tungsindighed ud af Vinduet. Men ved det første Øiekast udraabte han: „Allah il Allah, hvad seer jeg," og foer tilbage i glad Forbauselse; „Barmhjertige Himmel! drømmer jeg eller vaager jeg? Der staaer jo Paladset som forhen! Er det Sandhed eller Blændværk?" Hurtigt samlede han sine Klæder, klædte sig paa og skyndte sig alt, hvad

han kunde, over til Aladdins Slot. Men her i Døren traadte hans Børn med glædestraalende Ansigt ham imøde, omfavnede Faderen, som fældte Glædetaarer, og førte ham ind i det smukkeste Værelse i Paladset. „Børn", stammede den Gamle, „er det virkelig Jer selv, har jeg Jer igjen i mine Arme? Allah være takket, som saaledes har vendt det Onde til det Gode." Hans Børn vare ikke mindre lykkelige end han selv, fortalte ham deres Hændelser og løste ham alle Gaader, der endnu hidtil havde ligget skjulte for ham. Derpaa førte Aladdin ham ind i det Kammer, hvor Troldmandens Liig laae, og sagde: „See Fader, dette er den Skurk, som har tilføiet os al denne Sorg, her ligger han med det sorte, af Giften opsvulmede Ansigt. Seer han ikke ud som en Hugorm, der har bidt sig selv med Gifttænderne og er død af sin egen Ondskab?" „Lad ham kaste ud i Rakkerkulen til Bytte for Ravnene!" sagde den gamle Sultan. Og saaledes skete det. Men Aladdin levede i Fremtiden med Gulnare lykkelig og uanfægtet af Ondskab og Misundelse, thi han passede meget omhyggeligt paa den vidunderlige Lampe, da han altfor bittert havde erfaret Følgerne af at miste den. Hans gamle Moder blev og boede hos ham mange Aar, og da hun døde, velsignede hun sin Søn, thi han havde bestandig holdt hende i Ære og elsket hende af Hjertet. Men Sultanen nedlagde endnu i levende Live Regjeringens Tøiler i Aladdins Hænder, og hjalp kun nu og da lidt til, naar det eet eller andet Sted vilde gaae istaae. Forresten opoffrede han sig ganske for sine Børn, og opnaaede, elsket og pleiet af dem, en høi og lykkelig Alderdom.

Ali Baba og de fyrretyve Rovere.

For mange Aar siden boede der engang i en stor By i Persien to Brødre, som heed Kasim og Ali Baba. Kasim var en meget riig Mand, thi han havde efter sin Faders Død ægtet en meget velhavende Kone og aabnet en Boutik, som indbragte ham

Th. Berghs lith. inst.

Ali Baba og de fyrretyve Røvere

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

mange Penge og meget Gods. Derhos var han flittig, men tillige saa gjerrig, at han ikke undte nogen Hund den mindste Krumme skimlet Brød, og førend han kunde føre det over sit Hjerte at give en Skilling ud, vendte og dreiede han den idetmindste tre Gange i sin Haand. Ved denne Sparsommelighed forøgedes naturligviis hans Rigdom Dag fra Dag, og han samlede den op i Kister og Kasser, som han bevogtede som sin Diesteen. Hans Broder Ali Baba derimod var en fattig Djævel og havde ovenikjøbet begaaet den daarlige Streg at ægte en Kone, der havde lige saamange Rigdomme som han selv, nemlig slet ingen. Han maatte derfor slaae sig kummerligt igjennem Verden. Hans hele Eiendom bestod af tre smaa Æsler, som han hver Dag trak ud af Byen til en stor Skov. Der huggede han Brænde, læssede det paa Æslerne og lode dem bære det ind i Byen, hvor han solgte det. Det var en møisommelig Erhverv og indbragte ham kun netop Saameget, at han hver Aften halv sulten og halv mæt kunde gaae tilsengs. Dog var han tilfreds og knurrede ikke over sin Skjebne. En Dag havde han derude i Skoven netop hugget saameget Brænde, at han kunde fylde Kurvene paa sine Æsler dermed, da bemærkede han i nogen Frastand en tyk Støvsky, som hurtigt nærmede sig til ham. Det forundrede ham, han saae nøie paa Støvskyen og opdagede endelig en Trup Ryttere, der nok saa stolte kom ridende paa modige Heste lige hen imod ham. Hurtigt drev han sine Æsler ind i Krattet, krøb selv i største Hurtighed op i et løvfuldt høit Træ, der var voxet op tæt ved den steile Klippevæg. Her kunde han uden Fare iagttage Rytterne, som nærmede sig, han sad ganske sikkert og kunde ikke opdages nedenfra. Rytterne travede rask fremad. De vare Alle af høi Skikkelse, prægtigt paaklædte og vel bevæbnede. Men deres Ansigter saae saa vilde og forvovne ud, at Ali Baba intet Øieblik tvivlede om, at han jo saae en Røverbande for sig. Og han tog ikke feil, det var Røvere, som havde List og Klogskab nok til kun i lang Frastand at udføre deres Røverier. I den Klippe, som brat steg i Veiret ved Siden af Ali Babas Træ, havde de deres Forraadskammer, hvor de skjulte de røvede Kostbarheder og derpaa igjen hurtigt fjernede sig fra Egnen for ikke at blive opdagede og

grebne. Lige under Træet holdt Rytterne stille, stege af Hestene, toge Bidslerne af og fodrede dem med Havre og Byg, som de i Sække førte med sig bag paa Sadlen. Derpaa spændte de deres Badsække af, som alle syntes vel fyldte og bare dem hen til Klippen. Røvercapitainen havde Øie med Alt, ledede Alt og gav kort og bestemt sine Befalinger. Derpaa gik han selv hen til Klippen og raabte med høi Stemme: „Sesam, Sesam, luk dig op!“ Og see, pludselig aabnede sig en Dør, som Ali Baba ikke før havde bemærket. Røverne gik een efter een derind, Capitainen tilsidst. Derpaa lukkedes Døren igjen, og der var intet Spor at opdage af den. Havde Hestene ikke staaet der, vilde Ali Baba have anseet det Hele for en Drøm. Indtil Røverne igjen kom ud, havde han Tid nok til at tælle Hestene. Der var i det Hele fyrretyve, een for Røvercapitainen og de øvrige for hans Folk, men alle næsten lige smukke og kraftige. De faldt saameget i Ali Babas Smag, at han følte Fristelse til at klavre ned af Træet, stige op paa en Hest, tage en anden ved Tøilen og i hurtig Flugt jage med dem til Byen og der at sælge dem. Men ved nærmere Overveielse betænkte han dog, at et saadant Foretagende tilsidst kunde løbe slet af, og han blev derfor foreløbigt siddende ganske stille i Træet. Det varede ikke længe, før Røverne igjen kom ud af Hulen, med Capitainen i Spidsen. Han lod sine Folk gaae forbi, indtil der ikke var flere derinde, derpaa skreg han: „Sesam, Sesam, luk dig!“ og ved det sidste Ord sprang Døren lydigt i og var forsvundet; Klippen saae ud som enhver anden Klippe. Røverne spændte deres Fodersække og Badsække igjen paa Hestene, optømmede dem, svang sig i Sadlen, og nu gik Reisen igjen afsted i skarp Trav, Capitainen i Spidsen, og Røverne bagefter.

Ali Baba var glad, da de vare borte. Fuld af Mod steg han ned fra Træet, gik hen til Klippen og tænkte: „Skulde du forsøge din Lykke?“ Saa høit han kunde, skreg han: „Sesam, Sesam, luk dig op!“ og Klippen adlød ham ligesaa godt som Røvercapitainen, den sprang op, og Hulen laae aaben for ham. Han troede at finde et snevert og mørkt Hul, men han tog feil. Thi da han gik derind, saae han, at den hele Klippe med stor Møie fra Overst til Nederst var udhugget til en rummelig Hvæl-

ving. Der faldt Lys ned fraoven, thi i Hulens Loft var der anbragt et stort Vindue, der oplyste den hele Hvælving saa tydeligt, at man kunde opdage alle de Skatte, som vare opstablede rundtom ved Væggene. Der laae en Mængde af de kostbareste Stoffer af Silke og Brokade, store Baller af forskjellige Kjøbmandsvarer, Tepper og guldvirkede Tapeter, prægtige Kar af alle Slags, forarbeidede af de ædleste Metaller, og hvad der især behagede vor Ali Baba, en stor Mængde møntet Guld og Sølv, som stod optaarnet langs med Væggen, deels i enkelte ordnede Hobe, deels i Læderposer. Alting røbede, at denne Hule allerede i mange Aar af Røverne maatte være brugt som Forraadskammer. Ali Baba var intet Øieblik uenig med sig selv om, hvad her var at gjøre. Uden at nøle greb han to Sække fulde af Zecchiner, og vilde ud for at læsse dem paa sine Æsler. Men da opdagede han en ubehagelig Omstændighed; Døren havde nemlig lukket sig, saasnart han var traadt ind i Hulen. I Begyndelsen var han ikke lidt forskrækket derover, dog fattede han sig snart og raabte: „Sesam, Sesam, luk dig op," og Døren aabnede sig. Nu havde han altsaa fri Udgang, slæbte Sækkene ud, drev sine Æsler sammen, der havde spredt sig i Skoven, og fik dem ind i Hulen. Skjøndt Døren ogsaa nu strax efter hans Indtrædelse igjen lukkedes, saa blev han dog ikke bange, da han nu kjendte den Trolddom, som den adlød, og gav sig derpaa hurtigt ifærd med at læsse saa mange Zecchiner paa sine Æsler, som de kunde bære. Derpaa skyndte han sig hurtigt bort, befalede Porten at lukke sig, og gav sig i Skoven kun Tid til af Forsigtighed at lægge saameget Brænde og Qvas ovenpaa Pengepungene, at intet Menneske kunde see dem. Ganske uskyldig drev han derpaa som sædvanlig sine langørede Dyr gjennem Byens Gader og ind i sit Gaardsrum, lukkede Porten til, kastede Brændet af Kurvene, og bragte derpaa med fornøiet Ansigt den ene Sæk efter den anden ind i Stuen til sin Kone, idet han sagde: „Det er ikke andet end bare Zecchiner." Konen vidste ikke, hvad hun skulde sige, da hun saae de mange Punge fulde af Guld, og var tilsidst nær ved at troe, at Ali Baba havde stjaalet dem. „Men Mand dog!" sagde hun, „du har dog vel aldrig været saa gal at forgribe dig paa fremmed

Gods som en Tyv og Kjæltring?" „Gud bevares!" sagde Ali Baba, „vær du kun rolig!" Han løste Sækkene og tømte deres Indhold ud paa Bordet. Der kom en ganske kjøn Dynge sammen, og Guldstykkerne funklede saa herligt, at det var en Lyst at see paa. Endelig maatte vor Ven, under Tausheds Segl, fortælle den hele Begivenhed. Konen slog sig gjerne til Ro ved den Tanke, at det ikke kunde være nogen Synd at stjæle fra Røvere og Gavtyve, hvad de havde stjaalet. „Hør, Mand", sagde hun, da hun var kommet sig lidt af sin Forbauselse, „lad os nu tælle vor Rigdom, thi vi maae dog nøiagtigt vide, hvormeget vi egentlig have." „O hvilken Snak!" sagde Ali Baba, „det vilde vare altfor længe. Gaa hen og hent mig et Par Skjæppesække, dem vil jeg putte det Hele i, og grave Pengeposerne ned i Haven, hvor Ingen vil finde dem." „Kjære Mand", vedblev Konen, „det vilde dog være godt, hvis du fulgte mit Raad; det varer rigtignok en Smule længe at tælle, men lad mig kun raade. Jeg gaaer hen til Kasim, din Broder, og laaner af ham et Fjerdingkar, og maaler med det Pengedyngen. Saa vide vi dog omtrent, hvor rige vi ere blevne." Ali Baba vilde heller ikke have dette, men der hjalp ingen Snak, hans Kone gik, uden at høre paa ham, hen til sin Svigerinde, Kasims Kone, og bad hende om et Fjerdingkar. „Vil du have et stort eller et lille?" spurgte Svigerinden. „Helst et stort," svarede Alis Kone, „hvis du vil være saa god at laane mig det." „Jo meget gjerne", forsikkrede Svigerinden, og gik strax ud for at hente Fjerdingkarret. Men underveis blev hun nysgjerrig og tænkte: „Hvad kan Ali Baba, den fattige Djævel, have at maale? det maa jeg vide." Og førend hun kom ind med Fjerdingkarret, smurte hun Bunden med Honning, saa at den blev klæbrig. Derpaa kom hun ind med Fjerdingkarret, og Ali Babas Kone løb hurtigt hjem med det. Her maalte hun nu med stor Glæde sin Skat, og saae, at hun næsten havde fyrretyve Fjerdingkar fulde af Guldstykker. Nu var hun glad, bragte Maalet igjen til sin Svigerinde og takkede, medens hendes Mand pakkede Zechinerne i Sække, og gravede dem ned i Jorden i Haven. Næppe havde hans Kone forladt sin Svigerindes Huus, før denne hurtigt eftersaae Bunden i Fjerdingkarret, og ganske

rigtigt, der var blevet hængende en Zecchin ved Hominigen. Hun blev saa forundret og speculerede sig næsten tosset og tænkte: „Hvad er dette for et Vidunder? den usle Ali Baba, som næppe havde det tørre Brød i Huset, kan han nu maale sine Guldpenge i Fjerdingkar? altsaa maa han have saa mange, at han ikke gider havt den Uleilighed at tælle dem?“ Med største Utaalmodighed ventede hun nu paa, at hendes Mand, Kasim, skulde komme hjem; lige til om Aftenen havde han travlt med sine Handelsforretninger. Da han endelig kom, fik hun ham strax ind i sin Stue, fortalte ham i al Hast, hvilket Under hun havde oplevet, og viste ham tillige Zecchinen, som var blevet siddende. Istedetfor at glæde sig over, at hans hidtil saa fattige Broder nu var blevet rig, blev Kasim tvertimod forfærdelig misundelig og unde ham ikke hans Lykke. Han løb næste Morgen, endnu før Daggry, hen til ham, faldt strax med Døren ind i Huset og spurgte: „Menneske, hvor har du faaet saamange Penge fra, at du kan maale dem med Fjerdingkar?“ Da Ali Baba hørte disse Ord, blev han forskrækket, og søgte at slippe derfra ved Benægtelser. Men det hjalp ham ikke, han maatte ud med Sandheden. Da Kasim hørte Historien om Hulen, gjorde han store Øine og raabte: „Hvis du ikke vil overlade mig Halvparten af Skattene i Hulen, saa angiver jeg dig for Øvrigheden og gjør Alting bekjendt. Saa faaer jeg dog en Part deraf, og du faaer Sletintet.“ „Bliv dog ikke saa hidsig, kjære Broder,“ sagde Ali Baba rolig, „og bild dig ikke ind at kyse mig med dine Trusler, de ere aldeles overflødige. I Røverhulen er der et saa stort Oplag af Rigdomme, at du og jeg have mere end nok deraf, og jeg vil med Fornøielse overlade dig Halparten.“ Den gjerrige Broder, som aldrig før havde ladet den fattige Ali Baba tilflyde den ringeste Understøttelse, var nu glad, og gik hjem uden at opholde sig længere hos Ali Baba, ja uden saa meget som at sige ham Tak, og han lagde en Plan til listigt og lumsk at bedrage sin Broder og at tømme Hulen, før denne igjen fik ifinde at besøge den. Derfor sadlede han næste Morgen ved Daggry ti Muulæsler, lagde Kasser og Sække paa dem, og uden at sige sin Kone eller sin Broder et Ord derom, marcherede han ud i Skoven og hen til Klippen,

som han havde faaet en saa nøiagtig Beskrivelse af, at han ikke kunde tage feil. Her koblede han hurtigt Muulæslerne sammen, gik derpaa tæt hen til Klippen og raabte med høi Stemme: „Sesam, Sesam, luk dig op!“ Døren aabnede sig for ham ligesom for hans Broder, og blind af Begjærlighed styrtede han ind i Hulen, der laae aaben for ham, uden at lægge Mærke til, at Aabningen øieblikkeligt lukkede sig igjen bagefter ham. Han havde kun Øie og Sands for de Rigdomme, der laae omkring ham og blændede hans Øine, og han kunde i lang Tid ikke løsrive sig fra dette Syn. Endelig undersøgte han hver Deel for sig og lagde det bedste tilside for sig selv for at tage det hjem med. Da han havde gjort et tilstrækkeligt Udvalg, tænkte han endelig paa igjen at forlade Hulen og belæsse sine Muulæsler. Til sin største Forfærdelse fandt han Døren lukket og sig selv fanget som en Muus i Fælden. Hans Rædsel steg, da han paa ingen Maade mere kunde komme paa det Navn Sesam. Istedetfor Sesam skreg han fuld af Fortvivlelse alle de Ord, der faldt ham ind, men til Ulykke aldrig det rette. Han tænkte og tænke, og kunde dog ikke komme paa det. Jo mere han pinte sin Hukommelse, desto høiere steg hans Rædsel og hans Dødsangst, desto mere forvirrede bleve hans Tanker, og desto mindre kunde han mindes det Ord Sesam. Han kastede alle de Skatte bort, som han havde belæsset sig med, og rendte som vanvittig omkring i Hvælvingen. Han styrtede sig mod Døren og forsøgte paa med den meest fortvivlede Anstrængelse at bryde den op, — det hjalp ham ikke, Døren veeg ikke et Haarsbred. Angstens Sved strømmede ned af hans Pande, og Blodet sprang ud af hans Fingerender. Han hylede og skreg: „Dør, luk dig op!“ men Døren var og blev lukket, og tilsidst faldt han af Skræk og Mathed i en dyb Afmagt.

Imidlertid kom Røverne henimod Middag tilbage fra deres Streiftog, og fik allerede langt fra Die paa Kasims Muulæsler, som roligt og fredeligt dreve om i det lave Krat og hist og her fortærede nogle Blade og en Tidsel. Dette Syn var meget forurroligende for Røverbanden, og saa hurtigt Hestene kunde løbe, rede de hen til deres Forraadskammer. Capitainen sprang af Hesten, stillede sig hen ved Klippen og raabte: „Sesam, Sesam,

luk dig op!“ Næppe var Døren aabnet, før Kasim, der i Hulen tydeligt havde hørt Røvernes Ankomst, sprang ud derfra, styrtede mod Capitainen, kastede ham lykkeligt overende og vilde flygte. Men det lykkedes ham ikke, og før han havde løbet hundrede Skridt, laae han med kløvet Hoved paa Jorden og var død. Den Røver, som havde forfulgt ham, slæbte Liget igjen til Hulen og kastede det for Capitainens Fødder. Denne opstillede imidlertid en Mængde Gisninger om, hvorledes det havde været Kasim muligt at trænge ind i denne saa skjulte Hule. At det havde været hans Hensigt at formindske Forraadet af Skatte i Hvælvingen, kunde der ikke være nogen Tvivl om, thi i Nærheden af Døren laae der Sække fulde af Guld, og andre Kostbarheder laae strøede omkring, og der var ryddet op mellem alle Varerne i Hulen. Capitainen tænkte paa, om Kasim ikke maaskee var trængt derind fraoven af gjennem Loftvinduet. Men dertil var Hulen for høi og Klippetoppen desuden udenfra ubestigelig. Røverne udtømte sig i unyttige Formodninger, thi Ingen tænkte paa, at Nogen kunde have beluret dem og hørt deres Hemmelighed. Men for dog at hævne sig og betage andre Folk Lysten til at forgribe sig paa deres Skatte, huggede de Kasims Liig i fire Stykker og hængte dem op indenfor paa høire og venstre Side af Hulens Indgang. Dernæst besluttede de en Tidlang aldeles at undgaae denne Egn, og først efter et halvt Aars Forløb at komme her tilbage. Derpaa stege de igjen til Hest og galopperede hen over Sletten. —

Imidlertid sad Kasims Kone hjemme og ventede med Angst og Bekymring paa sin Mand, indtil det blev ganske mørkt. Men da han slet ikke kom, kunde hun ikke længer styre sin Angst, løb til Ali Baba og sagde med Taarer: „Kjæreste, bedste Svoger, min Mand er idag ganske tidlig løbet ud til Hulen, men er endnu ikke kommet tilbage. Jeg aner, at der er tilstødt ham en Ulykke. Hvad skal jeg gjøre, hvad skal jeg gribe til? Hjælp mig, hjælp mig, jeg er ude af mig selv og veed ikke mine levende Raad!“ Ali Baba beroligede hende, saa godt han kunde, og gav hende Haab til Midnat; „thi“, sagde han, „din Mand har vist for Hemmelighedens Skyld villet vente, til det blev fuldkommen mørkt, forend han tiltraadte Tilbageveien til Byen; gaa du

kun rolig hjem." Dette var indlysende for Konen, og hun gik. Men Midnat kom, der kom ingen Kasim, det gryede ad Dag, Kasim kom ikke. Nu løb Konen endnu engang til sin Svoger og bad ham saalænge, indtil han lavede sine tre Æsler til og begav sig paa Veien til Hulen. Paa den hele Vei saae han intet Spor, hverken af Kasim, eller af hans ti Muulæsler, som han havde villet belæsse med Skatte. Men udenfor Hulen saae han Spor af Blod og anede det Skrækkeligste. Han bandt sine tre Æsler ved et Træ og raabte: „Sesam, Sesam, luk dig op!" Klippen aabnede sig lydigt, og med Rædsel saae Ali Baba strax ved Indgangen de blodige og mishandlede Levninger af hans Broder. „Altsaa har din Havesyge virkelig bragt dig Døden!" tænkte han veemodig og en medlidende Taare rullede ned af hans Kinder. Men snart fattede han sig og skyndte sig at tage de fire Stykker af Kasims Liig ned og læsse dem i de to Kurve paa det ene Æsels Ryg. Han lagde Brænde ovenpaa og skjulte Alt omhyggeligt. Derpaa læssede han Pengesække igjen paa de to andre Æsler og gav dem saameget at bære, som de kunde. Da han var færdig, skreg han igjen: „Sesam, Sesam, luk dig!" og skjulte sig derpaa i det tætteste Krat, til det var blevet ganske mørkt. Først da vendte han tilbage til Byen, drev fremfor Alt de guldbelæssede Dyr ind i sin Gaard og befalede sin Kone at sørge for at læsse af. Derpaa førte han Æslet med sin Broders Liig hen til Kasims Dør og bankede paa.

Morgana, en Slavinde i Huset, en listig og snild Pige, hvis Forstand Ali Baba satte stor Lid til, lukkede op for ham, og han besluttede uden Omstændigheder at underrette hende om sin Broders Skjebne. „Seer du, mit Barn," sagde han, „paa dette Æsel ligger din Herres Liig, og Omstændighederne ved hans Død ere af den Art, at Liget nødvendigviis maa begraves, uden at Nogen kan nære den ringeste Mistanke, om Kasims Død har været en naturlig, eller han paa anden Maade er omkommet. Jeg besværger dig derfor at holde Alt i dybeste Hemmelighed. Du er en klog Pige, Morgana, og derfor stoler jeg paa dig. Før mig nu til din Madmoder." Skjøndt Morgana var meget forskrækket, saae hun dog strax, hvad her var at gjøre. Fremfor Alt førte hun altsaa Ali Baba tilligemed Æslet ind

i Gaarden og lukkede Porten saa omhyggeligt, at ingen Uvedkommende kunde trænge derind. Derpaa førte hun Ali Baba til hans Svigerinde, og hørte nu udførligt, hvorledes Ulykken var skeet. Kasims Kone brast i Taarer, og Morgana havde nok at gjøre med at bringe hende til Rolighed. Derpaa fremsatte den listige Pige en Plan til at holde Drabet hemmeligt, og Planen var saa snildt og kløgtigt lagt, at den hverken for Røverne, hvis Hævn Ali Baba frygtede, røbede det mindste Spor, hvor deres Offer var kommet hen, eller kunde vække nogensomhelst Mistanke hos Kasims Naboer, hvorfor ogsaa denne Plan blev billiget af Enken og Ali Baba, og det blev øieblikkeligt besluttet at udføre den. Det Første, som Morgana gjorde, var, at hun løb hen til det nærmeste Apothek og med Skrig og Taarer forlangte Lægemidler, som man kun pleier at give Folk, der ligge for Døden. Paa Apothekerens Spørgsmaal svarede hun hulkende, at hendes gode Herre pludselig var blevet meget syg, og at man frygtede for, at han endnu i Nat vilde døe. Derpaa løb hun uden Nølen jamrende igjen hjem. Næste Morgen gjentog hun det samme Spil, løb ti Gange i Dagens Løb til Apotheket, forlangte bestandig stærkere Midler, syntes bestandig mere bedrøvet og klagede mere og mere over sin Heres formodentlige Død. Paa den Maade blev Apothekeren ført bag Lyset, og det undrede ham derfor slet ikke, da han Dagen derpaa fik den Efterretning, at Kasim, den rige Kjøbmand, var salig hensovet. Ligesaalidt undrede Enkens Nabofolk sig, thi de havde nok seet, hvor urolige og ængstelige Morgana og Ali Baba hundrede Gange om Dagen havde løbet ind og ud af Huset og stedse saae mere nedslagne og ængstelige ud. Kasim var, det troede Enhver, død som en god og from Muselmand. Ganske tidligt efterat han om Natten foregaves at være død en naturlig Død, satte dog Morgana Kronen paa sin Plan. Hun gik nemlig til en Skoflikkers Boutik, som var beliggende paa Torvet temmelig langt fra Kasims Huus. Baba Mustapha, Skomageren, var hende bekjendt som en ærlig, taus og lystig gammel Karl, og hun vilde hellere betroe ham end enhver Anden det hemmelighedsfulde Hverv, som før Kasims Begravelse endnu maatte udføres, hvis ikke Alt trods hendes List og Snild-

hed dog endnu skulde blive opdaget. Hun smilede til ham, rakte ham sine Fingerspidser til Hilsen og trykkede ham en Zechin i Haanden. „Ved Prophetens Skjæg", sagde Baba Mustapha, „det var en smuk Haandpenge. Hvad skal jeg gjøre for den, lille Jomfru? Siig strax frem, jeg er beredt til Alt." „Baba Mustapha", svarede Morgana, „staa op og tag intet Andet med Jer end Eders Flikkeværktøi. Jeg forlanger intet Ulovligt af Jer, og der skal ikke tilføies Jer noget Ondt, men dog maa I lade Jer binde for Øinene og ganske betroe Jer til min Førelse. Tillige maa I sværge mig til, ikke at forraade, hvad Eders Øine snart skulle see, og hvad I selv skal udrette." Mustapha studsede ved disse Ord; men da hun kraftigt understøttede sit Forlangende ved en anden Zechin, sagde han endelig: „Lille Jomfru, forlanger I Intet, som strider mod Ære og Samvittighed?" „Intet af den Art", svarede Morgana. „Naa godt", sagde Skoflikkeren rask, „under den Betingelse vil jeg følge med Jer og lade mig binde for Øinene." Morgana betænkte sig ikke længe, tog et Tørklæde frem og bandt det om Mustaphas Hoved. Derpaa gik hun afsted med ham og mødte heldigviis intet Menneske paa Gaderne. Men Mustapha var ikke mindre fiffig end Morgana og havde allerede udtænkt sig et Middel til, trods al Forsigtighed, igjen at finde det Huus, som han saa hemmelighedsfuldt blev ført til. Først lagde han nemlig meget nøie Mærke til den Retning, som Morgana tog over Torvet. Derpaa tællede han alle sine Skridt nøiagtigt til enhver Vending af Veien tilhøire eller venstre, og huskede Skridtenes og Vendingernes Antal meget let, da han havde en udmærket Hukommelse. Han indprægede sig Alt, selv den ringeste Bøining, og da han var kommet til Kasims Huus, kunde han gjerne have svoret paa, at han selv efter ti Aars Forløb og med tilbundne Øine vilde være istand til at finde Huset igjen. Han forraadte dog ikke det Mindste af dette for Morgana, og anstillede sig ganske freidig og uskyldig. Morgana førte ham ind i det Værelse, hvor Kasims Liig laae; Hovedet var indsvøbt i et Tørklæde, for at Mustapha ikke skulde see Ansigtet. Her løste hun Tørklædet fra Mustaphas Ansigt og sagde: „Baba Mustapha, skynd Jer nu noget, og sy mig disse fire Stykker saaledes sammen at de blive til et Hele. Det er

Jeres Forretning. Sy nu hurtigt og omhyggeligt, og I skal ikke være misfornøiet med Sylønnen." Skjøndt Mustapha var meget forundret og kun lidt bevandret i slige Forretninger, saa trak han dog Traad i sin Naal og syede saa hurtigt Sting paa Sting, at han i kort Tid havde udført sit Hverv. Derpaa bandt Morgana ham igjen for Øinene og førte ham tilbage fra Huset lige ind i hans egen Boutik. Der tog hun Tørklædet af og forærede ham endnu ti Zecchiner, idet hun tillige endnu engang indstændigt lagde ham paa Hjerte, ikke at forraade Noget, af hvad der var skeet, og beflitte sig paa den ubrødeligste Taushed. Mustapha lovede Alt, og Morgana ilede beroliget og med lette Fjed hjem. Her lagde hun den Døde i en Kiste og skjulte Sømmene saa omhyggeligt med Tørklæder og Svøb, at Ingen kunde opdage noget deraf. Kasim stod i den aabne Kiste og blev begravet ligesom enhver anden Død, og ingen Moderssjæl anede denne Mands ulykkelige Endeligt, der sønderhugget og sammenflikket blev sænket i Jorden, og begrædt af sine Slægtninge. Snart efter døde ogsaa Kasims Kone af Sorg og Kummer, og Ali Baba arvede den rige Boutik, som Kasim havde efterladt, saavelsom Huset og alle sin Broders øvrige Rigdomme og Skatte. Han flyttede nu med sin Kone ind i det arvede Huus, boede der tilfreds og rolig og ansaae sig aldeles sikker for de bedragne Røveres Hævn. Hvorledes skulde de, saa tænkte han, have erfaret eller endnu kunne erfare dine Anslag? Han beholdt Morgana, den kloge Slavinde, hos sig og behandlede hende kjærligt og forekommende, thi hun var en trofast og god Pige.

Imidlertid var dog den Tid forløbet, i hvilken Røverne havde besluttet at holde sig borte fra deres Hule, og en Dag ankom de derfor væbnede og rustede paa deres Heste igjen til Klippen, som paa Capitainens Befaling som sædvanlig strax aabnede sig. Men hvor forskrækkede bleve de ikke Alle, da de saae, at ikke blot Stykkerne af Kasims Liig, men ogsaa en betydelig Deel af deres Skatte var forsvundet. „Kammerater", sagde Capitainen, „I see, at der endnu er En, som maa have udforsket vor Hemmelighed. Hvorledes det er gaaet til, kan jeg ikke begribe. Men saameget er vist, at vi i ethvert Fald maae

udforske, hvem den Usling er, som plyndrer os. Formodentlig boer han i Byen, og vi ville kaste Lod om, hvem der skal være den Første, der begiver sig derind og forsøger paa at opdage vor Fiende, for at vi kunne gjøre ham uskadelig. Ere I enige med mig heri?" Alle svarede Ja, og Een traadte strax frem og sagde: „Jeg vil være den Første, som paatager mig dette Stykke Arbeide." „Godt", sagde Capitainen, „det er jeg tilfreds med, thi jeg kjender dig som en forvoven Knægt, og veed, at du ikke er dum; men hold dig beredt paa, at du uden Naade maa døe, hvis du ikke med Held udfører, hvad du paatager dig!" Røveren nikkede til Tegn paa, at han var enig med ham, steeg tilhest og reed strax derpaa henad Byen til. Udenfor Porten holdt han stille, skjulte sin Hest i et tæt Krat og forklædte sig saa godt, han kunde. Den næste Dag før Solens Opgang gik han ind ad Byens Port og tog Veien lige til Torvet. Her var endnu intet Menneske at see, og Alt var stille og øde; kun vor gamle Ven, Baba Mustapha, sad allerede i sin Boutik, flikkede Støvler og Skoe og sang en Vise. Røveren traadte hen til ham og sagde: „Heida, Gamle, er du allerede saa tidlig ved Arbeidet? Du kan jo med dine gamle Øine næppe see endnu, det er jo endnu Tusmørke." „Aa hvad", svarede Mustapha, „en Mand, som endnu for kort Tid siden ved Lampelys kunde flikke et Liig sammen, maa vel ogsaa kunne flikke gamle Skoe ved Morgenlyset." Røveren studsede og tænkte strax: „Stop, her har du fundet din Mand." Dog vilde han gaae sikkert frem og spurgte: „Du mener vel Liigklædet, thi hvorledes flikker man Døde?" „Nei, nei", sagde Mustapha, „jeg veed ret godt, hvad jeg siger; men spørg mig ikke mere, du faaer dog ikke mere at vide af mig."

Men Røveren var dog nu allerede saa vis i sin Sag, at han vilde gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at bevæge Mustapha til at rykke ud med Sproget. Han bød ham derfor en Zecchin, hvis han vilde fortælle Alt. Men Mustapha tænkte paa sin Samvittighed og paa sin Ed, og forraadte Intet, saameget end Zecchinen stak ham i Øinene. Røveren bød ham to, tre, fire ligetil tyve Zecchiner. Da sagde Mustapha tilsidst: „Herre, jeg er en fattig Mand, og kan næsten sidde her et heelt Aar, før jeg faaer flikket mig tyve Zecchiner sammen,

men dog forraader jeg dig Intet af det, som jeg har svoret at holde hemmeligt. Men vil du give mig de tyve Zecchiner blot for, at jeg viser dig det Huus, hvor jeg flikkede den Døde sammen, saa giv mig dem, saa vil jeg føre dig derhen." Fuld af Glæde leverede Røveren ham Pengene, Mustapha bad Røveren at binde for hans Øine og tog ham derpaa under Armen. Skridt for Skridt fulgte han den Vei igjen, som han forhen var gaaet med Morgana, og han havde dengang passet saa godt paa, og saa nøiagtigt talt sine Skridt, at han tilsidst blev staaende ligefor Ali Babas Huus og sagde: „Tag nu Tørklædet af, min Ven, thi nu ere vi paa rette Sted." Røveren adlød og spurgte, hvem der beboede dette Huus? Det vidste Mustapha ikke, da det laae i et ham ganske fremmed Qvarteer af Byen. Da Røveren saae, at han ikke kunde faae mere at vide af den Gamle, lod han ham gaae, og tog et Stykke Kridt op af Lommen og tegnede med dette et Mærke paa Ali Babas Huusdør. Derpaa gik han ud af Byens Port igjen, steg tilhest, galopperede ud til Hulen og fortalte Capitainen sin gode Lykke. Der blev stor Glæde paafærde, thi nu troede Gavtyvene allerede at have vundet Spillet. Men Sagen kom ganske anderledes. Omtrent en halv Time efterat Røveren var listet bort, aabnede Morgana Huusdøren, traadte ud med en Kurv i Haanden og gik bort for at gjøre nogle Indkjøb til Kjøkkenet, hvilket hun altid selv besørgede. Ved sin Tilbagekomst saae hun Mærket, som Røveren havde tegnet paa Døren, og skjøndt der ikke opsteg hos hende en bestemt Anelse om noget Ondt, saa gik hun dog ind, hentede et Stykke Kridt og malede paa syv, otte Døre i Nabolaget det samme Mærke, som hun havde seet paa sin Husbonds Dør. „Forsigtighed kan ikke skade", tænkte hun ved sig selv, og talte ikke videre om den Ting. Men da Røverne næste Nat fuldtrustede kom og vilde bemægtige sig det mærkede Huus, da fandt de flere Døre med Mærker paa, de vidste altsaa ikke, hvilket var det rette, og maatte, saa nødigt de vilde, drive af med en lang Næse. Capitainen var rasende derover, og uden at høre paa Speiderens Undskyldninger, huggede han med egen Haand Hovedet af ham. Nu var igjen gode Raad dyre; Røverne snakkede frem og tilbage om, hvad der var skeet, og overveiede paany, hvad man nu skulde gribe til. Det

var altfor vigtigt at udforske den Hemmelighed, der truede dem Alle med Opdagelse og Dødsstraf, til at de saaledes ved deres Kammerats første feilslagne Forsøg uden videre skulde have slaaet sig til Ro. Endelig traadte igjen en Røver frem og tilbød sig i Allahs Navn at forsøge sin Lykke, om det saa skulde koste ham hans Liv. Han indrettede Alt ligesom sin Forgjænger. Han kom heldigt ind i Byen, fandt den gamle Mustapha og ved hans Hjælp ogsaa uden Vanskelighed Veien til Ali Babas Huus. Men mere snu end sin Forgjænger satte han Mærke paa Døren med rød Farve og paa et mindre iøinefaldende Sted. „Nu skal du nok ikke undgaae os mere", tænkte han ved sig selv og troede, at være sikker i sin Sag. Fuld af Glæde reed han ud til Banden og aflagde Beretning for Capitainen. Men den trofaste og forsigtige Slavinde Morgana havde gode Øine, og der undgik hende ikke saa let noget Usædvanligt. Hun bemærkede derfor ogsaa ret godt det røde Mærke paa Døren, fattede nu først rigtig Mistanke og tænkte: „Stop, her skal sikkerligt foretages Noget imod min gode Herre, Ali Baba, thi af sig selv er dette Krimskrams ikke kommet paa Døren. Hvem veed, om ikke Røverne her ere paa Spil." Og hurtigt hentede hun Rødkridt og satte ligesom forrige Gang paa sex, otte andre Døre det samme Mærke, der stod paa hendes egen. Derpaa slog hun sig til Ro, men foresatte sig bestandig at være paa sin Post. Men ved Alt dette ymtede hun ikke et Ord om sin Opdagelse, thi hun tænkte: „Hvorfor skal jeg til Unytte gjøre Ali Baba ængstelig, jeg skal nok passe paa og vaage for hans Sikkerhed." Nu var Røvernes List igjen gjort til Skamme, og de maatte anden Gang staae med lange Ansigter. Thi da de i Nattens Mørke kom og søgte efter Døren, fandt de igjen en Mængde med Mærker og maatte som første Gang bandende og skjældende drage bort med uforrettet Sag. Nu var der stor Sorg paafærde, thi den anden Røvers Hoved faldt for Capitainens Sværd, og skjøndt den hele Flok var meget bedrøvet derover, maatte de dog lade det skee og turde ikke gjøre nogen Indvending, thi saaledes var det nu engang besvoret imellem dem. Capitainen ærgrede sig selv meest, og sagde tilsidst: „Kammerater, hvis dette skal blive ved saaledes, saa gaaer vort halve Mandskab tilsidst tabt, og det kan jeg paa ingen Maade tillade.

I ere Alle tappre og driftige Mænd, men hvad Eders Snildhed angaaer, saa synes den ikke at betyde meget. Nu gaaer jeg selv og vi ville see, hvad det hjælper til. Lykkes dette Foretagende heller ikke mig, saa underkaster jeg mig Døden, ligesom enhver Anden. Venter her til imorgen." Og uden at høre paa sine Kammeraters Advarsler reed han bort. Ogsaa han fandt ved Mustaphas Hjælp det rette Huus, men istedetfor at male et Mærke paa Døre eller Vægge, talte han blot Vinduerne ud til Gaden, betragtede Bygningen meget nøiagtigt og længe og indprægede dens hele Udseende saa nøiagtigt i sin Hukommelse, saa at han blev fuldkommen sikker i sin Sag og med Glæde vendte tilbage til sine Kammerater. „Nu, Kammerater", sagde han jublende til dem, „nu er jeg fuldkomment paa det Rene med vort Anliggende, og vi kunne nu snart igjen leve i Ro og Fred, naar I kuns nøiagtigt udføre, hvad jeg til vor Sikkerhed har udtænkt og vil paalægge Jer. Gaaer nu foreløbig hen og seer til, at I kunne faae fat paa nitten stærke Muulæsler." Røverne adløde og adspredte sig til alle Sider.

Et Par Dage derefter, ved Aftenskumringens Tid drev en reisende Oliehandler nitten Muulæsler belæssede med otte og tredive Oliesække ind ad Byens Port, og tog Veien lige til Ali Babas Huus. Ali Baba stod tilfældigviis udenfor Døren og blev tiltalt af Oliehandleren. „Herre", sagde denne, „jeg kommer meget langt fra med min Olieladning og har i Sinde at sælge den her i Byen. Men jeg kjender i hele Byen ikke et eneste Menneske og veed ikke det Sted, hvor jeg kan finde Nattely. Det er tillige meget silde, og jeg beder Jer derfor indstændigt at give mig og de trætte Dyr Herberge i Eders Huus og Gaard til imorgen tidlig. Afslaae mig ikke denne Bøn, jeg vil gjerne tage tiltakke med den ringeste Plads." Ali Baba var en Mand med et godt Hjerte og sagde strax: „Velkommen, kjære Herre, gjør ikke saa mange Omstændigheder, men træd nærmere." Han befalede strax Morgana at aabne Gaardporten, lade Æslerne gaae ind og sørge for Strøelse til dem i Gaarden. Alt blev udrettet gjerne og hurtigt, og da der var sørget for Æslerne, førte Husets Herre Oliehandleren op i sit Værelse og bevertede ham med stor Venlighed. Da Gjæsten var mæt, vilde han igjen ned i Gaarden for at overnatte i Stal-

den. Men det tillod Ali Baba paa ingen Maade, men bad Kjøbmanden at lade sig føre af Morgana til et Kammer, som var indrettet for ham, og der at lægge sig i en pent opredt Seng. For ikke at vække nogen Mistanke maatte Gjæsten give efter, skjøndt han i sit Hjerte forbandede Ali Babas Gjæstfrihed. Den foregivne Oliehandler var nemlig ingen Anden end vor gamle Bekjendt, Røvercapitainen, og af de otte og tredive Oliesække var kun en eneste fyldt med Olie. I de andre laae syv og tredive Røvere saa godt og sikkert skjulte, at intet Menneske kunde have Anelse om, at de vare der. Capitainens Plan var, at Røverne om Natten, naar Alt laae i Søvn, skulde krybe ud af Sækkene, trænge ind i Huset og uden Barmhjertighed myrde alle dets Beboere. Planen var listig nok, og den vilde sikkert være kommet til Udførelse, hvis ikke et lykkeligt Tilfælde havde ladet Morgana opdage Alt. Da nemlig Slavinden vilde ledsage Capitainen til det ham bestemte Værelse, bad han om Tilladelse til først endnu engang at maatte see til sine Æsler, og gik uden Ophold ud af Stuen.

Medens han var borte, sagde Ali Baba til Morgana: „Hør du, jeg vil imorgen ganske tidligt tage et Bad. Læg derfor reent Linned ud og giv det til Abdallah, min Livtjener; sørg ogsaa for, at jeg efter Badet til min Frokost kan faae en Kop god Kjødsuppe.“ Med disse Ord gik han ind i sit Sovekammer og sov snart lige saa sødt som hver Nat uden at have den mindste Anelse om de Rædsler, der svævede over hans Hoved. Røvercapitainen, hvem det, som sagt, slet ikke var tilpas, at han skulde sove i Huset istedetfor at blive hos sine Folk i Gaarden, var imidlertid hurtigt løbet ned for at underrette sine Kammerater om den forandrede Plan. Han gik fra een Oliesæk til den anden og hviskede til dem: „Jeg er nødt til at sove i Huset. Passer vel paa og holder Jer færdige. Naar jeg fra mit Sovekammer kaster smaa Stene ned, saa er Alting sikkert, og I behøve kun med Eders Knive at skjære Sækkene op og krybe ud. Strax efter skal jeg selv komme. Indtil da forholder Jer rolige.“ Skjøndt Røverne laae i en ubeqvem Stilling, og næppe kunde aande i Sækkene, saa tørstede de dog saaledes efter Hævn, at de vare villige til endnu en kort Tid at taale enhver Besværlighed. De lovede derfor med sagte Stemme at adlyde og holde ud.

Men Høvidsmanden forſvandt igjen, og i Ali Babas Gaard var Alting ſnart igjen lige ſaa roligt, ſtille og mørkt, ſom enhver anden Aften. Ingen havde fattet Mistanke. Lidt efter lidt ſlukkedes alle Lys i Huſet, ſelv Røvercapitainen ſlukkede ſit og lagde ſig paaklædt i Sengen. Men af Utaalmodighed kunde han ikke ſove, og han lurede i det dybe Mørke paa Midnatstimen, ſom en Tiger paa det Bytte, der ikke kan undgaae den. Morgana tænkte, før hun gik tilſengs, ſamvittighedsfuldt paa Ali Babas Befalinger. Hun fremtog Linnedet til Badet, tændte Ild paa Skorſtenen, ſatte en Potte med Kjød derpaa og kaldte paa Abdallah, Herrens Livtjener. „Hør, Abdallah", ſagde hun til ham, „Herren vil imorgen gaae i Bad, og jeg har derfor her lagt hans Linned frem. Tag det ſiden med, og lad os nu ſnakke lidt ſammen, til jeg er færdig med Kjødſuppen. Det varer ikke længe." Medens hun nu ſaae til Ilden og flittigt ſkummede med Sløven, for at Suppen ret kunde blive klar, gik hendes Lampe pludſeligt ud, og hun bemærkede, at der ikke var Olie mere i den. „Min Gud, hvad ſkal jeg nu gjøre", ſagde hun til Abdallah, „jeg maa have Lys at ſkumme ved, og der er til Ulykke ikke en Draabe Olie i Huſet." „Saa gaa bare ned i Gaarden", ſvarede Abdallah, „og tap noget af een af de Sække. Meget behøver du jo ikke, og den Smule under Oliehandleren dig nok." „Du har Ret, min Ven", raabte Morgana fornøiet, tog en Krukke og gik hurtigt ud i Gaarden. Da hun ſtod ved den første Sæk og vilde aabne den, hørte hun Røveren derinde ſagte hviſke: „Er det nu Tid?" Morgana gjøs, ſaa at alle hendes Lemmer ſkjælvede, da hun ſaa uformodet, iſtedetfor at finde Olie, hørte en Stemme, og hendes første Tanke var at gjøre Larm og ſkrige af al Magt. Men hun fik øieblikkeligt et andet Indfald og hviſkede med Fatning hurtigt: „Stille, endnu ikke, men ſnart." Derpaa gik hun til den anden Sæk og ſaaledes fremdeles til alle otte og tredive. Enhver Røver ſpurgte om det var Tid, og hun ſvarede dem Alle: „Endnu ikke, men ſnart." Endelig fandt hun Olie i den ſidſte Sæk, fyldte ſin Potte, løb hurtigt til Kjøkkenet og tændte fremfor Alt igjen ſin Lampe. Abdallah bemærkede ſtrax hendes forſtyrrede og forfærdede Udſeende og ſpurgte hende haſtigt: „Morgana, ſiig mig, hvad feiler dig, hvad er der iveien? du

er jo ganske bleg!“ Morgana fortalte ham nu sit Eventyr, meddeelte ham, at der sad syv og tredive Mænd i Sækkene, og at de Allesammen vare Røvere, og at de havde i Sinde at myrde hver levende Sjæl i Huset. „Vær rolig“, sagde Abdallah, „det skulle vi nok sætte en Pind for!“ Skjøndt han ligesom Morgana forfærdedes over den Fare, som havde truet deres Herre og de øvrige Husbeboere, saa var han ikke det Mindste bange nu, da Anslaget var opdaget, thi han var en kjæk og stærk Mand. Han gjorde det Forslag fremfor Alt først at bemægtige sig Capitainen. „Nei, nei“, sagde Morgana, „først maae Røverne være døde, saa kan Capitainen siden ikke undgaae os. Gjør bare, hvad jeg siger, og følg mit Raad. Gaa først ud og tag den store Kjedel med og fyld den med Olie, som du vil finde i den yderste Sæk. Imidlertid vil jeg gjøre dygtig Ild paa for at koge Olien. Gaa nu og skynd dig!“ Abdallah gik afsted med Kjedelen, og bragte den snart fyldt tilbage. Hurtigt blev den sat paa Ilden, snart sydede og kogte Olien og blev skoldende heed, netop som Morgana vilde have det. „Nu er det godt“, sagde Morgana, „tag du fat her, jeg bærer paa den anden Side, og nu ud med det!“ De bare den sydende Olie ned i Gaarden. Der tog Morgana en stor Øse, fyldte den af Kjedelen, gik med den sagte fra Sæk til Sæk og hældte i hver Sæk saameget af den hede Olie, som var tilstrækkeligt til øieblikkeligt at qvæle og dræbe Røveren, som laae deri. Abdallah bar Kjedelen bagefter hende, og de fortsatte deres Arbeide, til ogsaa den sidste Morder havde udaandet sit ryggesløse Liv. Derpaa gik den modige Slavinde med Abdallah tilbage til Kjøkkenet, slukkede Skorsteensilden og Lampen og sagde: „Nu, min Ven, maae vi oppebie, hvad Capitainen vil tage sig for. Naar han troer, at vi alle ligge og sove, vil han sikkerlig komme ned for at udfrie sine Kammerater af Sækkene. Da skal du falde over ham og magte ham. Du vil jo nok faae Bugt med ham?“ Abdallah loe, knyttede sine Næver og sagde med Forbittrelse: „Lad ham kun komme!“ — Derpaa holdt de sig begge stille og lyttede til enhver Lyd.

De havde omtrent staaet saaledes en halv Time paa Luur, da reiste Røvercapitainen sig fra sit Leie, gik hen til Vinduet i sit Sovekammer, og da han troede, at Alle laae i dyb Søvn,

kaſtede han ſmaa Stene ned i Gaarden for at give Røverne det aftalte Tegn. Han hørte tydeligt, at nogle af Stenene havde ramt Sækkene og lurede nu paa, at hans Folk ſkulde røre ſig. Men det var og blev dødſtille i Gaarden, og Intet rørte eller bevægede ſig. Han gjentog ſine Steenkaſt flere Gange, men ingen Røver gav noget Livstegn, Gaarden var ligeſom uddød. Da blev han grebet af den piinligſte Angſtelſe og ſaa ſagte ſom muligt liſtede han ſig ned ad Trappen for ſelv at udforſke Grunden til ſine Folks ubegribelige Opførſel. Men næppe var han traadt hen til den førſte Sæk, og havde ſeet, at Røveren i den var dræbt, før Abdallah, brølende ſom en raſende Løve, ſtyrtede ſig over ham, greb ham om Livet, og knugede ham ſaaledes ſammen, at han tabte Veiret og ſkreg høit af Smerte og Skræk. „Ja bi lidt, din Skurk", raabte den trofaſte Tjener, „nu er din Time kommet, og du ſkal ikke mere ængſte min gode Herre!" og trods Capitainens fortvivlede Modſtand, kaſtede Abdallah ham til Jorden, traf en Dolk, ſom han bar hos ſig, og gjennemborede hans Hjerte, ſaa at han i ſamme Øieblik laae død for hans Fødder. Nu var da det vanſkelige Værk lykkeligt bragt tilende, og en ſtakkels ſvag Pige havde ved Hjælp af en eneſte Tjener for ſtedſe gjort otte og tredive ſtærke og vaabendygtige Mænd uſkadelige.

Næſte Morgen førte Morgana ſin Herre Ali Baba ned i Gaarden og ſagde: „Herre, ſee dog engang disſe Sække efter." Ali Baba ſigede i den førſte den bedſte. Da han her fik Øie paa et halvſkoldet Liig, foer han fuld af Forfærdelſe tilbage og ſkreg: „Morgana, for Allahs Skyld, hvad betyder Alt dette?" „Vær rolig, kjære Herre", ſvarede hun, „han gjør Jer ingen Skade mere, han er død ſaavelſom alle de Andre, der ſidde i Sækkene." „Men hvor er da denne Ladnings Herre, jeg mener Kjøbmanden?" raabte Ali Baba igjen, „jeg beder dig, forklar mig denne ſkrækkelige Hemmelighed." Morgana førte ham derpaa ind i Kjøkkenet, hvor Abdallah ventede paa dem med Røvercapitainens Liig, og her fortalte hun den forfærdede Ali Baba den Fare, ſom han i den forløbne Nat havde været truet med, hun fortalte ham, hvilken Plan til Redning hun havde udført, hvor heldigt Alt var gaaet, og viſte ham tilſidſt Liget af Røvercapitainen, ſom han nu øieblikkeligt gjenkjendte, da han

endnu meget godt erindrede hans Ansigtstræk fra Skoven af. „Morgana“, sagde han endelig, da han havde hørt Alt og var kommet sig lidt af sin Forbauselse, „jeg kan aldrig i mit Liv gjengjælde dig og Abdallah, hvad I have vovet for mig. Der er min Haand, I skulle for Fremtiden ikke mere være Tjenere i det Huus, som I have beskyttet og bevaret, men I skulle være mine Børn, saalænge jeg lever, jeg vil være Eders Fader.“ Taarer qvalte hans Stemme, og han kunde længe ikke igjen komme til Fatning. Endelig vedblev han: „Kjære Børn, fremfor Alt maae vi nu hurtigt grave en Kule, og begrave Røverne deri. Thi intet Menneske maa vide det Mindste om denne Ting, vi kunde ellers Alle komme i den største Fare. Hvorledes skulde vi kunne bevise, at disse Folk virkeligt have været Røvere? Vilde man troe vort Udsagn? Kom, lad os skynde os, Børn!“ Uden at nøle gik han ned i Haven og gravede der med Abdallahs Hjælp en dyb Kule. Efter et Par Timers Forløb vare Røverne begravede deri, og Ingen spurgte efter dem. Men Muulæslerne bleve i al Stilhed, det ene efter det andet, førte bort og solgte.

Ali Baba levede nu med Morgana og Abdallah mange Aar uforstyrret og lykkelig, og da han endelig skulde til at døe, aabenbarede han dem paa sin Dødseng Hemmeligheden ved den Hule, hvor der laae umaadelige Skatte skjult, og dette var den Arvelod, han efterlod dem. Derpaa hensov han i Fred og velsignede med det sidste Aandetræt de Trofaste, som havde elsket og æret ham lige til hans Død. Men Morgana og Abdallah sørgede længe over ham og begræd Tabet af den brave Mand. Men da Tiden lidt efter lidt havde dulmet deres Smerte, ægtede de hinanden og bleve Mand og Kone. Naar det saa i Morganas Huusholdning engang imellem blev knapt paa Penge, saa sadlede Abdallah et Æsel, reed ud i Skoven til Klippen, hvor Hulen var, og skreg: „Sesam, Sesam, luk dig op!“ hvorpaa Døren altid aabnede sig og gav ham, hvad han forlangte, saa at han var meget vel tilfreds med Ali Babas Efterladenskab.

Uden Bekymring levede det trofaste Par endnu mange Aar, og nød deres Lykke i uforstyrret Fred.

